

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SESİNİ DUYUR₂

M. RISE



*Müzik ve ritim yollarını ruhun gizli
köşelerinde bulurlar.*

Platon



DUMAN ve KÜL



Maya Erez

Ölümle burun buruna gelene kadar kimse bir gün aniden onunla karşılaşacağını düşünerek yaşamıyordu.

Ben de öyleydim.

Ölümüm dumandan oluşuyor, her bir zerreme sızarak ruhumu bedenimden çekip alıyordu. Hayatı seviyordum, yaşamak istediğim çok şey vardı ve bu zamansız bir gidişti.

Ateş kardeşler beni hâlâ prova için sahnede bekliyor olmalılardı, Yiğit ona emanet ettiğim kedi Sinsi'yle beraberdi ve yanlarına gideceğimi sanıyordu; ablam, kardeşim Enes'in yaklaşan doğum günü için şimdiden hazırlık yapıyor olmalıydı ve benim de katılmamı bekleyecekti... Ama ben her şeyden aniden siliniyordum. Babam, ölüm haberimi kim bilir dünyanın neresindeyken alacaktı. Umurunda olacak mıydı?

Zihnimde bambaşka biriyle ilgili de aynı soru dolaştı.

Bora Ateş'in de umurunda olacak mıydı?

Stüdyo garaja onun yüzünden gelmiştim. Kırılan kalbimden sakınmak için kendimi müziğin kucığına atmıştım ve birisi mabedimi ateşe vermişti. Yanıyordum, belki de çoktan kül olmuştum.

"Maya!"

Öyle gür bir sestti ki sanki alevlerin üzerine bir sel gibi hücum etmişti. Alevlerin çıtırtısı ve yanan müzik aletlerinin feryadına karışan sesi duymak için mücadele ettim. Ciğerlerimdeki hava patladı ve kirli dumanı solumak boğulma hissini artırdı.

"Maya!"

Ses beni sıkı sıkı tutup çok uzaklara kaçmaya çalışan ruhumu tekrar geri çekti.

Bora...

Bilincim yerine tam gelmiyordu ama onu duyuyordum. Açılan algılarımınla beraber acı, uyuşuk hâldeki bedenime bir anda hücum etti ve dehşet, tenimin üzerinde titreşti. Ağırlaşan kirpiklerimi zar zor aralayıp etrafıma bakmak istedim. Ateşin korları, ateş böcekleri gibi uçuşuyordu. Gitarlar, hoparlörler, bateri... Hepsi feryat ederek küle dönüşüyordu.

Gözlerim tekrar örtündüğü esnada üzerimde bir baskı hissettim, beni saran bir beden vardı. *Bora* demek istedim ama adını söylemek bile imkânsızdı. Kulağımda nefesiyle beraber hissettiğim acı verici iç çekişini duydum ve yoğunlaşan duman tekrar yönümü kaybetmeme neden oldu. Üzerimize bir şeyler devriliyordu.

Bilincimin kısa fragmanları arasında yine sesler kulaklarıma dolmaya başladı fakat kelimeler suyun altındaymışım gibi kulağıma anlaşılmaz ve boğuk geliyordu. Bedenim sarsıldı, bir girdaba çekiliyor gibi hissettim.

Birisinin, “Dikkatli ol!” diyerek bağırdığını anladım. “Deren, Maya’yı çıkar!”

Ellerin koltuk altlarımdan beni kavradığını hissettim. Boğazımda tıkanan nefesim, ölümün serin kollarına gitmem için yalvarıyordu.

“Bora!” dedi bir ses âdeta gürleyerek. “Bora, kendine gel! Alar, kollarını tut!” Uygur’ın şarkı söylerken insanların ruhlarını ateşleyen sesi, şu an hırçın bir deniz dalgası gibiydi. O dalga beni bulsa ferahlayacaktım ama bedenim alev alıyordu.

Bir an temiz hava ciğerlerimin kapısını araladı fakat o kadar az soluk alabildim ki bu yeterli gelmemişti. Boğazımdan kopup gelen öksürükler ani ve sarsıcıydı. Kalbimin durabileceğini düşündüm ki öksürüklerim bile durmuştu; tekrar kaybolmaya başlıyordum.

“Ambulans nerede?” diyerek bağırdı bir kız. Deren... Bu Deren olmalıydı. “Çabuk, hızlı olun! Nabızı çok zayıf!”

Ateş. Duman. Kül. Her yanıma sarmıştı, yönümü bulamıyordum.

Kulağıma dolan siren sesleri bile bilincime tamamen sahip olmama yaramıyordu. Vücudumdaki acılar haykırmak istememe neden olsa da o gücü bulamadım. Elimde, özellikle *elimde* büyük bir yangın vardı.

“B-Bora.”

Sesim o kadar zor, o kadar kısık çıktı ki Deren’in nefes nefese kalmış sesi kulağıma ulaştı. “Maya! Sorun yok, sorun yok, seni çıkardık.”

Sesler bir kargaşa hâlini aldı.

“Bora! Nefes almıyor. Nefes almıyor!” Alar’ın daha önce hiç duymadığım, insanın boğazını düğümleyen tondaki sesini işitince daha çok kendime gelmeye çalıştım.

“Ambulans!” Uygur’ın sesi gök gürültüsüyle yarışabilirdi.

“Öldü. O öldü. Sikeyim, sikeyim!” Alar’ın sesi üzerime kederi o kadar güçlü getirdi ki ayılmak ve onları görmek için çabalamak istedim ama yapamadım. “Bora öldü!”

Söylediği zihnime ulaştı, bedenimi sardı ve benim dünyadaki bütün kelimeleri hayatımdan çıkarmama ve o iki kelimedede kaybolmama neden oldu.

Bora öldü.

Ne zaman yükseğe tırmanmaya çalışsam beni aşağı çeken bir şeyler oluyordu. Pes etmek doğamda yoktu ama şu an pes etmek istedim. Paramparça olmaktansa tamamen yok olmak...

Beni bir sedyeye yatırdıklarında artık nefes almayı bırakmıştım. Gözlerim açıldı ve gökyüzüne uzanan dumanlara odaklanmıştı.

Bora Ateş’le aramızdaki savaş bitmişti ve kazanan yoktu.



KÖTÜ HABER

Efra Demir

Gözlerimi kısıp sanki ince bir ayrıntı yakalayacakmış gibi telefonumun ekranındaki fotoğrafı taramaya devam ettim.

Ateşlilerin fan grubuna atılan bir fotoğraftı bu. *Bora ve eski sevgilisi Defne'nin fotoğrafı.*

Bir çikolata parçacığını ağızda eritirken bir yandan da *WhatsApp*'ı kontrol ediyordum. Maya'ya fotoğrafı yollayalı beş saat olmuştu ama hâlâ ses yoktu. Provalarının uzun sürdüğünü düşündüm. Kolay değildi, uzun sürebilirdi elbette ama nedense içimde bir sıkıntı vardı.

Sırtımdan aşağı böcek gibi sürünerek inen bir his belirliyordu, daha fazla dayanamayacaktım. Tekrar mesaj yazmaya başladım.

Kime: Maya

Provadaysan umarım Bora'yı sahnedan itip bir kavgaya başlatmadan iyi bir iş çıkarırsın ve en kısa zamanda bana dönersin. Seni merak ediyorum.

İkinci çikolata parçacığını ağızda eritmeye başladığım sırada Ateşlilerin fan sayfasına tekrar giriş yapmıştım. Son gönderiye gözümün takılması da bir o kadar hızlı oldu ama algılamam milyon yıl sürmüş olabilirdi.

-Kötü haber! Ateşliler bir hastanedeymiş. Arkadaşım gördüğünün onlar olduğuna yemin ediyor.

Hastane mi?

-Kime ne olmuş ya?

-Ay bilmiyorum inşallah Alar değildir!

-Bora da olmasın lütfen, lütfen.

-Uygar!

-Arkadaşın hangi hastanedeymiş söylemedi mi?

-Hayır ya! Menajerleri yerlerini kimseye söylememesi için ona rüşvet vermiş. BİR KONSER BİLETİ!

Çikolata neredeyse boğazıma yapıştıyordu. Etrafımdaki tüm hava çekildi sanki, zorla yutkunup ayağa kalktım. Maya, bu sefer gitarla Bora'yı yaralamış mıydı? Onu gerçekten sahneden mi itmişti? Panik hâlinde bir oraya bir buraya dönerken ellerim titremeye başlamıştı.

“Hay Allah'ım, ne oldu ya?” diyerek yakınıırken rehberimden Maya'nın ismine tıkladım. Uzun uzun çaldırırken ayağımı yere vurup duruyordum. Maya açmadığında korkudan neredeyse kendimi yere atacaktım.

Rehberimdeki bir diğer isme tıkladığımda, normalde olsa kalbim bedenimi terk ederdi ama şu an aklım çoktan terk ettiği için bir şey hissedemedim. Alar son çalışta telefonu açtı. Ses gelmeyince telefonu açtı mı diye ekrana tekrar baktım; evet, açmıştı.

“Alar?” dedim merakla.

Bir süre daha ses gelmedi.

“Alar, orada mısın?”

Derin bir nefes aldığımı duydum. Korku tenimi ısırmaya başlamıştı, soluduğum hava ciğerlerime sıkışıp kaldı.

“Biz,” dedi ve sesi boğuklaştı. Onu konuşmaya teşvik etmek için sorularımı sıraladım:

“Bir sorun mu var? Maya'ya neden ulaşamıyorum? Neredesiniz?”

Alar'ın telefonundan hışırtılar geldi ve o an duyduğum sesle yere vuran ayaklarım durdu. Telefonu *Uygar* almıştı. Her zamankinden durgun sesi telefonun ucundan bana ulaştığında, kelimelerin hepsi kafamda bir kovandaki arılar gibi uğulduyordu.

“Merkez Hastanesindeyiz.” Duraksadı. Rahatsız edici bir sessizlik anıydı; sonra tekrar konuştu: “Maya ve Bora yaralandı.”

Ayağım neredeyse kayıyordu, önümdeki tekli koltuğun sırtına tutundum. “Ne?” diye sorarken sesim soluğumla birlikte çıkmıştı. Kalbim deli gibi çarparken ayaklarımı hareket ettirdim. Hemen, *hemen* oraya gitmem gerekiyordu.

Telefonu ne zaman kapattığımı, evden nasıl çıktığımı ve kendimi taksiye nasıl attığımı hatırlamıyordum. Ailem işten daha dönmemişti, durumu öğrendikten sonra onları arayabilirdim. Şu an konuşacak durumda değildim, bedenim ve aklım otomatik pilota bağlanmıştı.

Hastaneye ulaştığımda koridorları geçerken kalbim daha çok atıyordu. *Lütfen ciddi bir şey olmasın! Lütfen ciddi bir şey olmasın!*

Danışmaya Mara Erez adını söylediğimde beni yoğun bakım ünitesine yönlendirdi, o esnada neredeyse bayılacaktım. Ellerimi *sweatshirt*ümün ceplerine soktum, dışarı çıkarken üzerimde ne olduğuna bile bakmamıştım. Neyse ki siyah bir tayt ve *Looney Tunes* baskılı *sweatim* şu an kimsenin umurunda olmayacaktı.

“İyi misiniz?” dedi kadın ama sesi çok uzaklardan geliyordu.

“İyiyim.” Elimi uzatıp kadın tam ayağa kalkmaya yeltendiğinde onu durdurdum. “Sorun yok.”

Hızla kadının beni yönlendirdiği tarafa yürümeye başladım, sonunda bir koridora döndüğümde Ateş kardeşler gözüme ilişti ve adımlarım yavaşladı.

Yoğun bakım ünitesinin kapısında Alar yere çökmüştü, Uygay ayaktaydı ve duvara yaslanmıştı. Deren ile Giray koltuklarda oturuyordu. Hepsinin başı eğikti, birinin geldiğini fark edince yüzlerini kaldırıp bana baktılar.

“Ne-” dedim yutkunarak. Nefes nefeseydim. “Ne oldu?”

Hiçbiri konuşmadı ama aralarında en kendine hâkim gibi görünen -*normal hâline nazaran fazlasıyla sarsılmış görünüyordu*- Deren konuya girdi:

“Stüdyo garajda bir yangın çıkmış. Maya ve Bora içeride kalmışlar.”

Ayağım bu sefer kaymıştı.

Zemine öyle sert düştüm ki kafamı neredeyse yere vuruyordum. Zeminde gür ayak sesleri yankılandı ve ellerin beni kavrayıp yerden kaldırdığını fark ettim.

“Efra,” dedi boğuk bir ses. “Hey, hey. İyi misin?”

Alar ilk defa ismimi söylemişti ve ses tonunun ciddiyeti beni kâbus-
ta değil, gerçekten bu trajik olayın içinde olduğuma inandırdı. Alar’ın kollarındaydım ama *iyi* değildim. Bu hep böyle mi olacaktı? Güzel bir anın hayalini kurarken o anlara hep korkunç olaylar mı eşlik edecekti?

Sağlam durabilmek için bir süre kendime gelmeyi bekledim. Sonra güç bela ellerimle onun omuzlarını kavrayarak gözyaşlarımı yanaklarımı ezmeye başladı. “Durumları nasıl?” dedim burnumu çekip ağlamaya devam ederken. Bir süre kendimi durdurabilecekmişim gibi görünmüyordu.

“Şşt, sakın ol. İkisi de iyi olacak,” dedi Alar beni daha güçlü tutmaya başladığında. Neredeyse birbirimize sarılmış hâldeyken yoğun bakım kapısına bakıp felaket senaryoları türetmemeye çalıştım.

Maya üniversiteden önce hayatımda yoktu ama sanki her anımda varmış gibi hissediyordum. Zevklerimiz farklıydı, hobilerimiz uymuyordu ama bir yerde ortak noktada buluşuyorduk. Bazen kötü olaylar yaşandığında onun kadar güçlü olmak istiyordum. Ben bir zorluk karşısında daha kırılındım fakat Maya canını acıtacak her şeye kafa tutmayı seviyordu. Şimdi de öyle olacaktı ve bu düşünce beni bir nebze sakinleştirdi, Maya'ya güveniyordum.

Islak kirpiklerimi araladım ve bakışlarım kapıya yakın bir konumda duran, sırtı hâlâ duvara dayalı Uygur'a takıldı.

Bize bakıyordu.

Yüzlerinde ve kollarında yer yer is vardı. Pantolonu siyahtı ama üstündeki beyaz tişörtünde de kül lekeleri mevcuttu. Göz göze geldiğimizde bir iki saniye duraksadım.

Ateşli mavileri solmuş, yüzü gölgelenmişti. O an ben ağlayıp üzüntümü dışa vururken onun içten içe devrildiğini fark ettim.

Ona destek olma arzusuyla doldum.

Fakat sonra başını çevirip göz temasımızı bozdu ve bu arzum buz saçaklarına döndü. O kendi kabuğunda daha iyiydi, bense duygularımı paylaşmayı seviyordum. Alar şu an benimle üzüntümü paylaşıyor ve bana sıcaklığını sunuyordu, ben de essiz gözyaşlarımı onun kollarında akıtmaya devam ettim.

Bir süre sonra beni, Deren'in yanındaki koltuğa oturttuğunda sert bir külçe gibi yığılmıştım. Yanımdaki Deren'e baktığımda kıyafetleri kül içindeydi. Alar karşımda ayağa dikildiğinde daha iyi gördüm, onunda kıyafetleri kirliydi. Sonra arkasını döndü ve tekrar biraz önce oturduğu yere geçti.

"Onları yangından siz mi çıkardınız?" dedim Deren'e, sesim kâğıt kadar ince çıkmıştı.

"Evet," dedi Deren. "Garajın normalde kullanılmayan araç kapısını açtık, bu bize içeri girebilecek büyük bir alan yarattı. Zor oldu ama çok büyük fiziki hasar almadan onları çıkarabildik," derken sıkıntıyla dudaklarını büzdü. "Fakat çok fazla dumana maruz kalmışlar. Yoğun karbonmonoksit zehirlenmesi yaşıyorlar."

Varlığını tamamen unuttuğum, sessizliğini ve hareketsizliğini koruyan menajerleri Giray, derin bir nefes vererek dikkatimi ona yöneltmemeye neden oldu. Genelde geriye doğru yatırdığı saçları alnına dökülmüştü ve sıkıntıyla elini saçından geçirdi. Telefonuyla uğraşıyordu ve kısa süre sonra ayağa kalkıp koridorun sonuna doğru yürümeye başladı.

Başımı çevirdiğimde orada polislerin olduğunu gördüm. Kollarımı kendime sarıp bu kâbus gibi günün geçmesini dilediğim sırada kordorda bir feryat koptu.

“Minik oğlum! Ah, benim tatlı bebeğim. Olamaz! Olamaz!”

Ateş kardeşlerin annesi Seray Hanım koridoru inletiyordu ve bir adam da onu kollarından tutuyordu. Bunun Ateşlilerin babaları olduğunu tahmin etmek hiç zor değildi, başka yerde görsem bile anlayabilirdim çünkü Bora babasına o kadar benziyordu ki... İkizler daha çok annelerine benzerken Bora Ateş babasına benzemişti.

“Nasıl?” diyerek bağırdı Seray Ateş. “Bu nasıl oldu? Kim yapar? Oğluma, minik bebeğime bunu kim yaptı?” Polislere yakararak sorularını sıralıyordu.

Alar güler gibi bir ses çıkardı ya da boğuluyor gibi... Ona baktığımda gözleri kan çanağıydı. “Bence annemi içeri alalım. Bora’nın bunları duyunca somurtarak kalkması muhtemel.”

Gözlerim karşısında ayakta dikilen Uygur’a kaydı, dudaklarının kıvrıldığını fark ettim. O kadar derin bir hüznü vardı ki yüzlerinde, sanki gülümsemelerinde gözyaşları saklıydı.

“Yangını birisinin çıkardığı mı düşünülüyor?” dedim konuşmaya güç bulduğumda. Dehşet, tenimden içeri sızmıştı.

“Polis, garaj kapısında ve içerisinde kundaklama olduğuna dair bulgular buldu. Bunu birisinin yaptığı kesin.”

Gözlerim kocaman olmuştu. “Kim böyle bir şey yapar?”

Uygur geldiğimden beri ilk kez konuşarak kalbimin sıkışmasına neden oldu. Sesi, derinliğinde boğulacak kadar boğuktu. “Bu,” diyerek duraksadı, “Motor yarışlarının olduğu yerde Maya’ya saldıran kız... Adı neydi?”

Zebani isimli mekânda silahlı magandadan beni kurtarıırken yaralandığı için Uygur’a bir teşekkür borçluydum. Bu amacımı gerçekleştirmek için ona ulaşmıştım ve beni yanına çağırmıştı. Motor yarışlarının yapıldığı, daha sonra da Cambaz olarak onunla yarışa katıldığım yere...

Zihnim geçmişe yolculuk yaptığımda bedenim daha çok titredi. Hayatımın en ürktüğüm fakat en heyecan ve macera dolu günüydü. Şu an düşününce hoşuma gittiğini fark ettim ama bu anında silkelenme neden oldu. Tehlikenin hoşuma gidecek bir yanı yoktu, temkinli olmak benim göbek adımdı.

Maya’nın eski oda arkadaşı da oradaydı ve beni kullanarak Maya’yı oraya çekmişti. “Buğlem,” dedim kısık bir sesle. “Yurtta oda arkadaşıydı ve Maya’nın parasını çalıp onu taciz etmeye çalışan kaçığın tekiydi.” Elimle birden dizime vurdum. “Onun başımıza tekrar bela olabileceğini biliyordum.” Sonra duraksadım ve hepsine tek tek baktım. “Bu kadar ileri gitmiş olabilir mi?”

Uygar dişlerini sıktı, bunu kim yaptıysa elinde kalacak gibi duruyordu. "Maya'nın sorunları olduğu başka biri var mıydı?"

Düşündüm; birçok kişi olabilirdi. Bela Maya'yı severdi ve pervasız arkadaşım da ona karşılığını fazlasıyla veriyordu. Aklıma sokakta çocuk dilendiren adam geldi.

"Bir çocuğu dilendiren adamın elinden çocuğu kurtarmıştı. Belki o adam izini bulmuştur."

Alar başını kaldırıp şaşkınlıkla baktı. Deren ve Uygar'ın donuk yüzleri bile şaşkıncıydı.

"Bu kız hiç durmaz mı?" diye sordu Deren. Tehlikeli bir iş yapmış olsa da hatta şu an içeride belki de bu yüzden yatıyor olsa da gözlerinde gurur dolu bir parıltı belirmişti. Maya'nın çocuğu kurtarması çok hoşuna gitmiş olmalıydı fakat arkadaşım şu an bu yüzden canıyla uğraşıyor olabilirdi.

Ağlamamak için kendimi tutup dudaklarımı büktüm. "Durmaz."

O sırada koridorda esen soğuk hava dalgasını hissetmemiz kaçınılmazdı, hepimizin bakışları aynı anda koridorun sonuna döndü. Maya'nın ablası ve *eniştesi* de gelmişti. *Ah*.

Doğan Yetkiner, üzerindeki siyah kabanı ve takım elbisesiyle Ateş ailesinin mükemmel genlerine rağmen tüm koridoru doldurmuştu. Onun genleri de yadsınamaz bir kusursuzlukta işlenmişti ama daha önemlisi adamda korkutucu bir aura vardı.

Ateşlilerin babaları Sancar Ateş'le karşı karşıya durdular ve el sıkıştılar fakat aralarında resmî bir gerilim kol geziyordu.

Seray Ateş gelip ellerini oğullarına uzattı. "Oh mes petits oiseaux,¹" dedi ve onları aynı anda sıkı sıkı kucakladı. Bir doksanlık ikizler, sanki annelerinin yanında gerçekten küçülmüşlerdi. "İyi misiniz?"

O sırada yanıma ulaşan Maya'nın ablasıyla burun buruna geldim. Gözleri ağlamaktan şişmişti. "Nasıl?" dedi. "Nasıl olmuş?"

Ağzımı açıp bir şeyler söylemek istedim ama tüm yaşananlar karşısında nutkum tutulmuştu. En yakın arkadaşım ve uzun zamandır hayranı olduğum grubun lideri şu anda yoğun bakımdaydı.

Deren benim ağzımı açmakta zorlandığını fark edince durumu ele aldı ve Eda ablaya olanları anlatmaya başladı. Polisler bir anda dibimde belirdiğinde ise koltuğa resmen yapıştım.

"Sizinle biraz konuşabilir miyiz?"

¹ Minik kuşlarım. (Fr.)

Bana Maya ile ilgili soru soracaklarını bildiğim için derin bir nefes aldım ve gücümü topladım. “Tabii ki,” deyip ayağa kalktım. Önce annemi aramam gerekiyordu, işten dönmüş olmalıydı ve beni evde göremeyince merak ederdi. Anneme ne söylemem gerektiğini bilemiyordum, kısa zaman önce bir konser sonrası kafama silah doğrultulduğunu bilse bir daha dışarı çıkmama izin vermezdi. Bugün de arkadaşımın yoğun bakımda neden yattığını nasıl anlatabilirdim ki?

Selam anne, birisi en yakın arkadaşımı ateşe vermeye çalışmış. Bugün gelemiyorum.

Hayatıma Maya ve Ateşliler girdiğinden beri bir yükseklerde uçuyor bir gök taşı gibi yere çakılıyordum. Daha neler yaşayacaktım?

Tam polislerle ilerlemeye başlamıştım ki yoğun bakım ünitesinin kapısı açıldı ve içeriden bir hemşire çıktı. Herkesin nabzının aynı anda durduğuna yemin edebilirdim.

Seray Ateş ve Maya’nın ablası aniden atıldılar.

“Oğlum nasıl?”

“Kardeşim nasıl?”

Hemşire ikisinde de göz gezdirdi ve Eda ablaya döndü. “Maya Erez kardeşiniz mi?” diye sorduğunda Maya’nın ismini duymam dengemi sarstı. Elimle bir yerlerden destek alma ihtiyacı hissettim. Deren’in ayağa kalkıp beni kolumdan yakaladığını ve elimi sıkı sıkı tuttuğunu fark ettim. Bu hareketi normalde olsa garipserdim ama şu an eli bana sıcaklık gelmişti ve o sıcaklığa tutundum. *Lütfen, kötü bir şey söylemesin. Lütfen! Lütfen!*

Eda abla başını olumlu anlamda salladığında hemşire tekrar konuştu: “Kardeşiniz uyandı.”

Eda abla boğuk bir ses çıkarak eliyle ağzını kapattı ve usulca sevinç gözyaşları döktü. Ateş ailesinin ise gerginliği sürüyordu. Seray Ateş hemşireyi tuttu ve kendine çevirdi.

“Oğlum?” diye sordu titrek bir sesle.

Kadın duraksayarak Seray Ateş’e baktı ve dudaklarını birbirine bastırdı. Başını olumsuz anlamda iki yana salladı. “Henüz durumu stabil. Doktor size daha detaylı bilgi verecektir.”

Hemşire daha konuşmayı tamamlayamadan Seray Ateş fenalaşmıştı. İkizler hemen onu yakaladı. Babaları hızla yanımıza gelip hemşireyi bir köşeye çekmişti.

Ortalığa bir kaos hâkim olduğunda hayatımızın bundan sonra nasıl olacağını merak ediyordum. Ve... Maya, Bora’yı bu şekilde kaybederse neler olacağını.



YANMIŞ BEDENLER



Maya Erez

Cehennemden çıktığım bir rüyadan uyandığımda her şeyin sadece kâbustan ibaret olmasını dilemişim.

Fakat değildi...

Nefes almam için takılan solunum cihazını, kolumdaki serumu, hastane yatağını fark ettiğimde dehşetin ilk belirtileri içimde filizlenmeye başlamıştı. Her şey gerçektir. Hepsi yaşanmıştı.

Birisi beni canlı canlı yakmak istemişti.

Uyuşuk zihnim her şeyden kaçmak istedi ve beni görüp hızla dışarıya çıkan hemşirenin arkasından bakarken dünya bulanmaya başladı; kendimi tekrar karanlık bir tünelden geçerken buldum.

Bir süre gidip geldiğim zihin tünelinden tekrar aydınlığa çıktığımda kolumda yine serum takılıydı ama bu sefer solunum cihazı yoktu. Kırpiklerimi zorlukla aralayarak etrafıma bakınmaya çalıştım. Ağırlaşan uzuvlarımı hareket ettirmem mümkün değildi, sadece göz bebeklerimi yavaşça oynatıp odayı tarayabilmişim.

Yatağımın kenarına gelip üzerime eğilen ablamın yüzünü görmem uzun sürmedi. “Ah, Maya! Maya, beni çok korkuttun. Beni çok korkuttun!”

Suratımı buruşturmak istedim, şu an bağırması için uygun bir zaman değildi. Kıpırdamak ve doğrulmak istiyordum ama konuşmak bile uzak ihtimaldi. Ne dudaklarımı hareket ettirebildim ne de bedenimi.

Ablam zorlandığımı fark etmiş olacak ki mavi gözlerinde endişe belirdi, kollarımı sıkı sıkı tuttu. Topladığı saçından kurtulan birkaç tutam yüzüne dökülüyordu. Genelde bakımlı olan ablam, bir süredir aynaya bakmamış gibiydi. “Kendini zorlama. Çok ağır karbonmonoksit zehirlenmesi yaşadın. Dinlen, zamana ihtiyacın var.”

Ah. Yaşananlar bir bir aklıma üşüştü ve ateşin çıtırtısı beyinime sız-

dı. Boğazımdan acı verici bir inilti koparken ablamın yüzünü sanki bir duman kaplamıştı. Her anı tekrar yaşamaya başladım, soluk anılar zihnimi işgal etti. Kulaklarımda ismim yankılanmaya başladı. *Maya! Maya!*

“Bora.” Sesim o kadar kısık ve hastalıklı çıktı ki bana ait olduğunu idrak etmem çok zordu. “Bora.” Gırtlığımdan kopup gelen boğuk bir sesle tekrar konuştum. O da oradaydı. O da ateşlerin arasındaydı ve benimle beraber yanıyordu.

Ablam nefesimin daraldığını, şiddetli soluklar almaya çalıştığımı görünce kocaman gözlerle doğruldu ve kapıyı açıp hemşirelere bağır-maya başladı.

O kadar korkunç bir hisle dolmuştum ki bu hissi yaşayacağıma alevlerin arasında kalmış olmayı diledim. Neden orada benimle beraberdi? Ya ona bir şey olduysa?

Hemşireler gelip solunum cihazını taktılar ve serumuma bir şey enjekte ettiler. Yerimden doğrulmaya çalışıp solunum cihazını çekiştirmek istediğimde görüş alanıma elim geldi. Elim üzerinde bir bandaj vardı ve acı verici bir his oraya saplanmıştı.

Suratımı buruşturup daha çok nefes almak için debelendim, solunum cihazı bile yetmiyordu. Hemşire beni sakinleştirmek ister gibi omuzlarımdan tuttuğunda bedenim iyice yatağa sabitlendi ve bilincimi kaybetmeden önce nefes alıp verişim düzene girmeye başladı.

Ne kadar zaman geçti, bilmiyorum. Bulanık zihnim bir açılıp bir kapanırken hastane odasında öylece yatıyordum.

Sonunda tekrar kendime geldiğimde yatağımın başında polisler vardı. Ablam kollarını önünde birleştirmiş, olanları dinlemeyi bekliyordu ama en kötüsü, odanın köşesindeki tekli koltukta oturan eniştem Doğan Yetkiner de pürdikkat bana bakıyordu.

Bilincimi tekrar kaybetmeyi diliyordum.

Henüz bir cümle kuramamışken polislere nasıl bir şeyler anlatabilirdim ki? Sesime hâlâ sahip olduğumdan bile emin değildim.

“Maya Hanım, öncelikle çok geçmiş olsun. Kendinizi çok zorladığınızı istemeyiz ama soruşturmayı yürütebilmemiz için bize olanları anlatmanız gerekiyor.”

Donuk gözlerle biri kadın, diğeri erkek iki polise baktım. Kadın konuşuyordu; erkekse kollarını birleştirmiş, kapının önünde dikiliyor ve ara ara eniştem Doğan’a kaçamak bakışlar atıyordu. Eniştemi tanıdığını düşündüm, ne de olsa çok ünlü bir iş adamıydı.

O sırada söz konusu eniştemle göz göze geldik.

Her zaman beladan uzak durmamı söylemiş, ablam Eda'yı üzersem kendisinin de beni üzebileceğini belirtmişti. Ve şu an hakışlarındaki keskinlikten anladığım kadarıyla beni fena üzecekti. Neredeyse ölecek olmam bile adamı bu konuda yumuşatmamıştı.

"Belki de bunu sonra yapmalıyız," dedi ablam.

"Garaj..." Bir an konuşamadım. Sesim boğazıma öyle bir takıldı ki kısık ve anlaşılmazdı. "Stüdyomuz olan garajdaydım," dedim zorla konuşarak. Yutkundum ve bir süre sesimin biraz daha toparlanmasını bekledim.

"Kendini zorlama," dedi ablam.

Bu işi hemen bitirmek istiyordum.

"Tek başımaydım. Şarkı söylüyordum ve bir süre sonra kapının önünde bir ses duydum." Bir süre daha uğursuz bir sessizlikle geçti. Yutkunup tekrar konuştum: "Kapıyı açmaya çalıştığımda arkadan kilitlenmişti. Sonra havalandırma penceresinden içeri cam bir şişe atıldı ve şişe yere düştüğü an... Etrafı alevler sardı."

Polisler sabırla bekledi.

"Alevlerin arasında onu duyduğumu hatırlıyorum." Genzimde yakıcı bir his belirdi, yutkunmam imkânsızlaştı. Dilim ağzıma ait değildi sanki. "Bora'yı."

Sonra gözlerimi kapatıp daha fazlasını düşündüm ama bildiklerim bu kadardı. "Başka bir şey yok."

İçimde çok büyük bir taş vardı, her an çatlamaya hazırdı. O soruyu sormaya çalışırken dilim lal oluyor, bedenim kilitleniyordu ama yapmak zorundaydım.

"O..." dedim sesimi yüksek çıkartmaya çalışarak, "İyi mi?" Herkes bana öylece bakınca tekrar konuştum: "Bora iyi mi?" Bu sefer kelimeleri bastırmıştım.

Ablam omzumu sıvazladı, polisler dudaklarını büktü. İçimdeki taş çatlıyordu.

"Yoğun bakımda. Durumu stabil," dedi ablam ve yatıştırıcı bir soluk verdi. "Ama iyi olacaktır."

Kalbim göğüs kafesimde kıvrandı. Bu da ne demekti? Nasıldı, neden benimle beraber oradaydı? Birçok soru zihnimde veryansın ediyordu.

Yerimden kalkıp onun yanına gitmek istiyordum; ilaçlardan mı, bilmiyordum ama vücudumun hareketleri kısıtlanıyordu. Zorla kırpırdamaya çalıştığım sırada kadın polis tekrar konuştu:

“Kendinizi daha iyi hissettiğiniz zaman sizinle tekrar görüşelim.” Bize başıyla selam verdi ve iş arkadaşıyla beraber odadan çıktı.

Bir süre odaya sessizlik hâkim oldu. Ablam sonunda bana yaklaşıp dudaklarını büzdü. “Bunu kimin yapmış olabileceğine dair bir fikrin var mı?”

“Bora’yı görmem lazım.”

Şu an başka hiçbir şey önemli değildi ama ablamın pes etmeye niyeti yoktu. “Neredeyse ölüyordun, Maya ve bunu kimin yaptığını bulmamız gerekiyor.”

Kim beni öldürmek isteyecek kadar benden nefret ediyor olabilirdi ki?

“Kardeşinin başının belada olmadığı biri var mı?”

Eniştem konuşmaya karar verip bunu da mükemmel bir cümle seçimiyle yapınca gözlerimi ona çevirdim ve dik dik birbirimize bakmaya başladık.

“Benim için oldukça endişelenmiş olmalısın.”

Kısık sesimle ona gönderdiğim laftan sonra ablam hemen araya girdi: “Yapmayın böyle. Bunun ne yeri ne de zamanı.” Doğan Yetkiner’e döndü ve mavi gözlerinde bir uyarı ışığı parıldadı.

Doğan’ı susturabilecek tek kişi ablamdı ve bu adamdan ne kadar nefret etsem de ablama davranışlarını takdir ediyordum. Onu kıracak herhangi bir şeyden kaçınıyordu.

Ablam kollarını bedenine sardı ve düşünceli düşünceli konuştu: “Belki şu çocuğu elinden kurtardığın sokak serserisi yapmıştır.”

Gözlerimi ağır ağır kırpıp açtım. Can’ı dilendiren adi adam beni bulmuş olabilir miydi? Eğer öyleyse bu sefer onun kafasına elma atmaktan daha fazlasını yapardım.

Doğan, zarif bir tavırla takım elbisesini düzeltti. “Onu ben halledeceğim.”

Duraksadım. Sonra ağızmdan, “Onu öldürecek misin?” cümlesi çıktı. Söz konusu eniştem olunca sorma gereği duymuştum.

Ablam derin bir iç çekti, söylediğim cümle nutkunun tutulmasına sebep olmuştu. Eniştemin ise gözleri eğer bir nesne olsa bıçak olurdu ve beni çoktan doğrardı.

“Beni ne sanıyorsun, bilmiyorum ama ben bir iş adamıyım, Maya,” dedi sakın tuttuğu ses tonuyla. “İşim gereği düşmanlarım olabilir, silah taşıyan *korumalarım* da bu yüzden var. Fakat ben birini *öldürmem* de *öldürtmem* de.”

Yüzüne belirsiz bir ifadeyle bakmaya devam ettim. Efra bu bilgiyi öğrenmek isteyebilirdi; kafasındaki mafya tabirine eniştem pek uymuyor gibiydi.

Eniştem başını kayıtsız bir ifadeyle yana eğdi ve beni incelemeye devam etti. “Can, tahmin ettiğin gibi onun çocuğu değil. Adama Çivi diyorlarmış, ismiyle hitap eden yok. Derin bir şebekenin içinde olabilir. Katil değilim,” dedi *kadife gibi bir sesle*, iması titrememe neden oldu. “Ama adil oynayan biri de değilim. Bu işin ardında o olmasa bile içeriden uzun süre çıkmaması için üzerine birtakım suçlar daha yıkabilirim.”

“Peki ya Can?” dedim. Sesim hâlâ çok kısıktı, nefes almak kolay değildi.

“Harun’un onu evlat edinebilmesi için gerekli işlemleri yapıyoruz.”

Neredeyse ağlayacaktım. Eniştemin şoförü Harun amcaı severdim ve Can’ın artık bir ailesi olacak olması beni öylesine mutlu etmişti ki böylesine büyük bir faciadan sonra hayata tutunmam için buna ihtiyacım vardı.

“Peki ya Maya’ya bunu yapan gerçekten o olabilir mi?” dedi ablam tekrar endişeli ruh hâline bürünerek.

“Belki de sebebi, sürekli belaya bulaşan kardeşin değildir.” Doğan’ın cümlesiyle kaşlarımızı çatarak ona baktık. Hastane odasında takım elbisesi ve heybetiyle eğreti duruyordu. “Sana o gruba bulaşmamamı söylemiştim. Eğer evinde kalıp düzgün bir şekilde okuluna gidip gelseydin başına bunların hiçbirisi gelmezdi.”

Enişteme olan sempatimin sonuna hemen gelmiştim. Yine beni kısıtlama peşine düşmüştü. “Yorgunum,” dedim sabit bir sesle. “Bence bu kadar konuşmak yeter.”

Ablam hemen telaşlandı. “Evet, dinlenmelisin.” Daha rahat uzanmama yardım etti ve omuzlarımı tuttu. “Haydi, uyu biraz.”

Bunu söylemesine gerek bile yoktu çünkü ağırlaşan göz kapaklarım zaten anında kapanmıştı. Bedenim hiç olmadığı kadar yorgundu ve bandajlı elimin üzerinde ince bir sızı vardı.

Vücudumda hasar kontrolü yapamamıştım, bedenim bana ait gibi gelmiyordu. Görüşüm bir gidip bir gelirken ara sıra hemşireleri görü-

yordum, tuvalete gitmek için ayağa ilk kalktığımda kusmadan duramamıştım. Ablam tuvalete gitmeme ve bir kere de duş almama yardım etmişti. En son kendime geldiğimde güneş ışıkları odayı terk etmişti ve etrafta derin bir sessizlik vardı.

Göz ucuyla baktığımda ablamın odanın köşesindeki koltukta uyuduğunu fark ettim. Bu görüntü tarifsiz bir hissin, keskin bir bıçak gibi tenimi geçerek kalbime saplanmasına neden oldu.

Annemi hastane odasında böyle beklemiştik. Ben sırf onu o hâlde görmemek için elimden geldiğince dışarıda oyalansam da ablam her an annemin yanındaydı. Şimdi de dağılan sarı saçları ve yorgun yüzüyle solmuş görünüyordu ve ablam genelde bakımlı, ıslıl ıslıl bir kadındı.

Gözlerimde biriken yaşları odanın tavanına bakarak geri ittim. Ona bunları yaşatmak istememiştik. Bu sefer belanın peşinde koşmamış, aksine tek başıma kalmak için kendi dünyama çekilmiştim.

Müziğe...

Bu kelime zihnimi ve bedenimi harekete geçirdi. Uyuşukluk hissi kayboldu ve zihnim pırıl pırıl oldu. Kendimi doğrulmaya zorlayıp bir süre nefesimin düzene girmesini bekledim. Sonra kolumdaki serum iğnesini çekip kanın biraz yere akmasına sebep oldum. Elimle oraya bastırıyor, kanamayı durdurmaya çalışıyordum.

Ablamın duymaması için çabalayarak yataktan ayağımı sarkıttım. Üzerimde siyah ve bol diz üstü elbisem vardı, ablam onların evinde kalan kıyafetlerimden birini getirmişti. Çıplak ayağım soğuk zemine değdiğinde Eda'ya tekrar baktım ve kıpırdamadığını gördüm, yorgunluğu düşündüğümünden de fazla olmalıydı. Yatağımın kenarında kumaş bir terlik vardı, onu ayağıma geçirdim.

Sarsak adımlarla yürüyüp kapıyı açtım ve tekrar ablama baktım, hafifçe kıpırdansa da uyumaya devam etti. Odadan çıktığımda derin bir nefes vermiştim, eğer yakalarsa beni yatağa hapsedeceğine emindim.

Danışma masasını görene kadar yavaş adımlarla koridorda dolandım. İki hemşire masanın arkasında bir şeyler konuşuyordu.

"Affedersiniz," dedim dumandan etkilenmiş ve hâlâ kendine gelememiş boğazımdan çıkan soluk sesimle. Kızlar irkilip bana baktılar, kim olduğumu anladıklarında ise yüz ifadeleri endişeyle çarpılırken biri ayağa kalktı. "Bora Ateş'in hangi odada olduğunu öğrenebilir miyim acaba?"

Beni odaya götürüp yatırmakla bana cevap vermek arasında kalmış gibi birbirlerine baktılar.

“Odanızda kalmanız...”

Kızlardan biri konuşmadan, “Cevap verin,” dedim ansızın içimi kuşatan hiddetle. Daha fazla dayanamazdım, onu görmem lazımdı. Hâlâ yoğun bakımda mıydı? Ya da... Hayır. Devamını düşünmek bile istemiyordum, endişe hissi sanki tenimde keskin bıçak yaraları açıyordu. Bugünlerde *yeterince yara almıştım*.

Parmaklarımla danışma masasını kavradım, parmaklarım bembeyaz olmuştu. Kız duraksadı, sonra masaya oturup bilgisayarını açtı. Birkaç saniye sonra tekrar ayağa kalkıp bana baktı. “Bugün yoğun bakımdan çıktı, normal odaya alındı. 308 numaralı odada.”

Rahatlayarak derin bir nefes verdim; yoğun bakımdan çıkmıştı. Onu bir an önce görme umuduyla odaya gitmek için hareketlendiğimde hemşire hemen koşup koluma girdi. “Size yardım edeyim,” dedi telaşla. “Burada bekleyin, sizin için bir tekerlekli sandalye bulacağım.”

“Yürüyebilir...”

Kız konuşmama müsaade etmeden koşar adım uzaklaştı. Bir tekerlekli sandalye ile döndüğünde onu geri çevirecek durumda değildim, kendimi bitkin bir şekilde üzerine bıraktım. Hemşire arkadan sürerek bizi asansöre yönlendirdi, içeri girip iki kat yukarı çıktık ve tekrar bir koridora geldik. Sağa döndüğümüzde bir süre daha sürdü, sonunda 308 numaralı odanın önünde durdu.

“Teşekkürler,” dedim kıza kapıyı tıklatmaya niyetlendiğinde. “Uyuyorsa uyandırmak istemem. Sadece görüp gideceğim.”

Kız geri çekildi ve onaylar gibi başını eğdi. O dönüp gittiğinde kapıya baktım ve yavaşça kulpu aşağı çekip tekerlekli sandalyeyi içeri sürdüm.

Oda duvarda asılı olan küçük televizyonun ışığıyla aydınlanıyordu. Ses yoktu fakat birinin horultusu içeri girdiğim anda kulağıma ulaşmıştı. Işığın en yoğun vurduğu alana baktığımda koltukta ağzı aralık uyuyan Alar görüş açıma girdi.

Onu tekrar görmek çok iyi gelmişti, içimi bir sıcaklık kapladı. Hafifçe gülümseyerek tekerlekli sandalyeyi tamamen içeri sürdüm, o sırada fayansa sürtünen tekerlek sesleri hafif tıkırtılar çıkardı ve horultu kesildi.

Başını aniden dikleştirip tam karşısına, bana bakan Alar gözlerini bir süre odaklanmaya çalışır gibi kırpıştırdı. Hiç tepki vermeyeceğini zannettiğim sırada ağzını açtı ve öyle de kaldı. Aynaya bakmamıştım ama muhtemelen ölü gibi görünüyordum çünkü Alar’ın rengi atmıştı.

Bir tekerlekli sandalyeye bir bana gözleri kaydı ve nefesi kesilirken yemin ederim ki *hık* diye bir ses çıktı.

“Arı Maya, sen...” dedi fısıldayarak ama sesi her an yükselecek gibi duruyordu, “Yürüyemiyor musun?” Feryat edecek gibi elini ağzına götürdü, başını deli gibi iki yana sallıyordu.

Anlamsız gözlerle suratına baktım, söylediği şeyi idrak ettiğimde ağzım aralandı. “Ne, hayır...”

Uzun süre kendine gelemeyecekmiş gibi yüzü düştü, sonra silkelen-di ve “Merak etme,” derken bana destek olmak ister gibi yüzü yumuşadı. “Ben gerekirse sahneye seni sırtımda taşıyım.”

Drama Quenn, olayı çok yanlış anlamıştı.

Şu durumda bile gülmemek için kendimi tuttum. Bu şapşal iyi ki hayatıma girmişti, gülmeyi unutabileceğim şu dünyada daima neşe kaynağı olabiliyordu. “Teşekkür ederim, Alar,” dedim minnet dolu gülümseyerek. “Bu çok hoşuma gider.”

Alar bana acıklı acıklı bakmaya devam ederken başımı sağa çevirdim ve yatağa gözüm ilişti. Kalbim ters istikamette koşuyor ve bedenimi terk etmeye çalışıyor gibi göğüs kafesimde sıkıştı. İkizlerden büyük olana döndüm ve hâlâ pürdikkat bana bakarken ona kapıyı işaret ettim.

Bana bön bön bakmaya devam etti.

“Alar,” dedim transtan çıkması için. “Yürüyebiliyorum. Bacaklarımda bir sorun yok. Şimdi...” derken tekrar kapıyı gösterdim. “Beni en baş belası Ateş’le biraz yalnız bırakır mısın?”

Alar önce söylediklerimi kafasında sindirmeye çalışıyor gibi bekledi, sonra yürüyebildiğimi anlayınca derin bir nefes verirken omuzları çöktü. “Manyak mısın kızım ya? Korkuttun beni!” dedi ayağa kalkarken. Sonra dişlerini göstererek gülerken kapıya doğru yürümeye başladı ve bu sefer gürültülü sayılabilecek bir sesle fısıldadı: “Ayrıca en baş belası Ateş’in ben olduğumu söyleyenler utanır mı, sanmam.”

Bana eğilerek kısa bir sarılma bahşetti ve tekrar doğrulup kapıdan çıktı.

Bir süre yatağa öylece bakarak tekerlekli sandalyede bekledim. Kalbim resmen göğüs kafesimde metale vuran çekiç gibi çarpıyordu, kafamın içindeki sesini duyabiliyordum. O garajda benimle beraber neredeyse yanıyor olduğu gerçeği beni dehşete düşürüyor, olanlar benimde infiale neden oluyordu.

Ya ona bir şey olsaydı? Bu ihtimal sanki ete kemiğe bürünmüş, beni boğuyordu.

Zihnimde vızıldayan düşünceleri bertaraf ettim ve titreyen ellerimle tekerlekli sandalyeyi yatağının kenarına sürdüm. Yüzü görüş açıma girdiğinde ise durdum, fazlasıyla yaklaştım.

Televizyondan yansıyan ışıkla aydınlanan yüzü dingindi. Siyah saçları dağılmış, çıplak göğsüne kadar hastane çarşafıyla örtülmüştü. Çarşaftan çıkan çıplak sol bacağına bandaj gördüm, bir de sol omuzuyla koltuk altından geçen bir bandaj vardı. Yaralarına bakarken hasar derecesinin ne denli olduğunu merak ettim.

Yüzünde hiçbir şey yoktu ve her zamanki gibi çok güzeldi. Çenesinin altındaki sakalları biraz uzamıştı, muhtemelen buradan çıkınca tıraş olacak ve yine o pürüzsüzlüğüne kavuşacaktı. *İyi olacaktı.* O iyiydi ve şu an önemli olan buydu.

Biraz daha yaklaşp iyice yüzüne baktım, her ayrıntısını inceledim. Parmaklarım karıncalandı ve yüzüne dokunmak için harekete geçmek istedi. Duygularım bana yabancı bir ev gibiydi, odaları sıcak ve kavurucu bir hisle doluydu.

Parmak uçlarım siyah saçlarına dokundu, kül ve alevlerin etkileri saçlarında yoktu. Temizlenmişti ama o dehşetin izlerini, yaraları varken silemezdi. Bandajlarına bakarken dişlerimi sıktım; ağlamak, duygularımı açığa çıkardığım bir yöntem değildi. Genelde üzüntüye öfkeyle karşılık verirdim ve bu hissi beni üzen şeye salardım. O alev dolu şişeyi içeri kim attıysa ona olan öfkemden dişlerimi sıkmaya devam ettim.

“Demek en baş belası Ateş benim?”

Elim siyah saçına dokunmaya devam ederken donup kaldım.

Bora'nın dingin yüz hatlarında bir kıpırdanma oldu ve gözleri aralandı. Kaplumbağa gibi kabuğuma saklanmak istiyordum; elimi çekmeye yeltendim ama o sırada hiç beklemediğim bir hamleyle bileğimi tuttu.

Dokunuşu parmak uçlarımdan başlayıp göğsümün tam ortasına yerleşti ve orada kasılmaya neden oldu. Başını bana doğru çevirdiğinde göz göze geldik ve bir süre birbirimize baktık.

Koyu renk gözleri, televizyonun ışık oyunuyla aydınlanıyor ve sonra tekrar karanlığa karışıyordu. Bakışları kısa bir an tuttuğu bileğime kaydı ve elimdeki bandajı gördü. Sonra tekrar yüzüme baktı.

Yüzü her ne kadar bir şey belli etmese de yaşananların onun da aklından birer birer geçtiğini bakışlarından anlayabiliyordum.

“Alar'ı açık ara sollarsın,” dedim sorduğu soruya istinaden. Sesim çatlak çıkmıştı.

Bora, başını yastığa iyice yaslariken dudakları güler gibi kıpırdandı, göğsümden kopup gelen sıcaklık vücuduma yayıldı.

“Beni biraz şımartman gerekmiyor mu?” dedi, sesi kısıktı. “Bu söylediğin pek de buna uygun değil.”

“Seni şımartmak gibi bir niyetim yok.” Hâlâ tuttuğu climi çektim. Dokunuşuyla ısınan bedenim anında buz gibi oldu. Güzel, yeterince soğuk olmak alışkın olduğum bir şeydi; sıcak duygular beni ürkütüyordu. “O alevleri gördüğün hâlde içeri dalacak kadar baş belası bir aptalsın.”

Bir süre yoğun bakışlarla beni izledi, rahatsızca kıpırdanmamak için kendimi tuttum. Sonra gözlerini tavana dikip bu sefer hayret edercesine güldü. Bu daha çok bana değil, kendine yönelik bir gülümseme gibiydi. “Beni aptallaştırdığın doğru.”

Kaşlarım çatılmıştı. Bu zamana kadar onu çözmeye çalışırken kendi düşüncelerim düğüm düğüm olmuştu. Şu an ise o kadar korkmuştum ki teşekkür etmek yerine ona saldırmayı seçiyordum. Böylesi daha kolaydı yoksa dağılacaktım.

Bora bu hırçın tavrıma aldırmayarak yatakta doğrulmaya çalıştı. Yüzünde acı çektiğini işaret eden bir kasılma sezince tekerlekli sandalyeden ayaklandım. Benim de gücüm yerinde değildi, ona yardım etmek isteyerek öne atıldığımda dengemi kuramadım ve ellerimle onun gövdesinden destek almak zorunda kaldım.

Yardım edeceğim derken durumu daha beter hâle getirmiştım. Bora, boğuk bir iniltiyle yatağa mihlandı. Benim de ağrılarım şimşek gibi bedenimde çaktı ve onun boğuk homurdanmasına nazaran tiz bir sesle acımı belli ettim.

Acı içinde ve nefes nefese durduğumuz esnada ani bir hamleyle yana kaydı ve kısmen üzerindeki bedenim yatağa devrildi. Bora, nafile çırpınmamı sonlandırarak kolunu belime sarıp beni yatağa daha çok çekti. Yanında uzandığımı, kolunun da karnımın üzerinde olduğunu fark etmem birkaç dakikamı almıştı. Omzundaki bandaj tam yüzümün önündeydi, nefesi alnımı ısıtıyordu.

“Sanırım beni öldürme işlemini tamamlamaya çalışıyorsun, Bukalemun.”

Kesik bir nefes alıp ona vurma arzusuyla doldum. “Nasıl bu kadar kayıtsız olabilirsin, neredeyse ölüyorduk.”

Başımı hafifçe kaldırdığımda Bora'nın dudaklarında miskin bir gülümseme oluştu. “Ama ölmedik.” Sonra pes edercesine nefes verdi ve çenesini başımın üzerine dayadı, burnum boynuna gömülmüştü.

“Kanımda milyon tane ağrı kesici dolaşıyor, hiçbir şey hissedemiyorum. *Senin dışında...*”

Yangın olamamıştı ama bu çocuk benim ölüm sebebim olacaktı.

“Bırak da doktorun dediği gibi güzelce dinlenciyim,” diye mırıldandı.

Şu an içinde bulunduğumuz hâle inanamayarak put gibi uzandım, Bora Ateş ve benim bir hastane yatağında sarmaş dolaş uzanacağımız bir gün olacağını bilseydim gülerек küfrederdim.

Motivasyon kampına gittiğimizde birlikte uyumuştuk ama ben bunu hatırlamayacak kadar sızmış, sabah kalktığımda fark etmişim. Şimdi ise bariz bir şekilde sarmaş dolaş yatıyorduk. Kötü bir kâbustan sıyrılıp tatlı bir rüyanın içine düşmüş gibiydim.

Çarşaf artık vücudunun üst kısmından sıyrılmıştı ve yarı bandajlı çıplak gövdesi yüzüme denk geliyordu. Ondandır hazzetmediğimi kendime hatırlatmaya çalışsam da işe yaramadı; beni kurtarmak için alevlerin içine dalması içimde bir şeyleri değiştirmiş, yumuşatmıştı. Burun boynuna gömülmüştü, teninin odunsu misk kokusu ister istemez içime doldu. Duygularımın mantığıma galip geldiği o anda kendimi serbest bıraktım ve ağırlaşan göz kapaklarıma izin verdim.

Rüyamda bu sefer duman ve kül yoktu. Kalbimden kopup gelen notalar ve siyah gitarıyla o notaları oluşturan Bora vardı.



Bir horlama sesiyle uyandığımda gözlerimi açmamıştım ama sıcacık hissettiğim için nerede olduğumu anlamam uzun sürmemişti. Bora'nın teni o kadar sıcaktı ki harıl harıl yanan bir şöminenin yanında uzanmış gibiydim. Sadece kolu ve omzuyla beni böyle ısıtıyorsa, tüm vücudu vücuduma karışsa nasıl hissedeceğimi düşündüm.

Bu tehlikeli düşünce beni anında kendime getirdi.

Gözlerimi araladım ve yan portresi görüş açıma girdi. Dağınık saçları alnına dökülüyordu, yüz hatları uykunun derinliğinde kayıtsızdı. Fakat horlayan kesinlikle o değildi.

Başımı doğrultup horlaltunun sahibine, odanın köşesinde uyumakta olan Alar'a baktım; çünkü yerine kıvrılmıştı ancak televizyon bu sefer kapalıydı. Bizi bu hâlde gördüğünü anlayınca utancım devreye girdi ve sessizce sıvışıp ortadan kaybolmayı istememe neden oldu. Ama planlarım hiçbir zaman pek yolunda gitmezdi.

Bir hemşire odaya girdiğinde göz göze geldik. Anında toparlandım ve yataktan inmeye çalıştım. Bora, uyumaya devam ederken hemşi-

re, koşarak yanıma gelip kolumdan tuttu ve beni tekerlekli sandalyeye oturttu.

“Kusura bakmayın,” dedim dudaklarımı oynatarak. “Uyuyakalmışsınız.”

Boşuna sessiz olmaya çalışıyordum çünkü Alar’ın horultusu kesilmişti ve Bora da uyanmış, bize bakıyordu.

Boğazımda bir damar attı, kalbim yerinden hopladı ama çaktırmadım. Bora’ya bakıp dudaklarımı araladım ama “Günaydın,” kelimesinin dışarı çıkması biraz uzun sürdü.

Bora’nın koyu renk gözleri üzerimde sabit kalırken düne göre daha boğuk bir sesle, “Günaydın,” dedi.

“Size odanıza kadar yardım edeyim,” diyerek araya girdi hemşire.

Alar, karışık saçları ve uyumaktan şişmiş suratıyla ayağa kalktı. “Günaydın! Ben yardım ederim,” dedi bize doğru salınarak gelirken. Kıza baktı, patatese dönmüş suratına rağmen çapkınca sırıttı. O tekerlekli sandalyeyi tutarken kız da ona gülümsüyordu. Alar’ın her hâli rağbet görüyordu.

Kız sonra Bora’ya döndü ve “Bu arada bir ziyaretçiniz var,” dedi.

Bora, gözlerini ağır ağır benden çekip kıza baktı. “Kim?”

Algılarım açılmış gibi gözlerim aralık duran kapıya kaydı, o esnada içeri bakan kıızı gördüm ve yüzümdeki tüm kanın çekildiğini hissettim. Ellerim tekerlekli sandalyeyi belli belirsiz kavramıştı.

Bora’nın eski sevgilisi *Defne* başını içeri uzattı ve Bora’nın uyanık olduğunu görünce giriş izni almış gibi içeri adımını attı.

Odaya ağır bir sessizlik hâkim olmuştu. Bora’dan yayılan gerginlik buram buram herkesi sarmıştı fakat beni saran bambaşka hisler de vardı.

Yaşananların yoğunluğuyla, yalnız kalmak için garaj stüdyoya neden gittiğimi unutmuştum.

Efra, bana Defne ve Bora’nın fan gruplarına atılan fotoğrafını göndermişti. Bora her ne yaşadılarsa ona öfkeliydi ama belli ki ondan uzak durmayı da başaramıyordu. Aramızdaki çekimi inkâr edecek değildim fakat onların arasındaki duyguyla yarışmaya da niyetim yoktu.

“Gidelim, Alar,” dedim ifadesiz tuttuğum sesimle.

Alar bile arkamda gerilmişti, hissedebiliyordum. “Elbette, ekselansları,” dedi neşeli bir sesle ortamdaki gerginliği umursamıyormuş gibi.

Gözlerim çok kısa süreliğine Bora’ya kaydığında onun Defne’yi izlediğini gördüm. Dün geceki tüm kaynayan duygularım buz kesti, ev-

renin en ücra köşesine postalandı. Alar, tekerlekli sandalyemi sürmeye başladığında bakışlarımı ondan çekip kapıya yönelttim.

Defne, kedilere özgü gözlerinin yeşilini ortaya çıkaran koyu yeşil bir kazak giymişti. İnce, uzun bacaklarında siyah bir kot vardı. Omuzlarındaki siyah saçları ve keskin yüz hatlarıyla soğuk bir güzelliği vardı. Bense ona hiç benzemiyordum.

Alar arabayı sürerken yanından geçtiğimizde Defne bana baktı. Beni o kadar yoğun incelemişti ki ona bakmasam da bakışlarındaki ilgiyi açıkça hissetmiştim. Bana çok uzun gelen bir an boyunca bu böyle devam etti ve sonunda yanından geçip gittik.

Koridora çıktığımızda kalbim fazlasıyla ağırlaşmıştı. Bora ve Defne'nin fotoğrafının bana hissettirdiklerinden kaçmaya çalışırken, şu an yan yana görmenin hissettirdiklerinden kaçamıyordum.

"Sizi sürekli uygunsuz hâllerde görmek cinsel ve duygusal hayatıma etki ediyor, bilin istedim."

Alar'ın söylediği şeyi duyunca olduğumuz ana geri döndüm. En azından aklımı dağıtmamı başarmıştı ki niyetinin bu olup olmadığını da merak etmiştim. "Senin cinsel ve duygusal bir hayatın mı var?"

Asansöre bindiğimizde Alar önüme geçti ve hakarete uğramış gibi suratıma baktı. "Bu acıttı," dedi yüzünü buruşturarak. "Tamam, elime yüz yıldır kız eli değmemiş olabilir ama sayenizde değmesine yönelik iştahım da kalmadı."

Gözlerimi devirdim, sandalyeyi tutan ellerim gevşemişti. "Abartma."

"Hayır, Bora gibi bir gorille senin gibi bir arının ne işi olabilir?"

Aniden, "Alar," diyerek ciyakladım. "Sakın böyle şeyler söyleme. Aramızda hiçbir şey yok!"

Kelimeleri o kadar bastırmıştım ki kendimi de buna ikna etmeye çalıştığımı fark ettim. Alar eliyle alnında görünmeyen teri silip ıslık çalar gibi nefesini verdi.

"Nasıl rahatladım..." dedi bana inanmadığını belli eden alay dolu bir sesle.

Onu tekmeleme arzusuyla dolduğum sırada arkaya geçti ve açılan asansör kapısından ileri tekerlekli sandalyeyi sürdü. Odaya yaklaştığımızda kapının önünde dikilen kişiyi gördük ve Alar arkamdan tekrar konuştu:

"Tatlı şey," dedi bizi henüz görmemiş olan Efra'yı kastederek. "Zaten çok üzüldü. Yüzündeki *The Walking Dead* ifadesini sil de kız biraz rahatlasın."

“Efra, boş bakışlarını koridorda gelişigüzel dolaştırırken bizi gördü ve uyurken alarm çalmış gibi anında havaya hopladı. Koşturarak yanıma gelirken Alar yavaşlamıştı zira çarpışmamız can yakabilirdi, Efra öyle süratle geliyordu.

“Maya,” dedi üzerime atılırken. Sandalye geriye devrilecekken Alar’ın destek olmasıyla sabit durdu. Efra, özürler sıralayarak geri çekildi. “Çok endişelendim, resmen aklım çıktı. Nasıl olabilir ya böyle bir şey?” Sanki korkunç bir kâbustan uyanmış gibi elleriyle yüzünü sıvazladı ve bal rengi gözleriyle beni süzdü. “İyi misin?”

“İyiyim,” dedim canlı tutmaya çalıştığım sesimle. “Koridoru işgal etmeyelim; odaya geçelim, orada konuşuruz.”

Efra varlığını o an fark etmiş gibi gözleri tepemizde dikilen Ateş’e kaydı. Kıpırdanıp ayağa kalktığı anda gülümsedi. “Selam,” dedi Alar’a.

“Selam, tatlı şey.”

Efra dudaklarını bükerek arkasına döndü ve biz de peşi sıra ilerledik. Biraz önce oturduğu yere gelince koltukta duran karton poşeti alıp Alar’a uzattı. Kaşlarım hafifçe havaya kalkarken onları izledim.

“Refakatçi olduğun için biraz enerji depolaman lazım, sevebileceğin bir şey getirdim.”

Alar poşeti alıp içine bakınca yüzü güneş gibi aydınlandı. “Harikasin,” dedi neşeyle. Poşetin içindeki Nutella kavanozunu havaya kaldırmıştı, böylece ben de içinde ne olduğunu gördüm. Alar, kavanozu poşete koyup Efra’nın yanağından bir makas aldı. “Vallahi sabah sabah şu Bora-Maya ikilisinden sonra ilaç gibi geldin.”

Alar’a tekme sallama isteğim her geçen saniye artıyordu. Efra da Alar’a karşılık sırtıttı ama bu seferki o utangaç gülümsemelerinden değildi; daha samimi, dişlerini gösterdiği, ıslıl ıslıl bir gülümsemeydi.

Sandalyenin kollarından tutup ayağa kalktım ve odama doğru yürümeye başladım. Efra da silkelenip benim yanıma geldi ve kolumdan tuttu. “Teşekkürler, Alar,” dedim odaya girerken. “Ağabeyinin yanına dön ve Defne’yi görünce kalp krizi geçirip geçirmediğini kontrol et.”

Onları yalnız bırakma.

Söylemek istediğim asıl cümlelerin bu olması çok can sıkıcıydı. Kendi kendime daha çok sinirlenip odanın kapısını açtığımda Efra ve Alar kaşlarını kaldırıp birbirlerine bakıyorlar, sinir durumumun ne derece kötü olduğunu anlamaya çalışıyorlardı.

Alar, “Görüşürüz, kızlar,” dedi. “Gideyim de Bora’ya kalp masajı yapayım.”

Son cümlesindeki alay tepemi attırmıştı, ona bu sefer bir tekme salladım. Dengemi sağlayamayınca Efra, "Ay!" diye ciyaklayıp beni sırtımdan tuttu ve zorlanır gibi nefes aldı.

Alar deli gibi sırtırken asansörlere fırladı, ben de dengemi sağlayıp arkadaşımı ezilme tehlikesinden kurtardım. Efra da benimle beraber rahat bir nefes verdi ve desteğiyle odaya girdim. Gözlerim ablamı aradı.

"Ablan gitti," dedi Efra. "Enes'le ilgilenmesi gerekiyormuş. Ben yanındayım."

Rahatlayarak yatağa doğru ilerledim. Kardeşim Enes'i çok özlemiştim, tam anlamıyla iyileştiğimde ilk işim onu görmek olacaktı. "Bu iyi oldu, gece nereye gittiğime dair hesap vermek zorunda kalmadım."

"Seninle bu konuyu daha sonra konuşacağını söyledi," dedi Efra. Baygın gözlerimi ona dikince, *kurtuluşun yok*, der gibi omzunu kaldırıp indirdi. Üzerine koyu bir kot, lacivert bir kazak giymişti. Karamel rengi saçları düzdü ve omuzlarından sarkıyordu. Bal rengi gözleri uykusuzluğunu ele verir gibi yorgun bakıyor, gözlerinin altındaki koyu halkalar onun da zor zamanlar geçirdiğini ele veriyordu.

"İyi misin?" diye sordu yatağımın yanına gelip oturarak. Elimi tutmuştu.

Yüzüme tatmin edici bir gülümseme takınarak, "İyiyim," dedim ve elini sıktım. "Bora'nın da iyi olduğunu öğrenince daha iyi oldum, kimseye benim yüzümden bir şey olsun istemem."

Efra dudağını büktü. "Peki, biraz önce ne oldu öyle? Defne ve Bora derken?"

Nefesimi verip sırtımı yatak başlığına iyice yasladım. "Bora'yı görmeye gitmiştim. Ben odasından çıkarken Defne geldi."

Efra'nın bakışları düşüncelere boğulduğunu gösteriyordu. Elini dizine vurup nefesini çekti. "Önce fan sayfasına atılan fotoğraf, şimdi de bu. Bunların arasında ne dönüyor, hâlâ anlamış değilim."

Çökmüş omuzlarımı ve yüz ifademi görmüş olacak ki bakışlarındaki suçluluk duygusu tüm yüzüne yansıdı. "Özür dilerim," dedi elimi bu sefer iki eliyle kavrayarak. "Sana o fotoğrafı attıktan sonra ulaşamadım. Provadan kaçma sebebin bu muydu? Bana neler olduğunu anlat."

Omuzlarımı dikleştirdim ama bakışlarım hâlâ bitkindi, kendimi enerji olarak hiç bu kadar tükenmiş hissetmemiştim.

"Kafamın içinde bir savaş var ve bunu ancak müzikle durdurabilirim."

Efra yanımda olduğunu belli edercesine elimi daha sıkı tuttu. Kendi kendime bile dürüst davranmazken, beni ona karşı daha dürüst olmaya itiyordu.

“Garaj stüdyoda biraz vakit geçirmek ve şarkı söylemek için gittim. Provaya adapte olamazdım fakat ikizlere haber vermediğim için pişmandım.”

Bandajlı elimi inceleyerek o günü düşündüm ve alevlerin yoğunluğunu tekrar gözümde canlandırdım. Bu travmayı bir süre atlatabileceğimi sanmıyordum, her şey hâlâ çok canlıydı.

“Sonra kapıdan içeri duman sızmaya başladı ve birisi alevlerin yayılmasına sebep olacak karışımın olduğu şeyi havalandırma penceresinden içeri fırlattı. Kapıyı açamadım. Alevler her yanı sardı, duman o kadar fazlaydı ki...”

Efra’nın yüz hatları dehşetle sarsılıyordu. Onu daha fazla korkutmak istemiyordum, o yüzden rahatlar gibi yüz hatlarımı gevşettim. “Sonra Bora’nın sesini duydum. Orada ne arıyordu, hiçbir fikrim yok ama üzerimize bir şey devrildi ve onun o an bana siper olduğuna eminim.”

Efra’nın gözleri hafifçe büyümüştü. “Bencilliğiyle nam salmış Bora Ateş’in bunu yapmasını kim beklerdi ki?”

Dudağımı büküp güler gibi oldum. “*Grup üyeleri her şeyden önce gelir*, derken öylesine söylemiyormuş belli ki.”

Efra da şüpheyile gözlerini kıstı. “Aranızda ne döndüğünü bana anlatacak mısın?”

Ne döndüğünü ben anlıyor muydum ki birine anlatacaktım? “Sonra,” dedim yorgun bir sesle. “Ölümden dönmüş birini sorguya çekmek hiç hoş değil. Dinlenmemi ve güzel vakit geçirmemi sağla.”

Efra ayağa kalkıp reverans yaptı. “Elbette hanımefendi, sizin için ne yapabilirim?”

O sırada kapı tıkladı ve içeriye kafasını uzatan kişiyi görünce kalbim sıkıştı.

Gelen Yiğit’ti.

Önce dağınık sarı saçları görüş açıma girdi, sonra da mavi gözleri beni buldu ve keskinleşti. Ona aval aval baktığımı görünce içeri öyle hışımla daldı ki Efra yerinden sıçramıştı.

“Maya!” dedi tüm bedenimi inceleme altına alarak. Hasar kontrolünü tamamladıktan sonra yatağımın yanına oturmuş elleriyle yüzümü kavramıştı. Soğuk parmakları yanaklarımı okşuyor, yüzümde acı çekti-

ğime dair bir emare var mı diye beni incelemeye devam ediyordu. "İyi misin? Bir sıkıntın var mı?"

Beyaz gömleğinin üzerine geçirdiği koyu gri kazak ve altında da koyu renk bir kot vardı. Sarı saçları dağınıktı. Mavi gözleri griye yakındı. Genelde şirkete gittiğinde beyaz gömlek ile kumaş pantolon giyerdi, onu eniştemin küçük versiyonu olarak adlandırmam boşa değildi.

"İyiyim," dedim onu rahatlatmaya çalışarak. Göz altları hiç olmadığı kadar mordu. "Asıl sen iyi misin?" Kendisine yöneltilen sorudan sonra toparlandı. Cevap vermeye yeltenmeyince, "Endişelenecek bir şey yok, gayet iyiyim. Sinsi nasıl?" diye sordum.

Kedi Sinsi hâlâ Yiğit'teydi ve onu almam gerekiyordu ama olaylar bir türlü durulmuyordu.

"Gayet iyi. Taburcu olduğunda yanına getiririm, görürsün. Şimdi onu düşünme. Bu..." dedi eliyle hâlimi göstererek. "Nasıl oldu?"

Herkese tek tek bunu anlatacak hâlim kalmamıştı ama Yiğit çok endişelenmiş görünüyordu. Derin bir nefes aldım ve olanları bir daha anlatmaya koyuldum. O kadar zor konuşuyordum ki artık yılmış ve yok olmayı dilemeye başlamıştım. Yiğit'i iyi olduğuma zorla ikna edip gönderdikten sonra, aynı şeyleri gün içinde bir de polislere tekrar anlatmam gerekecekti.

Bana bir önceki görüşmemizden daha çok soru sordular. Telefonum olay yerinde yanmıştı, onu inceleyemediklerini söylediler ve benden daha çok bilgi almaya çalıştılar. Olay öncesi kimlerle konuştuğum, neler yaptığım gibi... Düşmanım olabilecek biri olup olmadığı da sorular arasındaydı ve aklıma gelen isimlerden biri oda arkadaşım Buğlem, diğeri de Can'ı dilendiren o adam olmuştu.

Polisler ikisini de araştıracaklarını söyleyip gittiler.

Ablam o gece de benimle birlikte kaldı, kardeşimle eniştem ilgileniyordu ve bir çocukla nasıl baş ettiği hakkında bir fikrim yoktu ama ablam endişelenmememi söyleyip duruyordu. Eniştemden çok iyi baba olacağından emindi. Belki de ön yargılarımı bırakmam gerekiyordu, Doğan Yetkiner'in tek despotluğu bana olabilirdi.

O gece ağrılarım daha fazlaydı, yaptıkları ağrı kesicilerle kendimi uykunun kollarına bırakabilmişim. Ertesi gün Giray geldi ve taburcu olmam için işlemlerimizi halletti.

Ablam onlara gitmem için sayısız ısrarda bulunsa da oraya gitmek istemiyordum, kendimi kapana kısılmış gibi hissediyordum. Ateşlilerle kaldığım ev ve o oturma odasındaki koltukta daha rahattım. Tabii, bu her zaman böyle sürmezdi, para kazandığım ilk an bir eve çıkacaktım.

Bora benden sonra taburcu olacaktı, bu yüzden Alar ve Efra sadece beni eve getirmişlerdi. Uygur yine bana odasını vermeyi teklif etmişti ama zaten merdiven inip çıkmamam için koltuğa yerleşmem en iyisi olacaktı.

Bir kolumdan Alar, diğerinden Efra tutarken temiz nevresim serilmiş koltuğa uzandım. Alar, anaç bir tavırla üzerimi örttüğünde Efra kıkırdadı. Alar da ona güldü, yanağında bir gamze belirmişti. Ben sessizce ikisini izlerken bana baktı. “İstediğin bir şey var mı, Arı Maya’m? Hemen gidip alırım.”

Sırtımı koltuğa iyice yaslarken yüzümü buruşturdum. Sırtımda ve göbeğimde de birkaç yanık vardı ama üçüncü derecede yanıklardı, elimdeki birinci derece yanık dışında iz kalmayacaktı. Elimdeki bandaja baktım.

Mikrofon tuttuğum elimdi.

O günün hatırası daima benimle olacaktı.

“Teşekkür ederim, Alar,” dedim durgun bir sesle.

Bahçeden geçerken garaj kısmına bakmamıştım ama Alar yolda kül olmuş garajı eskisinden de güzel yapacaklarını söylemişti. Garajı ve bahçeyi gören kameralar takılmıştı, güvenliği daha iyi sağlayacaklardı. Hâlâ bana bunu kimin yaptığına akıl sır erdiremiyordum.

“Bora gelmeden evin tadını çıkarın. Zira hasta bir Bora çekilmediği gibi yaralı bir Bora hiç çekilmiyor.” Eliyle dağınık olan açık renk saçlarını daha çok dağıttı. “Refakatçi kalacağıma pişman oldum ya!”

Zorlama bir gülümseme takındım. İçten güleliyordum çünkü zihnime Defne’nin hastaneye geldiği an düştükçe içimde bir şeyler burkuluyordu ve bunu kendime itiraf etmem hepsinden zordu.

“Ben bir duşa gireyim, sonra gidip Uygur’a yardım edeceğim,” dedi Alar. Efra’ya göz kırpıp üst kata çıktı. Efra da tezgâhta benim yemem için bir şeyler hazırlamaya koyulurken koltuğa iyice kıvrıldım ve gözlerimi Bora’nın odasının kapısına diktim.

Duygusal duvarlarımın tuğlalarını tek tek yerleştirmeye başlamanın zamanı gelmişti. Bu sefer daha sağlam olmalıydı. Hedefime odaklanmalıydım; başarı, tek gayemdi.

Kalp hırsızının içeri girme şansı yoktu.



ŞÜPHELİ



Bora Ateş

Kelimenin tam anlamıyla bir enkazdım.

Uyuşmuş kaslarımı hareket ettirirken zaten zorlanıyordum, bir de bacağımdaki ve omzumdaki yanıklar her saniye zonkluyordu.

“Allah belanı versin, Alar,” dedim ayağımı kapıya çarpmama neden olunca. Güya tuvaletten çıkmama yardım ediyordu fakat onsuz çok daha kolay olacağına emindim.

Kolumun altından homurdanırken beni yatağa kadar götürmeye devam etti. “Belamı senin kardeşin yaparak vermiş zaten.”

“Kes lan!” dedim yatağa yayılırken, sırtımı dikkatli bir şekilde başlığa yaslamıştım. “İki kere ölümden döndüm ama senin verdiğin kadar hasar almadım.”

“Uygar taşısaydı seni, çok mu meraklıydım tuvaletini yaparken canavarını görmeye.”

Eğer hareket edebiliyor olsaydım bu piçi hastanelik ederdim.

“İki dakika sizi baş başa bıraktım, hastaneyi inlettiniz,” dedi odaya giren Uygar. Kapıyı kapatırken mavi gözlerini hoşnutsuz bir edayla kısmıştı. “Giray geliyor, biraz uslu olmanızın tam zamanı.”

Yatakta daha rahat bir pozisyon sağlamaya çalışınca ağrılarımdan dolayı suratım buruştu. “Bana bir ağrı kesici daha yapsınlar,” dedim homurdanarak.

“Daha yeni yaptılar, Bora. Biraz bekle, etkisini gösterecektir.”

Lanet olasıca bir an önce gösterse iyi olacaktı.

Başımı yan çevirip pencerenin dışına baktım; gökyüzü mavinin her tonuyla boyanmıştı. O an aklıma Bukalemun’un göz rengi geldi fakat o tonlar arasında onu bulamadım. O kadar parlaktı ki... Sonra olanlar aklıma geldi. Bedenimdeki acılardan daha rahatsız edici bir şey varsa,

o da zihnimin kuytu köşelerinde çıkmayı bekleyen şeytanlardı. Sürekli yanıyordum, cehennem ateşi ensemdе gibiydi.

Gözlerimi kapatıp nefes alıp verişimi kontrol etmeye çalıştım. Kardeşlerim yeteri kadar korkmuş olmalılardı, onları bir de sessizce atlatmaya çalıştığım travmamla boğmak istemiyordum.

Alar bile saçlarını yapmak için zaman harcamamıştı; dağınık, açık kumral saçları her zamankinden daha uzundu. Üzerine *Led Zeppelin* baskısı olan bir tişört giymişti, altındaki siyah pantolonun benim olduğunu anladığımda dolabımı karıştırdığı için onu daha sonra pataklayacaktım. Uygar'ın üzerinde ise lacivert, ince bir kazak ve kot pantolon vardı. Sakal tıraşı olma vakti geldi de geçiyordu.

Odanın kapısı temkinli bir şekilde açıldığında gelenin Giray olduğunu bildiğim için gözlerimi kapattım. Onun sorgulayıcı bakışları beni her daim rahatsız etmişti, şimdi de bana neler olduğunu soracak ve kılı kırk yaracaktı.

Boğazını temizlediğinde ondan kurtuluş olmadığını bilerek bıkkın bir nefes verdim ve gözlerimi açıp ona çevirdim. Üzerinde lacivert bir kumaş pantolon ve bir ton açık mavi gömlek vardı. Saçları geriye doğru jölelenmişti. Zeki bir adamdı; derli toplu görüntüsünün altında kalıbına sığmayan, tahmin edilemez bir tip olduğunu biliyorduk. Bukalemun'u o izbe barda bulan oydu.

Yeşil gözleriyle ikizlere kısa bir bakış attıktan sonra bana odaklandı. "İyi misin?" diye sorduğunda tam ağzımı açmışım ki ikizler hemen atladı:

"Sorma o soruyu işte, sorma!" diyerek yakardı Alar.

"İyi, iyi," dedi Uygar.

"Siktirin oradan. Çok kötüyüm," dedim homurdanarak. "Ölsem daha iyiydi. Böyle yaşayamam. Uyutsunlar beni. Hemşireyi çağırın, haydi."

Uygar sıkıntıyla iç çekerken, "Biraz önce ağrı kesici yapıldı," diye bilgilendirdi Giray'ı. *Puşt!*

Gözlerimi kapatıp suratımı buruşturmaya devam ettim, beni uyutmaları için yalvarmama az kalmıştı. Olanları unutmak ve rahat bir uykuya dalmak istiyordum.

Ya da bana en az ağrı kesici veya viski kadar güzel bir uyuşukluk sağlayan Bukalemun'a ihtiyacım vardı. Geçen gece hastane odasında yanıma geldiğinde ne kadar güzel uyuduğumu anımsadım. Gittiği an sanki vücudum onun yoksunluğuyla sızlamaya başlamıştı.

Defne'nin o varken gelmesi beklediğim bir şey değildi. Aslında Defne'nin *gelmesi* beklediğim bir şey değildi.

Dişlerimi sıkıp biraz daha doğruldum ve yatakta rahat bir pozisyon aradım. Ne boktan şeylerin içine düşmüştüm ben böyle?

"Hazır hepimiz buradayız, bir konuşalım," diyerek dikkatimi çekti Giray.

Gözlerimle odayı taradım. Alar duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuştu; Uygur televizyonun önündeki koltuklardan birine oturmuş, Giray da yatağın yanındaki sandalyeye yerleşmişti. Toplantı başlıyordu demek. Harika!

Giray bana yeşil gözlerini dikmişti, sorgulayıcı bakışları üzerimdeydi. Boş bir ifadeyle ona karşılık verdim.

"O gün olanları baştan anlatmanı istiyorum."

"Polise anlattım," diyerek geçiştirmeye çalıştım. Bir saat önce polislere her şeyi anlatmıştım.

"Bir de bana anlat," dedi Giray sabit bir sesle. "O gün neler oldu?"

Derin bir nefes verdim. Olanları düşünürken hissettiğim duygu sinirdi ve sürekli hatırlamak sinirlerimi daha da bozuyordu. Birileri bize zarar vermeye çalışıyordu ve belli ki sonumuzun ölüm olması da pek umurunda değildi. Her kimse kafasını yerin altına gömmek, bacaklarını tek tek kırmak...

Giray, "Bora," diyerek beni olduğumuz ana geri çekti.

Daha fazla diretmeden konuya girdim, bitkindim ve bu işin bir an önce bitmesini istiyordum. "O gün motorla provaya gidiyordum, birden iki araba beni sıkıştırdı ve kaza yapmama neden oldular."

Odada rahatsız edici bir sessizlik oluştu. O kazadan kalan birkaç hasar hâlâ vücudumdaydı, sol kolumdaki aşınmış yara ve kaslarımdaki ağrı gibi. Omzumda ise yangından hatıra kalacak derin bir yanığı vardı.

"Neyse ki çok ağır bir hasar almadım. Hastanedeyken Uygur'dan Maya'nın da provada olmadığı haberini aldım. Onu kontrol etmek için eve gittiğimde, duman tüten garajı gördüm."

Giray pürdikkat beni dinliyordu. Gözlerini hoşnutsuz bir edayla kısmış, olayı anlamaya çalışır gibi kaşlarını çatmıştı.

"Bukalemun'un," dedim ama Giray'ın tek kaşı havaya kalkınca düzelttim, "*Maya'nın* içeride olabileceğini düşünüp ben de içeri girdim ve

oradaydı. Yerde uzanıyordu. Onu kaldırmaya çalışırken üzerimize bir şeyler devrilmeye başladı, sonra ben de bilincimi kaybettim. Gerisini biliyorsunuz.”

Giray uzun süre sessiz kaldı. İkizlerin gerginliğini yattığım yerden bile hissedebiliyordum.

“Bunları kimin yapabileceğine dair bir fikrin var mı?”

İşte, önemli soruya gelmiştik.

Gözlerim ikizlere kaydı. Alar merakla kaşlarını kaldırmıştı, Uygar’ın yüzünden bir şey okunmuyordu. Tekrar Giray’a baktım. “Benim aklımdaki kişiyi biliyorsunuz.”

Hepsi bir iki saniye sonra nefes verdi.

Alar konuşmak için o anı seçmişti: “Pekâlâ, *bro*. Tamam, aranız kötü ve feci şeyler yaşandı falan ama bu kadarı sence de onun için fazla değil mi?” Ellerini iki yana açıp Uygar’la Giray’dan da destek bekledi. “Yani burada Ulaş’tan bahsediyoruz.”

Surat ifademi bozmadım, Alar’ın arası onunla hep iyiydi. Hepimizin öyleydi ama ben o pezevenge artık güvenmiyordum.

“Ben de onun yapabileceğini düşünmüyorum.”

Giray’ı duyunca gözlerimi yüzüne diktim. “O mekâna silah sokanın da o olduğunu düşünüyorum. Anlamıyor musunuz? Adam işlerimizi sabote ediyor.”

Giray’ın yeşil gözlerini, içine şüphe tohumu sokup sokmadığımı merak ederek inceledim ama bir açık vermedi. Gözünü biraz daha açsam iyi olacaktı.

“*Yeni solistimiz* de bu sebepten hedefleri arasındaydı. Kız neredeyse diri diri yanacaktı.” Bukalemun’un da hedef olmasının nedeni tamamen konumundan dolayı olmalıydı. “Ya da garaj stüdyoyu yakarak işimize yine taş koymaya çalışıyordu ve Maya’nın orada olması talihsiz bir tesadüftü,” diye ekledim.

Odadakilerden çıt çıkmadı ama bu sefer Uygar devreye girip sessizliği bozdu:

“Bu işin peşini bırakmayacağız ama tek bir kişiye odaklanmasak iyi olur. Maya’dan gelen bir tehlike de olabilir.”

“Onunla derdi olanın niye benimle de derdi olsun?”

Uygar omzunu kaldırıp indirdi. “Evin garajına kadar bildiğine göre bizi izleyen biri, belki hepimiz tehlikedeyizdir. Ya da her kimse, sizin *aranızda bir şeyler* olduğunu düşünüp seni de hedef seçmiş olabilir.”

Uygar'ın son cümledeki imalı ses tonunu duymazdan geldim. Canımın istemediği şeyleri duymak zorunda değildim.

"Neyse ne," dedim sinirlenerek. "Beni eve götürün. Biraz daha hastane yemeği yersem tekrar yoğun bakıma alınmam gerekebilir."

Bunu benim tarafımdan birinin yapacağını düşünürken belki de gerçekten Bukalemun'un tarafından gelmişti. Onunla ilk tanıştığımız gece bile peşinde birilerinin olduğunu hatırladım. Bu kız başını ne gibi belalara sokmuştu, hiçbir fikrim yoktu.

Tamamen dikkat dağınıcıydı, baş edilemezdi ve tahmin etmesi güç hareketleri vardı. Onu bu grupta istemememin nedenleri aslında onu oluşturan her şeydi. Bir gün bizi bırakacağını düşünmeden edemiyordum.

Tüm bu şeyler beynimde fink atarken hastaneden çıkmam uzun sürdü. Doktor bir gün daha kalmamı önerdiğinde şiddetle reddetmiştim, odamda uyumak için can atıyordum.

Alar ve Uygar beni zar zor arabaya taşıırken, "*Goril gibisin*, derken şaka yapmıyordum," diyerek hırıltılı bir nefes verdi Alar.

Omzuna attığım kolumla boynunu sarıp onu boğmaya çalıştım. Uygar'dan uyarı almamız uzun sürmedi. "Kesin artık! Bora, bin şu arabaya."

Hastaneden çıktığımızda temiz havayı içime çektim. Oksijene hasret kalmıştım, ciğerlerim resmen mutluluktan deliriyordu. İkizler beni arka koltuğa yerleştirdiğinde bacaklarımı kısmen uzatarak rahat bir pozisyon aldım. Alar yolcu koltuğuna geçti, Uygar da arabayı sürüyordu.

"İskender de söylediniz mi?" dedim camdan dışarı bakmaya koyulurken.

"Söyledik," dedi Alar, gözlerini devirdiğini biliyordum.

"Adana kebab?"

"Biz direkt danayı söyledik, sen gelince kebab mı yapmak istersin yoksa İskender mi, karar verirsin."

"Kes lan sesini. Ölümünden döndüm ben."

Alar ağlar gibi bir ses çıkardı. En son on yaşındayken kafasına tekme attığımda onu ağlatmıştım, bir daha benim yüzümden ağlamamıştı.

"Benim için ağladın mı, doğru söyle."

Alar hayret eder gibi bana baktı, sonra ellerini havaya kaldırıp yan koltuğundaki Uygar'a baktı. "Hasta bu ya!"

Sırıtmaya başladım. "İtiraf et, ağladın, değil mi? Ağabeyini ne kadar seviyormuşsun, söyle haydi."

"Uygar daha çok ağladı!"

Uygar'dan bir homurtu yükseldi. "Siktir lan. Bir bebek gibi hıçkırıyordun."

Sırıtmam gür bir kahkahaya dönüşüp arabanın içini doldurdu. Alar inkâr dolu bağıışıyla beni bölmeye çalıştı ama başaramadı, Uygar'ın da aynadan sırtıttığını görebiliyordum.

"Kes, tamam, kes," dedim Alar çocuk gibi somurtmaya başlayınca. Bazen ikizler olmasa bu hayatta ne yapardım, düşünüyordum ve kafamda koca bir boşluk belirliyordu. Onlar olmasa hiçbir şeyim olmazdı.

Hedeflerimde bile onların olmasını istemiştım. Aynı zevklere ve yeteneklere sahip olmamız bir şanstı ama eğer ben olmasaydım onların bu yolu seçeceğinden emin değildim. Belki bambaşka planları olurdu, hayallerini ben belirlemiştım. Bazen onlara sormak istiyordum, *gerçekten yapmak istediğiniz bu mu*, diye ama korkuyordum. Ya başka bir yol seçip beni yalnız bırakırlarsa?

Beni düşüncelerimden ayıran, evimizin önüne gelmemizdi. Camdan bakarken garaja gözüm takıldı ve kalbimde bir kasılma sezdim. Müzik aletlerimiz yanmıştı, kayıtlarımız neyse ki yedekliydı. Olanlar aklıma düşerken tüm yaralarım sızladı ve parmaklarım avucumun içinde büküldü.

Bunu yapanı bulduğumda gebertecektim.

"Haydi, Bora," dedi Uygar kapıyı açıp uyarı dolu bir sesle. *Olanları düşünme* uyarısıydı bu. *Düşünürsen toparlanman daha zor olur.*

İkizlerle bazen konuşmadan anlaşabiliyordum, bazen de Alar'la konuşurken bile anlamak zor oluyordu.

Zorla arabadan indiğimde Uygar kolumu omzuna attı, Alar önden ilerleyip evin kapısını açacaktı. O sırada gözüme, sokağa park edilmiş bir araba çarptı. Gözüm bu arabayı bir yerden ısıırıyordu ama...

Kaşlarımı çatarak eve baktım, Alar kapıyı açıp çoktan içeri girmişti. Uygar'ın yardımıyla yavaş adımlarla kapıya geldim ve içeri doğru bir adım atıp bakışlarımla evi taradım.

Üzerime doğru uçan şeyi fark etmem tam da o anda oldu.

Uygar bir küfür savurup yana kayınca kolumun altından çıkmış oldu, bedenim bir araba çarpmış gibi geriye savruldu. Kapının yanındaki duvara sırtım tosladı ve ellerim yüzüme yapışan tüylü şeyi kavradı.

Tüylü...

Hay sikeyim.

"Bu ne lan?" diyerek kükredim. Tüy yumağını geriye doğru çekip baktığımda beyaz-gri bir kedi görüş açıma girdi. Oldukça tanıdık bir kedi...

"Sinsi'nin kesinlikle kafanla bir sorunu var," dedi eğlenen bir ses.

Kedi kendini yere attığında derin bir nefes verip benimle konuşan sesin sahibine, *Bukalemun'a* baktım. Koltukta uzanmış, sırtını koltuğun kolçağına yaslamıştı. Üzerine bir çarşaf örtülmüştü, açıkta kalan bedeninde *The Rolling Stones*'un amblemi olan dil çıkaran dudak baskılı bir tişört vardı. Bir iki saniye odadaki her şey silindi ve yüzüne bakakaldım. Kristal mavisi kısılmış, dudaklarının kenarında tatlı bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

O sırada, karanlıkta parlayan işaret fişegi gibi bir anı zihnimde patladı.

Onu ilk gördüğüm gün, Bukalemun olarak hayatıma girdiği gün, duvardan kucağıma düşmeden önce bu *kedi* kafama düşmüştü.

"O zaman tarihi tekerrür ettirelim." Dudaklarımdan bir anda firar eden bu sözlerle beraber duraksadım.

Maya'nın gülümsemesi soldu, yanaklarının kırmızıya boyandığını buradan bile görebiliyordum. Devamını *gayet iyi* hatırlıyordu.

Kucağıma düşmüş, sonra da beni *öpmüştü*.

Tam biz ilk gün yaşananların içinde kaybolmuşken biri boğazını temizledi; yeterince dikkat çekici ve rahatsız edici bir sestti. Başımı çevirip *benim* evimde, *benim* mutfak masamın arkasında durup, elinde *benim* kahve kupalarımından birini tutan kişiye baktım.

Bu dangalağın burada ne işi vardı?

"Ne diyorsun lan sen?"

Sorumu sesli mi dile getirmiştım?

Güzel.

Gözlerimi Yiğit denilen sarışın dangalağa diktiğimde o da aynı bakışlarla bana karşılık veriyordu. Boy farkımız çok olmasa da benden bir iki santim kısaydı, rahatlıkla kafayı gömebilirdim.

Şiddete meyilli düşüncelerimi bölen Alar oldu. "Maya'nın misafiri, ben kabul ettim, *bro*," dediğinde ona ters bir bakış attım. Alar omuz silkti.

“Biz gitsek iyi olur.” Bukalemun’un hareketlendiğini görünce bu sefer kaşlarımı çatıp ona baktım. Yattığı yerden doğrulup ayaklarını yere koydu. “Yiğit beni ablalara bırakır, iyileşene kadar orada kalsam daha iyi olacak.”

Yüz ifademi bozmadım, sırf misafirini istemiyorum diye evden gitmesine gerek yoktu. “Benlik bir şey yok.”

Odaya doğru ilerlemeye başladığımda Uygur tekrar kolumu omzuna attı. Ayağımdaki yaradan dolayı aksayıp duruyordum, bir an önce iyileşmezsem kafayı yerdim.

Odama girdiğimde duşa girmek için hareketlendim, hastanenin tüm izlerini üzerimden silmek istiyordum. Uygur iyi olup olmadığını kontrol edercesine beni süzdü. “İyiyim ben,” dedim. *Eve geldiğimde o sarışının ablak suratını görmeyi beklemiyordum, o kadar.*

Uygur beni biraz daha süzdükten sonra odadan çıktı, ben de zorla kıyafetlerimi çıkarıp küfür kıyamet ilerleyerek banyoya girdim. Bedenim, gitar telleri kadar gergindi. Rahatlamak için suyun altında uzun bir süre kalmak istiyordum ama açık olan yaralarım yanıyordu, dayanmam pek uzun sürmedi.

Sonunda duştan çıkıp giyindiğimde yatağında bir iki dakika oturdum. Ellerimi nemli saçlarımdan geçirip olanları tekrar düşündüm. Neredeyse ölüyorduk ve bunu kimin yaptığını bilmiyorduk. İçimdeki şüphede haklıysam Ulaş’ın gözü epey dönmüş demektir. Bu kadarını yapar mıydı?

Eskiden tanıdığım, dostum sandığım o kişi artık yoktu, belki de hiç olmamıştı. Mükemmel bir maskeyle yıllarca yanımda kalmıştı. Ona güvenmiştim, sırlarımı açmıştım, en yakınlarımdan biriydi. Müzikle çevrili bu yola çıkmamda bana en çok desteği ikizlerden sonra o vermişti.

Fakat sonra yüzündeki maske çıkmıştı, gerçek yüzünü görmüştüm.

Ulaş çok tehlikeli bir piçti.

Dans dersinde Bukalemun’la aynı sınıfta olması tesadüf müydü, bilmiyorum. Ulaş dansı severdi, müzikten arta kalan zamanlarını dansa ayırırdı ama yine de bu işte de bir iş olabilirdi.

Ellerimi birleştirip çenemin altına koydum ve gözlerimi kapıya diktim. Bukalemun gitmiş miydi?

Rahatını bozduğum için kendimi suçlu hissettim. Belli ki sarışın kediye getirmeye gelmişti, ondan evrendeki en ufak mikrop kadar bile hoşlanmasam da buna razı olabilirdim.

Bukalemun neredeyse ölüyordu.

Yangında onu hareketsiz bulduğumda öldüğünü düşünmüştüm. Şimdi ise kanlı canlı oturma odamda uzanıyordu ve buna şükretmem gerekiyordu. Bitkindi, yaralıydı ve olanları atlatmak için zamana ihtiyacı vardı. Bu yüzden o sarışına katlanmam gerekiyorsa öyle olsun.

Şimdi içeri girecek ve o hergele yokmuş gibi davranacaktım. Yavaşça ayağa kalkıp kapıya elimi uzattım ama içeriden gelen sesi duyunca duraksadım. Hâlâ buradaydı. Gitmemişti pezevenk!

Sikmişim katlanmayı.

Yine de onu görmem gerekmiyordu. Arkamı dönüp yatağa ilerledim ve hırsla uzandım. Tüm yaralarım zonkladığında dilimin ucuna kadar gelen lanetleri yuttum. Neyse ki Uygur'ın yaptıklarını defalarca hatırlattığı ağrı kesici iğne sayesinde uyuşmaya başlamıştım. Lanet ilaç, en azından tüm sinir hücrelerimin fitili ateşlenmeden işe yaramıştı.

Ne kadar süre öyle yattım, bilmiyorum ama odamın kapısının gümbürtüyle açılmasıyla başım yastıktan hızla kalktı. Kalbim kapı gibi gümlemişti, ağzımdan gelenin gelmiş ve geçmişle ilgili küfürler fırladı.

"Oha," dedi ince bir kız sesi. "Çok kabasın, Bora ağabey!"

Hayda!

Gözlerimi odamın kapısında dikilen bedene odakladım ve algılarımın açılmasını bekledim. Ufak tefek bir kız bana bakıyordu, gözleri yusuvarlak olmuştu. Koyu kestane saçları düz bir şekilde omuzlarından dökülüyordu.

"Ece?" dedim boğuk bir sesle.

Arkasından daha koyu saçlara sahip ama boyu hemen hemen Ece'yle aynı olan başka bir beden kapıda belirdi ve Ece'nin omzuna vurdu. "Asıl sana oha. Kapıyı yavaş açsana, Bora ağabeyi korkuttun."

İç çeker gibi nefesimi verip kızlara baktım. "Ve Eliz."

Amcamın lise çağında olan ikiz kızları, Ece ve Eliz Ateş.

Beynim bir diğer Ateş ikizlerini kaldıracak durumda olmasa da dudaklarım yana kıvrıldı. İkisi de bu ifademden güç alıp bana doğru koşturdular. Biri yatakta bir yanıma, diğeri öbür tarafa geçti ve kocaman gözlerle bana bakmaya başladılar. "Ay iyi misin, Bora ağabey?" dedi Ece. "Seni çok merak ettik. Annem söylediğinde inanamadım."

“Biraz yavaş konuş da seni anlasın, konuşman Türkçe dışında her şeye benziyor,” dedi Eliz.

Bu ikizler de çift yumurta ikizleriydi ama Uygur ve Alar gibi tamamen farklı değillerdi, karakter özelliklerinde benzerlikler vardı. İkisi de civil cıvıldı, neşeliydi ama Ece, Eliz’e göre daha uçarıydı. Eliz’in yeri geldiğinde eli maşalı olduğunu lisede karıştığı kavgalardan biliyorduk. Annesi birkaç kere bu konuda Seray Sultan’a dert yanmıştı.

“Bırakın şimdi bunları,” dedim ikisine de. “Kurt gibi açım. Yemek yerken konuşuruz.”

Benim ayağa kalkacağımı anlayınca Ece de ayağa kalktı, o tarafa doğru ayağımı sarkıtıp yere bastım ve kızların yardımıyla doğruldum. İkisine de kollarımı açtığımda hemen koltuk altlarına girdiler, boyları koltuk altı değneklerim olmak için oldukça uygundu.

İkisi de zorla beni taşımaya çalışırken sırtarak içeriye yürümeye başladım. Kapıdan çıktığımızda Bukalemun’u yattığı yerde görünce duraksadım. Gitmemişti.

Gözlerim sarışın dangalağa dair bir iz aradı ama yoktu. Neyse ki. Yemek yemedem bir gerginliği daha kaldıramazdım.

Bukalemun, ilgiyle kızları izliyordu. Belli ki ikizler ben uyanmadan önce kendilerini ona bir güzel tanıtmışlardı çünkü Ece bir dizi soruyla kızın yanına koşturmaya başlamıştı.

“Ee, anlatsana Maya. Abimler seni okulda buldular ve grupta olmanı istediler. Ondan sonra neler oldu? Ne zaman kabul ettin grupta olmayı?”

Maya, dudaklarını araladı ama Ece’nin soruları sıra sıra gelmeye devam ediyordu. Eliz’in ince sesine rağmen en az benim kadar derin homurdandığını duydum. Bu sırtarak onun saçını karıştırmama neden oldu. İkizlerden küçük olanının en sevmediği şeylerden biri, saçlarına dokunulmasıydı.

“Yapma ağabey ya,” dedi Eliz. “Çocuk değilim artık. Bana bir genç kız gibi davran.”

“Yapma ya!” diyerek bağırdı Alar ve gelip o da Eliz’in saçını karıştırdı. “Büyüdün mü sen?”

“Rahat bırakın kız,” dedi Uygur tezgâhın arkasından.

Eliz, kolumun altından çıktığında sarsıldım ama düşmeden dengemi kurabildim. Koşarak Uygur’ın yanında gitti. “Sağ ol Uygur ağabey,” dedi ama avlandığından haberi yoktu. Uygur’ın donuk yüzünde şeyta-

ni bir parıltı belirdi, ikizlerleyken her zamankinden daha neşeli olurdu. Birden elini Eliz'in saçına atıp o da karıştırdı.

Ece kahkahasını patlattığında tüm gözler ona dönmüştü. Ellerini havaya kaldırıp ona yaklaşmamamız için bizi uyardı. "Sakın bana dokunmayın. Saçlarıma kuaförde yeni fön çektirdim."

Çocukluklarından beri süslülerdi. İkisi de kuş gibi öterek peşimizde dolaşırdı, ne ara bu kadar büyüdüklerini takip etmek zordu. Ayrıca ikizler ilkokuldayken Alar'ın düzenlediği bir O Ses yarışmasında, onların da müzik konusunda yetenekli olduğunu keşfetmiştik. İkisinin de sesi güzeldi.

"Bora ağabeyim çok acıkmış, ona bir şeyler yapalım!" dedi Ece ayağa fırlayıp. Maya'nın onun enerjisini takip ederken bile nefesi kesilmiş gibiydi. Aslında kendisi de enerjik, hareketli ve durdurulamazdı ama onu tarif ederken cıvı cıvı demezdim. O daha çok hırçın bir nehir gibiydi.

Dağınık saçlarına ve bitkin görünen yüzüne bakarken dalmış olmalıyım, Uygur konuştuğunda onu duymam zor oldu.

"İskender ve Adana kebab istedik. Birazdan gelir."

Şükürler olsun!

Kapı çaldığında ağzım sulanarak masaya doğru ilerleyip oturmaya hazırlandım. Ece hoplayıp zıplayarak kapıya koşturdu ve açtı.

"Aa," dedi şaşırarak. "Yemek değilmiş."

Hayal kırıklığıyla somurtarak kapıya baktım, Ece kenara çekilince görüş açıma giren kişiyle bu sefer sinir uçlarımla fitili aniden ateşlendi ve bu ateşin kolay kolay söneceği de yoktu.

Ulaş piçi, kapının önünde duruyordu.

KURULMAYAN CÜMLELER



Maya Erez

Kitaplarda bazen sessizliğin sağır edici olduğunu betimlerlerdi ve bunun abartılı olduğunu düşünürdüm. Düşündüğüm gibi değilmiş, zira sessizlik evin en ücra köşelerine bile dolmuşken kulaklarım patlayacak gibi çınılıyordu.

Herkes kapıda duran grubun eski üyesi Ulaş'a pürdikkat bakarken ben gözlerimi Bora'ya çevirdim.

Gelenin Ulaş olduğunu gördüğünden beri üzerinde ölümcül bir hareketsizlik vardı. Bakışları ağırlaşmış, çenesi sıkı sıkıya kilitlenmişti. Ondan yayılan gerginlik neredeyse somut bir varlık olmuş, odadaki herkesi sarmıştı.

Birkaç dakika herkes ne yapacağını bilemez şekilde tutuldu, sonunda şaşkın sessizliği bozan Alar oldu.

"Ulaş," dedi hareket edip kapıya doğru yürüyerek. "Geçsene do-"

Dostum diyeceği an duraksadı, o kelimeyi kullanmasının çok sakıncalı olduğunu hatırlamış gibiydi. Her ne kadar rahat görünse de kapıyı tutarken parmak boğumlarının beyazlamasından onun da olabilecekleri kestiremediğini anlamıştım.

Bora sanki Alar ona tokat atmış gibi irkildi. Ulaş içeri doğru temkinli bir adım atarken hepimiz nefesimizi tutup bekledik. Üzerinde siyah bir kot, siyah bir tişört ve kareli bir gömlek vardı. Kumral saçları alnına dökülüyor, bal rengi gözlerinin üzerinde bitiyordu. Fiziki sıkıydı, fitti ve dansçı olmasının getirdiği bir zarafet vardı.

Gözleri kısa bir an bana kaydığında endişeden göğsüm gerilmişti. Onunla Ateşlilerin oturma odasında göz göze geleceğim hiç aklıma gelmezdi.

Bora'nın bu kısa bakışmayı yakaladığını fark ettim çünkü o da dönüp çok kısa bir an bana baktı. Sonra ikisi de birbirlerini izlemeye baş-

ladılar. Eski solist, dudaklarını aralayarak birçok kişinin hayranı olduğu sesiyle konuştu:

“Geçmiş olsun demeye geldim.” Elinde tuttuğu şeyi havaya kaldırıncı, çiçeği ancak o zaman fark edebildik. “Bu senin için.” Gözleri tekrar bana odaklanmıştı.

Yutkunamadım. Odadaki herkes aval aval bakmaya devam ederken ağzım hafifçe aralandı, doğru kelimeleri aradı ve sonunda buldu. “Teşekkür ederim.”

Alar gülerek ya da suratını ekşiterek çiçekleri kaptı. Bora o çiçekleri her an Ulaş’a yedirmeye çalışabiliirdi. “Bu güzellikleri suya koyayım.”

“Bana yok mu?”

Bora konuştuğunda Alar irkilmişti, Uygur’ın Bora’ya doğru belli belirsiz bir adım attığını fark ettim. Ulaş’ın bal rengi gözleri Bora’ya kilitlendi ve dudakları yukarı doğru hareketlenip güzel bir gülümsemeye büründü.

“Seni, getireceğim hiçbir şeyden hoşlanmayacağını bilecek kadar tanıyorum.”

Bora’nın dudakları iki yana genişledi ve dişlerini göstererek sırıttı. Eğer yüzü öfkeden çarpılmış olsaydı daha az korkutucu görünürdü. “Beni iyi tanımış olsaydın buraya *ne olursa olsun* gelmemen gerektiğini bilirdin.”

Ulaş kuru bir sesle karşılık verdi: “Ölümden dönmenin durumu biraz esnetebileceğini düşündüm.”

Bora’nın ses tonu ürkütücü bir şekilde sakindi. “Yanılmışsın.”

“Her neyse,” dedi Ulaş. “Güzel bir karşılama beklemiyordum zaten.” Üstünkörü bir bakışla gözleri odada dolaştı. Bora’nın tavrından etkilenmiş benzemiyordu ya da etkilendiyse de belli etmiyordu.

Uygur kollarını gövdesinde çaprazlama bağlamıştı, Alar hâlâ kapının önünde bekliyordu. İkiz kızlar, onları gördüğüm andan beri ilk defa konuşmadan duruyorlardı. “Ece, Eliz,” dedi Ulaş bakışları yumuşarken. “Sizler nasılsınız?”

Ulaş elbette onları da tanıyordu, Bora’yla ne kadar yakın olduklarını düşündükçe şu anki durumlarına üzülmekten edemedim.

Her ne kadar çift yumurta ikizi olsalar da yüz hatları ve bazı temel özellikleri Alar ve Uygur’dan daha çok benziyordu. Sadece tarzları biraz farklı duruyordu. Ece olduğunu öğrendiğim büyük ikiz, bebe mavisi diz üstü elbise giymişti, saçları ise dalgalıydı. Eliz’in üzerinde ise koyu

renk bir kot ile sade, gri bir tişört vardı. Saçlarını ikizinin aksine düz kullanmıştı.

İkizler bir süre duraksadılar ama en sonunda Ece omuz silkti. “İyiyiz, Ulaş ağabey. Sen nasılsın? Dans kursunda olduğumu duydum, doğru mu?” Son söylediği gözlerinin ışıldamasına neden olmuştu. Dansa ilgisi olduğu belliydi.

“Evet,” dedi Ulaş gülümseyerek. “Üniversiteye başladığında sen de kayıt yaptırmalısın.”

Ece heyecanla kıpırdandı, Eliz ise daha kayıtsız bir tavırla Ulaş’ı izliyordu. Bora’nın onu takdir ettiğine emindim.

Açık dış kapının ardında bir hareketlilik sezince herkes oraya döndü ve Bora’nın yemek siparişinin geldiğini gördük. “Ben alayım,” dedi Alar kuryeden yemekleri kaparken.

Bora masaya oturup odada onu rahatsız eden bir karasinekmiş gibi Ulaş’a baktı. “*Bizi* merak ettiysen gördüğün gibi iyiyiz.” Bakışlarıyla dış kapıyı gösterdi. “Dans dersine falan geç kalma.”

Ulaş çok kısa bir an yoğun bir odaklanmışlıkla Bora’yı izledi, sonra sakın tavrını bozmadan Uygar ve Alar’a baş selamı verdi. “Kendinize iyi bakın,” dedi ve bana da kısa bir an baktı, o an bal gibi gözlerinde bir ışıltı oluşmuştu. “Geçmiş olsun tekrar. Derste görüşürüz.”

Bora’nın gitmemi asla istemediği dans dersinde... Bu saatten sonra gitmemem için ne gibi sorunlar çıkaracaktı, hiçbir fikrim yoktu.

Yarım yamalak gülümsedim. “Teşekkür ederim, görüşürüz,” dedim ve Ulaş arkasını dönüp zaten açık olan kapıdan çıktı.

Alar bir süre arkasından baktıktan sonra kapıyı örtmüştü. Nefesini verirken dudaklarından bir ısıklık çaldı. “Ucuz atlattık.” Dönüp Bora’ya bakarken, “Düşündüğümden daha kibardın, tebrikler *bro*,” dedi.

Bora, elini uzatıp yemek poşetlerini getirmesi için Alar’a işaret verdi. “Eğer biraz daha yemek yemezsem *düşündüğünden* daha kaba olacağım.” Sonra göz ucuyla Alar’ın diğer elinde tuttuğu çiçeklere baktı; Ulaş onları bana getirmişti. “O çiçekleri odana koy. Gözümün göreceği bir yerde istemiyorum.”

Alar gözlerini devirdi ve ilerleyip masaya poşetleri koydu. Çiçeği de alıp odasına doğru yol alırken Uygar en baştan beri olduğu gibi sessizliğini koruyordu ama gözleriyle Bora’yı incelediğini görebiliyordum. En büyük Ateş oralı olmadı ve paketleri açıp yemekleri yemeye koyuldu. “Yemek yemeyecek misin?” diye sorduğunda benimle konuştuğunu

anlamam zaman aldı. Durum değerlendirmesi yapmaya kendimi fazla kaptırmıştım.

“Ben aç değilim.”

Bana bakmadı, yemeye devam etti. Aramızda nasıl bir iletişim olacaktı, hiçbir fikrim yoktu ama şimdilik göz göze gelmiyor olmamız işime gelmişti. Ağrılarım vardı, hâlîm yoktu ve içimde esen Bora isimli fırtına şu an uğraşmak istediğim en son şeydi.

İkizler çoktan Ateş kardeşlerle konuşmaya başlayarak ortamın sessizliğini bozmuşlardı. Sonunda Ece’nin dikkatini çektim ve yanıma fırlayarak koltukta dibime oturup bebe mavisi elbisesinin eteklerini düzeltti.

“Senin burcun ne, Maya?”

Beklemediğim yerden gelen sorusuyla duraksadım, kaşlarım hafifçe havaya kalkmıştı. “Yay,” dedim, sesim cevap vermekten çok soru sorar gibi çıkmıştı.

Ece kırmızı dudaklarını düşünüyormuş gibi büzdü. Kaşları da dudaklarına eş çatılmıştı. “Hımm,” dedi bir parmağını çenesine vurarak. “Özgürlük düşkünü, maceraperest ve risk almayı seven...”

Bu... Bendim. Evet.

Kaşlarım daha çok havaya kalktı. Bora’nın yemek yemeyi bırakıp bizi izlediğini fark ettim ama ona bakamadım.

“Yaşam alanları kısıtlanırsa içsel bir şekilde altüst olurlar,” diye devam etti pürdikkat beni inceleyerek. Burcumu bilerek beni bu denli anlatması ürkmeme neden olmuştu. Ece transa girmiş gibi beni izliyor, belli ki zihninden yay burcunun sekmelerini açıyordu. “Aşk yaşamalarında romantik davranışlar sergilemezler. Partnerlerinden özgürlüklerinin kesinlikle kısıtlanmamasını isterler ve birlikte seyahat etmeyi çok severler.”

Yok artık!

Ece, onu onaylamamı bekliyormuş gibi beni izliyordu, dudaklarında bilmiş bir gülümseme vardı.

“Sanırım tipik bir yay burcuyum,” dedim hayret eden bir sesle.

“Ah, harika,” dedi ellerini birbirine vurarak. “Bora ağabeyim de aslan burcu, çok iyi anlaşırsınız. Tabii, aslan burcu sahiplenicidir ve bazen abartabilir. Ama merak etme, tahammül edilebilir derecede.” Bana göz kırptı.

Eğer odaya bir bomba bırakıp kaçsa ancak o kadar panik havası sezilebilirdi. Yerimden kalkıp odadan kaçmamak için kendimi zor tuttum. “Bora istediğini sahiplenebilir, benimle alakası yok,” dedim sakın bir sesle. Ece verdiğim cevaptan pek tatmin olmuşa benzemiyordu, gözlerinde hınzır bir parıltıyla bizi izliyordu.

“Ece,” dedi Bora. “Büyüdükçe daha az konuşursun diye düşünüyordum ama hiç formunu kaybetmiyorsun.”

Ece alınmış gibi dudak büzdü, Eliz sırtmaya başladı. “Formunu kaybettiği tek zaman uyuduğu zaman,” dedi gülmeye devam ederek. “Bora ağabey, bak ne diyeceğim? Garajın tadilat aşamasında duvarlara boyama yapabilir miyim?”

Garajı duyduğumuzda Bora’yla bir anlığına göz göze geldik, yaşananların bir bir aklımızdan geçtiği belliydi. Tüm bedenim kasıldı, kalp çarpıntım kulaklarımda gümlüyordu. Anlık transımızdan sonra Bora kendine gelmiş gibi silkelendi ve başıyla Eliz’i onayladı. “Olur.” Sesi normalden daha boğuk çıkmıştı.

Eliz şu an yanmış garajdan bahsetmenin çok uygun olmadığını fark ederek dudağını ısırды, Uygur ise hemen durumu ele aldı. “Tamam, kızlar. Haydi, sizi en sevdiğiniz hamburgerciye götüreyim. Bu ikisi biraz dinlensin.”

İkizler el çırparak ayaklandı. “Tamamdır,” dedi Ece.

Bana el salladılar, sonra ikisi de koşturarak Bora’nın yanağına öpücük kondurdular. Bora homurdanıp yemek yemeye devam etse de onlar kapıdan çıkana kadar yumuşak bakışlarla arkalarından izledi. Neşesi, yana kıvrılmış dudaklarının kenarında birikmişti.

Oda boşalınca ortamda tuhaf bir hava dolaştı. Ne yapacağımı bilemeyerek kapanmış olan dış kapıyı izledim. Gözlerim etrafta boş boş dolaşıyor, sadece Bora’ya bakmıyordum. Onun da aynı şeyi yaptığını fark edebiliyordum, ikimiz de resmen bocalamıştık.

Bugün Yiğit buraya geldiği için sinirlendiyse de belli etmemişti. Belki de gitmem en mantıklısıydı ama buradan uzaklaşmıyordum. Yiğit, Sinsi’yi görmenin bana iyi geleceğini düşündüğü için gelmişti, normalde ölse onu bu eve sokamayacağımı biliyordum. En baştan beri bana ulaşamadığı her an agresifleşmeye meyilliydi. Bu yüzden telefonum yangında mahvolduğu için hastane odasında Efra’dan numarasını almıştı, bu sayede iletişim kurabilmiştik. Telefon işini ablam halledecekti, benim de bu durumdayken onu beklemekten başka çarem yoktu.

O gün yanan şeyler arasında telefonum en ufak olanıydı. Ateş kardeşlerin büyük emeklerle yaptıkları stüdyoları, müzik aletleri yanmıştı. Bora'nın gitarını da kırdığım düşünülürse belki de ona özel bir müzik aleti kalmamıştı.

Sonunda ayağa kalktığında düşüncelerimden sıyrıldım. "Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sorduğunda birkaç saniye cevap veremedim.

"Hayır, teşekkürler," dedim durgun bir sesle.

Bora'nın bakışları yüzüme düştü, *bir şey mi söyleyecek acaba* diye bekledim ama bir an beni izledikten sonra önüne dönerek aksak adımlarla odasına doğru ilerlemeye başladı. Üzerinde lacivert yazıları olan siyah bir tişört ve siyah bir şort vardı, bu sayede bacağındaki bandajı görebiliyordum.

Yanık canını çok acıtıyor olmalıydı, yüzü her adımında belli belirsiz kasılıyordu. Benim yüzümden olduğunu düşündükçe içime suçluluk duygusu çörekledi, boğazımın gerisinde keskin bir yanma belirdi. Normalden daha uzun bir sürede odasına girip kapıyı kapattığında, ben de kabuğuna saklanan bir kaplumbağa gibi üzerimdeki örtüye iyice sığındım.

Hayatım bir bayırdan aşağı tepetakla gidiyor gibiydi. Tehlikeden uzak duramadığım doğrudu ama ölüme bu kadar yaklaşmış olmak hâlâ inanılmaz geliyordu.

Ben dalgalı bir denizde yol alıyormuş gibi düşüncelerimde kaybolurken Bora'nın kapısı tekrar açıldı. Bir an duraksayıp dikildiği kapı eşiğine baktım, düşüncelerim anında perdelenmişti.

Kaşlarımı soru sorar gibi kaldırdım, o da bakışlarını odada dolaştırıp tekrar benim üzerime sabitledi. Kıpırtısız bir şekilde bekledim. Bir süre daha durduktan sonra dudakları aralandı ve o tanıdık kelimeler dudaklarından döküldü:

"Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Kaşlarım daha da havaya kalktı ve bir gülme isteği dudaklarıma kadar geldi. "Bunu iki dakika önce de sormuştun, Bora ve hâlâ bir şey değişmedi," derken dudaklarım seğirdi. "Bir şeye ihtiyacım yok."

Aramızdaki boşluk tuhaf bir sessizlikle doldu. Hastane odasında ilaçlardan uyuşmuş vaziyetteydi fakat şimdi zihni berraktı ve ben de en az onun kadar kendimdeydim. Yaşanan şeyler aramızda bir ipin gerilmesine neden olmuş, bu ipin neden oluştuğunu ise soru işareti olarak bırakmıştı.

Beni grupta hiçbir zaman istememişti. Bana güvenmiyordu, bir gün onları bırakacağımı düşünüyordu. Fakat hayatımı kurtarmaya çalışmıştı ve benimle beraber neredeyse o da hayatından olacaktı. Çözülmesi çok zor bir durumun içindeydik.

Gözlerimin ardındaki çarpışmayı görmüş olacak ki sırtı dikleşti, o kendinden emin havası geri döndü. Bocalamayı bırakmıştı, obsidyen taşını andıran gözleri dinginleşti. Bana doğru ağır adamlarla yaklaşmaya başladığında koltuğa iyice sinme isteğimi bastırdım. İyice yaklaşıp önümde durduğunda ona hâlâ bakmıyordum. Sonunda L koltuğun diğer ucuna oturup beni izlemeye başladı.

“Ne?” dedim daha fazla dayanamayarak, bandajlı elimle çarşafı daha sıkı kavramıştım. Yüzüm ifadesiz olsa da bu hareketim kendini ele vermişti, gergindim.

Bora elimdeki pansumana baktı. “Ne kadar kötü?”

Yaram sızladı, cildim bile gerilmişti. Yüzümü ifadesiz tutmak daha çok canımı yaktı. “İz kalacak.”

Bakışlarını vücudumda bir nefes gibi hissettim. “Başka var mı?”

“Sırtımda var,” dedim kuru bir sesle. “O çok daha iyi durumda.”

Bakışları gölgelendi. Varlığı tüm odayı kapladığı için gözlerimi kaçırırsam da sürekli ona denk geliyordum. “Bunu kimin yaptığına dair bir fikrin var mı?”

Düşünürken duraksadım, bu soru çok çetrefilliydi. “Bilmiyorum.” Sargılı olmayan elimle saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. “İlk karşılaştığımız gün,” dediğimde güneş yeryüzüne inmiş gibi sıcaklamıştım çünkü Bora belli belirsiz gülümsedi. *Onu öptüğüm gündü.* “Beni kovalayan o dilendirici adam olabilir. Eniştem Doğan, onun tahminimizden büyük bir şebekenin parçası olabileceğini söyledi.”

Bora’nın sessiz bir öfkeyle dolduğunu hissedebiliyordum. Konuşmadığını görünce bu sefer ben ona bir soru sordum: “Sen neden garajdaydın?”

Sorumla beraber kendine geldi. Dudakları aralanana kadar saniyeleri saydım. “Sana bakmaya gelmiştim,” dediğinde kalbim çarpı ama sonra ekledi: “Yoksa provayı kaçıracaktık.”

Aramızda anlaşılmaz, boğucu bir hava dolaştı. Birbirimize kuramadığımız cümlelerle bir süre öylece oturduk fakat sonunda dayanamadım. “Garajın içine girip beni çıkarmaya çalıştığın için teşekkür ederim,” dediğimde yutkunarak boğazımı ıslatmak zorunda kaldım,

gitgide kuruyordu. “Senin sesini hatırlıyorum, bana sesleniyordun. O an çaresizliğimi aldın ve beni hayata tutunmaya zorladın.”

Penceredeki perdenin arasından süzülen turuncu ışıklar, batmakta olan güneşin bize son hediyesiydi. Bora’nın koyu renk gözleri bana o kadar dikkatli bakıyordu ki gür saçlarımın yüzüme düşmesine izin verip gözlerimi odada dolaştırmak zorunda kaldım. Yan profilden onu görebilsem de göz göze gelmemeye çalışıyordum.

Birkaç dakika sonra L koltukta bana daha çok yaklaştı, sırtımı yasladığım kısımla arasında çok mesafe yoktu. Bedenini yakınımda hissedince kalbim göz ardı edemeyeceğim bir ritim tutturdu. Yan oturmuş, kolunu koltuğun sırtına yaslamıştı. Ben de başımı yana çevirerek ona bakmak zorunda kaldım. Neredeyse yüz yüzeydik.

Uzun süre birbirimize baktıktan sonra Bora dudaklarını araladı, sert yüz hatları kısmen yumuşamıştı. “Gözlerin kristal parçaları gibi.”

Cümlesi benimde dolaştı, göğüs kafesime doğru yürüdü ve orada kendine bir yer buldu. Şaşkın bir şekilde kıpırtısız kaldım, söylemesini beklediğim şey bu değildi. Belli ki onun da *söylemeyi planladığı şey* de bu değildi çünkü yüz ifadesi titreşti, bir miktar sertlik tekrar hatlarına yerleşti. Sönmeye yüz tutmuş gün ışığı, tül perdeden onu aydınlatıyordu ve üzerinde bir hale gibi süzülüyordu. O kadar güzel kokuyordu ki nefes almak istemedim.

Bir zamanlar bana karşı bu kadar açık olduğu bir an daha olmuştu. Motivasyon kampında, sahildeki duş kabininin içinde ‘*Çok güzelsin, Bukalemun ve bu benim canımı çok sıkıyor,*’ demişti. Patlamaması gereken bir volkan gibiydik.

“Ve bu senin canını sıkıyor, değil mi?” diyerek o güne atıfta bulundum.

Dudakları yarım bir sırıtışla biçimlendi, gözleri koyu olsa da içinde inci tanesi gibi parıltılar dolaştı. Bakışlarının yumuşak bir dokunuştan farkı yoktu. “Hem de nasıl...”

Bir şey söylemedim, söyleyemezdim. Ona kapılmak zordu, tehlikeliydi ve ben bağlanmaktan korkan biriydim. Bunun farkındaydı, bu yüzden bir gün uzaklaşacağını düşünüyordu. Belki de bana güvenmemekte haklıydı. Düşüncelerim, içimde büyüyen bir fırtına gibi duygularımı silip süpürmüştü.

Bakışlarımdaki uzaklığı hissetmiş olacak ki duruldu, yerinde biraz daha toparlandı ve bakışları canlılığını yitirdi. Neyse ki ağzımı açıp bir şey dememe gerek kalmadı çünkü yukarıdan Alar’ın tiradı koptu.

“Ben en sevdiğin değil miyim, sadece ben gelsem yemeğe ne olur? Bora ve Uygur her şeyi yiyor, bana bir şey kalmıyor.”

Telefonla konuşarak aşağı iniyordu. Drama yapmaya devam ederek nemli, açık renk saçlarını karıştırdı. “Aman ya tamam, onlara da söyleyirim. Ama bak Seroş Sultan, benim en sevdiğim yemek yapılmazsa olay çıkar.”

Annesinden ne duyduysa dudaklarını büktü. “Yanına da yoğurt çorbası yaptırırsın, değil mi?” Sonra sevinmiş olacak ki yüzü aydınlandı ve telefona öpücük yolladı. “Tamam, tamam. *Arı Maya ve Gorilleri* mutlaka getireceğim.”

Bora’yla ilgimiz tamamen Alar’a yönelmişti. Bora’nın kaşları çatıktı, benim ise ağzım biraz aralanmıştı. Beni nereye götürüyordu?

Alar telefonu kapattıktan sonra malumu ilan eder gibi ellerini iki yana açıp afallamış suratlarımıza baktı. “Yarın aile yemeğine gidiyoruz. Annem size geçmiş olsun demek için mükemmel bir sofraya hazırlatacakmış.”

Bora’nın ağır ağır iç geçirdiğini duydum. “Ona toparlanmak için biraz daha zamana ihtiyacımız olduğunu söylemedin mi?”

Alar omuz silkti. “Söyledim. *Gerekirse sırtlayıp getir*, dedi. Yoksa kendileri buraya geleceklermiş. *Babamla*.”

Bora’nın eliyle yüzünü sıvazladığını gördüm. Alar da *yapacak bir şey yok* der gibi omuz silkti.

Kapı çaldığında Bora ve ben ruhsal bir çöküşün eşiğindeydik. Ateş ailesinin evinde bir yemeğe katılmak beni germişti, özellikle babalarının olduğu bir masa söz konusuysa. Kardeşler bile gerilirken ben nasıl normal kalabilirdim ki?

Kapı tekrar çalınca Bora dik dik Alar’a baktı. “Biz mi açalım kapıyı?” dedi yaralı bedenlerimizi parmağıyla göstererek.

Alar homurdanarak kapıya döndü. “Sen yarın evde kal bence, Haysuz Şirin.”

Durumu zihnimde iyice idrak ettim. Yarın Ateşlilerin evine gidiyordum. Gerçek evine.

Şahane!



HAYALET



Deren Yıldız

“Abla, biraz daha yemek var mı?”

Üç katım olan bir insanı yere devirebilecekken şu anda tüy kadar hafif bir dokunuş bile beni yıkabilirdi.

Birçok şeyle başa çıkabilirdim. Babam beni bunun için yetiştirmişti; güçlü, sert ve azimli olmam için. Dövüşmeyi öğrenmek de hayatı tanımak gibiydi. Yere düştüğünde tekrar tekrar kalkmayı başarmak gerekiyordu.

Fakat bir tek bununla başa çıkamıyordum. Annemin solgun, cansız ve kemikli yüzündeki duygular iyice sönmüştü; ne düşündüğünü, ne hissettiğini artık hiç bilmiyordum. Durumumuz gittikçe kötüleşiyordu ve babamla var gücümüzle çalışsak da kardeşlerimi doyurmamız güçleşiyordu, annemin ise bağışıklığı gittikçe çökmüştü. O bizim gibi değildi; daha narin, daha kırılgandı ve sofraya koyamadığı her yemek için günden güne solmuştu.

Babamın dövüş salonu artık yeteri kadar kâr getirmiyordu, günden güne artan elektrik faturaları gelirimizin çoğunu götürüyordu. Masada oturan üç kardeşime baktım. İki erkek, biri kızdı: Alp, Anıl ve Yaren. Alp 19 yaşındaydı. Anıl 10, Yaren ise 7. Küçükler her gün onlara getireceğim kekleri, çikolataları bekliyorlardı ama artık ana yemeği bile yetiştiremezken ekstraları getirmekte zorlanıyordum. Onları mutlu etmek için daha çok çabalamam gerekiyordu.

“Yemek kalmamış, Yaren. Ama sana bir sürprizim var.” Arka cebimden çıkardığım gofreti görünce masadan zıplayıp yanıma koşturdu. Gözleri tıpkı benimki gibi yeşildi ama benimkinin aksine parlıyordu. Benim gözlerim daha çok ışığı arkasına saklamış yeşil bir perde gibiydi.

“Abla hani bana ya?” diye sitem etti Anıl. “Sürekli Yaren’i kayırıyor-sun. Aldıklarını saklıyor zaten.”

Yaren'e meraklı bir bakış fırlattım. Minik ağzı aralandı ve ağabeyine sert bir ifadeyle baktı. Alp ve o, bana çok benziyordu. Anıl ise kime çekmişti, hiçbir fikrim yoktu.

"Ne zaman yiyeceğime ben karar veririm. Depomu kurcalama!"

Anıl kahverengi gözlerini devirdi. "Sırf daha çok çizgi film açmam için sakladığı atıştırmalıklarını rüşvet veriyor."

Yaren gammazlandığını duyunca ağzı daha çok aralandı, ağabeyine son bir bakış attıktan sonra bana döndü ve sırıttı. "Ödevlerim bittikten sonra izlemek için tabii, ablacığım."

Ona kızgın bakmak için çabalamasam da başaramadım ve gülerek poposuna vurdum. Bu sene birinci sınıfa başlamıştı. "Sakın bir daha böyle bir şey yaptığını duymayayım."

Alp sessizce masadan kalkıp odasına çekildi. Her zaman böyleydi, aklında ne gibi şeyler döndüğünü bilmezdik. Onun da bir işte çalışmak istediğini biliyordum ama önünde sınavları vardı ve dikkatinin dağılmasını istemiyordum. Babamdan dövüş dersleri almıştı, yetenekliydi ama derslere ilgisi her zaman daha fazlaydı. İleride bu sefaletten temelli kurtulabilirdi.

Yaren ile Anıl dalaşırken annem masayı topluyordu. Ben de ona yardım ettim, günlük rutinimiz bu şekildeydi. Annemle artık çok sık konuşmuyorduk, babam ise sürekli işteydi. Bazen kişisel korumalık işi alıyordu, bazen çocuklara ders vermek için salonu işletiyordu. Ben de ona yardım ediyordum, dönüşümlü olarak işi yürütüyorduk.

Aynı zamanda yaptığım başka bir iş daha vardı.

Motor yarışları.

Bu işe yeni başlamıştım. Motor kullanmayı seviyordum, varacağım noktaya daha hızlı varmak beni memnun ediyordu. Hayatım öyle değildi, bir şeye ulaşmak istediğim zaman yavaş ilerlemem gerekiyordu. Bu hobimle para kazanabileceğimi öğrendiğimde bu işe girmiştım ve kendimi, bir ironi yaparak annemi her gördüğümde olmak istemediğim şey olarak adlandırdım.

Hayalet.

Bir hayalet bile olacaksam bu şekilde olacaktım. Hızlı, mücadeleci ve kazanan. Annem gibi kabullenmiş ve yok olmaya hazır biri olarak değil.

Fakat o gün kazanamamıştım. Beni alt eden bir isim vardı ve kaybetmenin hıncıyla tuvalette ağlarken ona ve arkadaşına yakalanmıştım.

Cambaz.

Maya Erez'in arkadaşı Efra'yı motor yarışından sonra tuvalette gördüğümde şaşırmıştım. Uygar Ateş'in *Cambaz* olduğunu öğrendiğimde ise daha da şaşırdım. O gün kaybettiğim paraya ağlamak, içimde biriken şeyleri dışa vurmak istemiştım ve tanıdığım insanlara yakalanmıştım. Bu, başta beni utandırsa da sonradan Uygar'ın beni bulup koruma olarak işe almasını sağlamıştı.

Beni yine motor yarışlarının yapıldığı yerde bulduğunda onunla konuşmaya niyetli değildim ama neden ağladığımı sorduğunda gafıl avlanmıştım. Aslında bunun kaybettiğim için dışa vurduğum hırçın bir ağlama olmadığını, o ödül parasına *gerçekten* ihtiyacım olduğunu anlamıştı. İkizinin aksine onun zeki birini olduğunu gözlemlemiştim ve ona karşı dürüst olup ihtiyacım olduğunu söyledim.

Sonuç olarak beni işe aldı.

Artık Ateş grubunun korumasıydım ve alacağım maaş gayet iyiydi, bu bizi rahatlatacaktı. Ama ilk andan başarısız olmuştum. Bora Ateş ve Maya Erez neredeyse garajda yanıyorlardı. Sahnede müzik aletlerinin kurulumunu yapan ikizleri izlerken Maya'nın tek başına provadan ayrılmasını gözden kaçırmıştım. Dört üyeye de aynı anda yetişemeyeceğimi biliyordum, Uygar beni özellikle Alar'ı parçalamaya çalışan kızlar konusunda uyarmış, onun peşine takılmamı istemişti ve grup üyelerinden birine karşı bu kadar ciddi bir suçun işlenebileceğini düşünmemiştim. Ama yine de suçlu hissetmekten kendimi alıkoyamıyordum.

Evdeki işleri halledip Ateş kardeşlerin evinin önüne geldiğimde kasımı elime alıp eve doğru yürümeye başladım. Gözüm ister istemez yanan garaja kaymıştı ve o gün yaşanan dehşet iyine vücudumu sarıp tüylerimi diken diken etti. İkizlerden büyük olan Alar'ın, artık kullanılmayan araba kapısının anahtarını bulmak için evde titreyen ellerle nasıl çabaladığını hatırladım. O sersem suratı, asla göreceğimi düşünmediğim bir ciddiyetle çarpılmıştı. Sonra anahtarı bulmuş, o kapıyı açmıştı. İçeri girişimiz bu sayede daha kolay olmuştu. Neyse ki alevler eve sıçramadan itfaiye gelmişti.

Tadilat yarın başlayacaktı, kardeşler Bora ve Maya'nın orayı görüp daha fazla rahatsız olmasını istemiyorlardı. Evden taşınmayı bile düşünmüşlerdi, bunu gündeme ne zaman getireceklerini bilmiyordum.

Kapıyı çaldığımda siyah botumla mermer zeminde ritim tutarak birinin açmasını bekledim. Altımda koyu mavi bir *jean*, üzerimde siyah kazağımla deri ceketim vardı. Motorla geldiğim için üşümüştüm, biraz daha kalın bir mont almam gerekiyordu ama mont fiyatları da son dönemde uçmuştu.

Gözüm etrafta dolaştı; güneş gökyüzünde pırıltısını kaybetmiş, saklanmaya hazırlanıyordu. Ekim havası hafif esintiliydi. Şüpheli olabilecek birileri var mı diye baktım ama köpeğini gezdiren bir kadın ve arada bir geçen arabalar dışında sokak sakindi. Zaten en sakın sokaktan ev tutmuşlardı, bunu da bilerek yaptıklarını düşündüm. Başta ünlerini önemsemesem de ne kadar sevildiklerini sonradan anlamıştım.

Kapıyı ikizlerden büyük olan Alar açtı. Bu sersemi neden sevdiklerine dair bir fikrim yoktu. Beni görünce gözlerinde kötücül bir bakış belirdi, en son bana dövüşte meydan okuduğunda neredeyse belini kırdığım için düşmanlığı hâlâ geçmemiş olmalıydı. İçimde bir haz belirdi, bu devî yere sermiş olmak mükemmel bir şeydi.

Tek kaşımı havaya kaldırıp yolumdan çekilmesi için bekledim. Motivasyon kampında beni çocukluğumdan gelen en büyük fobim kurbağayla korkuttuğundan beri karşı bir hamlede bulunmayı planlıyordum ama şimdilik bunu rafa kaldırmıştım. Ağabeyinin ve Maya'nın başına gelenlerden sonra sarsılmıştı, onun için içimde bir şefkat belirmesini istemesem de hastanedeki hâlini görünce içim yumuşamıştı.

Tabii bu, onu hâlâ sersem bulduğum gerçeğini değiştirmiyordu.

“Geçmeme izin vermeyi planlıyor musun?”

Gözlerini dikmiş beni izlerken, “Bugün çalışmana gerek olmadığını söylemiştik,” diyerek bilgilendirme yaptı. Bugün izin günümdü, Uygur beni arayıp söylemişti.

Bocaladım. Yüzümü ifadesiz tutsam da dişlerim dudaklarımı deldi. Söyleyecek makul bir şeyler aradım ama aklıma doğruyu söylemekten başka bir şey gelmedi. Boğazıma yapışan kelimeleri zar zor çıkardım. “Maya'yı merak ettim.” Bu doğruydı. Onlarla motivasyon kampına gitmiştim, zaman geçirmiştim ama arkadaş olduğum söylenemezdi ki beni arkadaş olarak kabul edecekleri de yoktu. Daha çok iş için beraber zaman geçiriyorduk, sadece çalışanları olabilecek biriydim. Yine de Bora ve Maya'yı merak etmiştim, yapabileceğim bir şeyler varsa bilmek istiyordum. Yani gerçekten onlara yardımcı olmak istediğim için buradaydım, iş için değil.

Alar, beni bir süre değerlendirdikten sonra bir adım kenara çekilerek geçmem için yol verdi. Ondan bakışlarımı çekip bocalamış hâlimden sıyrıldım ve stabil yüz hatlarım tekrar kendini buldu.

İçeri adım attığımda koltukta uzanan Maya ve onun yanında oturan Bora görüş açımın girdi. Alar bana elini uzattığında kaskımı almayı teklif ettiğini anladım. Kısa bir duraksamadan sonra kaskı ona verdim ve gidip portmantoya koyduğunu gördüm.

Maya ve Bora'nın yüzleri solgundu; Bora kaşları çatık otururken, Maya birazdan kusacak gibi görünüyordu. Gözlerimle etrafı taradım, Uygur evde yok gibi görünüyordu. "Selam," dedim tekdüzce bir sesle.

Bora bir baş selamı verdi, Maya ise dalgın görünüyordu. Selamımı alması bir iki saniye geç oldu ama sonunda "Hoş geldin, Deren," dedi.

"Hoş buldum," diyerek karşılık verip içeri doğru biraz daha yürüdüm. "Nasılsınız?"

Herkes o gün olanları düşünürken konuşmakta zorlanıyor gibiydi, tuhaf esintiler odada dolaşıyordu. "İyiyim," dedi Maya hiç de öyle gibi görünmese de. "O gün için," derken sesi çatallaştı ama kendini hemen toparladı. "Sana teşekkür etmek istiyorum. Beni çıkardığını hatırlıyorum."

Maya'nın külle boyanmış yüzü aklıma geldiğinde ansızın göğsüm sıkıştı. O gün yaşadığım şeyi daha önce hiç yaşamamıştım; kollarımda neredeyse ölecek olan bir insan vardı. "Önemli olan sağlığına kavuşman," dedim sakinliğimi korumaya çalışarak. Olanlar beni de oldukça etkilemişti.

Maya dudaklarını kıvrarak tebessüm eder gibi oldu ama kesinlikle neşeden yoksundu. Atlatılması zaman alacak şeyler yaşanmıştı, bu hâlini normal karşılıyordum.

"Madem bugün koruma değil, misafırsın; o zaman sorayım. Bir şeyler içer misin?"

Alar'ın sorusuyla gözlerim ona döndü, duraksayarak yüzüne baktım. Kibar bir soruydu ama ister istemez bir art niyet aramıştım. Anlaşamadığımız kesindi, benden hoşlanmadığını da biliyordum. Bir an önce gitmem için gözümün içine bakmaya başlaması gerekiyordu ama bakışlarında böyle bir iz göremedim. Fazla mı ön yargılıydım yoksa insanların arasına karışmaya çok mu uzaktım, bilmiyordum. Belki de ikisi birdendi.

"Soğuk ne varsa alabilirim," dedim sonunda Alar'ın kibarlığına karşılık vererek. Ben de elimden geldiğince yumuşak bir tonda konuşmaya çalışmıştım ama pek becerebildiğim söylenemezdi.

Alar sırtını bize dönüp mutfığa ilerlediğinde ben de yavaş adımlarla tekli koltuğa yöneldim. Bora ve Maya sessizliklerini sürdürüyordu. Bu ortamı sadece Alar sesli bir hâle getirebilirdi ama o da şansına konuşmamaya ant içmiş gibi görünüyordu.

Bana limonlu soda getirdiğinde belki ortaya bir konu atar diyordum ki kapı çaldı. Derin bir nefes vermek istedim, en azından bu sessizliği bozacak bir kişi daha gelmişti. *Tabii, gelen Uygur değilse.* Onun da çok konuşkan olduğu söylenemezdi.

Alar, iri bedeniyle salınarak yürüyüp kapıyı açtığında herkes bu sefer gelenin kim olduğunu görmek için dikkat kesildi. Kapı açıldığında dikkatler bu sefer daha da yoğunlaşmıştı.

Gelen Maya'nın ablasıydı.

Onu hastane koridorunda görmüştüm, ismi Eda'ydı.

"Aa," dedi afallayan Alar ne yapacağını bilemeyerek. O da gelenin Eda olmasını beklemiyor gibiydi, kapı önünde kıpırdanmaya başlamıştı. "Hoş geldiniz, buyurun," dedi kenara çekilerek.

Maya'nın ablası içeri temkinli adımlar atmaya başladığında Bora gibi ben de ayaklandım. Maya, "Abla?" dedi soru sorar gibi. Yüz hatları bu sefer bezgin duruyordu. "Seni beklemiyordum."

Ablasının temkinli mavi gözleri üzerinde dolaştı, sonra kısa bir an Bora'ya kayd. Bora ona başıyla selam verip, "Hoş geldiniz," dediğinde sesi bir tünelin en ucundan geliyormuş gibi boğuktu.

Kadının dudakları ince bir çizgi hâlinde gerilirken, "Hoş buldum," dedi. Sonra kardeşine döndü ve çantasından bir kutu çıkardı. Maya'ya uzattığında bunun bir telefon kutusu olduğunu görebilmiştım. "Sana ulaşamadığım için haber de veremedim elbette. Adresi Yiğit'ten aldım. Sorun olmamıştır umarım."

Sesindeki soru tonlaması Maya'dan çok ev sahiplerini hedef almıştı, bu yüzden Alar hemen atıldı: "Hayır tabii ki, Arı Mayamızın ablası bizim de ablamızdır." Yüzünde buz gibi ortamı yumuşatan ısıltılı bir gülümseme vardı. Bu çocuk enerjisiyle gerçekten havayı eksilerden arıtlara çevirmeyi başarıyordu.

Maya'nın ablası da bunu hissetmiş olacak ki gergin omuzları gevşedi, üzerindeki krem rengi şık kabanından bile bu belli olabiliyordu. Mavi gözleri, Maya'ya göre daha soluktu. Çıkık elmacık kemikleri ve keskin çenesiyle hoş bir kadındı.

"Geçmez misiniz?" dedi Alar kadına.

Kadın etrafa kısa bir göz gezdirdi, gözleri beni bulduğunda bana da hafifçe gülümseyerek selam verdi. Maya'yı benim çıkardığımı duymuş olmalıydı, yüzünde bana karşı yumuşak bir ifade belirmiştir.

Ben de ona gülümsemeye çalıştım, yüz hatlarım gülümsemeyi uzun zaman önce unuttuğu için hazımsızlık çekiyor gibi görünüyor da olabiliirdim.

Bora kalktığı yeri Maya'nın ablasına verdi, o da yavaş adımlarla ilerledi ve koltuğa kuruldu. Bana yaptığı gibi kadına da "Bir şeyler içer misiniz?" diye sordu Alar.

“Türk kahvesi alırım.”

Alar’ın gülümseyen yüzü hafifçe soldu, bocalamıştı ama bu anlık ifadeyi sadece ben yakalamıştım, diğerlerinin gözü birbirlerinin üzerindeydi. Muhtemelen misafirlere bira, soğuk içecekler, en fazla *Nescafe* ikram etmişti. Yüzünde çaresiz bir bakış belirdiğinde dudaklarım seğirmek ister gibi kıpırdandı, gülmemeye çalışıp tekrar ayağa kalktım.

Maya’nın ablası dikkatini Bora’ya yöneltip konuşmaya başladığında ben de bakışlarımla Alar’a tezgâha yönelmesini işaret ettim.

“Bunu kimin yaptığına dair senin bir fikrin var mı?”

Kadının sorusunu duyan Bora, tekli koltuğa oturup biraz süre sessiz kaldı ve sonunda, “Şimdilik bir fikrim yok,” dedi.

Tezgâha sodayı bıraktıktan sonra beni takip eden Alar’a dudaklarımı oynattım. “*Cezve nerede?*”

Bana kahve makinesini gösterdiğinde dudağımı ısırdım, bu bizim için lükse giriyordu. Hâlâ evde cezve kullanıyorduk. Hoş, şikâyetçi değildim, öyle köpüğünü daha güzel ayarlayabiliyordum.

“*Kahve nerede?*”

Uysal bir yardımcı olup dediğimi yapmaya koyuldu ama uzun süre çekmece de kahve paketini aramıştı. O sırada içerideki konuşma devam ediyordu.

“Doğan, o serseri adamı araştırıyor ama sırta kadem basmış,” dedi kadın. Ses tonundan canının bu duruma ne kadar sıkıldığı belli oluyordu. Göz ucuyla ona baktım, eliyle önüne düşen maşalı saç tutamını kulağının arkasına attı. “Can’ın söylediği yerlerin hiçbirinde yok. Bu da suçu onun işleyebileceğine dair inancımı güçlendiriyor.”

Maya’nın koltuğa iyice sindiğini görebiliyordum. Alar bana kahve paketini verdiğinde tekrar işe koyuldum ama kulağım konuşulanlardaydı. “Fincan çıkar,” diyerek fısıldadım yardımcıma.

Uysal bir şekilde beni dinlemeye devam edip bu sefer fincanın peşine düştü. Kendini işine öyle kaptırmıştı ki dudaklarım tekrar seğirmeye başlamıştı. Bu şapşala gülmek istemiyordum, bana oldukça akılsız geliyordu.

Sonunda fincanı buldu ve kibarca tezgâha koydu. Kahveyi makineye koyuşumu ve üzerine suyu ilave etmemi izlerken kaşlarını çatmıştı. Bedeni bana fazlasıyla yakındı, bu yüzden konuşulandan kopmaya başladım.

“Bu kadar kolay mıydı?” dediğinde sesi yüksek perdeden çıkmıştı, hemen kendisini topladı.

Gözlerimi devirdim. “Ne bekliyordun ki?”

Bu sefer çok ses yapmamak için iyice bana yaklaştı ve fısıldadı: “Türk kahvesi bana hep çok ciddi gelir. Sanki babaannem gibi...” Nefesi kulağıma çarpıyordu ama göz ardı ettim. Ona yan bir bakış attığımda duraksadı. “Anlarsın ya...”

Kaşlarım hafifçe havaya kalktı. “Anlamıyorum.” Ağzımı abartılı bir şekilde oynatarak söylediğini tekrarladım. “Sen biraz önce Türk kahvesini babaannene mi benzettin?”

Alar dudaklarını büktü. “Evet, çok ciddi kadın. Sürekli kahve içer ve fal kapatırdı. Gerçi hâlâ öyle. Falda ne görülmesini umuyorsa artık,” diyerek omuz silkti. “İkinci kocasının ne zaman geleceğini öğrenmek istediğinden şüpheleniyorum.”

Bu sefer dayanamadım, nefesim dudaklarımdan güler gibi çıktı. Başımı iki yana sallayıp gülmeye devam ederek kahveyi fincana doldurdum. “Sersemin tekisin.”

Alar’ın bakışları bir süre üzerimde kaldı, ben de hemen ifademi normale döndürdüm. Sonra fısıldadığı şeyi duyunca kanım damarlarımda biraz hızlandı. “Buz tutmuş yüzünü çözebilen bir sersem ama...”

Bedenime bir ağırlık çöktü, birkaç saniye kıpırdayamadım. Birbirimize anlamsız bir şekilde baktığımız üçüncü saniyede fincanı ona uzattım. “Kahve soğumadan servis yapsan iyi olur.”

Yüzümde nasıl bir ifade gördü, bilmiyorum ama yanağında iki gamze belirdi ve fincanı kapığı gibi Maya’nın ablasına doğru yürümeye başladı. Kendimi toparlayıp üzerimdeki deri ceketi çekiştirdim. İçerisi fazlasıyla sıcaktı.

Maya’nın ablası bir süre sessizlik içinde kahvesini içti, sonunda, “Bu işi kimin yaptığının bulunması gerek. Sürekli tehlike altında olduğunu düşünerek yaşayamayız,” diyerek tekrar konuya değindi.

Maya’nın konuşmaya bile hâli kalmamış gibiydi. “Biliyorum, abla. Bunu yarın düşünemez miyiz? Şu an tek istediğim dinlenmek.”

Ablası dudaklarını bükerek bir süre onu izledi. “Tamam, dinlenmen gerekiyor. Benimle gelseydin sana daha iyi baka...”

“Kardeşler bana çok iyi bakıyor.” Maya’nın söylediği şeyle beraber ablasının sözü yarım kaldı. “Sen Enes’e iyi bak, yeter. Doğum gününde mutlaka yanında olacağımı söyle.”

Enes, Maya’nın kardeşiydi. Babam beni onun koruması olarak işe aldırduğunda üç yaşında bir kardeşi olduğunu da öğrenmiştim. Ablalığın ne demek olduğunu bilirdim, Maya’nın kardeşinden uzak kalma-

sının zor olduğunu yüzünde beliren ifadeden anlayabiliyordum ama ablasıyla gitmemekte kararlı görünüyordu. Eniştesi Doğan'ın peşine bir zamanlar koruma takmasına bakılırsa -*ki o koruma bendim*- orada fazlasıyla kısıtlanıyor olmalıydı. Benden nasıl kaçtığını çok iyi hatırlıyordum. İşimi kaybetmemek için onu kovalasam da takdir etmiştim.

Ablası ayağa kalkıp gitmek için hazırlandı. "Kendine dikkat et, numarın aynı, telefonunun kurulumunu yap. Aradığımda mutlaka ulaşmak istiyorum."

Maya başıyla onayladı.

Kadın gittiğinde Alar dış kapıyı kapattıktan sonra bize döndü ve derin bir nefes verdi. "Ne *cool* kadındı ya..."

Hakkını vermek gerekirdi, gerçekten de öyleydi.

"Yani şimdi hem Bora'nın kaza yapmasına sebep olan hem de Maya'yı yakmaya çalışan kimmiş, ben anlamadım."

Maya'nın beti benzi attı, gözleri şok ifadesiyle irileşmişti. "Bora kaza mı yaptı?" Bakışları, en büyük Ateş üyesine dönmüştü. Bundan benim de haberim yoktu.

Bora'nın tavrı ise bozulmadı, sakın bir sesle cevapladı: "Garaja gelmeden önce iki araba beni yolda sıkıştırdı."

"Ee, ablanın bahsettiği o adam kim?" dedi Alar ısrarla. "Şu işi masaya yatıralım artık."

Maya'nın solgun rengi yavaş yavaş kızarmaya başladı. Sinirden mi yoksa başka bir şeyden mi olduğunu anlayamamıştım. Bakışları Bora'nın üzerindeydi.

"Beni gruba davet etmeye geldiğiniz o gün, bara girmeden önce birtakım aksilikler yaşadık."

"Yaşadık derken?" dedi Alar şaşkın şaşkın. Parmağıyla bir Bora'yı bir Maya'yı gösterdi. "İkiniz mi?"

Maya başını aşağı yukarı salladı.

"Siz o gün karşılaştınız mı ya?" dedi Alar hayretle.

Bora güler gibi bir ses çıkardı. "Hem de ne karşılaşma!"

Maya'nın rengi gitgide daha çok kızarıyordu, kesinlikle sinirden olmadığına düşünmeye başlamıştım. Tek kaşını havaya kaldırıp hikâyeyi dinlemeye odaklandım.

"O gün bir adamı, bir çocuğu dilendirmeye çalışırken gördüm. Çocuğa tokat attığında ise dayanamadım ve adama elma fırlattım." Konuşması sakın, tane taneydi ama sesinde gizli bir coşku vardı. O anları

tekrar yaşıyor gibiydi. Bora'ya baktığında sessiz bir sırrı paylaşıyor gibi birbirlerini izlediler. "Sonra adamlardan kaçarken Bora'yla karşılaştım."

"Üzerime atladı."

Bora'nın araya girmesiyle Maya'nın ağzı hafifçe aralandı. "Üzerine düştüm."

Alar'ın da benim de kaşlarımız tamamen havaya kalkmıştı, ikisinin hikâyeyi değişik versiyonlarıyla anlatmasını dinliyorduk.

"Duvar çok yüksekti ve sana seslendim ama *duymadın*. Hatta o gün seni sağır ve dilsiz sandım."

Bora'nın başı yana eğildi ve parmaklarını alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Kulağımda kulaklık vardı ama dilsiz sanmana bir açıklama getiremiyorum. Sen en iyisi konuşmamamı *şaşkınlığıma* ver." Dudaklarında bir tebessüm belirmişti.

"Neyse ne," dedi Maya dik dik ona bakarken. "Sonuç olarak adamlar beni yakalamak üzereydi, ben de senin tarafına düşmenin daha iyi olduğuna karar verdim." Sonra bakışları keskinleşti. "Sonra o adamın yardımcıları peşimden gelmeye devam etti ve Bora ile birlikte onlarla biraz kavga etmiş olabiliriz."

Alar'ın ağzı bu sefer açık kalmıştı. "Bir kavgaya mı karıştın?" Bir elinin tersiyle diğer elinin avucuna vurmaya başladı. "Giray duysa seni öldürürdü."

"Kavgaya karışmak zorunda kaldım. O şerefsiz yüzüme yumruk attı."

"Kavgalara da sadece şaheser yüziün darbe aldı diye karışırırsın zaten," dedi Alar gözlerini devirerek. "Sana şiddetten uzak durman söylendi."

Maya araya girdi: "Onun gerçekten bir suçu yok, Alar. Benim yüzümden oldu."

Alar'ın Bora'ya olan ters bakışları yumuşamıştı. "Tamam, peki, devamında ne oldu?"

Maya, omzunu kaldırıp indirdi. "Bora'nın elinden tutup şarkı söylediğim mekâna soktum. Kapıdaki korumalar bizi kurtardı."

"Demek o gün yüzümüze ondan bakmadın ve erkenden ayrıldın oradan," dedi Alar, Bora'ya bakıp o günün çıkarımlarını şimdi yaparak. "Biz de sinirini yeni üyeyi istememene bağlamıştık."

Maya'nın çok kısa bir an yüzü düştü ama kendisini çabuk toparladı.

"Dışarıdaki kızla yeni üyemizin *aynı kişi* olduğunu bilmiyordum. İkisine de yeterince sinirliydim," dedi Bora omuz silkerken.

“O zaman bu işi yapan bu adam olabilir çünkü o gün ikiniz de onu epey kızdırmışsınız.”

Kalçamı tezgâha yaslayıp kollarımı gövdemde birleştirdim. Bu iş epey karışmaya başlamıştı, ne yapılabilir diye düşünerek bir süre olduğum yerde kalmaya devam ettim.

“Adama Çivi diyorlarmış, eniştem hastanedeyken söyledi. Beni o gün kovalayanlar benden belki de bir iki yaş küçüklerdi ya da yaşıttık, bilemiyorum. Ama gençleri ve çocukları çalıştırdığı kesin.”

Alar’ın yüzü de düşünceli bir şekilde gölgelenmişti, Bora sessiz bir öfkeyle kavruluyor gibi görünüyordu. “Eğer oralarda dilendiriyorsa, orası onun bölgesidir. Belki adamın nereye gidebileceğine dair bir şeyler bilen birilerini bulabiliriz.”

Maya geriye yaslandı ve eliyle gür saçlarını geriye attı. “Eniştem bile bulamadıysa biz hiç bulamayız. En iyisi polise şikâyet edip onların bulmasını beklemek.”

Alar bu fikre sıcak bakmamış gibiydi. “Biz aktif insanlarız ve göz önündeyiz. Provalarımız, konserlerimiz, gideceğimiz yerler olacak. Bunları kim yaptıysa bir an önce yakalanması gerekiyor.”

“Belki de o adam değildir,” dedi Bora sakın bir sesle ama sesinde Alar’a bir uyarı vardı.

“O fazla ütöpik bir düşünce, *bro*. Ulaş bu kadar ileriye gidecek biri değil, sen de biliyorsun.”

Maya kaşlarını çatı. “Ulaş mı?”

Alar’ın sesi bu sefer bıkkın geliyordu. “Bora, Ulaş’tan şüpheleniyor.”

Maya bu düşünceyi kafasında evirip çevirirken yüzünü ifadesiz tutmaya çalıştı ama kaşları hafiften çatılmıştı. Bu ihtimale olasılık verip vermediğini anlayamamıştım.

“Neyse ne,” dedi Bora. “Biraz dinlenmem gerekiyor, beynim yeterince şişti.” Sonra ayağa kalkıp sırtını gerdi fakat yüzünde beliren acıyla omzundaki bandajlı kısma hafifçe dokundu. Tişörtünün yakasından bandajı biraz görünüyordu. “Ben bir süre iptalim.”

Odaya doğru aksayan adımlarla yürüdüğünde sırtı her adımında geriliyor, dudaklarından nefes çekiyordu. Maya’nın ise onun arkasından bakarken yüzünde suçluluk duygusu var gibiydi. Duygular insanı allak bullak ediyordu; bu yüzden aklımı sürekli kardeşlerimi mutlu etmeye çalışmakla meşgul ediyor, kendimi hiçbir şey hissetmemeye odaklıyordum ve tuhaf bir şekilde de başarılıydım.

“Ben de artık gideyim,” dedim doğrulurken. “Tekrar geçmiş olsun. Yarın görüşürüz.”

“Teşekkür ederim, Deren, gerçekten,” dedi Maya, sesinde samimiyet vardı. “Görüşürüz.”

Alar’a da kısa bir baş selamı verip arkamı döndüm ve kapıya ilerlemeye başladım. Portmantodan kaskımı alarak dış kapıyı açtım, dışarı adım attığımda hava çoktan kararmıştı. Gözlerim tekrar yanmış garaja ilişti, akşam havasını içime çekmek istesem sanki burnuma kül dolacakmış gibiydi, bu yüzden nefes almamaya çalıştım.

Botlarım taşların üzerinde tok sesler çıkarırken deri ceketimin fermuarını iyice kapattım. Hava hafif esintiliydi, üşüyeceğim bir yolculuk beni bekliyordu. Tam motoruma yaklaşmıştım ki arkamdan bir adım sesi geldi.

Adımlarım aniden kesildi, bedenim taşa döndü ve arkamda kim varsa vurmaya hazırlandım. Omurgamdan aşağı bir ürperti dalgası yayılmıştı. Birilerini dövmeye alışkındım ama ölümle hiç burun buruna gelmemiştim. Maya ve Bora’ya olduğu gibi bir saldırıya uğrasam neler yapabileceğimi bilmiyordum.

Tam omzuma dokunan eli hissettiğim an arkamı dönüp her kimse gövdesine acı verici bir darbe indirdim.

Alar Ateş’in nefesi dudaklarından boşaldı, inler gibi ses çıkardı. Ben donmuş biçimde ona bakarken elleriyle karnını tuttu ve geriye sendeledi. Boğulur gibi bir sesle, “Beni bir gün sakat bırakacaksın, kadın!” dedi. Kendine gelmesi bir iki dakika alacaktı, bu esnada ben de şaşkınlığımı üzerimden atmaya çalıştım.

Alar zar zor doğrulurken yüzünden kızgınlık akıyordu ya da biraz sonra kusacaktı. Üzerine siyah bir mont geçirmişti, ayaklarında ise *Nike* marka ayakkabıları vardı. Elinde bir bere tutuyordu.

Asıl kızgın olan bendim, konuşurken sesimi yüksek perdede tutmamaya çalışsam da yeterince hırçındı. “Arkamdan sinsice yaklaşırsan olacağı bu.”

“Deren dedim, duymadın,” dediğinde kaşlarım çatıldı. Bana genelde *erkek Fatma* dendiği için adımla seslenildiğini duymamıştım ki biraz önce hiç duymamıştım. Garajdan bir an önce uzaklaşmaya çalışırken tamamen dalmış olmalıyım.

“Ne yapsaydım, tüm sokağı inletse miydin?” Koyu mavi gözleri, kızgın birer demir gibiydi. Ya da yaralı bir kuş... Alar’ı tarif etmek zordu.

“İnletseydin,” dedim dişlerimin arasından. “Son zamanlarda olanlardan sonra tetikte olduğum için üzgün değilim.”

“Aman canım, hiç üzgün olur musun!” dedi karnını ovalamaya devam ederek. “Vücudumun anasını ağlattın, yeter ya.”

Sabırla nefesimi verip kollarımı gövdemde birleştirdim. “Ne istiyorsun?” dedim merakla peşimden niye geldiğini söylemesini bekleyerek. Koruması olmam gerekirken ona vurduğum gerçeğini göz ardı etmeye çalıştım, başarılı da oldum.

Alar hoşnutsuz bir şekilde kısılan gözleriyle bakıyordu. “Seninle de iş birliği yapılmaz da neyse,” dedi derin bir iç çekerek.

Soru sorar gibi tek kaşım havaya kalktı. “Ne iş birliği?”

Evin penceresine göz attı, sonra etrafı taradı ve bakışları sokağı arşınladı. Ardından bana doğru bir adım atıp iyice dibime sokuldu. Geriye gitme isteğimi bastırdım, gövdemde birleştirdiğim kollarım aramızda kalkan oluyordu.

“Seninle o sokağa gidelim,” dedi kısık sesle. “Adam eğer dilendirciyse, çalıştırdığı çocukları belki bulabiliriz. Ne öğrenirsek kârdır.”

Kısa bir an öylece kaldım, söylediklerini kafamda iyice ölçüp biçtim; sonra gözlerimi devirip kollarımı gövdemden çözdüm. “Bu işi başkalarına bırak, dedektif Gadget. Senin başını belaya sokmaman gerekiyor, o yüzden uslu ol.”

Mavi gözleri bu sefer ciddiye, onu böylesine ciddi gördüğüm anlar çoğalmaya başlıyordu. Son olanlar başka bir yönünü ortaya çıkarmasına sebep olmuştu.

“Ben gidiyorum, sen de benimle geliyorsun.” Yayvan bir sırıtış dudaklarında peyda oldu. “Sana şaşırtıcı bir bilgi; çünkü benim korumamsın.” Dudaklarını aşağı sarkıttı. “Uygar’a işini yapmadığını söylememi mi istersin?”

Bu sefer benim yüzümde yayvan bir ifade belirdi, dudaklarımı kıvrıldığında gülümsemeden çok uzak bir şeye büründüğüne emindim. “Bugün izin günüm.”

Alar’ın ifadesi yüzünde asılı kaldı, gözlerinde meydan okuyan bir ifade belirmişti. “Pekâlâ, senden yardım isteyende kabahat.” Arkasını döndüğünde durduğum yerden onu izlemeye devam ediyordum. Eve girmesini bekledim ama ağır adımlarla arabasına doğru yürümeye başladı. Bu sersem gerçekten oraya gitmeye kararlı mıydı?

Arabanın sürücü kapısını açana kadar blöf yapıyordur belki diye bekledim ama pek öyle görünmüyordu.

“Sen,” diye seslendim arkasından, dönüp bana baktı. “Sersemin te-kisin.”

Duraksadı. Dudakları yavaş yavaş yukarı doğru kıvrılıp bu sefer gerçekten sırtmaya başladığında zafer kazandığını anlamıştı.

Gözlerimi devirip kaskla beraber motoruma yürümeye başladığımda seslendi. "Beni takip et, yolu biliyorum."

Onu onaylar gibi kafamı eğsem de yüzümde durumdan hoşlanmadığımı belli eden bir ifade vardı. Başımızı belaya sokmasını istemiyordum ama Maya ve Bora tehlikedeyse ben de onların etrafındayken tehlikedeyim demekti. İşi bırakabilirdim elbette ama geçinme konusundaki zorluklarımız göz önünde bulundurulunca bu pek mümkün görünmüyordu.

Motora binip kaskı başıma geçirdim. Alar'ın arabası önden ilerlerken ben de peşine takıldım ve trafikte bir uyum içinde yol aldık. Esinti üşümeme neden olmuştu, bir an önce motorla yolculuğa uygun kalın bir mont almam gerekiyordu. Dişlerimi sıkarak soğuğu bertaraf ettim.

Sonunda bir sokağa vardığımızda Alar arabasını uygun bir yere park etti, ben de arkasına motoru durdurdum. İkimiz de araçlarımızdan inip tekrar karşı karşıya kalana kadar bir iki dakika geçti.

"Ee?" dedim planın bir sonraki aşamasını duymak için sabırsızlanarak.

Bereyi kafasına geçirdi ve dalgalı, açık tonlardaki saçlarını sakladı. Kendisini kamufle etmeye çalıştığını anlamıştım ama hâlâ dikkat çekiyordu. Dikkatleri üzerine çekmeye bayıldığı için bu hâli komik gelmişti.

"Şimdi..." dedi ellerini ovuşturup etrafa göz gezdirerek. Boş bir sokaktaydık ama biraz ötemizde trafik akışını ve ana caddenin kalabalığını görebiliyorduk. "Şu caddeyi biraz gözlemleyelim. Dilenen bir çocuk görürsek belki bir şeyler sorabiliriz."

Bir süre durum değerlendirmesi yaptıktan sonra başımla onayladım. Şimdilik masum bir plana benziyordu.

Ellerini ceplerine sokup yürümeye başladığında ben de peşine takıldım. Hâlâ motorun üzerinde yediğim ayazın etkisiyle bedenim soğuktu ama yürüdükçe açılıyordum. Caddeye çıktık, arabalar gelip geçerken etrafı kolaçan ettik. Börekçiler, marketler ve etrafta bir şeylere yetişmeye çalışır gibi hızla ilerleyen insanlar vardı.

Bir süre boş boş kaldırımlarda yürüdük; Alar'ın gözleri etrafı bir şahin gibi tarıyordu, ben ise ona bakıyordum. Bu ciddiyete bürünmüş hâliyle tuhaf görünüyordu. Onu anlıyordum, bir şeyler yapmadan durmak istemiyordu çünkü kardeşini neredeyse kaybedecekti. Kardeşlerimin başına böyle bir şey gelse neler yapabilirdim, düşünemiyordum

bile. Onlar için göze alamayacağım şey yoktu. O yüzden kendisini bu rahatlatıcaksa öyle olsun, bir şeyler araştırmaktan bir zarar gelmezdi.

Yaklaşık yirmi dakika bir oraya bir buraya dolanmaya devam ettik. Etrafta hiç dilenen birileri yoktu, sanki hepsi burayı terk etmişti. Ne zaman pes edeceğini merak ederek Alar'a baktım ama gözleri bir noktaya odaklanmıştı. Yüzü aydınlandı ve heyecanla bana döndü. "İşte, orada," dedi başıyla ileriye işaret ederek.

Gösterdiği yöne baktığımda mendil satmaya çalışan bir çocuk gördüm. On yaşlarında ya vardı ya yoktu. Kardeşim aklıma gelince göğsümde bir sıkışma belirdi.

"Haydi," dedi Alar ve çocuğa doğru ilerledi. Bacakları uzun olduğu için akıcı bir hızla ilerliyordu, ben de ona yetişmeye çalışarak adımlarımın hızını ikiye katladım.

Çocuk bir duvara yaslanmıştı, üstü başı kir içindeydi. Kutusunda tuttuğu birkaç mendille beraber elinde de bir tane vardı. Bizi görünce koyu renk gözleri yukarı kalktı. Kirpikleri uzundu, çok tatlı bir oğlan çocuğuydu. Ondan mendil alacağımızı sanarak elindekini bize uzattı.

Alar dönüp bana baktı ve fısıldadı: "Bozukluğun var mı? Şu an bankamatige uğramak için zaman yok."

Bir iki saniye afallasam da elim deri ceketimin fermuarlı cebine gitti ve son kalan paralarımı çıkardım, arkamı dönüp içinden on lira seçtim. Zaten geriye çok bir şey kalmıyordu.

Alar'a uzattığımda dudaklarını oynatarak, "Borç," dedi ve çocuğa parayı verip mendili aldı. "Adın ne senin bakalım?" Sesine bütün tatlılığını katmıştı.

Onu gerçekten tatlı bulduğumu fark edince kaşlarımı çattım. Tatlı değil, aptaldı. *Aptal!* Bu kelimeyi unutmamalıydım.

Oğlan bir süre ses etmedi, sonunda, "Halil," dedi.

"Kaç yaşındasın, Halil?" dedi Alar. O çocukla iletişim kurarken ben de etrafı taradım. Bize bakan birileri var mı diye gözetliyordum ama dikkat çeken bir şey yoktu. Çocuğu çalıştıranlar onu ara sıra izliyor olmalılardı ama nerede olduklarını kestiremedim.

"Dokuz buçuk," dedi çocuk.

Alar samimi bir şekilde sırıttı. "Vay, buçuğu da var." Çocuğun dudakları yukarı kalktı, kirli yanakları da tebessümüyle hareket etmişti. "Sana bir şey soracağım, buçukluk," dedi Alar tatlılığını sürdürerek. "Çivi diye bir adam tanıyor musun?"

Çocuğun tebessümü soldu, anında benzi attı. Esmer tenindeki kirleri silsek, teninin beyazladığını bile söyleyebilirdik. Hiçbir şey söylemedi.

Alar'ın gülümsemesi yüzünde asılı kalsa da ellerini belli belirsiz yumruk yaptığını fark edebiliyordum. "Peki, seni korkutmak istemedim. Eğer zor durumdaysan seni buradan götüre..."

Çocuk bir yere baktı, bu sefer telaşa kapıldı. Mendillerini toplayıp koşar adım gitmeye başladığında afalladık. Onun baktığı yere gözlerimi yönelttim ve iki tane oğlanın birbirleriyle konuştuğunu gördüm. Muhtemelen kendisini çalıştıranlar onlardı.

Alar da görmüştü. Üzerinden hayalî tozları silkelerken sanki o pislikleri de böyle silkeleyecek gibi görünüyordu. Diliyle alt dudağını yaladı, çenesi gerilmişti. "Dikkatlerini çekmeden hareket edelim," dedi ve üzerimize yavan duran, gülünç bir portre çizerek kolunu omzuma attı. "Onları takip edeceğiz."

Boyum koltuk altında bittiği için başımı kaldırıp suratına bakmak zorunda kaldım. "Bu ne için?" dedim iğneleyici bir ton takınmaya çalışarak.

Alar önümüze bakarken beni yürümeye zorladı. Bedenim kolunun altında kaybolduğu için zorlanmadan sürükleniyordum. "Onları gözetlediğimizi çaktırmamaya çalışıyorum."

"Halil, Çivi'yi sorduğumuzu onlara söyleyebilir."

"Söylemeden bu işi bitireceğiz," dedi sakince. "Gözüm üzerlerinde."

"Sayende benim değil. Hiçbir şey göremiyorum. Çek şu kocaman kolunu üzerimden."

Alar beni iyice kendine yaklaştırdı. "Şşt," dedi sakince, "*Sherlock* ve *Watson* olacaksak rolümüzü iyi oynamalıyız. Sus ve bana uy."

Gözlerimi devirip beni yavaş yavaş yönlendirmesine izin verdim. Bu şekilde gezmemiz tuhafın da ötesinde, tamamen saçmalığın daniskasıydı. Bu çocuğu burada yere sermeli, sonra da kafasına bir tane geçirip kardeşlerine teslim etmeliydim. Ama bu işe fazlasıyla gönül vermişti ve içimden onu durdurmak gelmiyordu.

"İşte," dedi beni yürütmeye devam ederek. "Bir yere giriyorlar. İleride Maya'nın şarkı söylediği bar var ama burası başka." Başımı biraz öne eğerek Alar'ın koca gövdesinden ötesini görmeye çalıştım. Karşı kaldırımda yürüyorlardı.

"Ee?" dedim sesim içime kaçmış gibi çıkarken. Boğazımı temizleyip bu tuhaf hâlimizi göz ardı etmeye çalıştım. "Şimdi ne yapıyoruz?"

“O mekâna giriyoruz,” dedi. “En azından nerelere gittiklerini, ne yaptıklarını iyice gözlemleyebili polise şikâyetle bulunabiliriz.” Sanki bir küfür mırıldanır gibi adamın lakabını söyledi. “Çivi denilen pezevenge polisler daha çabuk ulaşırlar.”

Parmakları belli belirsiz omuzumu kavramıştı, bu hareketi farkında olmadan yaptığını anladım. Boğazımı temizleyip tuhaf bir açıyla duran bedenimi dikleştirdim ve kolunun altından çıktım. “Haydi, girelim şu mekâna ve bitirelim bu işi.”

Ona bakmadan mekânın önüne geldim ve kapıda görevli olmadığını görünce şaşırmadım. Alar hemen arkamdaydı, birbirimize son kez kısa bir bakış atıp içeri girdik ve yoğun sigara dumanı her yanımızı sardı.

Dumanlar bize birkaç gün önce yaşananları çağrışırsa da neyse ki koku öyle değildi. Garajdaki yangının izlerini silmek için bu işin peşindeydik ama her adımımızda olanlar aklımıza üşüşüyordu. Alar’ın da aynı şeyi düşündüğünü ekşittiği suratından anladım fakat kendisini çabuk toparladı.

İçeride saçma sapan bir ışıklandırma vardı. Rengârenk tonlar insanların üzerinde yanıp sönüyordu; dans edip sohbet edenlerin sesi, kulakları müzikten daha çok dolduruyordu.

Alar uzun boyunun avantajıyla ikiliyi takip etmeye devam etti ama ben onları çoktan gözden kaybetmişim. Alar’ın yönlendirmesiyle bar kısmına geçtik, o gözleriyle etrafı tararken ben de sırtımı bara yasladım. Arkamda beliren baristaya, “İki bira,” dedi.

Gözlerimi kaldırıp ona baktım. “Buraya içmeye gelmedik.”

Sırıttı. “Borçlandım ya biraz önce, onu ödüyorum işte.”

Gözlerimi devirdim. Yanağında beliren gamzeye bir tane çarpmak istiyordum. “Burada içkimize neler katabileceklerini düşünemiyorum.”

Yüzü bir anda yeşile döndü, midesi bulanmış gibiydi. Ya da üzerine vuran yeşil ışıktan da böyle görünüyor olabilirdi. “Doğru, içmesek daha iyi.”

Burada o kadar komik duruyordu ki dudağının ucuna kadar gelen gülümsemeyi tuttum. “Ee, ne yapıyorlar?”

Alar gözleriyle bir noktaya bakıp, “Bir adamla konuşuyorlar,” dedi.

“Çivi o olmasın?” diye sordum.

Bu soruyu kafasında evirip çevirdi. “Bundan anca penguen olur ama bakalım, izlemeye devam.” Sonra kulağını eliyle ovalayıp derin bir iç çekti. “Müzikler berbat. Müzik zevkimin içine ettiler.”

Alay eder gibi dudak büktüm. “Bunlara apaçi şarkısı deniyor.” Sonra gözlerim ortada değişik figürlerle müziğe uyan bir oğlanı buldu.

Alar da oraya bakınca bir ıslık çaldı. “Üff, dans tanrısı resmen.”

Bu sefer kahkahamı bastıramadım. Alar benim güldüğümü görünce kolunu bara yasladı ve yüzüme baktı. “Aa, kahkaha da atabiliyor-muşsun.”

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. “Bilmediğin daha birçok şey yapabiliyorum.”

Söylediğim şey kulağıma tuhaf geldi, dişlerimi dilime bastırdım. Fakat Alar’ın gözünde hınzır bir ifade belirmişti, sonra başını çevirip, “Bekle burada,” dedi.

Nereye gittiğini görmeye çalışırken o iki oğlan gözüme çarptı. Kısa bir anlığına biri bana baktı ama oralı olmamaya çalışıp başka tarafları izlemeye koyuldum. Gerginlik bedenimi sarmak üzereyken Alar geldi, bana sırtıp yine o aptal gamzelerini gösterdi. “Bakalım dans da edebiliyor musun?”

Bir anda kulaklarımızı pasını acı verici bir şekilde silen müzik değişti ve başka bir şarkı çalmaya başladı. Şarkıyı bildiğim için göğsümde bir his belirdi ve beni rahatsız etti.

Confetti - Ghost şarkısıydı. *Hayalet*.

Uzanıp kolumu yakaladı ve beni kendine çekti. “Bizi izliyorlar. Biraz dans edip gidelim buradan.”

“Seninle dans edeceğime kurbağa dolu bir çukura atılmayı tercih ederim.”

Alar gücenmiş gibi elini kalbine koydu. “Acıtıyorsun ama senden aksini beklemezdim, kaburgalarımı kırmadığın için şanslıyım.” Sonra beni iyice kendine çekti ve kulağıma doğru eğilip fısıldadığında tüm gürültüyü resmen bastırdı. “*Hayalet* olma vakti.”

Nabzım boğazımda attı, kulağımdan yayılan bir ürperti tüm bedenimi kuşattı. “Sen...” Sesimi kayıtsız tuttuğum için memnun olarak, “Nereden biliyorsun?” diye sordum.

“İkizimin dayanamadığı şeylerden biri de çenemdir,” dedi elleri belime yerleşirken. “Onu bezdirmek benim için çocuk oyuncacı. Motor yarışınızı öğrendim.”

Göğsümdeki his karnıma doğru süründü ve beni daha da rahatsız etti. Eli belimdeydi ve müziğin ritmiyle salınıyordu. Kaskatı durmuş, ona uymayı reddediyordum ama parmaklarının etkisi ceketimin üzerinden bile beni buluyordu.

Kaslarımdaki yoğun uyuşukluğun geçmesi için kıpırdandım, bunu dansa eşlik ediyorum olarak algıladı ve beni tamamen ele geçirdi. Bedenim onun ritmine uymaya başlamıştı, göğsümün gevşediğini hissettim. Dışarıda üşürken şimdi yazın sıcağında mont giymişim gibi hissediyordum, üzerimde yersiz bir sıcaklık vardı.

Alar, fiziğimin hatlarını parmağıyla çizmeye başladığında keskin bir duygu seli vücudumu istila etti. Vücudumdaki her bir detayın farkındalıkla titremesine sebep olacak kadar alçak sesle, “*Güzel,*” dedi.

Bu kelime olmaması gereken duyguları harekete geçirdi. Vücudumuz birbiriyle uyum içinde hareket ederken neredeyse ona fazla karıştığımı göz ardı ediyordum. Şarkı bitmek üzereyken kollarından çıktım ve yüzümü ifadesiz tutmaya özen gösterdim.

“Haydi artık gidelim.”

Alar duraksadı. Devam etmekle gitmek arasında kalmış gibiydi ama benim kararlı olduğumu görünce pes etti ve iç çekerek geçmem için bana yol verdi. Adamları artık göremiyordum, Alar görüyorsa en son ne yaptıklarını buradan çıkınca söylerdi.

Hızlı adımlarla dışarı çıktığımda bu sefer o bana yetişmekte zorlanıyordu. “Yavaş,” dedi arkamdan.

“Bir an önce gidelim, sıkıldım bu işten,” dedim. Araçlarımızın olduğu sokağa gidene kadar durmadım, sonunda geldiğimizde neredeyse nefes nefeseydi.

“Tamam, bak...” dedi dilini tekrar dudaklarında gezdirerek, bu hareketi gerginken yaptığını fark ettim. “Bugün seni biraz zorlamış olabilirim. Ama bir şey olmadı işte...”

O an kafasına yediği sopayla yere yığıldığında bedenim kaskatı keşildi ve olanları algılamaya çalıştım. Ani gelen saldırılara tepki vermeyi öğrenmiştim ama bu, yaşamakla aynı şey değildi. Olayın içindeyken böyle donup kalabiliyormuşuz demek ki. Babam beni görse utancından ölürdü.

Yine de kendimi saniyesinde toparlayıp Alar’a vuran, biraz önce takip ettiğimiz çocuklardan birine baktım. Tam onu etkisiz hâle getirmek için atılacağım sırada arkadan yediğim darbeye yere serildim, bilincim hızla kapanmaya başladı.

Kahretsin! Bir şey olmuştu. Hem de çok kötü bir şey olmuştu.



Ayılmam ne kadar sürdü, bilmiyorum ama kafam kazan gibiydi, düşüncelerim yoğun bir ağrıyla kaynıyordu. Neler yaşandığına dair bir

fragman zihnimde dönmeye başladı ve resmen başımdan aşağı kaynar sular döküldü.

Etrafıma bakındım. Sırtımda hissettiğim bedenle birinin bana dayandığını fark ettim ve bunun Alar olduğunu bakmadan bile anlayabiliyordum. Parfümünün kokusu, odanın pis rutubetli kokusunu neredeyse bastırıyordu.

“Alar,” dedim baş ağrısından yüzümü buruşturarak. Ona doğru döndüğümde bedeni yana devrildi ve gözleri hızla açıldı.

“Ha? Ne? Ne oldu?” Başına ağrı saplanmış olmalı ki son kelimedenden sonra neredeyse bağırarak gibiydi. Suratını aynı benim gibi buruşturarak kendine gelmeyi bekledi. “Ne oldu ya?”

“Kaçırıldık, seni aptal,” dedim dişlerimin arasından. “Olan bu.”

Yüzünde önce boş bir ifade oluştu, ağzı iki karış açık kaldı. “Ne?” diye sordu etrafa bakınarak. Bir evdeydik ama ev demeye bin şahit isterdi. Yerler pisti, duvarlar sıvasızdı, odada kırık bir koltuk ve üzerinde yatak olmayan bir şilte vardı. Sonunda durumu idrak edince yüzü dehşetle çarpıldı. “Ha siktir!”

“Aynen öyle,” dedim homurdanır gibi. O şok içinde olanları tartarken işe koyuldum. Babam bana bağlanırsam ne yapabileceğimi öğretmişti, bu yakalanma hikâyemle gururum biraz kırılrsa da toparlanma zamanıydı. Bir parmağımı geriye doğru büküp yerinden çıkardım, keskin bir acıyı nefesimle beraber ciğerlerime buyur ettim.

Alar, “Ne yapıyorsun?” diye sorarken daha da dehşete düşmüş gibiydi.

“Sessiz ol,” diyerek onu susturdum. İpi tahminimden daha sıkı bağlamıştı, elimi çıkarmak kolay olmayacaktı. Kelepçe taksalar daha kolay kurtulurdum.

“Mahvolduk.”

Homurdanmamı duyduktan sonra bakışlarıyla odayı iyice taradı, gözlerinde bizi kurtaracak bir fikrin ışığını aradım ve sanki yakalar gibi oldum. Bana baktı, göz göze kaldık. Sonra beni teskin edercesine güldü.

“Evet, mahvolduk.”

Gerzek!

Homurdanarak ipleri açmaya daha çok çabaladığım esnada kapı açıldı.

İçeri giren oğlan bizi görünce gözleriyle iyice bir taradı. Yaşı bizden bir iki yaş küçüktü ama heybetli duruyordu. Saçı üç numaraydı ve üzerindeki kazak ile pantolon kendisine kesinlikle küçük geliyordu.

“Niye peşimizdeydiniz?” diye sordu ters ters bize bakarken.

Alar sanki yabancı bir dil konuşuyormuş gibi çocuğa baktı. “Pardon, dostum ama sen niye bizim peşimizdesin?” Yapmacık bir edayla hayrete düşer gibi kaşlarını kaldırdı. “Kız arkadaşım la tartışırken gelip arkamdan kafama vurdun. İnsana arkadan saldırılır mı? Hani delikanlılık?”

Kız arkadaşım kelimesini beynim ayıklayınca kasıldım. Kendime gelmek için bir süre soğuk suyu çarpa çarpa yüzümü yıkayacaktım.

Çocuk kaşlarını çattı, Alar masumluluğunu koruyan bir ifadeyle dudaklarını büktü.

“Bugün çocuğa Çivi’yi sormuşsunuz. Ne işiniz var onunla? Neden bizi takip ettiniz?” Çocuğun sesi bu sefer daha sert çıkıyordu.

“Çocuk dediğinin bir adı var: Halil. Utanmıyor musunuz onu çalıştırmaya?” Alar’ın sesi bu sefer ciddi ve sertti. Öfkesini resmen kelimelerle tükürüyor gibiydi.

“Sana ne lan!” dedi oğlan bize doğru bir adım atarak.

“Şu elimi çöz de sana kafaya nasıl vurulur, göstereyim,” dedi Alar.

Onlar birbirlerine girmeye hazırlanırken, “Senin yerine ben de gösterebilirim,” dedim.

Oğlan daha ne olduğunu anlayamadan yüzüne, onu yere sermeye yetecek bir darbe indirdim. Elimi kurtarmıştım, neyse ki yeteneklerim hâlâ işe yarıyordu. Parmağımı geri yerine oturturken acı bir çığlık dudaklarımdan kaçtı ve elimi salladım.

Alar huşu içinde bana bakarken ağzı aralık kalmıştı. “Vay canına, kadın,” dedi nefesi kesilmiş gibi. “Beni değil, başkasını yere serdiğin zamanlarda daha seksi görünüyormuşsun.”

Ayaklarımdaki ipleri çözerken söylediği şeyi duymazdan geldim ama kanım yine sinir bozucu derecede ısınmıştı. Nabzım boğazımda atıyordu. “Haydi,” dedim onu çözmeye başlayarak. “Birileri gelmeden gidelim şuradan.”

Tam onun iplerini çözdüğüm esnada şansımız yaver gitmedi ve adım sesleri duydum. Odaya dolan dört oğlanı gördüğümde Alar’a doğru bir adım attım. “İkisi senin,” dedim ama sonra aynı hızla vazgeçtim, birilerini fena hâlde pataklayasım vardı. “Biri senin.”

Ardından babamı onurlandıracak şeyi yaptım ve siyah kuşağımın hakkını vermeye koyuldum.



YAĞMUR DAMLALARI



Maya Erez

Birisi boğazımı sımsıkı tutmuş gibi nefessiz kalmıştım. Koca bir yangının pençesine düşerken alevlerin can yakan parmakları, temiz havayı içime çekmemi engelliyordu. Birkaç kere öğürdüm, ter damlaları alnımda birikmişti. Dünya etrafımda sessizleşmiş, sadece yanan müzik aletlerinin feryatları kalmıştı.

Her şey gerçektir, tazeydi; tenim yanarken iliklerime kadar hissediyordum. Elime baktım, gözlerimin önünde tenim buruşmaya başlamıştı. Nefes alıp verişim hızlanırken göğsümde bir çığlık büyüyordu. Korku elimi ayağımı kesti, kıpırdayamadım.

Kaç, diyordu zihnimden bir ses. İçinde bulduğum garajın kapısına baktım ama kilitli olduğunu biliyordum. Bu anı yaşamıştım, daha önce de böyle yanmıştım. *Kaç, kaç, kaç.*

Uzuvlarım ağırlaşmıştı, sanki bir bataklığa gömülüyor gibiydim. Bağırarak istedim fakat dudaklarımın arasından ses çıkmadı. Tekrar denedim, tekrar, tekrar...

O sırada birisi seslendi.

“Maya!”

Umut, içime incecik bir ışık hüzmeleri gibi doldu ve var gücümle bağırarak çalıştım. “Bora!” *Ama sesim yine çıkmadı.*

Kendimi parçaladım, çırpındım, tırnaklarımla boğazımı neredeyse parçalarcasına çizdim ama *sesim asla çıkmadı.* Ateş bir sünger gibi sesi mi içine çekiyordu.

“Maya, uyan!”

Yerimden öyle bir sıçradım ki kalbim göğüs kafesimde aynı atıklıkla sıçradı ve bedenimi terk etmek ister gibi orada bir ağrıya sebep oldu. Kafam uğulduyor, zorlu nefes seslerim kulaklarımı dolduruyordu. Genişleyen ciğerlerime temiz havayı kana kana çekmeye çalıştım.

Kararan gözlerim tekrar bulunduğum ortama alışınca bir yüzle karşı karşıya kaldım. Sanki uzun süre bir şeyin altında ezilmiş gibi uyuşan bedenimde eller vardı, iki omzuma yerleşmişti. *Bora*.

Hâlâ oturma odasındaki yerimdeydim. İçerisi karanlıktı, güneş günü çoktan terk etmişti. Tül perdeden ay ve sokak lambasından yansıyan ışık sızıyordu. Akşamüzeri uykuya daldığımı hatırlıyordum, gözümü kapattığım ilk anda kâbus beni bulmuştu.

Bora ben nefesimi kontrol edene kadar öylece bekledi; o bana baktı, ben ona baktım. Sessizliğin sürüp gitmesine izin verdik. Gözleri beni taradı, karanlık harelerinden bir şey anlamak güçtü; içinde kayboluncak bir kara delik gibiydi. Saçlarına biraz önce uyandığını belli eden bir karmaşa hâkimdi. Omuzlarımdaki dokunuşunu belli belirsiz sıkılaştırınca titrediğimi ancak fark edebildim.

Gözlerim istemsizce dış kapıya kaydı, garaj dışarıdaydı. Oraya bu kadar yakın kalabileceğimi düşünmem mantıklı değildi ama burayı bırakmak da istememiştim. Ya saldıran kişi tekrar gelirse? Ya ben uyurken içeri girmenin bir yolunu bulursa?

“Güvendesin,” dedi Bora düşüncelerimin saptığı yeri anlamış gibi. Sesi taze, ferah bir esinti gibi yüzüme çarptı ve nefes almamı sağladı. “Burada güvendesin. Biz varız. Kameralar var.”

İyice ona odaklanarak gözlerimi yüzüne diktim. Ay ışığı hatlarında solgunca parılıyordu. Göğsümde birikmiş çığlıkları susturup sakın bir ifadeyle karşılık vermeye çalıştım. Kâbusumun etkisi vücudumda kımıl kımıl dolaşan böcekler gibiydi, silkelenip kurtulmak istiyordum. Konuşmak isteyince sesim boğazıma tılandı, ağzım kupkuru oldu. “Elimde değil.” Bakışlarımı ondan kaçırıp aramızda duran ellerime eğdim. Bandajlı elimdeki yanık, o günü hatırlatmak ister gibi sızladı.

Bora’nın omuzlarımı kavrayan elleri yavaşça sırtıma ulaştı ve iyice yaklaştı. Yüzüm aşağıda kaldığı için bana doğru eğilmişti, alnı neredeyse alnıma değiyordu. “Biliyorum.” Sesinde bir hoşgörü vardı, ilk defa ipek bir elbise gibi beni kuşatacak kadar yumuşaktı. Yaşanan o an, aramızda çok ince bir çizgi oluşturmuştu, birbirimize zeytin dalı uzatmıştık. “Garaj yenilenecek, *biz de öyle*.”

Gerilim bir balondan sızan hava gibi beni terk ediyordu. Elleri sırtımda dans eder gibi dolaştığında aramızdaki enerji bir nabız gibi attı, havadaki titreşimi hissedebiliyordum.

“Külün tadını hâlâ alabiliyorum,” dedim alçak sesle.

Alnı alnıma yaslandığında geri çekilmedim, bu ana ihtiyacım vardı; ona ihtiyacım vardı. Beni neredeyse o tadını aldığım küle dönecekken

kurtarmaya çalışmıştı. Kurtarıcı, beni panikatağımdan da koruyabilirdi. Aşkın, insana yolunu kaybettirdiğini düşünüyordum ama şu an yolumu bulmamı sağlıyordu.

O an neredeyse irkilecektim.

Aşk mı? Çok korkunç bir kelimeydi.

Bora irkilmemi yanlış anladı ve yine yangının etkisiyle gerildiğimi sandı. “Bunu her kim yaptıysa bulacağım,” dedi benimki gibi alçak tondaki sesiyle. “O günü bir daha yaşamayacağız.”

Alnımız birbirimize yaslıyken buna inanmak kolaydı. Her şeyin güzel olacağına, bunu yapanın yakalanacağına ve Bora’yla hep bu andaki gibi kalacağımıza... Ama kalmayacaktık. Bu kırılğan an, ince bir dal gibi ortadan ikiye ayrıldığında biz de ayrılacaktık. Bu anlar tatlı bir esinti gibi bir vardı bir yoktu.

Bu düşüncemi destekler gibi bir an yaşandı.

Bora’nın nefesi burnuma, dudaklarıma ve tenime yayılırken beyaz bir ışık parladı ve bedenim refleks ile kendini geri çekti.

Merdivenden yayılan ışığa bakarken gözlerimi aydınlığa alıştırmaya çalıştım. Bora benim kadar irkilmemişti, sadece başını çevirip ağır bir edayla merdivene gözlerini dikti. İri bedeninin bedenimi neredeyse sarsacak olmasını göz ardı etmeye çalıştım. Üşümeye başlamıştım, titremem geri dönmek için beni tehdit ediyordu.

Uygar, merdivenin başında göründü. Üzerinde hâlâ dışarı çıkarken giydiği kıyafetleri vardı. Ben uyurken eve gelmiş ve yukarı çıkmış olmalıydı. Aşağı inmeden önce bize kısa bir bakış attı. Ne durumda olduğumuzu *-ne kadar yakın olduğumuzu-* gördü mü, bilmiyorum ama pek umurunda görünmüyordu. Kaşları çatık, yüzü sanki mümkünmüş gibi hiç olmadığı kadar somurtkandı.

“Ne oldu?” diye sordu Bora ondaki gerilimi buram buram hissederken.

Uygar merdivenleri inip elini saçından bıkkın bir nefesle geçirdi. “Ne olmadı ki?” dedi bezgin bir sesle. Devamını getirmesini beklerken kambur duran bedenim dikleşmiş, tenimin altında dolaşan hisler tedirginlikle yer değiştirmişti. “Alar karakoldaymış.”

Şok dalgası hızlı ve sarsıcıydı. Ne diyeceğimi bilemeyerek ağzım aralandı. Bora’nın da benden aşağı kalır yanı yoktu, koyu renk kaşları çatılırken Uygar’ın söylediği şeyi algılamaya çalışır gibi bekledi.

“Deren’le birlikte,” diyerek ekledi Uygar.

“Ne?” dedi Bora doğrulmak ister gibi kıpırdanarak ama yaraları sızlamış olacak ki yüzü kasıldı.

“Ne olmuş?” Sesim, hayretimi ele veriyordu. “Birine bir şey oldu mu?”

Uygar, evin kapısına yönelmeden önce, “Bilmiyorum, gidince öğreneceğim. Siz bekleyin,” dedi ve bize ikaz dolu bir bakış attı. “Sakin bu hâlde bir de siz dışarı çıkıp başımıza iş açmayın.”

“Bekle,” dedi Bora sinirli bir şekilde. “Ben de geleceğim.”

Uygar arkasına dönüp ona dik bir bakış attı. “Maya’yı evde tek mi bırakacaksın?”

Bora yarı doğrulmuş şekilde duraksadı, gafil avlanmıştı. Biraz önceki kâbustan sonra bu evde tek kalacağım düşüncesi korkutucu olsa da gitmek istemesini anlayabilirdim. Ama bu soru onu durdurmaya yetmiş gibiydi, kararsızlıkla geçen birkaç saniyeden sonra tekrar koltuğa oturdu.

“Siktir git, çabuk gel.” Gitmemek için kendi içinde mücadele veriyormuş gibi çatık kaşlarla sırtını yasladı ve yaraları sızlayınca yine homurdandı.

Uygar, başıyla onaylayıp kapıyı kapatarak çıktı gitti.

Onu beklerken zaman geçmeyecek gibiydi, Bora ve ben sessizce bir süre orada öylece oturduk. Sanki Alar hakkındaki endişelerini küçük, krem rengi halının altına süpürmek ister gibi gözlerini yere dikmişti.

“O aptalı nezarethaneye atılırsa korkudan altına etmiştir,” dedi Bora bir süre sonra katlanılmaz sessizliği bozarak. “Kapalı alanlardan hoşlanmıyor.” Son söylediğinden sonra aklına bir şey gelmiş olacak ki güler gibi bir ses çıkardı. “Bir keresinde Uygar’la onu bir dolaba kapatmıştık.”

Üç erkek çocuğunun bir arada büyümesi böyle oluyormuş demek ki. Ablamla benim hiç böyle anılarımız yoktu.

“Kardeşinizde travma oluşturduğunuz için tebrikler,” derken sesim biraz da olsa eğleniyor gibi çıkmıştı. “Kapalı alanlardan da korku filmleri kadar korkuyor belli ki.”

“Şeytan filminde kızın kafasını ters dönerken gördüğünden beri kendine gelememi. Hâlâ da inatla izlemeye çalışıyor.”

Bu sefer kahkahamı tutamadım. “Onun sayesinde eğlenceli bir çocukluk geçirdiğinizi tahmin ediyorum.”

Yüzünde bir tebessümün hayaleti dolaşsa da dalgın dalgın haliya bakmayı sürdürdü. “Evet,” dedi sakince, “İkizler birbirlerini tamamlamak için doğmuşlar. Beni de aralarına aldıkları için şanslıyım.”

Kaşlarını çattım. "Sen onları tamamlıyorsun," dediğimde bana baktı. "Senin izinden geliyorlar, sen onların rol modeli ağabeyisin." Omuz silktim. "Bir üçgen gibi düşün."

Bana sessizce baktı bir süre, hiçbir şey söylemedi. Haklı olduğumu biliyordum, ayrı ayrı güzel olsalar da birlikte eşsizdiler.

"Zaman geçmek bilmiyor," dedi sonunda kıpırdanarak. "Bir sigara içeceğim."

Ayağa kalktığı anda sırtımı yaslayıp onu izledim. Mutfak dolabını açıp sigara paketini çıkarttıktan sonra dış kapıya doğru aksak bir adım atıp bana doğru döndü. "Merak etme, buradayım."

Karnımda bir şeyler yuvarlandı, bulunduğu ortamı darmaduman etti. Başımı aşağı yukarı sallayıp onu onayladım. Dışarıda garajı izleyeceğimi biliyordum, onun da aşması gereken bir anıydı. Arkasını dönüp dışarı çıktığında başımı arkaya yasladım ve gözlerimi kapattım.

Tedirginlik hissi vücudumdayken nasıl daldım, bilmiyorum ama uyuşukluk, bedenimi bir türlü terk etmiyordu. Yaşananlar artık ağır geliyordu, benim gibi yerinde duramayan bir insanı bile uyuşturuyordu. Tekrar kendime gelmem, açılan dış kapıyla beraber oldu.

Önden Bora, onun ardından Uygur ve en sonunda suçlu bir çocuk gibi başını yere eğerek içeri yürüyen Alar geldi.

Alar ve Uygur'ın yüzlerini taradım; ikisinin de kızgınlıkları hatlarına kazınmıştı. "Ne?" dedim hepsine tek tek bakarak. "Ne oldu?"

Bora ayak ucuma yığıldı, Uygur merdivenden yansıyan ışığa ek olarak odanın ışığını da açtı ve tezgâhta kendine kahve yapmaya koyuldu, Alar da tekli koltuğa oturup somurtmaya başladı.

"Anlat," dedi Uygur, büyük bir başarıyı kutluyor gibi kahve kupasını kaldırmıştı. "Dedektiflik oyununu Maya'ya da anlat."

Alar gözlerini devirip sırtını koltuğa iyice yasladı. "Sayemde yakalandılar, bilmem farkında mısınız?"

Şaşkınlıkla bir ona bir Uygur'a bakıyordum. "Kimler yakalandı?" diye sordum sitem eder gibi. "Biriniz artık bana da anlatabilir mi?"

"Alar mankafası, dilendirici adamın şebekesinden birkaç kişiyi yakalatmış," dedi Bora tekdüze bir sesle.

"Beş kişiyi," diyerek düzeltti Alar, durumun küçümsenmeyecek bir şey olduğunu belli eder gibi havaya bir ünlem işareti çizdi.

Çenem neredeyse zeminle bulaşacaktı. "Ne?" diye sordum gözlerimi hafifçe büyürken Alar'a bakarak. "Nasıl?"

Alar yorgun görünüyordu, saçları oldukça dağınıktı. Üzerindeki montu çıkarıp koltuğun kolçağına koydu ve derin bir nefes verdi. Uygur dik dik ona bakarken kahve sanki kendisini yatıştırarak bir karışım-mış gibi içip duruyordu.

“Deren’le o sokağa gidip dilenen bir çocuk aradık.”

Alar konuya girdiğinde Uygur homurdandı: “Kızı da kendine uydurmuş pezevenk.”

Alar onu duymazdan gelip tekrar konuştu: “Amacımız bir şeyler öğrenip geri dönmektir. Çocuğu izleyen iki kişiyi görünce peşlerine takıldık, belki şebekeye ulaşırız dedik,” dedi ve bana baktı. “Sonra senin bir ara şarkı söylediğin bardan daha beter bir yere girdiler,” dediğinde eskiden çalıştığım yere yaptığı yorumu duymazlıktan geldim, sonuçta ben de orada mecburiyetten çalışmışım. “Orada bir adamla konuştular, senin dilendirici adam bir penguene benziyorsa eğer o Çivi olmalı.”

Adamı hatırlamaya çalıştım, penguene benzediği doğrudu. “O olabilir,” dedim kızgın bir sesle. Kafasına bir elma daha yapıştırmak için nelerimi vermezdim!

“Tam artık dönmeye karar verip dışarı çıkmıştık ki kafamıza vurup bizi bayılttılar,” dediğinde hepimiz pürdikkat onu dinliyorduk. Surtım kireç gibi beyazlamış olmalıydı. “Sonra bir evde uyandık. Bir oğlan gelip onları neden takip ettiğimizi sorgulamaya başladı, tam onunla kavgaya tutuştuğumuz sırada Deren CIA’de yetişmiş, ateşli bir ajan gibi elini çözdü ve çocuğu yerle bir etti.” Aheste bir nefes aldı. “Sonra geri kalanları da duman etti. Kadın *Terminatör*.” Bana bakıp sıırıttığında ağzım hâlâ aralanmış vaziyetteydi. “Of, tam senin seveceğin bir adrenalindi, Arı Maya.”

Uygur eliyle yüzünü sıvazladı, ben keskin bir nefes çektim, Bora tepkisizdi ya da birazdan Alar’ı dövecekti.

“Lan sen kafayı mı yedin?” diyerek ayağa kalkan Bora’ya atıldı Uygur ve Alar’a ulaşmadan araya girdi: “Ya size bir şey olsaydı, gerçek herif!”

Alar teslim oluyor gibi ellerini kaldırıp geriye kaykıldı. “Ama olmadı. O Çivi denilen götoşu yakalama konusunu hızlandırdım işte! Beş tanesi nezarete atıldı, sorgulanacaklar.” Sonra başka bir konuya değindi: “Hem çocuklar kurtuldu, kötü mü oldu?” Aklına gelen şeyle dudaklarını büzdü. “Halil diye bir çocuk vardı, onu söyledim polislerle. Gidip alacaklar, onu görmeye gideceğim yarın.”

Bora ve Uygur sessizleşti, benim de kalbim ağırlaşmıştı. Benim kurtardığım Can gibi ne çocuklar vardı, kim bilir... Can’ın artık iyi bir hayata olacaktı, keşke hepsi bu kadar şanslı olabilseydi.

“Bana bak,” dedi Bora Alar’a doğru parmağını sallayarak. “Bir daha böyle bir işe kalkışırsan seni gömerim, leşini bulamazlar.”

Alar’ın yutkunurken âdemelması oynadı. “Cani misin *bro* ya, o nasıl tehdit?” Ürperir gibi titredi. “Havasız kaldım bak. Allah’tan bizi nezarethaneye atmadılar, Giray tam zamanında geldi.”

Onlar birbirleriyle tartışırken ben durumu düşünmeye başlamıştım. Çivi yakalanırsa bize saldıran yakalanmış mı olacaktı? Tüm bunların arkasında o mu vardı? Artık güvende miydik?

Sorular bir bir aklımda sıralanıyordu.

Tüm bu olanlar onun işi değilse kimindi? Bu soru hepsinden çok germiştii bedenimi.

Kardeşler bir süre daha ağız dalaşı yaptılar ve hepsi somurtarak odalarına çekildiler. Gitmeden önce, yarın sabah Giray gelip Alar’ı ipe asarken seslerini çıkarmayacaklarını söylediler.

Alar buna rağmen gitmeden önce bana göz kırparak gülümsemiş, gamzelerini ortaya sermişti. Yaptığından zerre pişman değildi, bizi güvende tutmak istediğini biliyordum. Adrenalinden de hoşlanmış gibi görünüyordu.

Çok büyük bir tehlikenin içine girdiğini düşününce kalbim ağırlaştı, korku tenimi kemirdi. Ben geldiğimden beri kardeşlerin başından dert eksilmemişti. *Hayatlarına hiç girmeseydim*, diye iç geçirmeden edemedim.

Bağlanmak istemesem de artık gitmek de istemiyordum, sanırım iplerim yavaş yavaş onlara dolanıyordu. Gözlerimi kapatıp bir kâbusa daha adım atmamak için dua etmeden önce, bir an önce düğümleri çözmeye başlamam gerektiğini düşünmeden edemedim.

Bir o yana bir bu yana dönmekle geçen dakikalar sonunda uykuya zar zor dalabildim; neyse ki duam kabul olmuş ve değil kâbus, rüya bile görmemiştii.

Ertesi gün Giray eve geldiğinde yanında yaralarımızı kontrol etmesi için bir hemşire de getirmişti. Bora’nın tedavisi odasında yapılmıştı. Benim yanıklarım kontrol edilirken ise oturma odası tamamen boştu. Giray, Bora’nın odasında onunla konurken anlaşılmaz boğuk sesleri bize kadar ulaşıyordu.

Hemşire işini bitirip gittiğinde Giray da odadan çıktı ve ikizler ile Bora bize katıldığında toplantı başladı.

Yani sanırım...

Oda, bir mezar kadar sessizdi. Kimsenin konuşmaya niyeti yokmuş gibiydi; Alar'ın suratı uykusunu alamamış gibi şişmişti, Uygur yine kahve içiyordu, Bora'nın ise yüzünden düşen bin parçaydı.

“Hey!” diye bir anda sesini yükselterek parmağını şaklattı Giray. Sesi odada torpil patlamış gibi herkesi kendine getirdi ve tüm ilgi ona döndü. Bizi sarsmak ister gibi bir hâli vardı. “Hepiniz bir an önce kendinize geliyorsunuz!”

Gözlerimizi kırptırmakla yetindik. Dağılmış bir oda gibi karman çormandık.

Giray sabrı kalmamış gibi gözlerini bir iki saniyeliğine kapatıp geri açtı, iki elini kumaş pantolonlu bacaklarının üzerine koydu. “Şimdi beni iyi dinleyin,” dediğinde bize doğru eğilmişti, o an güzel bir fırçanın geleceğini anladık. “Yaşadıklarınızın zor şeyler olduğunu biliyorum. Alar...” dedi ve nefesini öyle bir çekip çenesini sıktı ki Alar kendisine gelecek topu göğüslenmemek için koltukta büzüldü. “Alar gibi aptalca şeyler yapacak kadar kafayı yediğinizin de farkındayım,” dedi ve parmağını kaldırıp hepimize tek tek doğrulttu. “Fakat bir kariyeriniz ve sizi seven insanlar var. Bu aşamaya gelmek için kırk takla atan ama ulaşamayan insanlar da var. O yüzden kendinizi toparlayacak ve işinizin başına döneceksiniz.”

Dedikleri noktası, virgülüne kadar doğruydu.

Bu grupta olmam belki de hayatta başıma gelebilecek en güzel şeylerden biriydi. En sevdiğim şeyi yaparken, yani şarkı söylerken bir sürü insana ulaşabiliyordum. Bu yüzden bir an önce toparlanmam gerekiyordu.

Diğerleri de kendi kafalarında düşüncelerini evirip çevirdiler ve sırtlarını dikleştirdiler. Giray yeşil gözlerini tek tek üzerimizde dolaştırdıktan sonra programımızı anlatmaya başladı:

“Esat Bey, iyileşmeniz için size süre tanıyor. Sonrasında yarım kalan işimize, konser için provalara başlayacağız.”

Boğazımda bir yumru belirdi, provadan kaçıp garaja gelmeseydim acaba neler olurdu? Saldırgan beni nerede bulurdu? Suçun provayı terk etmemem olduğuna kendimi ikna etmeye çalıştım, beni başka bir yerde de yalnız yakalayabilirdi. Bora'yı da yolda sıkıştırmışlardı, bu planlı bir saldırıydı.

“Bora, şarkı biter bitmez *single* için çalışmalara başlarız. Sonra klip çekimi ve daha birçok şey... Hazırlanın, gençler! Herkesi alev alev yakma zamanı!”

Söylediği şeyle beraber bariz bir şekilde irkildim, diğerleri ise durumu sessizce değerlendirdiler. Giray'ın yüzündeki heyecan biraz çatlamış, durumun farkına varmıştı. "Grubunuzun adı Ateş. Sizin ateşiniz, o yangından daha büyük. O yüzden buradasınız, bunu unutmayın."

Bizim ateşimiz, o yangından daha büyüktü.

Cümleyi kafamda döndürüp durdum ve içimde bir güç kıpırdanmaya başladı. Giray'ın, savaşta pes etmek üzere olan savaşçıları tekrar coşkullandıran bir komutandan farkı yoktu.

Atlatmıştık. O yangın bizde izler bıraksa da zarar verememişti. Sürekli aynı döngüye kapılıp kalmaktansa hayatın akışına son hız uymak gerekiyordu.

"Bizim ateşimiz daha büyük," diyerek tekrarladım Ateş kardeşlere artık onlardan biri olduğumu hatırlatır gibi sağlam bir sesle.

Uygar ve Alar'ın yüzünde onaylayan bir bakış belirdi, başında beni grupta istemeyen lider ise ne düşündüğüne dair hiç renk vermedi.



İkizler okula gitmiş, Bora ve ben evde kalmıştık. Gözlerimi odasının kapısına dikerek uzanıyor, bir nebze olsun dinlenmeye çalışıyordum ama kafamın içinde durdurulamaz bir karmaşa hâkimdi. Bizim de okula dönmemiz gerekiyordu, vizelerde ne yapacağıma dair bir fikrim yoktu. İşletme okumayı hiç istememiştim ama ablamın gözünde garanti bir bölümdü, böylece eniştemin şirketinde çalışabilecektim.

Kariyerim hiç de onun tasarladığı gibi gitmeyecek gibi görünüyordu.

İçten içe bir memnuniyet duygusuyla doluydum, o an vizelerden düşük almak bana anlamsız gibi gelmişti. Yine de bu his kısa sürdü, hayatın ne getireceği belli olmazdı. Ders çalışacak zamanı bulduğumda bu duruma el atmam gerekiyordu.

Efra'dan gelen sayısız mesajdan birine daha yanıt verdim ve başımı yastığa gömdüm. O sırada dış kapı açıldı ve önce Alar, sonra da Uygar içeri girdi.

"Aa," dedi Alar beni görünce duraksayarak. "Arı Maya, neden hazırlanmaya başlamadın? Seray Sultan geç kalırsak içli köfte yerine bizi kızartır."

Doğru ya! Yemek...

"Aa, immm," dedim ağzımda bir şeyler geveleyerek. "Ben gelmesem olmaz mı?"

Alar sanki çok ütöpik bir fikir ortaya atmışım gibi kaşlarını çatı.

“Seray Sultan size geçmiş olsun yemeği veriyor, sadece minik kuşuna değil. Yani sen de geliyorsun.”

Söz konusu minik kuşun odasının kapısına baktım, sonra gözlerim tekrar Alar’a döndü. Ateşlilerin gerçek evine gidiyor olduğum gerçeği beni gereğinden fazla heyecanlandırmaya başlamıştı. “Tamam,” dedim doğrulmaya çalışarak, Alar hemen koşup kolumu tuttu ve kalkmama yardım etti. “Bir duş alayım.”

“Uygar,” diyerek biraz önce merdivenleri tırmanan ikizine bağırdı. “Banyoya girme, kırk saat çıkmazsın şimdi. Önce hanımlar.”

Yukarıdan Uygar’ın sesi yankılandı: “Tamam!”

Alar’ın yardımıyla üst kata çıkıp Uygar’ın odasındaki çantamdan temiz kıyafetlerimi aldım. Banyoya girdiğimde yenilenme zamanımın geldiğini biliyordum. Bir süre aynada kendimi izledim, soyunurken gözlerim bandajlarımdaydı. Çıktıktan sonra hepsinin yenilenmesi gerekiyordu, neyse ki hemşire bize nasıl yapılacağını göstermişti.

Su bedenimden tüm kaosu akıtırken gür saçlarımı şampuanlayıp aynı zamanda ağrıyan başıma masaj yaptım. Uzun süre ılık suyun altında kalırken dudaklarımdan anın verdiği keyifle bir şarkı süzüldü. Çocukken banyoda şarkı söylemeye bayılırdım, sesim çok daha ahenkli çıkıyordu.

Beni hep motive eden şarkılardan *Little Mix*’in *Little Me* sözleri banyo fayanslarında dans etmeye başladı. Ruhum güzelce arınırken tekrar canlı, güçlü ve her şeyi başarmaya hazır hissetmeye başladım.

**Wish I knew back then, what I know now / Keşke şimdi bildiklerimi
o zaman bilseydim**

**Wish I could somehow go back in time / Keşke bir şekilde zaman
içinde geriye gitseydim**

**And maybe listen to my own advice / Ve belki kendi tavsiyemi dinle-
yebilirdim**

Nakarata doğru geldiğimde dudaklarım kıvrıldı, saçlarımı durulama-
yayı bitirip vücut jelini aldım ve elimde mikrofon gibi tuttum.

**I’d tell her to speak up, tell her to shout out / Ona bağırmasını, hay-
kırmasını söyledim**

**Talk a bit louder, be a bit prouder / Biraz daha yüksek sesle konuşma-
sını, daha gururlu olmasını**

**Tell her she’s beautiful, wonderful / Ona güzel, mükemmel olduğunu
Everything she doesn’t see / Göremediği her şey olduğunu söyledim.**

Kısık tutmaya çalıştığım sesim bir tık yükseldi, güç bedenimden içeri doğru süzüldü. Şarkı söylerken başka bir âleme açılan kapıyı buluyor, içinden geçiyor ve orada süzülüyordum.

**You gotta speak up, you gotta shout out / Konuşmalısın,
haykırmalısın.**

**And know that right here, right now / Şimdi, burada biliyorum ki;
You can be beautiful, wonderful / Güzel, mükemmel olabilirsin
Anything you wanna be / İstedğin her şey olabilirsin!**

Ve sanki hayalî izleyicilerim beni alkışlıyormuş gibi gülümseyerek ellerimi iki yana açtım. Su akmaya devam ediyor, yaralarım sızlıyordu ama harika hissediyordum. Duygularım vahşi bir nehir gibi şarkılarla dışarı akıyordu.

Zihnimin çözülemez düğümlerini geri planda bıraktım ve suyu kapatıp duş kabininden çıktım. Kendimi kurularken hareketlerim daha hafif, acım daha katlanılabiliyordu. Üzerimi giyindikten sonra saçımın nemini aldım ve kendi kendine kuruması için dalgalar hâlinde omuzlarımdan aşağı bıraktım. Uzun kollu, bej rengi, düz bir elbise giymiştim; parça parça giyinecek gücü kendimde bulamıyordum. Yine de Ateşlilerin evine giderken iyi görünmem gerekiyordu. Bu yüzden göz altı kapaticımı kullanarak hâlsizliğimin izlerini sildim.

Ayağıma da düz botlarımı geçirip kapıdan çıktığımda karşı karşıya kaldığım bedenle geriye doğru bir adım atıp irkildim.

Bora koridorun ortasında durmuş, bana bakıyordu. Elim kapı kul-punda öylece beklerken ben de ona karşılık verdim, banyoda verdiğim mini konseri duymuş olmalıydı. Bakışlarının ağırlığı altında vücudum parmak uçlarıma kadar ısınmaya başladı. Tuhaf bir iki saniye boyunca kimse bir şey demedi. Kaşlarımı kaldırıp soru sorar gibi suratına bakınca dudakları yaramaz bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Güzel şarkı.”

Beni birçok kere dinlemişti ve şarkı söylerken asla utanmazdım fakat şu an kulaklarımın arkası kızarmaya başlamıştı. O kızarıklık yüzüme ulaşmadan bir şeyler yapmalıydım. “Öyle,” dedim gayet rahat bir sesle. “Biraz deşarj olmam gerekiyordu. Banyo konserleri... En etkili yöntem.”

“Gerçek konserler de en az bu kadar etkili,” dediğinde sesinde bir duygu titreşti, bunun özlem olduğunu anlamam zor olmamıştı. Sahneleri özlemişti. Grubu özlemişti. Ulaş’ı da özleyip özlemediğini merak ettim. Sahnede eski arkadaşı yerine benim şarkı söyleyecek olmam hâlâ sinirlerini bozuyor muydu, bunu daha çok merak ettim.

Bana son bir bakış attı, ardından Alar'ın odasına doğru aksayarak yürümeye başladı. Hemşire gelip gittikten sonra adımları daha da sağlamlaşmıştı. Alar'ın kapısını çalmadan içeri daldığında gürültüleri koridor boyunca her yere ulaştı.

“Yuh, kapıyı çalsana *bro* ya!”

“Sen çalıyor muydun, anahtar hırsızı puşt,” dedi Bora boğuk bir sesle. Ardından birkaç dolabın açılıp kapanma sesi duyulmaya başladı. “Nerede lan kıyafetlerim?”

Alar'ın tiradı *Flash TV* oyuncularında yoktu. “Ne kıyafeti ya? Bunların hepsi benim.” Sanırım Bora'dan güzel bir bakış yedi çünkü aniden silah zoruyla konuşuyormuş gibi ekledi: “Tamam, bir tane kotunu aldım sadece. Hiç paylaşımcı değil... Aa, evet, bir de o kazak. Bir dakika, o sweatshirt ben... Yok, o da senin ama karışmış, bende de benzeri vardı, ondan yani. Dur, tamam, gömlek biraz fazla olmuş ama ne yapayım, benimki seninki kadar güzel değildi.”

Sonrası küfür kıyafet...

Uygar kargaşa sesini duyup kapısını açtı ve iç geçirerek Alar'ın odasına koştu. O da dolapta birkaç tane kendi kıyafetinden yakalayınca ikisi bir olup Alar'ı pataklamaya çalıştılar. Alar odadan fırlayıp arkama saklandığında neredeyse devriliyordum.

Sanki iri olan bendim de o da arkamda kaybolacak bir çocukmuş gibi iyice bana sokuldu. “Şu cimrilere bir şey der misin, Arı Maya'm? Kardeşler arasında kıyafetin lafı mı olur ya!”

Bora kolunda bir yığın kıyafetle odadan çıktığında Alar'ı korumak için dikleştim ama yanımdan geçip gitti. Ben döndükçe Alar da arkamda dönüyordu. “Ama o gerçekten benim!” diye bağırdı Alar kıyafet yığınınına bakarken.

Bora kıyafetlerin en üstündeki tişörtü salladı. “Bunca zaman yürütüklerine say. Artık benim.”

Alar, hüsrana dolu bir sesle sızlanırken Uygar, onu arkadan yakaladı ve boynundan tutarak odasına doğru sürükledi. Ağzım açık arkalarından bakarken, “Biz birazdan döneriz,” dedi Uygar sahte bir uysallıkla. Odanın kapısını kapattılar ve boğuşma sesleri gelmeye başladı.

İster istemez kahkaham dudaklarımda patladı. Hâlâ çocuk gibi anlaşıyorlardı ama birbirlerine çok bağlıydılar. Bu durum hoşuma gidiyordu.

Aşağı inip kardeşlerin hazırlanmasını beklerken dakikalar sanki geçmek bilmiyordu. Sonunda hepsi hazırlanıp oturma odasına toplandılar, normalden daha derli toplulardı. Bora siyah bir kot ve siyah kazak

giymişti, *uyumumuzu göz ardı etmeye çalıştım*. Uygur, *jean* üzerine lacivert kazak; Alar ise beyaz bir *sweatshirt* giymişti.

“Oo, biraz önce inceleyememiştım ama çok güzel olmuşsun, fıstık,” dedi Alar. Ona gülerek karşılık verdim. Diğer iki kardeşten bir yorum gelmemiştı, benim de beklediğimden değildi tabii. Bora arada sessiz bakışlarla beni izliyordu sadece.

Dışarı çıktığımızda garajı görmemek için neredeyse gözü kapalı geçtim o kısmı. Arabaya koşar adım yürürken hepsinin neden o kadar hızlı olduğumu anladığını biliyordum. Hiç kimse ses etmedi ve Uygur’ın kullandığı arabayla yola çıktık. Alar benimle beraber arkada oturuyordu, Bora ile Uygur ise önde yeni alacakları müzik aletleri hakkında konuşuyordu.

Gitarını kırmıştım... Onun dışında garajda olan aletler de gitmişti. Özel hiçbir aletleri kalmamıştı, bunun sebebi bendim. Bu yüzden sıkı çalışıp gruba iyi bir getiri sağlamak, olanları unutmak ve unutturmak istiyordum.

Modumu düşürmemeye çalışarak Alar’ın dikkatini çekecek kadar derin bir nefes aldım. Neyse ki üzerinde durmadan tekrar telefonuyla uğraşmaya döndü. Eskiden bizi takip ettiğine inandığım ayı izliyor, içimden şarkılar mırıldanıyordum.

Bir süre sonra ay kayboldu, gökyüzünde karanlık silüetlere benzeyen bulutlar dolaşmaya başladı. Hava henüz çok soğumamıştı ama bir anda gök delindi ve sağanak başladı. Kışı yaşamaya başlıyorduk. Uygur silecekleri çalıştırdı, artık arabayı daha dikkatli kullanıyordu. Şehrin güzel kesimlerinden birine geldiğimizi fark ettim, evler genelde müstakil ve villa tarzındaydı.

Bahçelerine geldiğimizde Uygur arabayı park etti ve hafiflemiş yağmur sayesinde evi görebildim. İki katlıydı, dış cephesi kırık beyaz rengindeydi. Üst katın orta kısmında beyaz sütunlarla çevrili bir balkon vardı. Sade ama güzel bir evdi.

Arabadan indiğimizde çiseleyen yağmur yüzünden ıslanmamak için koşturduk. Neyse ki çok geçmeden kapı açılmıştı, Seray Hanım bizi gülümseyerek karşıladı. Kumral saçlarını toplamıştı, üzerinde krem rengi bir kazak ve siyah, kumaş pantolon vardı. İkizlere benzeyen mavi gözleri ışıltılıydı.

“Hoş geldiniz, mes petits oiseaux.”

Alar kendisini annesinin kollarına attı ve kadına sarılırken neredeyse ayaklarını yerden kesti. “Mère²,” dedi Fransızca konuşarak. “En çok beni özledin, değil mi?”

²Anne. (Fr.)

Kadın güler gibi dudaklarını büzdü ve en şımarık oğlunun sırtını sıvazladı. “Elbette ama bırak da çatık kaşlı kuşlarımı da görebileyim.”

“Görme onları, ne gerek var?” dedi Alar.

Kadın gülerek başını sallayıp kendini oğlunun kısıkcından kurtardı. Alar dudak büzüp kafasını çevirdiğinde birini daha görmüş olacak ki şaşırdı ve bağırdı. “Aa, Valide Sultan da burada!”

Duraksadım. Valide Sultan mı?

O an antrede tak tak yere çarpan bir şeyin sesi yankılandı; yere sürünen ayak sesleri ona eşlik etti ve keskin bir parfüm kokusu, gelen kişiden önce bize ulaştı. Birkaç saniye sonra elinde bastonu ve omuzuna konmuş papağan ile yaşlı bir kadın belirdi.

Papağan mı?

Küçük ejderhası omuzundayken halkı izleyen *Khaalesi* edasıyla bizi süzdü. Gümüş saçlarını arkadan toplamıştı ve gözünde gözlükleri vardı. Üzerindeki siyah, uzun etek ve boncuk düğmeli ceketle kombinini tamamlamıştı.

Alar koşup kadının ellerine yapıştı. “Validem,” dedi elini öperken. Sonra bir parmağıyla papağanın kafasına bir fiske attı. “Ne haber, Ciklet?”

Papağan yerinde sabırsızca sallanırken kulak tırmalayan bir sesle konuşmaya başladı: “Ciklet, Ciklet. Cici kuş.”

Kahkaham ağzıma kadar geldi ama onu aynı hızla yuttum. Alar dişlerini göstererek sırıtırken ben de mavi, sarı ve yeşil tüyleri olan *Ciklet'i* izliyordum. Kadın göz ucuyla Alar'ı süzdü. Ona gülümseme sayabileceğimiz bir ifadeyle baksa da gözleri bize iliştiğinde bakışları despotlaştı.

“Yüzünüzü gören cennetlik,” dedi olgunluğunun kuşattığı sesiyle. “Hergeleler sizi.”

Alar kenara çekildiğinde yanımda dikilen Uygur da gidip kadının elini öptü. “Hoş geldin, babaanne,” dediğinde kadın onun sırtına da anaç bir tavırla vurup köşeye çekilmesine izin verdi ve Bora gibi sert bakan gözleri tekrar bize döndü. O kadar benziyorlardı ki...

Bora'yı baştan sona süzdükten sonra gözleri bana kaydı. Siyah kirpikleri kıpırdamadı bile, dudakları ince bir çizgi hâlini aldı. Beni sevmediğine kalıbımı basacağım sırada homurdanır gibi bir ses çıkardı. “En beteri de hep buydu. Bu oğlunun başı beladan ne zaman kurtulacak, Seray?”

Bora'nın iç çektiğini duydum. Bu konuşmaları çok dinlemiş olmalıydı.

Seray Hanım gülümsedi ama zoraki bir gülümsemeydi. “Oğlan hastaneden yeni çıktı, anne, yormayalım istersen.” Gidip oğlunu baştan sona kontrol etti ve yaralarına denk getirmemeye çalışarak sarıldı. “Geç bebeğim, haydi,” dedi. Bora'yı babaannesinin elini öpmeye yolladıktan sonra bana döndü ve kollarını açıp beni de kucakladı. “Sen de hoş geldin, *chérie*³.”

Sarılmasına sarsakça karşılık verdim, kadın resmen bu soğuk iklim kuşağını tropikal bir hâle getiriyordu. O sırada gözlerini yüzüme dikmiş Valide Sultan'la karşı karşıya kaldım. Bu sefer hem buz kesip hem de cayır cayır yanmaya başlamıştım. Homurtulu bir ses daha çıkarıp bastonuyla yere hafifçe vurdu ve geri dönerek içeri doğru yürümeye başladı. Alar, peşinden gitmeden önce alnından hayalî bir ter tabakasını siliyor gibi yapmıştı. Uygur ve Bora sessizce ilerlediler, ben de o ikisine ayak uydurdum.

İçeri geçtiğimizde salonun sonunda büyük bir yemek masası kurulmuştu. Sandalyeler beyaz, şık ve masa örtüsü de onlara uyumluydu. Masanın ortasına zarif şamdanlar yerleştirilmiş, zaten aydınlık olan odaya yanan mumlar daha da ısıltı katmıştı.

Bej rengi koltuklardan birinde oturan babaları ayağa kalktığında hepimize tek tek baktı. Üzerine koyu gri, kumaş bir pantolon ve beyaz gömlek giymişti. Yer yer beyazlamış saçları geriye taranmıştı. Koyu renk kaşları en az annesi kadar çatıktı. “Geç kaldınız.”

Uygur, “Yolda yağmur bastırdı,” diyerek karşılık verdi.

Adam bu geçerli nedenden dolayı bir karşılık vermedi, dudaklarını sımsıkı bastırdı ve bir süre bizi süzdü. Masaya doğru dönüp başköşeye oturduğunda papağanlı Valide de onu takip etmişti. Adam elleriyle bize de oturmamızı işaret ettiğinde yönlendirildiğimiz gibi gidip oturduk. Diğer başköşede babaanneleri vardı; onun yanına Uygur, diğer yanına Alar oturmuştu. Alar'ın yanında ben, Uygur'ın yanında Bora vardı. Karşılıklı oturunca kısa bir an göz göze geldik, sessiz bir bakışma geçti aramızda. İkimiz de şu anı bir an önce atlatmayı diliyor gibiydik.

Seray Ateş'in dudaklarında önceden çalışılmış, hep böyle gergin anları dağıtmaya çalıştığını belli eden gülümsemesi vardı.

“Bakın, size en sevdiğiniz yemekleri yaptım,” dedi gülerek. Alar yoğurt çorbasıyla ilgili konuşurken babası da bize bakıp konuşmaya başladı:

³Tatlım. (Fr.)

“Nasıl oldunuz?” Sesi tok, yüz hatları sabitti. Yerli *George Clooney*’nin Bora’nın babası olduğu belli oluyordu.

“İyiyiz,” dedi Bora önündeki yemeklerle ilgilenerek.

O, adamla ilgilenmeyince ben, biraz daha sıcak bir sesle ve hafifçe gülümseyerek, “Teşekkür ederim, daha iyiyim, evet,” dedim. Tüm kaslarıma beton dökülmüş gibiydi.

Dudaklarını tekrar birbirine bastırıp istifini bozmadan önündeki yemekleri yemeye başladı. Gözleri ara ara Bora’ya kayıyordu ama Bora’nın tek ilgilendiği önündeki çorbaydı. Bakışlarında hiçbir hareketlilik yoktu; bir çöl kadar kurak ve ıssızdı.

Sonunda adam duramadı ve sırtını sandalyeye yaslayıp eliyle çenesini ovuşturdu. “Talihsiz olaylar yaşandı,” dedi üzerine bastığımız zemin gibi pürüzsüz bir sesle. “Bunun nedeni hakkında bir fikriniz var mı?”

Masadaki herkes yemek yemeyi bırakmasa da konuşmayı dinlemeye başlamıştı. Sadece çıkan çatal kaşık sesleri ortamda dolaşıyordu.

Ben, ne cevap verebileceğimizi düşünürken Bora, gözlerini yemeğinden kaldırmadan kayıtsız bir sesle, “Polise yeterince anlattık,” dedi ve sonunda koyu renk gözleriyle babasına baktı. “Tekrar tekrar aynı şeyleri konuşmayalım.”

Babasının bakışları değişmedi ama sanki mümkünmüş gibi yüz hatlarının daha da sertleştiğini görebiliyordum. “O evde yaşamaya devam etmeniz mantıklı değil.”

“Buraya dönmüyoruz.” Bora anında eklemişti. Bakışları bu sefer daha keskin, daha kararlı ve gözleri sanki çok daha koyuydu.

“Garajınız da yandığına göre bu *rock* grubu safsatasını bırakma zamanınız geldi belki de.”

Uygar’ın kaşığı elindeki çorba kâsesine düştü, Alar’ın yutkunurken çıkardığı ses kulağıma kadar ulaştı. Bora ise babasının kendisini sindirmeye çalışan bakışlarına direnç kazanmış gibiydi. Fakat boynunda belirginleşen damarı görebiliyordum.

“Bu konuyu kapatalı çok olmadı mı?” diye sorarken yine de olabilecek en sakin sesle konuşmuştu. Başını yana yatırdı. “O bölümü sen istiyorsun diye okuyacaktık, sen de bu *rock safsatasını* umursamayacaktın.”

“Bu işi fazla büyötmeye başladınız,” dediğinde babasının sesi bir nebze daha keskinleşti. “Nasıl olsa okulunuz bitince şirketlerde ya da hastanenin mali işlerinde size bir yer bulacağız.”

“O zamana kadar işimize karışma.” Bora’nın sesinin kayıtsızlığı yavaşça kaybolmuştu. Sözlerinin yarattığı gerilim masada esiyordu.

Odanın havası değişince bir anda Ciklet araya girdi: “Babacık, babacık. Cık cık. Cık cık.”

Öyle bir ortamdı ki gülerim diye ödüm patladı ve kendimi tutarken parmaklarımla bacağıma sıkmak zorunda kaldım. Seray Hanım hemen ayağa kalkıp içli köfteleri getirmeye başladı, ben de atik bir hareketle ona yardım etmeye çalıştım. Elinden tabakları alıp masaya yerleştirmeye başladığımda, “Aa, *chérie*, sen daha iyileşmedin, otursana,” dedi.

“İyiyim, gerçekten,” dedim inandırıcı olması için canlı bir sesle. “Çok teşekkür ederim davetiniz ve bu güzel yemekler için.”

“Ne demek?” diyerek karşılık verdi kadın. “Sen de artık bu aileden sayılırsın.”

O an bacaklarım sert bir rüzgâra karşı yürüyormuşum gibi sarsıldı, yüzümü kimsenin görmemesi için saçlarımdan oluşan perdenin ardına gizlendim. Bağlar... Gittikçe çözülmesi daha da zor olan bir yumak hâline geliyordu.

Karşısına oturduğumda Bora’nın yüzümü incelediğini fark ettim ve renk vermemek için çok uğraştım. Su bardağını dudaklarıma götürürken kalbim kadar hareketlerim de ağırlaşmıştı.

Seray Hanım’ın şen şakrak gülmeleriyle ve Alar’ın ona nazlanmalarıyla yemek devam etti. Sancar Ateş sessiz kalmış, Bora da ona uymuştu. Ben ise huşu içinde yemek masasına bakıyor, Ateş ailesinin arasında oturduğuma inanamıyordum.

Alar, Ciklet’i kendi omzuna almıştı ve biraz şarkı mırıldanırken onun dans etmesini sağlıyordu. Sonra onu bir parmağına koyarak bana uzattı. “Bak Ciklet, bu Arı Maya,” dedi beni takdim ederek.

Ciklet, boncuk gibi minicik gözleriyle beni inceledi. Hafifçe gülümseyip onu elime almaya niyetlendim, tam parmağım tüylerine değeceği sırada bir kelimeyi ahenkle söylemeye başladı.

“Kahpe. Kahpe. Kahpe.”

NE DEDİ O?

Ağzım aralanırken beynim resmen uzay yolculuğuna çıktı. Doğru duyup duymadığımı anlamak için masadakilere baktım ve hepsinin gözlerinin büyümesinden doğru olduğunu anladım. Keşke ben de şu an beynim gibi uzay yolculuğuna çıkabilseydim.

Bora’nın bile gözleri büyümüştü. Alar hızla ayağa kalktı, Seray Ateş de “Ciklet, çok ayıp,” diyerek papağanı azarlarken onu eline alıp içeri koşturmaya başladı.

Uygar babaannesine döndü. “Ona bu kelimeyi mi öğrettin?” diye sorarken kadın omuz silkti.

“Arada Gülten geliyor, ona söylemesi için eğitmiştim.”

Bomba bende patladı, Gülten. Ucuz atlattım.

Alar gülmekle homurdanmak arasında bir ses çıkardı. “Eltine söylemesi için mi eğittin? Az değilsin, Valide Sultan,” dedi dudakları seğirirken. Sonra Seray Hanım gelip kaşlarını çatınca ağzını sıkı sıkı kenetledi.

“Çok ayıp anne, hiç öyle şey öğretilir mi?”

Kadın huysuz bir şekilde omuz silkmeye devam etti. “Aman, sanki senin sıpalarının ağzı çok düzgün.”

“Kusura bakma, chérie,” dedi Seray Hanım. *Görüyorsun işte, Ateş ailesiyle uğraşmak zor* der gibi bir yüz ifadesiyle bana baktı.

Onu onaylayarak gülümsemeye çalıştım. “Sorun yok,” derken elimi sanki Ciklet’i kovaladığımı hayal ederek gelişigüzel sallamıştım. “Çok tatlı, kızılacak gibi değil.”

Bora’nın geldiğimizden beri yüzüne taktığı ifadesiz maskesi çatırdadı; dudakları da seğirmeye başlayınca gözlerimi yüzüne dikip yemek bıçağımı elime aldım. Köftemi sert hamlelerle kesmeye başlarken onu da böyle kesebileceğimi ima ettiğimi anlamıştı. Bu sefer dudaklarında daha yaramaz bir gülümseme belirdi. *Piç kurusu.*

Yemeği sanki Bora’yı dişlerimin arasında eziyormuş gibi çiğnerken masada başka şeyler konuşulmaya başlamıştı bile. Başına göre nispeten sakın geçen dakikalardan sonra masadan kalktık ve herkes koltuklara yöneldi.

Sancar Ateş konuşmalara katılmamıştı ama yemek bittiğinde ayağa kalkıp Bora’ya başıyla kendisini takip etmesini işaret etti. Bora derin bir nefes verip onun peşi sıra giderken gözlerimi onlardan alamıyordum.

Babamla anlaşırdım, genelde pozitif bir insandı ve beni asla kısıtlamamıştı çünkü ben de onun gibiydim. Ablam ona hiç benzemese de ona karıştığını da hatırlamıyordum. Onun özgürlük düşkünlüğü bizi bırakmasına sebep olduğu için bu özelliğinden nefret etmiştim ama ya yanımda kalıp Sancar Ateş gibi olsaydı? Bu şekilde onu yanımda ister miydim, emin değildim. Bir aile özlemi çekiyordum ama bu şekilde değil.

Düşüncelerimde o kadar kaybolmuştum ki duvarda asılı olan çerçevelere odaklandığımın farkına bile sonradan vardım. Ateş kardeşlerin küçüklüklerine ait fotoğraflar vardı. Seray Ateş fark etmiş olacak ki gülererek bana baktı.

“Ah, dur, sana daha güzellerini göstereyim,” dedi ve ayağa kalkıp vitrine gitti. Çekmecedan çıkardığı bir defterle bana doğru geldiğinde onu izliyordum. Yanıma oturduğunda elindeki defter değil, bir fotoğraf albümü olduğunu fark ettim. Alar ve Uygur salonun diğer köşesinde Valide Sultan’ın sorularına cevap veriyorlardı, ilgileri bizde değildi.

İlk sayfayı açtığında bir düğün fotoğrafı vardı. “Bak, bunlar Sancar ve ben,” dedi parmağıyla gösterip. Saçları o zamanlar daha açık renkti, gözlerinin mavisi fotoğrafın eskiliğinden dolayı daha solgundu. Yanındaki Sancar Ateş’i görünce neredeyse tükürüğümü yutacaktım. Bora’ya o kadar benziyordu ki inanmaz gözlerle fotoğrafa bakakaldım.

“Bora’ya çok benziyor, değil mi?” dedi Seray Ateş.

Başımı salladım. “Sormamda sakınca yoksa nasıl tanıştınız?” diye sordum elimde olmadan. Hikâyelerini merak etmiştim.

“Klasik,” dedi kadın fotoğrafa özelele bakarken. “Ailelerimiz tanışıyordu. Görücü usulü oldu biraz ama onu ilk gördüğüm an âşık oldum. İnsanın aklını başından alan biriydi,” dedi ve bana dönüp bilmiş bir edayla gülümsedi. “Tahmin edersin.”

Ah, hem de nasıl! Oğlunun da ondan aşağı kalır yanı yoktu. Yine de bu iması karşısında kızarmamak için kendimi rahat bırakmaya çalıştım. O sayfayı çevirince dikkatimi fotoğraflara tekrar yönelttim. “Bu...” dedim gülerek. “Alar.”

Bir deniz kenarında çekilmişti. Üç-dört yaşlarında olmalıydı. Saçları neredeyse sarıydı, üzerinde sadece mavi bir deniz şortu vardı ve yüzünü kocaman bir gözlük kaplıyordu.

“En ele avuca sığmaz olan oydu,” dedi Seray Ateş gülerek. “Dışarıda onu çok kaybederdim, hep kalbim ağzımda dolaşırdım.”

Güldüm. Alar hâlâ en ele avuca sığmaz olanıydı.

Seray Ateş sayfaları çevirmeye devam etti. Bu sefer üçü birlikte bir futbol sahasında duruyordu. Yaşları beş-altı civarındaydı. Sarışın olan, yani Alar dil çıkarıyordu. Diğer iki siyah saçlı çocuk, Bora ve Uygur, kollarını gövdelerinde birleştirmiş, kaşlarını çatmışlardı. Ortada duran Bora, diğer ikisinden daha uzundu ve yaz aylarında oldukları için olsa gerek esmerdi.

“Üçünün birlikte büyümesi çok güzel,” dedim gülümseyerek. Benim kardeşlerimle yaş farkım çoktu, Enes ise resmen sürpriz yumurtadan çıkmış gibiydi. Üç yaşındaydı ve o büyüdüğünde ablası değil, annesi gibi görünecektim.

“Sen onu bir de bana sor,” dedi Seray Ateş. “Sürekli birbirlerine girerlerdi. Uygar’ın kaç kere kolu çıktı, biliyor musun?” dedi bezgin bir sesle. “Üç erkek çocuğuyla baş etmek, bir ülkeyi yönetmekten zor olabilir.” Yarı gülüp yarı dehşete düşerken dudaklarım seğiriyordu. Ama kadın memnuniyetle gülümseyip fotoğrafı sevdi. “Ama minik kuşlarım olmasa ne yapardım, bilmiyorum.”

Harika bir kadındı. Onun yüzündeki ifadeyi izlerken çok tehlikeli ve unutulmuş bir kapı aralandı ve bir duygu beni yere devirmek için harekete geçti. Anneme olan özlemim kalbime baskı kurup orada derin bir ağrıya neden oldu. Yüzümü eksitmemek için kendimi zorladım ve Seray Ateş’in gösterdiği fotoğraflara odaklanmaya devam ettim.

O sırada gördüğüm görüntüyle kalbimdeki baskı bir nebze olsun yumuşadı, aklım dağıldı ve dudaklarım zihnimden önce algılamış olacak ki gülmek ister gibi titreşti. “Bora,” dedim fotoğrafa bakarak. “Çok... *Tatlı.*”

Bir küvetin içine oturmuştu, yaşı üç civarında olmalıydı. Tombul yanaklarıyla minicik dişlerini göstererek sırtıırken kafasına kukuleta takılmış gibi banyo köpükleriyle şekil vermişlerdi.

“Çok tatlıydı, evet,” dedi Seray Ateş tebessümle fotoğrafı izlerken. Gözlerinin derinlerinde bir duygunun titreştiğini fark ettim ama ne olduğunu tam anlayamadım. Hüzünlenmiş gibiydi.

Sonra başka bir fotoğrafa geçtiğinde şaşkınlıktan duraksadım. Ağzım biraz aralanmış şekilde bakakalmıştım.

“Sancar’ın da sesi çok güzeldir,” dedi Seray Ateş gördüğümü açıklayarak.

Sancar Ateş, gençliğinde elinde eski, kablolu bir mikrofonla bir koltukta oturuyordu. Saçları uzundu, koyu renk gözleri daha dinçti. Kardeşler müzik yeteneklerini ondan almışlardı demek.

“Ama doktor olduktan sonra hiç söylemez oldu. Hoş, işi o kadar yoğun ki başka aktivitesi bile kalmadı.” Hüzün yüzüne iyice yansırken toparlanarak derin bir nefes verdi ve albümü kapattı. “Ben bize çay hazırlayayım,” dedi ayağa kalkarak.

“Yardım...”

“Sakin, henüz iyileşmedin. Sen otur,” dedi ve Uygar’a baktı. “En akıllı oğluşum bana yardım eder.”

Alar birden ayağa fırladı. “Eh, benden bahsediyorsun kesin.”

Uygar gözlerini devirip onu omzundan tutarak geriye itti ve koltuğa tekrar oturmasını sağladı. “Tabii ki senden bahsetmiyor.”

Alar homurtulu sesler çıkarırken Seray Ateş ve Uygar mutfağa doğru giderek gözden kayboldu. Ben de Valide Sultan'ın bana yönelen koyu renkli bakışlarının kışkacından kurtulmak için Alar'a baktım. "Ben de bir lavaboyu kullanayım," dedim ayağa kalkarken.

Alar başıyla onayladı. "Merdivenlerden çık, koridorda sağda."

Babaannelerinden kaçır gibi salonu terk ettim ve beyaz mermer merdivenleri tırmanmaya başladım. Yanıklarım sızlıyor, kaslarım bir an önce dinlenmem gerektiğini hatırlatırcasına kasılıyordu. Ağır adımlarla merdivenleri çıktıktan sonra koridorda sağa döndüm ama soldaki odadan anlaşılmas sesler gelince bacaklarım istemsizce duruverdi.

Hareket et. Hareket et.

Sesler şiddetliydi, boğuk ve anlaşılmas kelimeler havada uçuşuyordu. Genelde sakın, sert ve keskin cümlelerle birbirlerini vuran baba-oğul şu an bir volkan gibi patlamıştı sanki. Merak beni oraya kilitledi ve ister istemez kapıya doğru bir adım atıp kulak kabarttım. Bu yaptığım çok ayıp ve yanlıştı ama ters giden bir şeyler varsa aşağıdakileri çağır-sam iyi olacaktı. Belki kavgayı durdururlardı.

"Çizgiyi iyice aşyorsun." Bu Sancar Ateş'in sesiydi. "Neredeyse canından olacaktın. Şu saçmalığa artık bir son ver."

Bora konuştuğunda hiç bu kadar öfkesinin coşkunun bir sel gibi taşı-ğın hissetmemiştim. Genelde kendini sakın tutmaya çalışırken çenesi kasılır, sesi boğuklaşırdı. Ama şu an sanki öfkesini kelimelerle tükürüyordu.

"Bu saçmalığa neredeyse canımdan olacağım için mi son vereyim? Yoksa *sen öyle istiyorsun* diye mi?"

"Kes artık Bora! Kardeşlerini de peşinden sürükledin, sesimi çıkar-madım ama artık yeter!" Sancar Ateş, anlaşılmas birkaç şey daha söyledi. Kapıya yaklaşımdan korkarak olduğum yere çakılıp kalmıştım. Tam gerisin geri dönüp lavaboya gideceğim sırada Sancar Ateş kafamı karıştıran bir şey söyledi. "Hâlâ o kadının seni görmesini istiyorsun, değil mi?" derken sesi donuktu. "Ne kadar göz önünde olursan ol, geri dönmeyecek."

İçerideki havanın soğukluğu sanki kapı altından süzölmüş, bana kadar ulaşmıştı. Bedenimi buzdan sarmaşıklar sarmış gibi hissettim.

"Bu saçmalıkla uğraşamayacağım," diyerek karşılık verdi Bora.

Kapıya doğru gelen adım sesleriyle geri geri gitmeye başladım ama hareketlerim yeterince hızlı değildi. Tam merdivenlerin başına geldiğimde Bora odanın kapısını şiddetle açtı, dışarı bir adım attı ve yerden kaldırdığı gözleri beni buldu.

Bakışıyla bozguna uğramıştım, bir gelgit dalgası içinde sıkışmış gibiydim. Duymamış gibi yapmaya çalışmakla uğraşmamam gerektiğini anladım çünkü öyle bir baktı ki yüzümdeki yakalanmanın verdiği saf dehşeti kesinlikle fark etmişti.

Kalp atışımın yankılarını duyabiliyordum, midem bir bulantıyla çalkalanmaya başladı. Kısa birkaç saniyeden sonra yürümeye devam etti ve yanımdan bir rüzgâr gibi eserek geçip gitti.

Ciğerlerim ancak o gidince genişleyebildi, derin bir nefes aldım. Açık kapıdan beni gören Sancar Ateş'le göz göze gelince hızla harekete geçtim ve lavaboya girip kapıyı kapattım. Elim bir süre kapıda kalmış vaziyette, korunaklı bir alan bulmanın rahatlığıyla bekledim. Keşke aşağıdan hiç ayrılmasaydım diye hayıflanıyordum.

Bir süre sonra ellerimi soğuk suyla yıkayıp biraz da yüzüme çarptım. Göz makyajım bozulunca peçeteyle silerek normale dönmeye çalıştım. Saçlarımı toplama isteği duyuyordum, sanki başım bana ağır geliyordu.

Biraz önce ne yaşanmıştı öyle?

Ne kadar süre öylece bekledim, bilmiyorum ama sonunda güçsüz ellerimle kapıyı açıp tekrar koridora çıktım. Neyse ki Sancar Ateş'in odasının kapısı kapalıydı.

Fırsattan istifade merdivenlere yönelip aşağı indim ve etrafa bakındım. Uygar aniden önümde belirince yerimden sıçradım.

"Ne oldu yukarıda?" derken üst kata bakıp duruyordu. "Bora fişek gibi evden çıktı."

Dudaklarımı hareket ettirirken tereddütlüydüm. "Sanırım," dedim nefesimi vererek. "Babanla biraz tartışılar."

Uygar durumu olağan karşılar gibi omuzlarını düşürdü. "Yine ne dedi de fişek ateşledi acaba?" Eliyle yüzünü bezgince sildi. "Dışarıda, bahçenin sol köşesindeki çeşmenin duvarında oturuyordur. Gidip bir bakar mısın?"

Geriye doğru bir adım atma isteği duydum. "Neden sen gitmiyorsun?"

Uygar dudaklarını birbirine bastırıp nefes verirken sıkıntılı görünüyordu. "Beni küfür kıyamet kovalar da ondan."

Beni de kovalamayacağını garantisi yoktu ama Uygar bunu yapmayacağını düşünüyor olacak ki hâlâ aynı istekli gözlerle bana bakıyordu.

Omuzlarımı düşürüp kabullenmişlikle başımı salladım. "Tamam," dedim ellerimdeki hayalî teri elbiseme silerken. "Bir monta ihtiyacım var."

Uygar bana portmantoda asılı olan erkek montunu verdi. "Benim bu," dedi lacivert montu göstererek. "Kendini çok zorlama. Sadece iyi olup olmadığından emin olalım. Yanlış bir şey yapmasını istemiyorum."

Yanlış bir şeyden kastının içkiye yönelmesi olabileceğinden şüphelenecek kadar kardeşleri tanımaya başlamıştım. Başımınla tekrar onaylayarak kapıya yöneldim ve dışarı çıktım.

Buz gibi hava yüzüme çarptı, iliklerime kadar titretti. Uygar'ın montunu üzerime geçirip fermuarını kapattım. Neredeyse elbisemle aynı boydaydı.

Bahçeyi aydınlatan çimlerin arasında birkaç küçük ışık vardı. Yağan yağmur yüzünden toprak çamur olmuştu, botumun eve gidince iyice silinmesi gerekecekti. Bora'yı arayan bakışlarım etrafta dolaştı ve ellerimle gövdemi sararak bahçede ilerlemeye başladım.

Onu tam da Uygar'ın dediği yerde, en köşedeki çeşme duvarının üzerinde otururken görmüştüm. Sırtı bana dönüktü, o yüzden kararısını seçerek yürümeye devam ettim. Işıklar onu yeterince aydınlata-mıyordu, gece kadar koyu renk saçlarını belli belirsiz seçebiliyordum.

Çamura bulanık adım seslerimi duyduysa da tepki vermedi. Yaklaştıkça havaya süzülen gri dumandan sigara içtiğini fark edebildim. İyice dibine girdiğimde yan profilden yüzünü gördüm ve kollarımı gövdeme iyice sardım.

"Üzerine bir şey giymeliydin," dedim o bir dumanı daha dolgun dudaklarından dışarı verirken. "Hava soğumuş."

Bana bakmadan sigarasını içmeye devam etti. Çok içmiyordu ama gergin olduğu zamanlarda bu yola başvurduğunu fark etmişim. Onu rahatlatacak bir şeylerin arayışındaydı.

Sonunda izmariti ayağının altında söndürüp bana baktı, gözleri ay ışığı ve bahçe ışıklarıyla kuzgun tüyleri gibi parladı. "Neden buradasın, Bukalemun?"

Sessizliğimi dolduran duygular o kadar karışıktı ki bir an ne diyeceğimi bilemedim. "İyi olup olmadığını görmek için." Sonra içeri geri dönmek için hareketlendim, belki de yalnız kalmaya ihtiyacı vardı ve buraya gelmem iyi bir fikir değildi.

"İyi değilim."

Aniden gelen bu cümleyle kıpırdayamadım ve gözlerim tekrar yüzüne kilitlendi. İtirafı beni gafil avlamıştı, onu hiç bu kadar açık bir şekilde duygularını ifade ederken görmemişim.

“Neden bu gruptasın?” diyerek biraz önceki sorusunu daha da deraylandırdı. Sonra yere bakıp güler gibi oldu ama kesinlikle neşeden değildi. “Neden geldin ki sanki?” Bu sefer soruyu kendi kendine mırıldanır gibi sormuştu.

Havanın soğuğu sanki yüzümü kesmeye başladı ya da söylediği şey beni kesiyordu. “Beni hâlâ grupta istemiyor musun?”

Gözlerini yerden kaldırmadı ve her ne düşünüyorsa zihninde defalarca kez döndürüyor gibi bekledi. O an gök gürlledi, kalbimin kırılırken çıkardığı sesi benden gizledi. Ardından birkaç damla yüzüme düştü, neyse ki gözlerimden değil, gökyüzündendi.

Yağmur çiselemeye başladıysa da biz kıpırdamadık. Ben bir cevap almaya istekliydim, o ise susmaya. Yine birbirimizle sessiz bir çatışmaya girmiştik.

“Ne duydun?” diye sordu sonunda. “Biraz önce ne duyduğunu biliyor musun?”

Hırçınlık önce kalbime, oradan hızla yukarı çıkarak dilime ulaştı. “Defne’ye ya da herhangi birine kendini göstermek için bu yoldaysan bu beni alakadar et...”

Bora, gözlerini bahçede bir noktaya dikip güldü. Dişleri görünüp karanlıkta bembeyaz parıldadı. Yağmur hızlanmıştı, havaya kalkmış saçları yavaşça ıslanıp alnına dökülmeye başlıyordu. Benim de dişlerim birbirine çarpıyor, rahatsız edici diğer hisleri bedenimden uzak tutmama yarıyordu.

Bora alay dolu gülümsemesini kesip bana baktığında bu sefer ciddi-di. “Defne beni zaten görüyordu, Bukalemun. Defne bana her zaman döndü.”

“Bana *Bukalemun* deme,” dedim sabit bir sesle. Defne’den bahsedilmesi ister istemez hırçınlığımı daha da perçinlemişti. Onun adını, güzel bir şarkının en can alıcı kelimesiymiş gibi bir tonda telaffuz ederken bana bir sürüngen ismiyle hitap ediyordu.

“Bukalemunlar çok güzel kamufle olurlar.” Başını yana yatırdı ve beni izlemeyi sürdürdü. “İlk karşılaştığımız gün, senin için en doğru kelimenin bu olduğunu düşündüm. Fakat sahnede söylediğin şarkıyı dinlediğimde aklımda *Titanyum* olarak şekillendin.”

Yağmur gittikçe hızlanıyordu, bir an önce içeri girmemiz gerekiyordu ama kilitlenip kalmıştık.

“Ruhum her ikisini de olmamı sağlıyor.” Sesimi pürüzsüz tuttum. “Ben buyum.”

“Kurşungeçirmez. Gerçekten kurşungeçirmez misin?” İlk defa bana imrenerek bakıyor gibiydi. Sonra dirseklerini dizlerine dayayıp ellerini saçlarından geçirdi ve başını bir süre yerde tuttu. Konuştuğunda sesi boğuk ve anlaşılmazdı. “Seninle çok kolay baş edebileceğimi düşünmüştüm. Beni yanılttın.”

Buna sevinmeli miydim, bilmiyorum çünkü üzerinde bariz bir şekilde dolaşan keder kafamı karıştırıyordu.

“Ne oluyor, Bora?” dedim bakışlarımı pürdikkat üzerinde tutarak. “Baban neden bahsediyordu, neden böylesin?”

Hiç olmadığı kadar dağılmış görünüyordu. Yağmur o kadar şiddetlenmişti ki biraz sonra sadece sudan ibaret olacaktık. Ona doğru eğilip elimi çenesinin altına koyduğumda neredeyse irkildi. Ben bile yaptığım hareketi beklemiyordum ama yaşıyordu işte. Islak parmaklarım tenini kavradı ve başını kendime doğru kaldırdım. Siyah kirpikleri, yağmur damlalarını gözlerinin üzerinde tuttu. Koyu renk hareleri benim gözlerime bağlandı.

“Söyle bana,” dedim. “Neyin içinde boğuluyorsun?”

Dudaklarını kenetlemişti, konuşmaya niyeti yok gibiydi. Ama o an sanki etrafımızı bir büyü kuşattı, bizi bambaşka bir âleme götürdü ve Bora bana karşı direnç kaybetti. Gözlerimle onu etki altına almışım gibi dudaklarını hareket ettirdi, birkaç kelime çıkarmak ister gibi kıpırdandı.

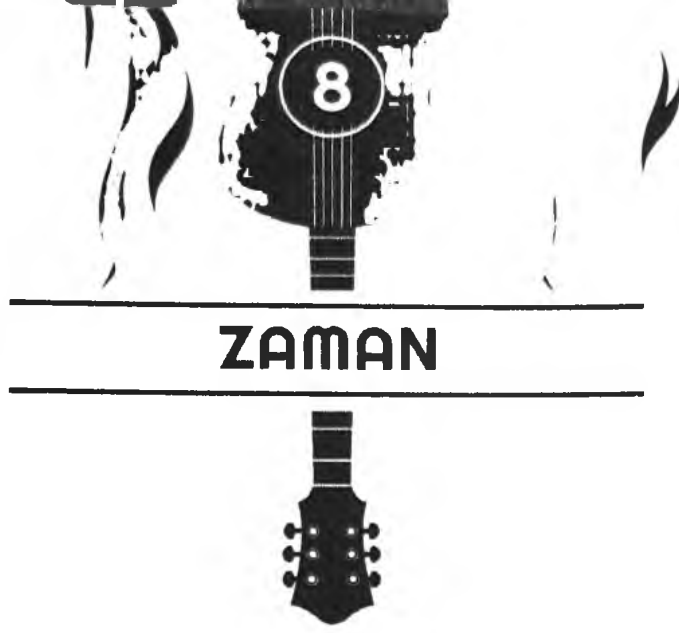
“O kadın kim?” dedim sonunda soruyu net sorarak.

Gök gürledi ve artık tamamen sıırılsıklamdık. Sonunda bir kelime mırıldandı ama sesini kulaklarıma vuran yağmur damlalarından duymadım, anlamak için dudaklarını okumam gerekmişti.

Elim çenesinde taş kesildi, bacaklarım neredeyse hamura dönecek gibi oldu ve beni yere düşmekle tehdit etti. Kendime hâkim olup ona bakakaldım. O kelimeyi zihnimde tekrar ederken güz yapraklarının savrulması gibi kendi zihnimden süpürüldüm.

Annem.

Dudaklarından dökülen kelime kesinlikle buydu.



Kulağımdaki çınlama gürleyen göğün sesini bastırmış, kalp atışlarım göğüs kafesimin içinde bir deprem etkisi yaratmıştı. Bir kelime sanki bahçede, yeryüzünde hatta evrenin en ücra köşelerinde bile titreşmiş gibiydi...

Annem.

Anlam vermek isteyerek bir iki saniye bekledim, kelimeler boğazımı tırmaladı ama sıkı sıkıya kenetlenmiş ıslak dudaklarımdan bir çıkış yolu bulamadı. Bora'nın koyu renk bakışları, biraz önce söylediği şeyi idrak etmiş olsa gerek, trans hâinden çıkmış, daha ciddi bakıyordu.

Annesi... Annesi, Seray Ateş değildi.

"İkizler..." dedim ama cümlenin devamı gelmedi.

Bora'nın ciddiyeti daha da arttı, gözlerinde bir deprem sonrası duvarda oluşan derin çatlaklar gibi bir ifade belirdi. Anneleri aynı kişi değildi ve ikizler bunu bilmiyorlardı.

Bilmiyorlardı!

Bana sırrını açıklamıştı. Tam şu anda, Bora Ateş'in en derin sularına girmiştim. Birden kalbim bedenime ağır geldi, onu söküp atmak istedim. Elimi yavaşça çenesinden çektim, artık ıslanan gözlerimden onu neredeyse göremeyecek kıvama gelmiştim.

"Söylediğimi unut," dedi bir anda değişen ses tonuyla. Kendine tamamen gelmiş, hassas noktasını bana açmasının pişmanlığını yaşıyor gibi sırtı dikleşmişti. "Benim tek bir annem var, o da Seray Ateş."

O sırada uzaktan gelen bir ses anı böldü, beni içine düştüğüm karanlık sulardan kurtardı.

"Ne yapıyorsunuz siz?" Alar elinde iki şemsiyeyle bize doğru koşuyordu. Hemen birini Bora'nın eline tutuşturdu, diğeriyle de benim yanıma gelerek ikimizi damlalardan korumaya çalıştı. "Haydi, içeri ge-

çin! Yağmurda ıslanmayı romantik bulan manyaklardan mısınız? Islak ıslak iğrenç ya!”

Bora ve ben uyuşmuş gibi hareket etmeyince Alar beni yürümem için dürttü, hâlâ hareket etmediğimi görünce bu sefer koluma girip beni resmen sürüklemeye başladı. “Haydi, Arı Maya, haydi. Tweety desenli boxerımın içi su doldu!”

Alar’ın boxer modelini bile duymazlıktan geldim. Sarsak adımlarla yürürken aklım hâlâ arkamızda kalan Bora’dıydı. Onun gelip gelmediğine bakmak için başımı çevirdiğimde ağır adımlarla bizi takip ettiğini gördüm.

“Haydi, haydi,” diyerek söylenmeye devam ediyordu Alar. Zar zor bahçeyi aşip evin kapısından içeri girdiğimizde Seray Ateş elinde iki havluyla bizi bekliyordu. Onu görünce kalbim daha çok çarpmaya başladı, öğrendiğim şeyin ağırlığının altında kalır gibi oldum. Bora’nın küçüklük fotoğrafına bakıp neden hüznlendiğini şimdi daha iyi anlıyordum.

Kadın beni görünce hemen havluyu etrafıma sardı. “Oh, *ma belle*⁴, ne yaptınız siz böyle? Bu yağmurda dışarıda durulur mu?”

Titreyen parmaklarımla havluyu tutup ısınmaya çalıştım ama bedenim uyuşmuş olduğu için soğuğu da pek hissettiğim söylenemezdi. Seray Ateş arkamda gördüğü Bora’ya doğru atılıverdi.

“Eşek sıpası seni, hasta olacaksın!” Bir anda tekrar Türk annesi moduna girmişti, bu neredeyse beni gülümsetecekti ama onları izlerken donakalmıştım.

Bora’nın saçlarını özenle kuruladı, arada sırada söylenmeye devam etse de hareketleri şefkatliydi. Bora haklıydı, ne olursa olsun Seray Ateş onun gerçek annesiydi.

Hislerimin suratımda led ışıklar gibi yanıp sönmemesi için bakışlarımı onlardan kaçırdım ve kurulanmaya çabaladım. Sanki kendi vücuduma yabancıydım. Ruhum bedenimden çıkmış, etrafında olanları kavramaya çalışıyordu.

Alar bizden daha çok yağmurun altında kalmış gibi ıslaklığıyla ilgili söylenirken neredeyse baygınlık geçiriyordu; Uygur ise yanımıza gelmiş, çatık kaşlarıyla Bora ve beni izliyordu. Neler döndüğünü anlamaya çalışır gibi bir hâli vardı, bu beni daha çok gerdi. O gözlemciydi ve bilmediği bir şeyi saklamakta Bora kadar usta olamayabilirdim. Bu yüzden olabildiğince onun bakışlarından uzaklaşmak istedim.

⁴ Güzelim. (Fr.)

“Artık gitsek iyi olur,” diyerek annesini durdurdu Bora. “Gidince ılık bir duş alırım. İyiyim, merak etme.” Eğilip annesinin yanağına bir öpücük bıraktığında kadının daha da yumuşadığını gördüm ama zorla kaşlarını çatmaya çalıştı.

“Mutlaka kendini sıcak tut. Uygar sana bir çay yapar, değil mi minik kuşum?”

Uygar’ın ciddi yüz hatları gevşedi ve gözlerini devirdi. “Neden bunlara hep ben göz kulak olmak zorundayım? Sözde en küçükleri benim.”

“Aynı anda doğduk, *twin*,” dedi Alar. “Bir iki saniyenin lafı mı olur?”

Uygar’ın bakışları daha da bezgin görünüyordu. “İşine gelince o bir iki saniyeyle kendini ağabey ilan ediyorsun.”

Alar sanki böyle bir şey asla yaşanmamış gibi hayretle ikizine baktı. “Seray Sultan, bu meymenetsizler nasıl senin oğlun olabilir ya? Benim kardeşim olduklarına emin misin?”

Eğer bir silah alıp beni vursa daha az etki ederdi sanırım. Neredeyse ırkilecektim. Kafamı sallayıp düşüncelerden ve duyduklarımdan sıyrılmaya çalıştım, Bora tam da o anda bana baktı. Göz göze geldiğimizde genzimde bir yanma oluştu, yutkunamadım.

“Haydi, gidelim,” dedi Bora konuşmalarının arasına girerek. İyi olmadığını anlamıştı ve yüzünde ihtiyatlı bir ifade vardı.

Neyse ki ikizler ikiletmedi ve Seray Ateş’le vedalaştı. Kardeşler, içrideki babaanneleriyle de vedalaşırken ben, Seray Ateş’le antrede yalnız kaldım.

“Birbirinize iyi bakın, *chérie*,” dedi bana endişeli bir sesle. “Her zaman yanlarında olamadığım için endişeleniyorum ama görüyorsun, ele avuca sığmıyorlar.”

Gülümsemem yüzüme zoraki kondurulmuş bir tebessüme dönüştü. Ben onlardan daha çok ele avuca sığmıyordum, genelde başlarına gelen belalar benim yüzümden oluyordu. “Merak etmeyin,” dedim yine de samimiyetle. Artık beladan olabildiğince kaçacaktım. “Giray Bey bizimle oldukça ilgili, kardeşlere resmen ağabeylik yapıyor ve bizi sık sık kontrol ediyor. Biz de bundan sonra çok daha dikkatli olacağız.”

Kadın gülümsediğinde gözlerimi kaçırıp bize doğru gelen kardeşlere baktım. Anneleriyle son kez vedalaştılar, ardından bahçeye çıktık ve arabaya doğru koşturmaya başladık. Yağmur artık çiseliyordu; gök gürleniyor, sanki pürdikkat bizi dinliyordu ama hiçbirimiz konuşmuyorduk.

Arka koltuğa Alar ile ben oturdum, Bora yolcu koltuğuna yerleşti. Uygur arabayı çalıştırdığında bakışlarım camdan dışarı odaklanmıştı. Sanki aklımdakiler arabanın içinde yankılanabilirmiş gibi başka şeyler düşünmeye çalıştım. Kardeşimin yaklaşan doğum gününü... Evet, Enes'e ne hediye almalıydım acaba? Yiğit ve Sinsi ne yapıyorlardı? Can, Haldun amcayla iyi miydi?

Çivi ne zaman yakalanacaktı?

Yol düşündüğümde daha çabuk bitti. Eve girerken yanmış garajı bile gözüm görmemişti, hemen kapıyı açan Alar'ın arkasından içeri girdim ve üst kattaki banyoya koştum. Midemde ne var ne yok çıkardığımda içimde biriken tüm kelimeleri de kusmak istemiştim.

Kapıya vurulduğunda soğuk suyla yıkadığım yüzümü havluyla kuruluyordum. "Maya, iyi misin?"

Gelen Uygur'dı. Şu an en son görmeyi istediğim kişi...

Derin bir nefes alıp aynaya baktım, yağmurda ıslandığı için daha da kabaran nemli saçlarımı geriye attım ve ellerimin titremediğinden emin olduktan sonra kapıyı açtım. Uygur koridorda dikiliyor, meraklı bakışlarla beni süzüyordu.

"İyiym," derken uzuvlarımı istikrarlı bir şekilde sabit tutmaya çalışıyordum. Ellerim ve ayaklarım beni titremekle tehdit ediyordu. "Midem bulandı, sanırım biraz daha dinlenmem gerekiyor. Tamamen iyileştiğim söylenemez."

Dikkatli bakışları yüzümde biraz daha oyalandı, sonra hak vermiş olacak ki onaylar gibi başını salladı. "Biz yukarıda olacağız, Bora da odasına geçti. Önce odamda üzerini değiştir, sonra aşağıda rahatça dinlenirsin."

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı salladım. Uygur'ın odasındaki eşyalarımın yanına geldiğimde hâlâ kendimde değildim. Nemli kıyafetlerimi çıkarıp siyah bir şort ve üzerine bol bir siyah tişört geçirdim. Saçlarım neredeyse kendi kendine kurumuştı.

Odadan çıktığımda Uygur ortalıkta yoktu, merdivenleri yavaşça indim ve tam koltuğa geçerken onu Bora'nın odasından çıkarken gördüm. Demek ki Bora'yı da yoklamıştı.

"İyi geceler," dediğinde yutkunup, "İyi geceler," diyerek karşılık verdim. Beni bugün Bora'nın arkasından gönderdiğinde öğreneceğim şeyin büyüklüğünden haberi yoktu ama bir şeylerin fena hâlde ters gittiğini fark etmişti. Yüzümün kireç gibi olması da buna ayna tutuyordu.

Bu işin peşini bırakmasını umut ederek koltuğa uzandığımda sanki kilometrelerce yük taşımış gibi hissediyordum. Bir süre öylece tavanı

izledim, sonra ellerim telefonuma gitti ve Ateş grubunun videolarını internette arattım.

Gruba girdiğimden beri olan yorumları okumuyordum, olumsuz şeyler görmek daha sahneye çıkmadan hevesimi kırabilirdi. Olumsuzluklara karşı gelebilirdim ama bazen benim de hassas anlarım olabiliyordu ve şimdilik böyle anları olabildiğince azaltmaya çalışıyordum.

Ulaş'ın da olduğu videoları incelerken bir tanesine tıkladım ve sesi, diğerlerini rahatsız etmemek için en aza indirdim. Manga-Dünyanın Sonuna Doğmuşum'u çalışıyorlardı.

Ulaş'ın rap kısmını da söylediğini görünce şaşkınlıkla onu izledim. Gayet başarılıydı. Alar bateriyi çalarken rap kısımlarında ona vokal yapıyordu. Nakarata geldiklerinde Ulaş'ın sesinin en az Ferman Akgül kadar güzel olduğunu fark ettim.

**“Ayna, ayna, haydi söyle, benden daha gamsız var mı?
Ayna, ayna, haydi söyle, benden daha arsız var mı?”**

Gitarı çalan Bora'nın yanına doğru gitti ve onunla ileri geri sallanıp söylemeye devam etti. Bora'nın parmakları gitarda harikalar yaratıyordu, o parmakların tenime değdiğinde yarattığı hissi hatırlayıp ürperdim.

**“Dünyanın sonuna doğmuşum
Ya da ölmüşüm de haberim yok
İyi bilirdik derler elbet ardından
Bundan büyük bir yalan yok
Yok, bundan büyük yalan yok.”**

Birbirlerine güldüler. O kadar gamsız, mutlu ve sahnede olmanın sevinciyle dolulardı ki etkilenmeden edemedim.

Bir sonraki videoya geçtiğimde daha olgun ve sahneye daha hâkimlerdi. Duman-Aman Aman'ı çalışıyorlardı.

**“Nereye gider başını alıp sorarsın
Kim bilir durmadan nasıl susarsın
Bilmeden boşuna atıp tutarsın
Su gibi akıp geçer zaman.”**

Nakarata geldiklerinde Uygur da Ulaş'la beraber söylemeye başladı, Bora şarkı söylemiyor, sadece siyah gitarını çalıyordu ama gözlerimi bir türlü ondan alamıyordum.

**“Gezdin, tozdun, aman aman aman
Sazdın, sözdün, aman aman aman**

**Giderek üzdün bizi zaman
Giderek üzdün bizi zaman.”**

Ulaş kolunu gitar çalan Bora'nın omzuna attı ve şarkıyı söylemeye devam etti. Basgitarı çalan Uygur da hâlâ ayaklı mikrofonuyla eşlik etmeye devam ediyordu.

**“Yazdın, çizdin, aman aman aman
İncecik izdin, aman aman aman
Sıraya dizdin bizi zaman
Sıraya dizdin bizi zaman.”**

Zaman onları ayırmıştı.

Uyumlulardı, genç ve dinamiklerdi. Eğer aralarında sorun olmasa çok daha iyi yerlere gelebilirlerdi. Peki, şimdi ne olacaktı? Sahnede benimle de böyle uyumlu olup güzel işler çıkarabilecekler miydi?

Kendime güveniyordum ama onlara ne kadar uyduğumdan emin değildim. Gitgide daha çok bocaladığımı hissediyordum. Aidiyet hissi-ni hiçbir zaman tatmamıştım, bu gruba ait olabilir miydim?

Efradan gelen bir mesajla irkilip bildirime tıkladım.

Efra:

Yemek nasıl geçti, Maya Ateş? 😊

Yazdığımın hoşlanmamışım gibi suratımı buruşturdum ama aksi-ne kalbim sanki bir roket gibi yerinden fırlamıştı. Tamamen bir çelişki yumağıydım.

Ben:

Bana öyle deme. Bu grupta olmam, Ateş olduğum anlamına gelmiyor.

Parmaklarımın ekrana dokunurken çıkardığı ses dışında oda sessiz-di. Bora'nın kapısına kısaca göz attığım sırada Efra'dan bir mesaj daha geldi.

Efra:

Ne kadar kaçsan da onlardan biri olduğun gerçeğinden kaçamazsın. Sen artık bir ATEŞ'sin. Bunu kabullen.

Ben:

Bu saatte yaşam koçluğu yapmaya mı karar verdin? Olanı kabul ettim ve derin nefesler aldım. Oldu mu?

Efra'nın cevabı anında geldi, kızın parmakları benimkilerin iki katı hızındaydı.

Efra:

Güzel. Şimdi ne olduğunu anlatacak mısın?

Ben:

Yarın okula geleceğim, biraz daha yatarsam kafayı yiyeceğim. Orada konuşuruz. Özet geçmem gerekirse, bir papağan bana kahpe dedi. İsmi Cıklet Ateş.

Efra'nın mesajı uzun bir randomdan oluşuyordu. Sonra ekledi:

Efra:

Dinlemek için sabırsızlanıyorum. Yarın görüşürüz. ♥

Ben:

Görüşürüz♥

Bora'nın kapısı açıldığında telefonu elimden bırakmak üzereydim. Bir an donakaldım, o da kapıda dikilip dikkatini üzerimde kilitledi. Odasından yansıyan ışık beni aydınlatmaya çalışıyordu ama Bora'nın iri bedeninin gölgesi üzerimdeydi.

Amerikan mutfağa doğru ilerlerken konuştuğunda sesi sakindi. "Bizi mi dinliyordun?"

Sırtımı yastığıma iyice yaslayıp ona baktım. "Sesi kısık tutmaya çalışmıştım."

"Neden dinliyordun?" dedi kendisine bir bardak su doldurup kalçasını tezgâha yaslarken.

"Sahne performanslarınızı incelemem sorgulanma sebebi değil."

Başını yana yatırdığında bu sefer odasından sızan ışık beni aydınlattığı için yüzümü ifadesiz tuttum. Saçları nemli ve daha koyu görü-

nüyordu, annesine bahsettiği ılık duşu almış olmalıydı. Bugün yaşanan an sanki hiç olmamış gibiydi. Sırrı içimize gömmüştük ve o anı ikimiz de silmeye hevesliydik. Bunu aramızda titreşen havadan bile hissedebiliyordum.

“Nasıl buldun?” dediğinde gözlerimi kırptırdım. İyi olduklarından emindi ve benim onlar hakkındaki düşüncelerimi hiç sormamıştı, bu yüzden sorusu gafil avladı.

“Uyumlusunuz.”

Suyundan bir yudum aldıktan sonra bardağı tezgâha bıraktı. “Uyumluyduk.” Sonra biraz daha yaslandığında hemen gitmeyeceğini fark ettim. “Bu yüzden gruba kimseyi istemiyordum. Yeni gelenin bize uymayacağından emindim.”

Ona doğru dönmek için bir kolumun üzerine yaslandım ve yeterince aydınlanmayan yüzüne baktım, gözlerindeki ifadeyi görmem mümkün değildi. “Hâlâ emin misin?”

Bir süre sessiz kalıp beni izledi, ben de onu. Ama yüz hatlarını çok iyi seçemiyordum, o ise beni net bir şekilde görebiliyordu. Sesimi beğendiğini biliyordum ama sahnede onlara uyup uymayacağım konusunda ne düşündüğünü merak ediyordum.

“İyi geceler, Bukalemun.”

Sırtım hüsrarla öne düştü ama kendimi toparlamaya çalıştım, ondan bir cevap almasam da olurdu.

Küçükken annem sesime övgüler yağdırırdı, ben de büyük bir sevgiyle elimdeki tarağı mikrofon gibi tutarak şarkı söylerdim. Annem, babamın da sesime bayıldığını söylerdi ama babam beni hiç takdir etmedi. Onu bazen kapı eşiğine dayanmış, yüzünde gülümsemeyle beni izlerken görürdüm. Annemin haklı olduğunu o zaman anlardım. Bazı insanlar hislerini sözlere dökmeyi beceremezdi; davranışlarıyla, yüzlerinde beliren ifadeleriyle, gözleriyle gösterirlerdi.

Ben ise hislerimi şarkı söyleyerek dışarı yansıtıyordum, o yüzden bu işi yapabildiğim en iyi şekilde yapacak ve sesimi duyuracaktım.

Belki babam beni duyar ve bu sefer takdir ederdi.

“İyi geceler, Bora,” dedim sırtımı ona dönerken. Bir süre olduğu yerde kaldığını fark etsem de sonra adım sesleri odasına doğru yöneldi ve kapısının kapandığını duydum.

Gözlerimi kapatmadan önce, “Merak etme anne, şarkılarım sana kadar ulaşacak,” diye mırıldandım.

Annemin övgülerini tekrar işitemeyecek olsam da onu daima yanımda hissediyordum. Hissetmek bazen duymakla eş değerdirdi. Bu da bana yeterdi.



Sabah tüm itirazlara rağmen okula gelebilmiş olmanın rahatlığıyla temiz havayı içime çektim. Sanki bir süreliğine başka bir gezegene gitmiş de tekrar kendi dünyama dönmüş gibiydim. O gezegen kül içinde, kurak ve karanlıktı. Şu an tekrar yenilenmeye hazır hissediyordum.

Uygar ve Alar arabadan inip yanıma geldiler. Bora okula gelmemişti, odasından bile çıkmamıştı. Belli ki o hâlâ kendisini iyi hissetmiyordu ama ben dünü unutup bugüne bakmaya karar verdim ve gülümseyerek ikizlere baktım. “Bakın, okula gelmem çok zor değilmiş, değil mi?”

Alar dalgalı, açık kumral saçlarının önünü eliyle düzeltirken üzerindeki uzun kollu, siyah *Tommy Hilfiger* tişörtü gerildi, altına siyah bir pantolon giymişti. Hava soğumuştur ama üzerine ince de olsa bir ceket almayı reddediyordu. Elinde olsa çıplak gelebileceğini söylerken ciddi olabileceğini düşünmeye başlamıştım.

Uygar’ın üzerinde ise eskitilmiş gri bir tişört ve deri ceket vardı. Koyu renk kotu şekilli bacaklarını sarmıştı, ayaklarında ise bileklerinde biten botları vardı. Siyah saçları kirli sakalıyla uyumluydu.

“Dinlenmen gerektiği söylendi.” Uygar’ın ikazına yan bir bakış attım.

“Sen her söyleneni yapıyor musun?”

Alar bir ıslık çaldı. “Ooo, *twin*. Kan kaybediyorsun.” Uygar ona ters ters baktığında Alar bir adım geri çekildi. “Dışarıda vurmak yok.”

“Sana vururken görülmenin hoş olabileceğini düşünmeye başladım.”

Alar bir adım daha geri gitti. “İkizim olduğun güne yazıklar olsun.”

“Selam!”

Efra’nın cıvıldaayan sesi duyulduğunda ikizler atışmaya son verdiler. Alar gülümsediğinde gamzeleri ortaya çıktı, Uygar stabil bakan mavi gözlerini ona dikmişti.

“Selam, tatlı şey! Ne kadar hoş olmuşsun!”

Efra, bej renk bir etek ve aynı tonlarda bilekte biten bot giymişti. Üzerinde siyah bomber mont ve kolunda da siyah çantası vardı. Karamel rengi saçları düz olarak sırtından salınıyordu.

Gülümserken dişleri göründü ve yine cıvıladı: “Teşekkürler, Alar.” Yüzünün kızarmaması dikkatimi çekmişti, artık utanma faslını gitgide aşıyor olmalıydı. Gözleri kısa bir an kendisini inceleyen Uygar’a kaydığında gülümsemesini sabit tutmaya çalışsa da yanakları bu sefer kızardı.

Benim kendisini izlediğimi fark edince görünmez bir silkelenme hareketi gerçekleştirdi, onu artık çok iyi tanıdığım için anlayabiliyordum. Kendine gelmişti. “Maya,” dedi yanıma gelip koluma girerek. “Seni tekrar okulda görmek harika! Şükürler olsun!”

“Tekrar okula gelmenin beni de bu denli mutlu edeceğini düşünmezdim,” dedim yarım yamalak gülerek. Hâlâ gerçekten gülümseyemiyordum.

“Maalesef vizeler başladığında tekrar kaçmak isteyeceksin.” Dudaklarını büzdü. “Az kaldı.”

“Gelir gelmez moral bozmak zorunda mıydın?” Uygar bir anda konuya dâhil olduğunda ona baktık.

Efra önce duraksadı, sonra yavaşça kaşları çatılmaya başladı. “Hayatın gerçekleri ben söylemesem de seni bulur.”

“Bırak, kendisi bulsun,” dedi Uygar yürümeye başlarken.

Efra elindeki defterleri sıktığında parmak boğumları beyazladı. “Neyi var bunun?” dedi arkasından bakarken.

Alar, ikizinin peşinden gitmeden önce, “Biliyorsun, pek neşeli biri değil. Aldırma sen ona, tatlı şey,” dedi.

Onlar derslerine gittikten sonra biz de Efra’yla bahçede kaldık. “Sanki *dünyanın sonu geliyor* dedim,” dedi Efra bozuk bir suratla.

“Uygar’dan sıcak bir karşılama mı bekliyordun?” Sorumun altında yatan muzipliği ses tonumdan anlayan Efra şok içinde bana döndü.

“Ne alakası var ya?” dedi sesine de aynı hayreti katarak.

“Oldukça yakın zamanlar geçirdiniz, hâlâ birbirinize alışamamanız garip.” Motor yarışını kastederek tek kaşımı kaldırdığımda Efra suratını buruşturdu.

“Ay neredeyse korkudan öldürüyordu beni, neresine alışayım bunun?” Beni binaya doğru yürümeye yönlendirirken söylenmeye devam ediyordu: “@Uygarınateşlimavileri yeni bir haber için ölüyor. Ona bir ifşasını atayım da görsün. Gerçi adam gözlerini şaşı yapıp dil çıkarsa bile kızlar ölür ama neyse.”

Güldüm ama gülüşüm hâlâ samimiyetten çok uzaktı. “Uygar’ı öyle hayal edemedim.”

Efra hayal etmiş olacak ki içten bir şekilde kendi kendine güldü. Ders başladığı için amfinin kapısına geldiğimizde ikimiz de kendimize çekidüzen verdik ve Efra kapıyı hafifçe tıklattı. İçeri girdiğimizde hoca bize aldırmadı, hemen kendimize oturacak bir yer aradık.

En önden ikinci sıra boştu ve orada bize el kaldıran biri vardı. Efra hiç düşünmeden kendini oraya attığında ben de peşinden ilerledim. Bize el kaldıran Pera’nın yanına oturduğumda Efra ona yan bir bakış attı ama sonra çok oralı olmadı. Bense gülümseyerek selam verdim.

“Selam,” diyerek fısıldadı kız. Elimdeki bandajı görünce yüzünde soru dolu bir ifade belirmişti. “İyi misin?”

Bandajı saklamak isteyerek sıranın altına indirdim, şu an olanları hatırlamanın yeri değildi. “İyiyim,” dedim rahat bir tavırla. “Ufak bir kaza.”

“Geçmiş olsun,” dedi dudaklarını bükerek. “Sana o günden sonra ulaşamadım.” Söylediği şeyden sonra kaşlarımı hatırlamaya çalışır gibi çattığımı fark edince, “Ders notları için,” diye ekledi.

“Evet, doğru,” dedim hatırlayarak. Bana o lanetli günde ders notları için yazmıştı. “Kusura bakma, bazı... Sıkıntılar oldu. Geri dönemedim. Notları hâlâ alabilir miyim?” Dişlerimi gösterip gülmeye çalıştım, muhtemelen Bora’nın köpekbalığı gülüşü kadar olmasa da küçük bir piranaya benziyordum. “Şansımı kaybetmedim, değil mi?”

Dudağını büzüp düşünüyor gibi yaptı. Sonra güldüğünde omuzlarına değen siyah saçları sallandı. “Kaybetmedin, alabilirsin. Ama bugün yanımda değiller.” Hocanın gözleri bize değince neredeyse hiç kıpırdamadan konuştu: “Sana tekrar mesaj atarım, bir yerde buluşuruz. Olur mu?”

Sadece bugün aynı dersteydik, o yüzden bu hafta mecburen dışarıda notu almam gerekecekti. “Tamam,” dedim onaylayarak.

Pera başparmağıyla onay işareti verip hocayı dinlemeye koyuldu ve not tutmaya başladı. Efra da not tutmaya çalışıyordu ama bazen aklı nereye gidiyorsa bir türlü hocaya yetişemiyordu.

Ders bitiminde Pera’ya el salladım ve Efra’yla dışarı çıktık. “O kız tam bir ders kurdu,” dedi imrenerek. “Hiç mi derdi tasası yok bu kızın, aklı başka yere de mi kaymıyor? O nasıl not tutmaktır?”

“En azından bize de verecek notları,” dedim onu teskin etmeye çalışarak. “İyi kız.”

“Not tutanların not vermeme kuralını ihlal etmesi tuhaf.” Omuz silkip koluma girdi. “Neyse, haydi dans dersi zamanı.”

“Ben dersten ayrılıyorum,” dediğimde Efra’nın yüzü anında asıldı. Elimdeki bandajı sallayıp gösterdim. “Her yerimde yanıklar var, kimseyle dans edemem.”

“Ama olamaz ya,” dedi hayal kırıklığıyla. “İyileşince devam edersin.”

Omuz silktim. “Olabilir ama şimdilik derslere katılamayacağım. Hocayla konuşmak için geliyorum.”

Ne kadar itiraz etmek istese de edemiyordu çünkü durum ortadaydı. Vücudum yeterince hırpalanmıştı, ben de öyle. Bir süre sadece bir şeyde sabit gitmeye karar vermiştim. O da grup işleriydi.

Dans dersinin yapıldığı binaya geldiğimizde Efra oflayarak sınıfa gitti, ben de hocayı derse girmeden yakalamak için odasının kapısını tıklattım. İçeri girip adamla konuştuktan sonra odadan çıktığımda Ulaş koridordaydı ve sanki birini bekliyordu.

Sırtını dikleştirip tam karşıma geldiğinde beni beklediğine emin olarak ona baktım.

“Selam.”

“Selam,” diyerek karşılık verdim. Bandajlı elime baktığını görünce, elimi deri ceketimin cebine sokmaya çalıştım ama cep küçüktü, başarılı olamadım.

“Nasılsın?” derken bal rengi gözleri yüzüme odaklanmıştı. Gri eşofman altı, siyah tişört ve gri bir ceket giymişti. Sırt çantası bir omzuna asılıydı. Sahnedeki hâllerini hatırlayınca gözlerimi kırıp ana dönmeye çalıştım.

“İyiyim, teşekkür ederim.”

“Geçen gün rahat konuşamadık,” dedi eve geldiği günü kastederek. Bora unsuru aramızdayken asla rahat konuşamazdık. Her an kapıdan girebilirmiş gibi bina girişine baktım ama iz yoktu. “Bu başına gelenler solistliğin laneti mi yoksa hep böyle belaya bulaşır mıydın?”

Dudaklarım aralandı, güler gibi oldum. “Bela benim göbek adımdır.” Sonra kaşlarımı havaya kaldırarak, “Solistliğin laneti mi var?” diye sordum. Bir anda asla sormayı planlamadığım bir soru ağzımdan kaçmıştı. “Bu yüzden mi gruptan ayrıldın?”

Sorum havada asılı kaldı, koridorun sessizliğinde kısa bir süre öylece dikildik. Pişman olarak dudaklarımı ısırdım ve göz temasımızı kestim. Nasıl kaçmam gerektiğini hesaplarken ondan bir hamle geldi.

“Sana neden ayrıldığımı anlatmadı mı?”

Hiçbir şey söylemedim, söylememe de gerek yoktu çünkü Ulaş cevabı biliyordu. Bora hiçbir şey anlatmamıştı ve bu değişeceğe de benzemiyordu. İkizler ise Bora’nın anlatmadığı bir şeyi hayatta dile getirmezlerdi. Bir an kendimi yine yabancı hissettim.

Ulaş’ın parmakları koluma dolandığında başımı kaldırıp ona baktım. Yabancı hissettiğimi, uyum sağlama konusunda endişelerim olduğunu anlamış gibi sıcak bal rengi gözleri yumuşamıştı. Bakışlarıma anında perde çektim ve ifadesiz durdum ama o çoktan ilgimi çeken o cümleyi söylemişti.

“Ben sana anlatırım.”

Gözlerimi şaşkınlıktan büyütmemem mucizeydi, ifadesizliğimi sürdürdüm.

“Ama bir şartla,” diye ekledi.

Tek kaşım havaya kalktı. “Neymiş o?”

Sırıttığında, *Ulaşınincidişleri* göründü. “Akşam benimle bir şeyler iç.” İtiraz etmek için ağzımı açtım ama fırsat vermeden konuşmayı sürdürdü: “Bora’nın seni yönetmesine izin verecek birine benzemiyorsun.” Bakışında bir meydan okuma belirdiğinde beni gafil avlamıştı. “Yanılıyor muyum?”

Yönetilmekten nefret ederdim, kısıtlanma kelimesi lügatimde yoktu. Ama yine de grup üyelerinden birini, özellikle lideri bu şekilde kızdırmaya gerek var mıydı?

“Aslında neden ayrıldığını çok da merak etmiyorum.” Güldüm. “Belki başka zaman.”

Tepki vermesi birkaç saniye sürdü. Elini kolumdan ağır ağır çekip bal rengi gözleri aynı yoğunlukta bakarken güldü. Sanki bu cevabı bekliyormuş gibiydi. Kolundaki çantayı öne getirip açtı ve içinden bir defter ile kalem çıkardı. Bir numara yazıp kâğıdı kopararak bana uzattığında elime aldım.

“Fikrini değiştirirsen yazabilirsin.”

Kâğıdı alıp cebime koydum, “Tamam,” dedim gitmek için hareketlenerek. “Ben artık gideyim. İyi dersler sana.”

Onaylar gibi başını salladığında kumral saçlarından birkaç tutam alnına döküldü. “Görüşürüz,” dedi ve herkesin hayranı olduğu sesiyle ismimi telaffuz etti: “Maya.”

Güler gibi bir ses çıkardım, ismimi telaffuz ediş şeklini sevmiştim.

“Görüşürüz, Ulaş.”

Arkamı dönüp binadan çıkarken arkamdan beni izlediğini hissedebiliyordum. Ulaş hakkında pek fikrim yoktu ama kötü biri gibi görünmüyordu. Deren yeni korumam olduğunda ondan kaçarken beni motoruna almış, psikopat oda arkadaşım Buğlem ile kavgaya tutuştüğümde araya girmişti.

Ama Bora öyle düşünmüyordu ve bunun nedenini gittikçe daha çok merak ediyordum.



“Alar, iyi misin?”

İçeriden gelen sesler kesilmişti, Uygur’la birbirimize kaşlarımızı kaldırarak baktık. Koridorun ortasında dikilmiş, banyodaki Alar’ın çıkmasını bekliyorduk.

“Kusarken saçımı tutmanıza gerek olmadığına göre gidin buradan!”

Alar’ın hasta hâlinin mızımız olacağını düşünürken yanılmıştım, çok daha beterd. Okuldan döndüğümüzden beri o kadar aksiydi ki durumunun iyi olmadığı her hâlden belliydi.

“Hem dün yağmurda ıslandın hem de bugün ceket bile giymedin. Üşütmüş olmalısın.”

Kapının arkasından homurdanarak cevap verdi: “Anneme bugün ceket giymediğimi söyleyen mahvederim.”

“Hasta olduğunu söylemeyi düşünmüyoruz. Kadını endişelendirip durduğumuz yeter,” dedi Uygur.

“Bari Giray’ı arayın.” Sesi resmen paniklediğini ele veriyordu. “Ben ciddi hasta oldum ya!”

“Toparlan, şirket toplantısına gideceğiz. Düzelmezsen oradan acil servise gideriz.”

Banyonun kapısı bir anda açıldı. “Ben gelmesem olmaz mı?” Uygur’ın karşı çıkacağına emindim ama Alar’ı görünce işler değişmişti. Yüzü kırmızı, göz altları resmen birer çukurdu. Alnında ise ter damlacıkları birikmişti.

Uygur ilerleyip eliyle alnını tuttu. “Lan sen yanıyorsun!”

Alar iç çekti. “Canım *twinim*, son yirmi dakikadır kusmamı sallamadın ama şimdi hasta olduğuma inandın mı?”

“Bu ilk kusma taklidin olmazdı,” dedi Uygur durumu değerlendirerek. “Okula gitmemek için annemi böyle kandırmaya çalışırdın.”

Alar bitkin bir tavırla gözlerini devirdi. “Geçmişî geçmişte bırak.”

“Kes sesini de odana geçip uzan. Gelmene gerek yok. Giray eve bir hemşire gönderir.”

Alar onaylayarak başını salladı ve zombi gibi yürüyüp odasına girdi. “Gidip Giray’ı arayayım,” dedi Uygur ve odasına doğru ilerlemeye başladı. Ben de banyoya girip duş almak için hazırlandım, toplantıda daha canlı ve taze görünmek istiyordum. Esat Bey beni gruba aldığından beri işler yolunda gitmemişti ama bundan sonra gideceğinin garantisini vermek istiyordum.

Ilık bir duştan sonra saçlarımı özenle kuruttum, vücudumdaki yankılar gitgide daha iyi oluyordu ama acıları hâlâ geçmemişti. Bandajlı elimi kullanmakta zorlanıyordum, bu yüzden saç kurutma makinasını bile sol elimle tutuyordum. İşim bittikten sonra göz altlarımı kapattım, benlerimi kapatmaya yeltendiğimde Bora’nın onları neden sakladığını soruşu aklıma geldi. Hırsla makyaj fırçasını benlerime bastırıp onları kapattım.

Üzerime siyah bir kazak ve siyah bir kot geçirdikten sonra topuklu botlarımı giydim. Banyodan çıktıktan sonra koridora şöyle bir göz gezdirdim, ikizlerin kapıları hâlâ kapalıydı. Ben de aşağı inmeye koyuldum, topuklarımın sesi evin içinde yankılandı.

Oturma odası boştu, Bora’nın odasının kapısı da kapalıydı. Gidip koltuğa oturdum ve herkesin odasından çıkmasını bekledim. Yatağımı da kaldırmıştım, daha fazla hasta gibi hissetmek istemiyordum, yatar-ken tekrar örtüleri yerleştirirdim.

Uygur merdivenleri inerken siyah kazağının kollarını dirseklerine doğru sıyrıyordu. Koyu bir kot ve siyah ayakkabılar giymişti. Mavi gözleriyle odayı şöyle bir taradı. “Bora çıkmadı mı?”

Başımı olumsuz anlamda iki yana salladım. “Alar ne olacak?”

“Deren, Alar’la ilgilenecek,” dedi Uygur. “Giray da eve hemşire göndereceğini söyledi.”

Kaşım havaya kalktı. “Deren hasta bakıcılığı yapmayı kabul etti mi?”

Uygur omuz silkti. “Zaten görevi Alar’ı kontrol altında tutmak”

Çivi’nin peşlerine düşmelerinden sonra çok kontrol altında olduklarını sanmıyordum ama en azından Deren sayesinde Alar’ın başı çok büyük derde girmemişti. Tek başına bu işe kalkışsaydı yaralanabilir veya çok daha kötü şeyler olabilirdi.

Çivi meselesi aklıma gelince hâliyle yangın da gözümde canlandı ve tüylerim birden ürperdi. Uygur kapıya baktığımı, sanki ötesini görme-ye çalışıp garajı düşündüğümü anlamış gibi birden şaşımama neden olacak bir şey söyledi:

“Buradan taşınıp taşınmamak hakkında konuşalım.”

“Ne?” dedim birden. “Taşınmak mı?”

O sırada Bora’nın odasının kapısı açıldı ve o da gözlerini kardeşi ve benim üzerimde gezdirdi. Üzerine antrasit, düz bir kazak ve koyu renk kot giymişti. Ayağında asker botları vardı. Saçları yukarı doğru şekil almış, yüzü yeni tıraş olduğunu belli edercesine parlamıştı. Binlerce cilt bakımı yapan kızları kıskandıracak bir cildi vardı. *Yakışıklılığı sinir bozucuydu.*

“Taşınmak mı?” diye sorduğunda Uygur onu onayladı.

“Evet,” dedi tekli koltuğa oturarak. “Buradan taşınmak ister misiniz?” Sıkıntıyla iç çekip eliyle ensesini kaşdı, bu konuyu konuşmakta zorlanıyor gibiydi. “Garajı görmek istemiyor olmanız normal. İsterse- nız güzel bir yer bulabiliriz.”

Bakışlarımı tekrar Uygur’dan Bora’ya çevirdim, o da sanki bu soru-ya ben cevap vermeliymişim gibi bana bakıyordu.

Başımı birden iki yana salladım. “Benim için sorun değil, burası benim evim bile değil. Yeterince para kazandığımda zaten başka bir eve çıkmam gerekiyor.”

Bora’nın bakışları değişmedi, pürdikkat üzerimde kalmaya devam etti. Beni en baştan beri grupta istemediği gibi evde de istememişti ama zorunda kalmıştı. Bu durumun değişip değişmediğini anlamak için gözlerine baktım ama renk vermedi. Uygur konuya ondan önce dâhil oldu.

“Sen de bizden birisin. Buradan başka bir yere tek başına taşınmak istesen de sık sık yanımıza gelmen gerekecek.”

Sessiz kaldım, Uygur haklıydı. Taşınısam bile onlarla sık sık görüşe- cektim, bu eve gidip gelmem gerekecekti. “Benlik sorun yok,” dedim sonunda, doğru olan da buydu. “Aksine, garajda çok iyi işler çıkarıp yeni anılar ekleyerek o olayı aklımızdan silmeyi tercih ederim.”

Bora kapı eşiğinde bizi dinliyordu. Sonunda konuşmaya karar vere- rek kendi fikrini söyledi. “Kalıyoruz.”

Uygur, Bora’ya bir süre baktıktan sonra ellerini koltuğun kollarına vurarak ayağa kalktı. “Lider konuştu, konu kapanmıştır.”

Bora, portmantoya ilerleyen kardeşinin omzuna bir tane geçirdi. “Alar nerede?”

Uygar motorunun kaskını eline alırken, “Yukarıda. Bu sefer gerçekten hasta olmuş, gelemiyor,” dedi.

“Kusmasına inandın mı?”

Uygar gözlerini devirdi. “Tebeşir tozu içip ateşini de çıkarttıysa bilemem ama fena yanıyor.”

Bora’nın kaşları havaya kalktığında endişeyle alnı kırıştı. “Bir şuna bakıp geliyorum. Siz arabaya geçin.”

“Bacağın nasıl, arabayı sen kullanabilir misin? Ben motorla geleceğim,” dedi Uygar. “Toplantıdan sonra gideceğim bir yer var.”

Bora bana dönüp cebinden çıkardığı araba anahtarını fırlattığında ani bir refleksle kaptım. *Harika!* Bora’yla yalnız gidecektik.

“Sen geç, geliyorum.”

O üst kata çıktığında portmantodan deri ceketimi alıp üzerime geçirdim. Uygar’la beraber dışarı çıktık, neyse ki iri bedeni yanımda olduğu için garajı göreceğim açığı kapatıyordu.

Havanın serin olduğunu fark eden Uygar, “Sen arabaya bin, ben bir sigara içeyim,” dedi.

Onu onayladım ve arabanın kapısını açıp yolcu koltuğuna oturdum. Başımı koltuğa yaslayıp boş gözlerle Uygar’ı izlerken aklımda Bora’nın söylediği şey dolanmaya başlamıştı. Anneleri aynı değildi ama beraber büyümüşlerdi. Nasıl olmuştu, annesi neredeydi? Merak ediyordum ama o kadar hassas bir konuydu ki bir daha açamazdım.

Uygar sigarasını çöp konteynerinde söndürdü ve izmariti içine attı. Motoruna binip kaskını başına taktığında Bora da arabanın bagaj kapısını açmıştı. İçine bir şeyler koyduktan sonra kapıyı kapattı ve sürücü tarafına geldi.

Arabaya binerken onu izliyordum, yüzünün hafifçe kasıldığını görebilmiştim. “Sürebileceğinden emin misin?” diye sordum bacağına bakarak.

Bir süre düşünür gibi bekledi, bacağı ağrımış olacak ki arabanın kapısını açıp inmeye koyuldu. Uygar’ı çağıracağını sandım ama o benim tarafıma geçip kapıyı açmıştı.

“Sen sürebilir misin?”

Koyu renk gözlerini üzerime dikmiş, tek kaşını havaya kaldırmıştı. Kısa bir duraksamadan sonra dudaklarım yana kıvrıldı ve arabadan indim. Aslında başkasının arabasını sürmek istemezdim ama ehliyetim vardı ve bana her gün araba verilmiyordu. Biraz sürme zevkini yaşamayı kaçırmak istemezdim.

Sürücü koltuğuna oturduğumda Bora yolcu koltuğuna geçip koltuğu geriye doğru çekti ve bacağına biraz daha öne uzattı. O kendisine rahat bir alan yaratırken ben de koltuğu en öne kadar çekmiştim, bacağım gaz ve frene ancak yetiyordu. Dikiz aynasını da kendime göre ayarladıktan sonra derin bir nefes aldım.

“Sürebiliyorsun, değil mi?” diye sorduğunda bu soru için geç kaldığını düşünür gibi bekledi. Kaşları havaya kalkmıştı. “Sürersin sen.”

“Koltuklarım kabardı, teşekkürler,” dedim gülerek. Bu sefer dişlerim bile görünmüştü, küçük pirana iş başındaydı. “Elbette sürerim. Benim elimden her iş gelir.”

“Ona ne şüphe!” dedi Bora.

Ona gözlerimi devirip elimle vitesi kavradım. O esnada hiç beklemediğim bir şey oldu; Bora’nın eli yılan gibi kıvrak bir hareketle benim bandajlı elimin üzerine örtündü ve parmakları sargıdan açıkta kalan parmaklarımı sardı. Tam bastırmıyordu ama o hafif dokunuşla bile elimden başlayıp tüm vücuduma yayılan çarpıcı bir hisle dolmuştum.

“Vitesi çekerken yardım edeyim, elin zorlanmasın.” Derin ses tonundan akan tını, durumdan hoşnutluğunu ele veriyordu. *Çok fenaydı. Çok.*

“Çok yardımseversin,” dedim gözümü yoldan ayırmadan. Uygar çoktan motorunu çalıştırmış, yola çıkmıştı.

Vitesi hareket ettirirken Bora’nın eli de benim elimle beraber hareket etti. “Öyleyim,” dediğinde daha fazla konuşmaması için yalvarıyordum. Onunla küçücük bir alanda yalnız kalmak ortamdaki enerjiyi değiştiriyordu, varlığı sessiz bir eziyetti.

Isınan vücudumu serinletmek için diğer elimle pencereyi araladım, sonra arabayı hareket ettirip bahçeden çıktım. Bora neyse ki elini çekmişti, böylece yola daha iyi konsantre olacaktım. Sokağı da yavaş yavaş çıktıktan sonra ana yola gelince hızımı biraz artırdım.

Bora kolunu cama yaslamış, bir eliyle çenesini ovuşturarak yola bakıyordu. Tam o esnada bir araba önüme kırınca frene biraz sert bastım, beyefendi hemen söylendi:

“Bizi tekrar mı sakatlayacaksın?”

“Abartma,” dedim dişlerimin arasından. “İncilerin dökülmedi.”

Bana yan yan baktı ama oralı olmadım, odağım tamamen yoldaydı. Hızımı biraz artırmaya başladığımda hemen homurdandı: “Yavaş.”

“Yaşlı teyzeler gibisin ya, bir söylenme!”

Bana baktığını görebiliyordum ama gözümü yoldan ayırmadım. Hızımı daha da artırırken rahatsız olması hoşuma gidiyordu. “Amacın beni rahatsız etmekse devam et, hız beni korkutmaz.”

“Evet, seni yükseklik korkutur.”

Bir anda hafızamın kepengi kalktı ve dönme dolaba bindiğimiz gün söylediği şey aklıma geldi.

Ya bir viskiye ya da sana ihtiyacım vardı.

Keşke şu an hatırlamasaydım. O da o anı hatırlamış olacak ki derinden gelen sesiyle tekrar konuştu:

“Beraber yükseklerle de çıkabiliriz. Rahatsız olmam.”

Orada öpüşmüştük. Yolunu kaybetmiş yıldızla, gökyüzüne yakın bir yerde beraber parlamıştık.

Ona yönelen arzu ve duygularım sürekli içimde esiyor, bana boyun eğdirmeye çalışıyordu. Kendime hâkim olarak hızımı biraz daha artırdım. En azından zihnimi meşgul ederek Bora’dan kurtulabilirdim. Sessizleşse de, hiç kıpırdamasa da parfümü buram buram burnuma gelirken varlığını bir türlü yok sayamıyordum.

“Toplantıda ne konuşulacak sence?” dedim ortamdaki enerjiyi dağıtmak amacıyla.

“Geçmiş olsun faslı ile başlayacak, sonra *single*ı soracak,” dedi hoşnutsuz bir sesle.

“Şarkı nasıl gidiyor?”

Sorduğum soruyla duraksadı, konuştuğunda sesi biraz önceye göre kayıtsızlaşmıştı. “Az kaldı.”

“Şarkı yazabilmen bana tuhaf geliyor.” Yolun boş olmasını fırsat bilerek ona doğru dönüp kısa bir bakış attım. O da bana baktı, yüzünde soru işareti belirmişti. “Daha duygusal insanların şarkı yazabileceğini düşünürdüm.”

“Benim duygusal olmadığımı nereden biliyorsun?”

Güler gibi bir ses çıkardım. “Öyleyse de ben göremedim. Bana yönelttiğin tek duygu öfke.”

“Ve arzu.”

Neredeyse frene basıp arabayı durduracaktım ama kontrolü sağladım ve yola sakince devam ettim. İşin aslı o kadar sakın değildim; ensemden süzülen ter durumumu ele verecekti, gür saçlarıma sessizce teşekkür ettim.

“Yapma şunu,” dedim derinleşen sesimle. Başını yana çevirip bana pürdikkat bakarken gözlerini çekmesi için sessiz dualar ediyordum.

“Neyi?”

“Benimle uğraşma. Tensel teması kes, göz hapsini bırak ve bu sözlerle son ver.” Dişlerimin arasından konuşmuştum.

Bora başını koltuğa doğru iyice yaslayıp güler gibi ses çıkardı. “Terliyorsun, Bukalemun.”

“Sıcak da ondan!” dedim ona kısa bir bakış daha atarak. “Ayrıca şurada yola konsantre olmaya çalışıyorum.”

Yüzünde hilekâr bir gülümseme belirdi. Bana doğru yaklaştığında, gözümü yola çevirip ayırmamaya gayret ettim. Yüzü çok yakınımdaydı, nefesini yanağımda hissedebiliyordum.

Bir parmağını kaldırıp alnıma dokundu, yavaşça tenimde kaydırarak ter damlasını sildi. “Araba kullanırken hep böyle gerilir misin?”

Sesi sinir bozucu derecede güzel bir tınıdaydı. “Kaza yapacağız, seni aptal!”

“Şşt,” dedi nefesi yanağıma değerken. “Ağzın çok pis, Bukalemun.”

“Bana böyle deme. Bir adım var: Maya.” Ellerim direksiyonu daha sıkı kavradı, şirketin yolunu bildiğim için sola sinyal verip döndüm ve devam ettim.

Bora’nın dudaklarının kıvrıldığını fark ettim, bana daha da yaklaştı. Emniyet kemeri gövdesinde gerilmişti. “Maya.”

Ulaş’ın güzel sesiyle adımları telaffuz edişinden hoşlandığımı düşünmüştüm ama yanılmışım. Bu telaffuz, bu ses çok ama çok daha iyiydi.

Bora’ya kapılmak beni kızdırıyordu. Aklımdan geçen küfürleri dile döksem, ağzımın ne kadar pisleşebileceğini asıl o zaman görecekti. Arabayı bu sefer ani bir hamleyle sağa döndürdüğümde bedeni sarsılıp kendi tarafına kaydıldı.

Arabayı şirketin önüne park ettiğimde ona alay dolu bir bakış attım, o da bana bakıyordu. Gözleri o kadar yoğun bakıyordu ki göz bebeklerini neredeyse seçemiyordum.

Kesinlikle beni öpecek gibi bakıyordu.

Hareketsiz kaldım, o da birazdan mideye indireceği avını izleyen kobra gibi bana bakmaya devam etti. Yüksek tansiyonu bozan şey, birden arabanın camının tıklatılması oldu.

Ben hafifçe sıçradım, Bora'nın gözleri ise arkamdaki pencereye kaydı. Uygur parmağıyla camı tıklatmış, şimdi de kapının önünde dikilerek bizi bekliyordu.

Derin bir nefes verdim, Bora'nın verdiği nefes ise hoşnutsuzdu. Ona bakmadan arabanın kapısını açarak ilk inen ben oldum. Uygur mavi gözleriyle beni şöyle bir süzdü. "Bir sorun mu oldu?" Kaza geçirmiş olabileceğimizi düşünmüş olacak ki arabayı da inceledi. Kaza değil ama büyük bir çarpışma olmak üzereydi.

"Hayır, bir sorun yok, arabayı sürerken gerildim biraz. Pratiğim çok yok."

Bora da arabadan inmişti, diğer taraftan bize bakıyordu. Uygur belli ki onun suratsızlığından bir şey yorumlamamıştı çünkü Bora'nın genel hâliydi, o yüzden bana anlayışla başını salladı. "Tamam, haydi içeri geçelim."

Hepimiz binaya girip üst kata yöneldik. Esat Bey'in odasına doğru ilerlerken çalışanlar bizi selamladı, onlara gülerek karşılık verdim. Odaya geldiğimizde lider olarak Bora önden ilerledi ve kapıyı çaldı. O kapıyı açıp içeri geçtiğinde biz de onu takip ettik.

Giray, Esat Bey'in masasının önünde oturuyordu. Bizi görünce ayağa kalkıp normalde daha samimi olmalarına rağmen iş resmiyetiyle öğrencilerin elini sıktı, sonra benim de sargısız sol elimi tuttu ve gülümsedi. Ona karşılık verdikten sonra Esat Bey ile de aynı faslı gerçekleştirdik. Koltuklara yerleştiklerimizde herkes bir süre soluklandı, *geçmiş olsun* konuşması yapan Esat Bey konuya ilk giren olmuştu.

"Hiçbir şey sizi yıldırmasın," dedi Esat Bey destekleyici bir ses tonuyla. "Hedeflerimiz büyük. Aslında bunu söylemek için erken ama size biraz şevk vermek istiyorum. İlk müzik videonuzun Amerika'da çekilmesini planlıyoruz, bağlantılarımızı kurmaya başladık. Ayrıntıları daha sonra netleştireceğiz."

Dudaklarım hafifçe aralandı, gerçekten büyük düşünülüyordu.

"Bu çok kaliteli bir iş olacak," dedi Giray.

Bora bu durumdan hoşlanmış görünüyordu, Uygur'la birbirlerine onaylayan bakışlar attılar. Ben de durumdan gayet mutluydum.

“Şarkı nasıl gidiyor, Bora?”

Bora'nın aniden modu düştü ama oturuşunu dikleştirmesinden durumu yansıtmamaya çalıştığını anladım. “Gayet iyi. Olanlardan sonra biraz aksaklıklar oldu tabii.”

Esat Bey, dudaklarını birbirine bastırıp sıkıntılı gözlerle baktı. “Yeteneğinize güvenim tam,” dedi hoşgörülü bir sesle. “Ama çıkışınızı ertelememiz unutulmanıza neden olur. Çalışmalara bir an önce başlamalısınız.”

Giray hemen durumu ele aldı. “Konser provalarına tekrar başlayacağız. Merak etmeyin, çocuklar bu işi en iyi şekilde yapacaklar.”

Provalardan bahsedilince nefesim göğüs kafesime sıkıştı ama belli etmedim. Gülümsememi, gerginliğime kalkan olarak kullandım. Bir süre daha grupla alakalı konuşuldu, Esat Bey'in destekleyici konuşması hepimizi tatmin etmişti.

Odadan çıktığımızda Giray da bizimle beraber gelmişti. Eliyle kardeşlerin omuzlarına bu sefer samimi bir yumruk attı. “Yarın sizi yine sahnede görmek istiyorum, pasınızı silelim biraz.” Bana döndü ve onay vermemi bekleyen bir bakış attı. “Güzel bir yer ayarlayacağım, yine sadece şirkettekiler olacak.”

Uygar ve ben sözü lidere verdik. “Tamam,” dedi Bora. “Haberleşiriz.”

Giray, onun omzuna birkaç kere destekleyici hafif vuruşlar yaptı ve “Güzel olacak,” dedi. Onun bizi toparlama çalışmaları hoşuma gidiyordu, hiç olmayan ağabeyimmiş gibi hissediyordum.

Onunla vedalaşıp binadan çıktığımızda Uygar da büyük ihtimalle motor yarışına katılmak için yanımızdan ayrıldı ve motoruna binip gözden kayboldu. Bora bu sefer arabayı kendisinin süreceğini söylemiş, çoktan sürücü koltuğuna yerleşmişti.

Son tansiyonu yüksek sürüşümden sonra ben de bu durumdan memnundum, bir kere daha aynı gerilimi yaşayamazdım. Başımı yola çevirip, ışıkların ve arabaların yanımızdan akmasını izlerken sessizdim. Bir süre sonra evin yolunda olmadığımızı fark edince Bora'ya döndüm.

“Nereye?”

Direksiyonu sağa çevirirken gözünü yoldan ayırmadı. “Biraz rahatlamaya.”

“Nasıl olacakmış o?”

Arabayı park ettiğinden dışarı baktım ve tanıdık manzarayla gözlerimi kırptırdım. “İşte böyle.”

Daha önce grafiti yaptığımız yere gelmiştik.

O arabadan indiğinde bir süre boş sokağa baktım. Hiç insan yoktu ama ileride birkaç köpek öylece sokak ışığının altında dolaşıyordu. Ben de kapıyı açıp serin havaya adımımı attım. Bora arabanın bagajını açmış, içinden bir çanta çıkarmıştı. Demek ki daha binmeden önce bunu planlamıştı.

Duvara doğru ilerlemeye başladığında ben de peşinden yürüdüm. Onun çizimi yarım kalmıştı, alev motiflerini görüyordum. Benim tüm grubu Çöp Adamlar olarak çizdiğim kısma gözüm kaydığında gülümser gibi oldum. “Sanatsal çizimim hâlâ duruyor.”

Bora da o kısma baktığında yüzünde bir gülümseme oluştu. “Gel buraya,” dedi yanını işaret ederek. Yavaş adımlarla ilerleyip yanında durduğumda elime bir spre y boya verdi. Bir süre sanki tuhaf bir canlıymış gibi boyayı inceledim. “Çöp adam çizimimi spre y boyayla geliştirmemi mi istiyorsun?”

Yana kıvrılan dudakları ve afrodizyak etkisi yaratan odunsu kokuyla bana iyice yaklaştı ve arkama geçti. Boyayı tuttuğum sol elimi kavrayarak, şişeyi çalkalamamı sağladı. Yine bana dokunmuş olduğu gerçeği serin havada bile içimin ısınmasına sebep olmuştu, neredeyse ciğerlerim yanacaktı.

“Boyayı sık,” dedi kulağıma doğru.

Arabada onu, bana temas etmemesi konusunda uyarmıştım ama şu an bambaşka bir durumda, ne dese yapacak kıvamdaydım. Zaten Bora uyarılarımı hiçbir zaman dinlemiyordu ve yaptığımız aktivite beni cezbetmişti. Boyayı püskürtmeye başladığımda o da elimi hareket ettiriyordu. Gövdesi sırtıma iyice yaslandı, benden bir hayli uzun olduğu için çenesi başımın üzerindeydi. Saçlarıma karışan nefesini hissedebiliyordum.

Grafitiyi benim elimle yapıyordu ve ben de ona uyum sağlıyordum. Sahnede de bu denli uyumlu olabilecek miydik, bilmiyorum ama şu an su gibi akıyor, hava gibi esiyorduk. Ona iyice yaslandığımı fark ettiğimde kaçmak istemedim. Çok yorgundum, tek istediğim bu anda soluklanmaktı.

Bora’nın da kollarının beni iyice sardığını fark ettim, artık bir bütün gibiydik. Sarı tonlarındaki boyayı belirli yerlere püskürtmeye devam etti. Alev motifini tamamlamaya devam ettiğimizde dudaklarını kıvrıldı, işte bu zorlamadan uzak, samimi ve gerçek bir gülüştü.

Beraber yaşadığımız trajik olay şu an hiç yaşanmamış gibiydi, alevler bana kötü şeyler çağrıştırmıyordu.

Bora boyayı tutan elimdeki baskısını azalttı ve diğer eliyle beni kendine doğru çevirdi. Bedenlerimiz hâlâ birdi, tek fark bu sefer birbirlerine dönük olmalarıydı. Durmamasından korkuyordum. *Ya da durmasından korkuyordum.* Nabzım hız treni gibiyken birbiriyle çelişen duygular içerisindeydim.

Neyse ki o ne istediğinden emin görünüyordu.

Yıldızsız gökyüzüne benzeyen gözleriyle yüzümü inceledikten sonra bakışları dudaklarıma kaydı ve bana doğru eğildi. “Maya,” dedi fısıldar gibi. “Bukalemun ya da Titanyum.” Kelimelerin tadını alıyormuş gibi dilini alt dudağında gezdirdi ve benim dudaklarıma baktı. “Her hâlinle çıkmaz bir sokak gibisin.”

Nasıl konuşulacağını hatırlamadığım için sessiz kaldım, çekim hissi tüm vücudumu sarmıştı.

Ve beni öptü.

Önce çok nazikçe dokunuşunu hissettim, ardından yavaşça dudaklarımı araladı. Son öpüşmemize nazaran biraz daha hassas ve narindi. Sanki yeterince hırpalanmışım ve beni usulca iyileştiriyordu. Dudaklarımı aralayıp ona karşılık vermemle öpüşmemiz derinleşti ve ellerini belime yerleştirip beni mümkünmüş gibi daha çok kendine çekti.

Sırtım duvara yaslandığında iyice kapana kısılmışım, ikimizden de haz dolu ufak bir ses çıktı. Dudaklarının davetkâr darbelerine karşılık verdim ve dili dudaklarımın arasına sızdığında öpüşme boyut değişti, onu iliklerime kadar hissettim. Derinden gelen bir inilti dudaklarından çıktığında resmen birbirimize tutulmuş hâldeydik. Yoğun elektrik akımları tenimin her köşesinde vızıldıyordu. Kalbim bedenime o kadar ağır geldi ki bir an kanatlanıp uçacak sandım.

Kontrolden çıkmış bir sel gibi akın eden duyguları göz ardı etmem çok zordu. Birbirimizi öpmememiz konusunda anlaşmış olsak da buna asla uyamamıştık. Bozan Bora oluyordu ama ben de ona karşı koyamıyordum, çekimimiz yadsınamaz bir gerçeklikle ortadaydı.

Dudaklarımız birbirinden ayrıldı ama bedenlerimiz bir süre daha aynı şekilde kaldı. Karışan nefeslerimiz arasında öylece bekledik, çenesi alnıma dayandı ve beni iyice sardı. Bana kendimi sahnede şarkı söylüyormuşum gibi hissettiriyordu.

Bu sefer ne ben kaçtım ne de o. Aramıza giren biri de olmadı, kimse bu anı bozmadı. Orada öylece, birbirimize sarılmış hâlde kaldık.

Konuşmadık, sanki tek bir kelime anı bozardı ve bir daha bu duruma gelemezdik.

Uzun bir süre öyle kaldıktan sonra bir köpeğin havlamasıyla ona baktık. Bora homurdanır gibi bir ses çıkardı: “Alar mı gönderdi lan seni?”

İster istemez bir kahkaha attım.

Bora güldüğümü görünce biraz geri çekilip bana baktı. “Böyle güzel gülersen buradan gidemeyiz.” Sonra eğilip tekrar dudaklarımdan öptü.

Utangaç biri değildim ama güzel olduğumu söylediğinde olduğu gibi şimdi de yanaklarım ısınmıştı, hoşuma gidiyordu.

O sırada cebinde telefonunun titreştiğini ben de hissettim. Dudaklarımız birbirinden ayrıldı ve anın büyüğü bozuldu. Bora bir adım geri gidip memnuniyetsiz bir suratla telefonu çıkardı. “Umarım gerçekten Alar değildir yoksa gidip onu...”

O sırada ekranda gördüğü şeyle kaşlarını çatmıştı. Değişen ifadeyle sırtımdan aşağı bir buz tabakası kayıyormuş gibi kasıldım. Mesaj yazmaya başladığında ben de kaşlarımı hafifçe çatmış, neler olduğunu anlamaya çalışıyordum.

“Haydi, gidelim,” dedi ve bana bir bakış attıktan sonra boya çantasını yerden aldı.

“Alar değil galiba,” dedim peşinden ilerlemeye başlarken. “Bir sorun mu var?”

Bora sürücü koltuğunun kapısını çoktan açmıştı. “Alar değil, önemli bir şey yok.”

Koltuğa oturup onun arabayı çalıştırmasını izledim. Telefonunu vitres boşluğuna koymuştu. Evin yolunu yarılana kadar sesimi çıkarmadan öylece yola baktım, o da sessizdi. Sonunda telefon yine titredi ve ben göz ucuyla oraya baktım. Ekran tam görünmüyordu ama beliren ismin bir kısmını görünce bulmacayı çözmek çok zor olmadı.

Bora arabayı evin önünde durdurduktan sonra bana döndü ve uzanıp yanağıma dokundu. “Sen eve geç, ben yarım saate gelirim.”

Sadece bakmakla yetindim. Hiçbir şey söylemeden geri çekildiğimde eli havada kaldı, arabanın kapısını açıp aşağı indim ve kapıyı kapatırken gözlerimi ondan çektim. Bora arabayı bir iki saniye hareket ettirmese de sonunda gaza basıp gitti ve bunun, bedenime bir ağırlık bağlayıp beni suya atmasından farkı yoktu. Durduğum yerde yanmış garajı izlerken gözlerime batan bir duygu birikmişti: Öfke.

Bora'nın telefonun ekranında onun ismi yazıyordu ve onun yanına gidiyordu.

Defne...

Dişlerimi sıkarken neredeyse kırıyordum. Elimci cebime atıp parmaklarımla kavradığım kâğıdı çıkardım ve bir süre yazılı olan numaraya baktım. Telefonumu çıkararak numarayı girip bir mesaj yazmaya koyuldum.

Ben:

Buluşmaya ne dersin?

Telefona bildirim geldiğinde eve doğru yürümeye başlamıştım, ekrana bakıp mesajı okuduğumda beklediğim cevabı almanın hazzıyla gülümsedim.

Ulaş Soyder:

İşte, beklediğim mesaj...

ALTIN PRENS



Deren Yıldız

Küçük erkek kardeşim Anıl, çikolata zulasını kapıldığı için Yaren tarafından darp edilmişti ve yaklaşık yarım saattir söyleniyordu. “Senin bu yaptığın benim hakkımı yemek! Güçsüzüm diye beni ezemezsin,” dedi *yedi yaşındaki* kız kardeşimize.

Okulda insan haklarını işlemişlerdi ve iki gündür sürekli haklarından bahsedip duruyordu.

Yaren, ileride benim izimden gideceğini belli ederek gözlerini devirdi. “Erkekler neden az yaşar? İşte, bu yüzden.”

“Sen nereden öğreniyorsun bu lafları?” diyerek onu payladım.

Anıl hemen lafa karıştı: “İnternette. Sen yokken ağabeyimden telefonunu alıp *Instagram*’da video izliyor.”

Yaren ispiyonlanmanın şokuyla gözlerini büyüttü. “Seni boşboğaz!”

Yeni nesil gerçekten gümbür gümbür geliyordu. Baygın baygın onların kavgalarını izlerken Alp mutfağa gelip kendisine su doldurmaya başladı. “Telefonunu Yaren’e mi veriyorsun?” dedim ters ters ona bakarak.

Bana aynı şekilde karşılık verdi. “Çok konuşuyor,” dedi suyundan bir yudum alırken. “Sana çekmiş.”

Ona bir tekme salladığımda anında geriye çekildi. Refleksleri kuvvetli, dövüş salonunda yetenekliydi. Benim gibi o da bu işi yapmak istiyordu ama ben karşı çıkıyordum, bu yüzden bana bilenmiş durumdaydı.

“Kes,” dedim sert bir sesle. “Benim bu akşam bir işim var. Çocuklara göz kulak ol, babam geç gelecek. Annem de malum.”

Annem migreninin tuttuğunu söyleyip başını sarmış, karanlık odasında yatıyordu. Genel hâli buydu, başımızın çaresine bakmayı küçük

yaşıta öğrenmek zorunda kalmıştık. Bu aralar iyi kazanmaya başladığım için mutfağı doldurabiliyordum, Uygur Ateş bana bu konuda bonkör davranmıştı. Haftalık ödeme alıyordum, üstelik işim de çok zor değildi.

Alar Ateş ahmağının başını derde sokmasına engel olduğum sürece...

Bugün hasta olduğu için ona bakıcılık yapmaya gidecektim. En son yaşadıklarımızdan sonra konuşmamıştık, Uygur'ın bana güvenip onu yine benimle bırakması onur duymamı sağlamıştı. Belki de ben olmasam da aptal ikizinin o yere gideceğini ve başını bu sefer daha beter derde sokacağını anlamıştı.

Kardeşlerimi son kez kontrol edip evden çıktım ve motoruma bindim. Deri ceketimin fermuarını iyice çekip soğuktan korunmaya çalıştım, hâlâ kendime bir mont alamamıştım. Her neyse, bugünkü yarışı kazanırsam mont param çıkabilirdi. Telefonumu çıkarıp Cambaz'a mesaj attım.

Ben:

Ben geçiyorum.

Ondan cevap gelmesi kısa sürdü.

Uygur Ateş:

Tamam. Yarış saati çıkarsın, orada görüşürüz.

Yarışa bugün Cambaz da katılacaktı, ikimizden biri kazandığında kazancı paylaşmaya karar vermiştik. Uygur'ın bana yardımcı olmaya çalıştığını biliyordum, tuvalette neden ağladığımı duyduğundan beri durum böyleydi. Normalde olsa zoruma gidebilirdi fakat duruma oldukça hassas yaklaşıyor, bana havadan bir gelir sağlamıyordu. Çalışmamı istiyordu, motor yarışında iyi olduğumu kabul ediyor ve kazanırsam benim payımdan kendisi de istiyordu. Eşitliği bir şekilde sağlıyor, kötü hissettirmiyordu.

Ona minnettardım.

Evlerinin önüne geldiğimde motoru bahçeye park edip kaskı elime aldım. Bileğimden biten botlarım kışa uygundu ama montum yine motorun üzerinde buz tutmama neden olmuştu. Verdiğim nefes bembeyaz duman şeklinde çıkıyordu.

Kapıyı çaldığımda bir süre açılmasını bekledim. Olduğum yerde sallanıyor, ısınmaya çalışıyordum. Alar Ateş kapıyı açacak gibi görünmüyordu, bu yüzden zili art arda çalmaya devam ettim.

Sonunda kapı aheste aheste açıldı, Alar kapının ardında belirlediğinde bakışlarım üzerinde donuk kaldı. Önce neredeyse belinden düşecek gibi duran gri eşofman altı görüş açıma girdi, ardından yukarı doğru tırmandım ve pürüzsüz çıplak gövdesiyle karşı karşıya kaldım. Sanki parlak bir ışık gözlerimi almış gibi kirpiklerimi kırıştırdım. Hiç erkek gövdesi görmemiş değildim lakin bu, beklediğim bir görüntü değildi. Omuzlarının genişliği buradan ülkenin diğer ucuna yol olabiliirdi.

Bakışlarım olması gerekenden daha uzun bir süre sonra yüzüne çıktığında mavi gözleri gördüğü şeyi anlamak ister gibi hafifçe kısılmıştı. Yüzü solgundu ve saçları ıslaktı. Islaklığın nedeninin ter olduğunu fark ettiğimde kaşlarım havaya kalktı.

“Burada ne işin var?” diye sordu ters ters.

“Sana bakıcılık yapmaya geldim.”

Ağır ağır iç geçirdi ve kapıyı kapatacak gibi oldu. “Katil bebek *Chucky*’yi bakıcı olarak tercih ederim.”

Gözlerimi devirip kapıyı tuttum. Ellerim soğuktan morarmıştı, kaybettiğim eldivenlerimin yasını şu an tutuyordum. “Ben de çok meraklı değilim sana bakmaya ama görev bu. İşverenim beni buraya gönderdi.”

Alar’ın buruşan suratı huysuzluğunu ele veriyordu. Onu hiç bu kadar aksi görmemişim, yüzünden şer akıyordu. “İşverenin peşime birini takmasa rahat edemiyor.” Sonra beni iyice inceledi. “Neden morgda kalmış gibisin sen?”

Üşüdüğüm için sallanmaya devam ettiğimi fark edince duraksadım. “Üşüdüm de ondan.”

Kapıya doğru bir adım daha atıp dışarı şöyle bir göz gezdirdi. “Hava o kadar soğuk değil sanki.”

“Motorla geldim,” dedim ve bıkkın bir nefes verdim. “İçeri girme izin verecek misin artık?”

Üzerimi şöyle bir süzdükten sonra geçmem için yol verdi. İçeri geçip sıcak havayı minnetle karşıladım, kaslarım anında gevşemişti. Kasımı portmantoya bıraktığım sırada Alar arkamdan gelip zombi edasıyla yürüyerek kendisini koltuğa attı ve sere serpe uzandı. “Ee, bana nasıl bakıcılık yapacaksın, *Karate Kid*?”

Ona dik dik baktım. "Sana nasıl yardımcı olabilirim, istediğin bir şey var mı?"

Dudaklarını büktü, bir kolunu kaldırıp başının altına koyduğunda pazıları şişti. Huysuzluğunun yanına alaycılığı da yerleşmişti. "Ateşim var, ılık bir duş almama yardım edebilirsin."

Oturma odasının ortasında dikilmiş, koltukta uzanan hâline bakarken suratımın nasıl görüldüğünü az çok tahmin edebiliyordum. *Buldogg*. "Embesilin tekisin."

Cık cıklayarak, "Patronunla böyle konuşamazsın," dedi işaret parmağını olumsuz anlamda iki yana sallayarak.

"Benim patronum Uygar."

Kaşlarını çattı, bu cümleden pek hoşlanmış görünmüyordu. "Ben de patronum. Buraya benim için gelmedin mi?"

Ona omuz silktim ve üzerimdeki ceketı çıkardım, yeterince ısınmıştım. "Sen bakılması gereken bir çocuksun ve iznin olursa işimi yapacağım."

Mutfığa doğru ilerleyip tezgâha şöyle bir göz attım. Hasta çocuklara bakma konusunda iyiydim, kardeşlerime hep ben bakardım. Dolapları açıp kapatarak bir kova arayışına koyuldum, o sırada arkamda hissettiğim kıpırtıyla elim dolap kulpunda asılı kaldı. Ensemde karıncalanma hissettim, uyarı sinyalleri çalıyordu.

Alar kişisel alanımı işgal etmiş, arkadan bana yaklaşmıştı. Sırtıma değen teninin sıcaklığı neredeyse kazağımdan içeri sızıyordu. Tüm uzuvlarım beton dökülmüş gibi kaskatı kesildi. İki yanımdan tezgâha tutunan ellere baktım, belime değen kollar beni kapana kısırmıştı. Önce o kadar tepkisizdim ki vücudum da içim de bir o kadar durgundu, sonra sanki ani bir elektrik akımına kapılmış gibi şoka girdim ve nabzım deli gibi atmaya, bedenim karıncalanmaya başladı.

Kulağıma doğru yaklaşıp maşa yaptığım saçlarımın bir tutamını dudağıyla oynattı. "Bana çocuk mu dedin sen?"

Dediğim ana lanet olsun!

Bu ahmaktan etkilenmeme imkân yoktu ama bedenim ve toz tutmuş raflara kaldırdığım hormonlarım benimle aynı şeyi düşünmüyordu. Çoğu zaman robot gibi olsam da ben de bir insandım. Hayatımın çoğu bölümünde duygulara yer vermezdim, hormonlarım geri planda kalırdı. Duygusal olarak takıldığım erkekler, cinsel yakınlaşmalarım olmuştı fakat hepsi bir yerden sonra bitmişti. Ben dominant bir karakterdim, onlar ise yanlarında yardıma muhtaç kızları istiyorlardı. Birinin

arabası bozulduğunda tekerleği benim takmam, diğerinin bana laf atan bir erkekle takışmaya çalışması sırasında ona da laf atana da posta koymam ilişki mevzularıma son noktayı koymuştu.

Fakat şu an neredeyse ilk defa bir erkeğin kolları beni sarmış gibi yanaklarım yanmaya başlamıştı. Vücudumun tepkisine kaşlarımı çattım, kendi kendime bir mücadele vermeye başlamıştım.

Ne alaka Deren, kendine gel.

“Beni iyi dinle, davulcu,” dedim ona sakın bir sesle. “Kollarının bedeninde kalmasını istiyorsan bana dokunma.”

Alar lafımı ikiletmedi ama geri çekilirken ellerinin belime sürtünmesini sağlamıştı. Tüm tüylerim anında havaya kalktı, ürperen tenimi ovuşturmamak için kendimi zor tuttum. *Piç kurusu!*

Ona doğru dönüp ters bir bakış attığımda ellerini teslim oluyor gibi kaldırmıştı. “Tamam, dokunmam.” Suratında pis bir sırıtiş belirmişti.

O tekrar koltuğa uzandığında ben de asılmış suratımla kalan işime geri döndüm. Bir kova çıkarıp içine su ve birkaç damla sirke koydum, çekmecedan bulduğum temiz bir bezi de alarak yanına gittim.

“Sirkeli su mu?” dedi dehşet içinde. “Sirke kokarım, yapma!”

“Kes mızızlanmayı, ateşini düşürmek için güzel bir yöntem.”

Alar suratını buruşturarak geri geri kaydıldı. “Ateşten havale geçirmeyi tercih ederim.”

Gözlerimi devirip bezi suya soktum ve sıkarak ona yaklaştım. Koltukta onun uzandığı yerden boşta kalan kısma oturduğumda gövdesi kalçama değiyordu ama oralı olmamış gibi yaptım. “Getir alnını.”

“Hayır,” dedi başını iki yana sallayarak.

Kolunu hızla yakaladığımda kasları avuçlarıma denk geldi ve yine *oralı olmamış* gibi davrandım. Onu aniden çektiğimde gücüm karşısında afalladı ve bedeni ileri atıldı. Neredeyse yüz yüze gelmiştik, yaptığım hareketten anında pişman oldum.

Dudaklarını dikkatle inceleme gibi bir gaflete düştüm, dolgundu ve ıslak görünüyordu. Çenesinde çıkmaya başlamış açık renk sakalları saçlarıyla aynı renkteydi. Mavi gözleri, ikizine benzeyen tek kısımdı. O bana baktı, ben de bir süre ona bakakaldım. Bu çocuk hep bu kadar hoş muydu?

Ya da ben çok yalnız kalmıştım ve hormonlarım yönünü şaşırmıştı. En son hayalet olduğumu öğrendiğini söylediği ve dans ettiğimiz andan beri bedenim ona tepki verip duruyordu. Bu durum sinirlerimi bozmaya başlamıştı. Hormonlarımı da yere serebilseydim keşke.

Mavi gözlerinin dudaklarıma kaydığını fark ettiğimde tehlike çanları, kilise çanlarını sollayacak şekilde deli gibi çalmaya başladı. En aptalları buydu ve ilgimi çekmiyordu. Çekmiyordu. Çekmiyor...

Birbirimize iyice yaklaşmıştık. Çok saçma, çok saçma...

Biraz daha yaklaştık.

Gerçekten içlerinde en geri zekâlı olanını mı seçtin? Bu soruyu Efra'nın Alar'a olan ilgisini anladığımda ona sormuştum. Acaba ilgisi ciddi miydi yoksa hayranlıktan mı ibaretti?

Aniden bezi Alar'ın alnına yapıştırdığımda gafil avlandı ve bedeni geri devrildi. Başını yastığa yaslayıp alnına yapışmış sirkeli bezi eliyle kavramaya çalıştı ama eline bir tokat indirdim. "Dokunma."

"Lanet olsun kadın, reflekslerin *Örümcek Adam* gibi!"

O söylenirken çaktırmadan derin bir nefes verdim. Az kalsın dudaklarımız mı birleşecekti yoksa bana mı öyle gelmişti, bilmiyorum ama yosun tutmuş kalbim deli gibi çarpıyordu.

"Ballı süt yapacağım, ben gelene kadar sakın o bezi alnından ayırma."

Buruşmuş suratıyla gözlerini kapatıp homurtulu bir ses çıkardı. "Küçük kardeşlerim bile hastalanınca senden daha az söyleniyorlar," dedim sinirlenerek.

"Kardeşlerin mi var?" diyerek sorduğunda Uygur'ın ona her şeyi anlatmadığını fark ettim. Sadece Hayalet olduğumdan söz etmiş olmalıydı.

"Evet, üç tane."

Ben bal ve süt var mı diye araştırırken o da kardeşlerimin yaşlarını ve isimlerini soruyordu. "Halil'den bir haber var mı?" diyerek dilendirilen çocuğu sordum.

"Giray karakoldakilerle irtibat hâlinde. Çocuğu sevgi evine yerleştirmişler."

Halil'in nasıl bir hayatı olduğunu düşündüğümde canım sıkılıyordu, en azından bundan sonra daha iyi bir yuvası olması için evrene sessiz bir dilek gönderdim. Çivi denilen orospu çocuğu yakalanınca daha çok rahatlayacaktım.

"Onu ziyarete gitmeye ne dersin?"

Alar'ın sorusuyla beraber ona dönüp baktım, alnında bezle gözleri kapalı uzanıyordu. Bana bakmadığı için onu daha dikkatli incelerken dudaklarım kıvrıldı. Bu güzel bir davetti.

“Olur,” dedim yüzümün aksine ifadesiz tuttuğum sesimle.

Tekrar tezgâha dönüp sütü bardağa doldurmaya başladığımda kapı çaldı, duraksayıp *kim geldi* der gibi Alar’a baktım. O da tek gözünü açmış, merakla kapıyı izliyordu.

Gidip kapıyı açtığımda karşımda beliren kızla bir süre birbirimizi baktık. “Ben sağlık kabininden geliyorum,” dedi kız. “Giray Bey gönderdi.” Artık nasıl baktıysam kız benden ürkmüş olmalıydı ki sesi çekingen çıkıyordu.

Yabancı birini gördüğüm an devreye giren korumalık içgüdümü bıraktım, hemen bakışımı düzelttim. Tam onu içeri davet edeceğim sırada, hasta bebeğin üstünün çıplak olduğunu hatırladım ve kız içeri geçecekken kolumu kapıya koydum.

Yaptığım harekete ben bile şaşırmıştım ama kız belki de üstü çıplak bir hastayı tedavi etmek istemezdi, burada onu da düşünüyordum. “Bir saniye, hastanın müsait olup olmadığına bakayım.”

Kapıyı kapattığımda hasta, bezin altından yarım yamalak görünen gözlerini bana dikmişti. “O kimmiş?”

“Hemşire göndermişler,” dedim onu incelerken. “Üzerine bir tişört falan geçir istersen, kız rahatsız olmasın.”

Alnındaki bezi çekti ve hafifçe doğruldu. Vücuduna şöyle bir göz gezdirdikten sonra tekrar bana baktı. Yüzünde miskin bir sırıtma belirmişti. “Rahatsız olacağını sanmıyorum.”

Gözlerimi devirirken neredeyse yuvalarından çıkacağını hissettim. “Her kız senin steroid bastığın kaslarını görmek isteyecek diye bir şey yok.”

Birden ayağa kalktığında resmen tavus kuşu gibi kabardı. “Steroid basmışım gibi mi görünüyor, harika!” Sonra aheste hareketlerle yanımdan geçip hemşireye kapıyı açtı. “Selam,” dedi resmen güneş gibi parlak bir gülümsemeyle. “Hasta benim. Buyurun.”

Yavaşak!

Bana kapıyı açtığında şer satan çocuk gitmişti, içeri giren hemşireye yaralı bir ceylan pozu kesen ahmağın teki gelmişti. Kız, ona bakmama-ya çalışarak içeri girdi. Rahatsız olmuş görünmüyordu ama kaçamak bakışlarla süzmeden de edemiyordu.

“Çok ateşim var,” dedi Alar dudaklarını neredeyse bir çocuk gibi bükerek. “Ve midem bulanıyor.” Kıza iyice yaklaşmıştı, kur yaptığı her hâlden belli oluyordu. “Kurtar beni.”

Kız, topladığı siyah saçlarından sızan bir tutamı kulağının arkasına atıp gülümsedi. “Elbette.”

“Aa, senin de gamzen var,” dedi ve kendi gamzelerinin de görüneceği şekilde sırttı Alar.

Kız biraz daha gülümsediği sırada, aniden bir koku almış gibi belli belirsiz burnunu kırıstırdı. Güler gibi bir ses çıkarıp dudaklarını birbirine bastırdım, Alar bana kötücül bir bakış attıktan sonra kokunun kendisinden kıza ulaştığını anladı. *Sirke kokuyordu.*

Alay dolu bir sırıtışla kollarımı gövdemde birleştirdim ve Alar’ın başarısız kur deneyimini izlemeye koyuldum.

Kız çantasını açıp içini karıştırmaya başladı. “Semptomlarınızı bize ilettiler. Ateş ve mide bulantısı için size bir iğne yapacağım.”

Koltuğa oturarak somurtmaya başlayan Alar iğneyi duyunca durumun farkına vardı, neredeyse poposunda torpil patlamış gibi havaya sıçradı. “Ne iğnesi?” dedi dehşetle. “İmkânı yok. Bana bir ilaç falan verin.”

Kız hayretle koca bebeği izlerken ben yarı alay dolu gülüyor, yarı ikaz dolu bakışlarla ona yaklaşıyordum. “Rahatlamak istiyorsan uzan şuraya da kız iğneni yapsın,” dedim. “Yoksa iyileşmen uzun sürer.”

“Yoo, yoo,” dedi Alar.

Yukarı kaçmaya niyetlendiğini fark edince kolundan yakalayıp onu koltuğa fırlattım. Bu kadar güçlü olmama hâlâ alışmamış olmalıydı, bedeni hep bana yenik düşüyordu. Onu omuzlarından yakalayıp iyice üzerine bastırdım ve sırtüstü uzanmasını sağladım. “Dön,” dedim gözlerine dik dik bakarak. Şok olmuş, dudakları aralık kalmıştı.

Üzerindeki baskımı azaltıp ona dönmesi için fırsat tanıdığım da hafifçe hareketlendi. İsteksiz bir şekilde dönmeye çabaladığında koltuğun kenarına geçip başının denk geldiği kısma yaklaştım. O yüzüstü yattığında hâlâ omuzlarını tutuyordum. Yüzüm yüzüne denkti.

“Yapabilirsin,” dedim kıza onay vererek.

Alar tekrar kalkmaya niyetlenince omuzlarına iyice bastırdım ve yüzüne demir gibi sert bir ifadeyle bakmaya devam ettim. “Kıpırdarsan iğneyi ben yaparım.”

“Kapat gözünü,” diyerek homurdandı. “Popomu görmeni istemiyorum.”

Dudaklarım gülmek ister gibi titreşti ama üzerindeki hâkimiyetimi kaybetmemek için sertliğimi sürdürdüm. “Çok meraklıydım senin popona!”

“Bakma ya!” diyerek homurdandığında gözlerimi devirdim.

“Tamam be.” Gözlerimi kapattığım esnada kız iğneyi hazırlamış, Alar’ın gri eşofmanını sıyrıyordu. Alar’ın omuzları kaskatı kesilmişti, nefes alış veriş hızlanmıştı. Birden elimi yakaladığında neredeyse irki-
lecektim.

Gerçekten şu an Alar Ateş’e iğne yapılırken elini mi tutuyordum?

Gözümü açtığımda onun gözlerini yumduğunu ve iğnenin gelişini beklediğini gördüm. Elim de aynı sıkılıkta kavramıştı. Kız iğneyi batırdığında neredeyse elim avucunda un ufak olacaktı, dişlerini sıkarak bekledi.

“Allah’ım inşallah kaybolurum, inşallah kaybolurum. Uzaya atarlar beni inşallah Allah’ım, inşallah uzayda kalırım...”

İnternette viral olan bir videoyu taklit ettiğinde sırtımaya başladım, o kadar komikti ki...

Kız iğneyi çıkarıp doğrulduğunda Alar derin bir nefes verip gözlerini açtı ve bana baktı. “Gülebiliyor muydun ya sen?” Bakışları bir anda derinleştğinde bu an için çok tuhaf kaçtı. Poposundan iğne yemişti ve ben de elinden tutuyordum. Sırtışım yarım yamalak ağzımda kalmıştı, bir anda enseme ateş bastı.

Elimdeki tutuşunu bu sefer başka türlü hissetmeye başladım, o da hissetmiş olacak ki biraz gevşetse de elimi bırakmadı.

İğneyi vuran kızın sesini duyduğumuzda ana geri döndük, birden elimi çektim. “Size içmeniz için bir ağrı kesici bırakacağım. Eğer şikâyetleriniz devam ederse bir doktora görünmenizde fayda var.” Kız eşyalarını toplayıp kapıya doğru ilerledi, ben de ayağa kalkıp onu yolcu etmeye gittim.

O gittiğinde Alar hâlâ aynı pozisyonda uzanıyordu.

“İğne bitti, normale dönebilirsin.”

Yüzüstü yatmaya devam etti. “Popom düştü ya! Nasıl hareket edeceğim ben?”

Gülme. Gülme şu aptala. Gülme.

“Abartma,” dedim ballı sütü yapmaya devam ederek. “Düzgünce uzan ve şu sütü iç. Sonra da biraz dinlen, iyi olursun.”

Sızlana sızlana hareket edip sırtüstü döndü ve poposunu ovuşturarak surat buruşturdu. O söylenmeye devam ederken ben de sütünü uzattım, onu da suratsız bir şekilde içmeye başladı.

Bir süre sessizce onun sütü bitirmesini izledim, sonra uzanıp gözlerini kapattığında iğnenin etki etmeye başladığını anladım. İyice mayışmış görünüyordu.

Kalkıp ateşini kontrol etmek için avucumla alnına dokundum, niyetim tamamen bu yöndeydi ama elimi aniden yakalayıp beni kendine çekince ne olduğumu şaşırdım. Üzerine devrildiğimde nefesim kesilmişti, ellerim çıplak gövdesine yapışmıştı.

“Ne yapıyorsun sen?” dedim ikaz tınısı taşıyan sesimle.

“Seni ilk gördüğümde şok olmuştum.” Gözlerini kapatmıştı, sanki mırıltıyor gibi konuşuyordu. Mayıştığı belliydi. “Sonra birden beni yere serdin, seni manyak kadın.”

Ensemde oluşan yanma tekrar baş gösterdi, bu sefer sırtıma doğru iniyordu. Son söylediğini es geçip ilk cümleye odaklandım. “Niye şok oldun?” diye sordum sesimi kayıtsız tutmaya çalışarak.

“Çok güzelsin.”

Öylece durdum, gözlerimi bile kırpmadım. “Ee?” dedim aynı kayıtsız tonda. Siktir, sırtımdan inen sıcaklık bambaşka yerlere ulaşıyordu.

“Gözlerin sanki dibinde yer yer gri taşlar ve yeşil yosunlar olan bir göl gibi.”

Ağzım hafif aralık kaldı, ne diyeceğimi bilemeyerek öylece kaldım. “Yazar ol sen, bırak davulu.”

Miskin sırtması dudaklarını kapladı. “Kalbim de davullarım kadar güçlü gümbürdüyor, fark ediyor musun?”

Gövdelerimiz birbirine yapışık olduğu için hissedebiliyordum, kalbi en az benimki kadar hızlı atıyordu.

Kendimi geri çekip kollarından kurtuldum, ayağa kalktığımda gözlerini açmaya çabalıyordu ama ancak yarım yamalak aralamayı başardı. “Bu mal bir harikaymış,” dedi aheste aheste. “Fena uçtum.”

“Aptal,” diyerek mırıldandım dudaklarım seğirirken.

O gözlerini tekrar kapatıp yastığa iyice kıvrıldığında ben de nefesimi düzene sokmaya çalışarak tezgâha doğru ilerledim ve musluğu açıp yüzüme su çarptım. Resmen akşam akşam ayarlarımla oynamıştı. Gidip tekli koltuğa oturduğumda nefes alış verişini düzene girmişti hatta bir süre sonra *horlamaya* başladı.

Bayık gözlerle onu izlerken nabzım söylediklerini hatırlayınca hızlanmakla beni tehdit ediyordu. Ellerimi açıp kapattım, sinir uçlarım gerilmişti. Ben burada kendimle cebelleşirken horultusu tüm odayı sarıyordu. Gözlerimi devirip telefonumu çıkardım ve biraz *Instagram*’da dolaşım.

Motorumla çektiğim fotoğraflar, kardeşlerim ve ara sıra attığım *selfi*lerim vardı. Çok fotoğraf çekilmezdim. Beni çeken arkadaşım da olmazdı, gerçi pek arkadaşım olduğu da söylenemezdi.

Arama yerine Ateş yazıp grubun resmî sayfasına baktım. En son üçünün sahnede bir fotoğrafı vardı. Alar bagetlerini havada çaprazlama tutmuştu, Uygur ve Bora gitarlarını çalıyorlardı.

Yorum kısmına girdiğimde herkesin sevdiği üyeye methiyeler dizdiğini gördüm. Onları tanımadığım için kendime hayret etmem gerekirdi, hayranları azımsanmayacak kadar fazlaydı. Bora lider olarak dikkat çekiyordu, Uygur'ın hayranları onun ağırbaşlı duruşundan hoşlanıyorlardı, Alar'ın hayranları ise hepsinden arsızdı. Tıpkı kendisi gibi...

Alar'ın kızlar tarafından parçalanmaktan hoşlanan bir tip olduğu konusunda Uygur beni uyarmıştı, onu özellikle bu konuda korumam gerekiyordu. Gözlerimle çıplak göğsü uykusunda usulca inip kalkan Altın Prens'e baktım.

Eğer onunla zaman geçirmeseydim asla dikkatimi çekmezdi fakat gerçekten yakışıklıydı. Benim dikkatimi çeken, kişiliği ve enerjisiydi.

Vurdumduymaz tavırlarının altında başka biri var gibi görünüyordu. Çivi'nin peşine düşmesi, Halil için yaptıkları, esprili tavırlarıyla en kötü anları bile başka bir hâle getirmesi... Ben hayata çok ciddi yaklaşıyordum ve bana hiç benzemiyordu.

Bir saat kadar o şekilde yorumları okudum. Sahne performanslarını da izlediğim sırada saat gözüme çarptı, birden ayaklandım. Artık gitme vakti gelmişti.

Uygur'ı arayıp telefonu kulağıma götürdüm, ikinci çalışta açmıştı.

"Efendim?"

"İkizin uyuyor. Vakit geldi, ben de evden çıkıyorum."

"Tamam. Bora ve Maya da birazdan evde olur. Sen çık, alanda görüşürüz."

"Görüşürüz," dedim ve telefonu kapattım. Ayağa kalkıp oturma odasının ortasına geldiğim sırada Alar'ın sesi beni durdurdu.

"İkizimle mi görüşeceksin?"

Başımı çevirip ona bakarken telefonu cebime koyuyordum. Gözlerini açmış, beni izliyordu. "Horlamanın kesilmesinden uyandığını anlamalıydım."

Kaşlarını çattı. "Horlamam ben."

"Sana bu bilgiyi veren ben olmak istemezdim ama horultun buradan evrenin ucuna kadar ulaşır."

Doğrulduğunda göğsündeki kaslar şişti, oraya bakmamaya uğraştım. "İkizimle mi görüşeceksin diye sordum."

“Sana ne?” dedim bezgin bir sesle. “Uyu sen, Bora ve Maya birazdan gelirlermiş.”

Tam arkamı dönecekken iyice doğrulduğunu gördüm, kurt köpeği gibi dikkat kesilmişti. “Ya onlar gelene kadar bana bir şey olursa?”

“Ne olacak?”

“Kalp krizi geçirebilirim mesela.”

Gözlerimi devirdim. “Benim görevim buraya kadardı, bundan sonrası senin sorunun.”

Arkamı dönüp önce deri ceketimi, sonra da portmantodaki kaskımı aldım. “İyi geceler,” dedim Alar’a bakmadan, daha fazla onu görmek istemiyordum. Evden çıktığımda sanki uzun süredir nefes almıyordum gibi soluklandım. Altın Prens ile yalnız vakit geçirmek bünyemi sarsmaya başlıyordu.

Motorumun yanına geldiğimde kaskı başıma taktım ve deri ceketimi üzerime geçirdim. Fermuarını en sona kadar çektiğim sırada evin kapısının açıldığını duydum ve orada bir hareketlilik oldu.

Alar’ı gördüğümde kaşlarım çatılmıştı. Önce etrafı taradı, sonra da yavaş adımlarla bana doğru yürümeye başladı. Üzerine bir kazak geçirmişti, elinde de iki mont tutuyordu. Birini bana uzattığında kaşlarımı kaldırıp ona baktım. Mayışıklığı biraz dağılmıştı ama gözleri hâlâ yarım bakıyordu.

“O üzerindekiyle motor mu sürülür?”

Afalladım.

“Nemrutluğu bırak da giy,” dedi tekrar uzatırken. Montu tuttuğumda o da diğer montu üzerine geçirdi. Sonra elini cebine sokup bir bere çıkardı ve onu da başına taktı. “Off, hava baya soğumuş ya.”

“Hastasın sen, eve gir,” diyerek ikaz ettim onu. Nereye gitmeyi planlıyorsa şu an peşine takılıp ona korumalık yapamazdım. Uygar’a haber vermem gerekiyordu.

“Yoo, ben de seninle geliyorum.”

Anlam vermeye çalışırken suratımı buruşturdum. “Ne?”

Motorda arkama binmeye hazırlanır bir hâli vardı, ellerini birbirine sürtüp dişlerini göstererek sırttı. “Bu ilaç beni uçurdu. Bundan fazla nasıl uçabilirim diye düşündüm ve aklıma çok iyi bir fikir geldi.”

Kaşlarımı kaldırarak devamını getirmesini bekledim.

“Tabii ki bir *hayaletle* motor yarışı yaparak.”



ÇÖZÜLEN BUZLAR



Efra Demir

Oturma odamızdaki koltuğa uzanmış, krakerimi havuç yiyen bir tavşan gibi kemirirken elimdeki telefona bakıyordum. *Stalk* yapmak en sevdiğim şeydi, ünlülerin bile neler yaptığını takip ediyordum. *Miley Cyrus*, *Liam Hemsworth*'ü nasıl kaçırdı, aklım almıyordu.

Hemsworth kardeşlerin fotoğraflarında dolaşırken aklıma başka kardeşler geldi. Paketten bir kraker daha alıp kemirmeye devam ettim ve o kardeşleri aklımdan atmaya çalıştım. İkisi de fazlasıyla zihnimi ve hayatımı meşgul etmeye başlamışlardı, buna biraz ara vermem gerekiyordu. Durum artık hayranlık boyutunda değildi, direkt hayatımdalardı.

Derin bir nefes alıp bu sefer de *Skarsgard* kardeşlere denk geldim ve yine aklıma Ateş ikizleri geldi. Bu sefer iki tane çubuk alıp hırsla kemirmeye devam ettim. Ne film izleyebiliyordum ne kitap okuyabiliyordum, belli ki yabancı ünlüleri bile takip etmek bir işe yaramıyordu; düşünceler neredeyse kafatasımdan fırlayacaktı.

Biraz müzik dinlemenin iyi olacağını düşünüp *Spotify*'dan *Shawn Mendes'in It'll Be Okay* şarkısını açtım.

Şarkının ortalarına geldiğimde o kadar iyi gelmişti ki *Instagram*'da paylaşıp, kendime kahve yapmak için mutfağa doğru yol aldım. Gidip derslere biraz göz gezdirsem iyi olacaktı. Vize zamanı yaklaşıyordu, bu da şimdiden gerilmeme neden oluyordu. Aynı zamanda dans sınıfında da eşleşmiştik, bir dans gecesi düzenleyip çalıştığımız koreografiyi sergileyecektik; bir nevi sınav gibi bir şeydi.

O sırada vizeleri hatırlattığım için Uygur'ın bana terslendiği aklıma geldi ve sıcak suyu kupaya doldururken suratım daha da düştü. Beynimin Ateşlilerden kurtuluşu yok gibi görünüyordu.

Kahvemi yaptıktan sonra, annemlerin eve gelme saati yaklaştığı için odama doğru ayağımı sürüye sürüye ilerledim. Üzerimde çiçekli eski usul İngiliz pijamam vardı, ince telli saçlarım tepeden minicik bir

topuzla tutturulmuştu. Odama girip ders çalıştıktan sonra okuyacak güzel bir şeyler bulma umuduyla kitaplığıma bir göz gezdirdim fakat hiçbir şey bulamamıştım. Yeni kitaplar sipariş etmem gerekiyordu; kitap alışverişi de en az okumak kadar keyif veriyordu, bunu gerçek okuyucular iyi bilirdi. Çalışma masama oturduğumda derse başlamadan önce son kez bir *Instagram*'a bakmaya karar verip telefonu elime aldım. Bu riskli bir hareketti çünkü sonrasında mutlaka sosyal medyaya takılı kalınırdı ama dayanamamıştım.

Hesabıma girip kısa bir *keşfet* sörfü yaptıktan sonra paylaştığım fotoğrafa tıkladım ve kimler bakmış diye şöyle bir göz gezdirdim. Gördüğüm şeyi algılamam birkaç dakika sürdü, sonrasında kalbim resmen kendini odamın penceresinden atmıştı.

Tiz bir çılgılık atıp masadan fırladım. Odamın ortasında ekrana pürdikkat bakarken listede gördüğüm ismi tekrar tekrar okudum.

Uygar Ateş.

Birkaç kere daha bakıp fan hesabı olmadığından emin oldum. Bu gerçekten Uygar'ın hesabıydı ve *benim* hikâyeme bakmıştı. *@Uygarnateşlimavileri* bu an için ruhunu ortaya koyabilirdi ve benim de ruhum bir süre bedenimi terk etti.

Oradan oraya yürüyerek ekrana bakmayı sürdürdüm, sonra gözlerim boş boş odamda dolaştı. Bu da neydi şimdi?

Profiline tıkladığımda hesabının kilitli olduğunu gördüm. Aslında bunu zaten biliyordum, daha önce de bakmıştım. Sadece grup hesaplarını açık kullanıyorlardı, kendi kişisel hesapları kilitliydi. Tabii, Alar hariç. O daima profilini açık kullanırdı ve takipçisi en fazla olan üyeydi.

Sakince yatağıma oturup dudaklarımı kemirirken dişlerim neredeyse etimi kesecekti. Babam bu hareketimi gördüğü an beni uyarırdı, tik olmasından korkuyordu. Parmağım ekrana gidip geldi, bir süre daha öylece baktım. Sonra bir anda takip et butonuna bastım.

Deli gibi oradan oraya dolanmaya başladım. Ateşliler bir aradayken, sürekli Ulaş ve Alar'ı *stalk*lardım, Uygar ve Bora'nın hesaplarını ne görme isteğim vardı ne de onları merak ediyordum. Bora daha önce de Maya'ya anlattığım gibi, kalbimi kırıp elime verecekmiş gibi duruyordu. Uygar o kadar soğuk geliyordu ki kalbimi ısıtması mümkün görünmüyordu.

Videolarda da en çok bu ikisini izlemiştim. Ulaş'ın sesini çok seviyordum, Alar'ın ise bateri çalarken yaptığı bir hareket olurdu; bagetlerini havada döndürdükten sonra çaprazlama başının üzerinde tutar ve birbirine vururdu. Bu çok hoşuma giderdi.

Şimdi ise Uygur Ateş'i arkadaş olarak eklemiştim. Ya kabul etmezse?

"Saçmalama Efra, rezil olacak değilsin, önce o senin hikâyene baktı."

Kendi kendime konuşurken dudaklarımı kemirmemeye çalıştım, *nude* tonlarındaki ojelerimi kontrol ettim; soyulma yoktu, gayet güzellerdi. Oyalanmaya çalışıyor, heyecanlandığımı kendime itiraf etmekte bile zorlanıyordum. Aynı *WhatsApp* grubundaydık ama gruptan bir süredir pek konuşulmuyordu. Bizzat girip hikâyeme bakması neydi şimdi?

Telefona tam yarım saat boyunca baktım, ders çalışmak da bu şekilde yalan olmuştu. *Belliydi böyle olacağı ya, neyse*. Biz öğrenciler hem ders çalışmadığımız için vicdan yapıyorduk hem de durumu düzeltmek adına bir adım atmayıp vicdanımızda yuvarlanmaya devam ediyorduk.

O sırada ekranda bir bildirim belirdi ve pencereden atlayıp yaralı kalan kalbim son nefesini verdi. Uygur arkadaşlık isteğimi kabul etmişti ve... *Beni takip ediyordu*.

"Ay," dedim alnımı tutup saçımı geriye çekerken. Bir süre bön bön ekrana baktıktan sonra elimle kendimi yellemeye başladım. "Ne yaşıyor şu an?"

Ekranda *Instagram*'dan bir bildirim daha belirdiğinde bu sefer ağzım aralık kaldı ve kaşlarım çatıldı.

Uygur Ateş: *Müsait misin?*

Mesaj atmıştı. *Mesaj mı atmıştı?*

Instagram'a girip mesaja tıkladım ve bir süre soruya öylece baktım. Görüldü attığımı görebileceği için acilen cevap yazmam gerekiyordu.

Ben: *Evet.*

Bir iki dakika sonra gördü ve kısa sürede cevap yazdı.

Uygur Ateş: *Benimle bir yarışa daha var mısın?*

Soruya bakakaldım. Bir yarış daha mı? Neredeyse kirpiklerim birbirine değecek kadar gözlerimi kıstım, dudaklarımı çoktan ısırmağa başlamıştım. Babam beni görmese iyi olacaktı.

Ben: *Bu yüzden mi beni stalklıyordun?*

Yazıyor...

Uygur Ateş: *Hayır, seni özlediğim için.*

Ağzım bir karış açık kaldı, midemde bir şeyler yerinden hopladı. Cümlelerin güzelliği beni şok etse de ciddi olmadığını bilecek kadar aklım başımdaydı.

Ben: *Komik olmayı Alar'a bırak.*

Yazıyor...

Uygar Ateş: *Komik erkeklerden hoşlandığın için şansımı deneyeyim dedim.*

Ağzım daha da aralandı, gözlerim ise kısılmaya devam ediyordu. Bana laf mı sokmuştu bu? Sırtımı yatak başlığıma yaslayıp pijamalı bacaklarımı kendime çektim ve tıkır tıkır telefonun ekranına dokunmaya başladım.

Ben: *Neden seninle yarışa katılayım, bu işten kârım ne olacak?*

Bir önceki yarışta Alar'ı etkileme konusunda bana yardımcı olacağını söylemişti, acaba yine aynı anlamayı mı yapacaktı?

Ekranı o mavi, ciddi gözleriyle bakışını hayal ettim. Acaba motoruna yaslanmış, sigara mı içiyordu? Siyah saçları rüzgârda dağılırken kirli sakalını mı sıvazlıyordu?

Yazıyor...

Uygar Ateş: *Evinin önündeyim, gelmek istersen on dakika içinde burada ol.*

Pencereden atlayıp öldüğünü düşündüğüm kalbim, tek gözünü açarak etrafa baktı ve bu sefer dilini dışarı çıkarıp gerçekten mevta oldu. *Evimin önündeydi, evimin önündeydi, evimin... Aman Allah'ım!*

Pencereye koşarken çimlerde seken bir ceylana benziyor olmalıydım. Perdeyi hafifçe araladım ve sokağın karşısında park edilmiş motora yaslanan Uygar'ı gördüm.

Şok içinde ona bakarken o da beni gördü ve sigarasını dudaklarına götürürken bir elini selam verir gibi havaya kaldırdı.

Aniden perdeyi kapattım ve nabzımın yavaşlamasını bekledim. Bu şekilde yarışa katılmayı bırak, şuradan şuraya hareket edemiyordum. Sonunda üzerimdekiler gözüme çarptı ve tipimi düzeltmek için on dakikam olduğu aklıma geldi.

Yarış falan aklımdan tamamen uçmuştu, koşarak odama gittim ve dolabımı açtım. Hızla üzerime beyaz bir *crop* bluz, altına da gri bir kot geçirdim. Topuz yaptığım saçlarımı açıp çıkan toka izini neyse ki hızlı ısınan düzleştiricimle düzelttim. Annemler eve gelmeden çıkmam gerekiyordu yoksa gitmem çok zordu. Onlara Maya ile takıldığımı söyleyecektim.

Evden çıkarken de üzerime beyaz bir şişme mont ve beyaz bir *sneaker* geçirdim. *Michelin*'in beyaz lastik adamına benzemediğimi umarak anahtarımı ve telefonumu cebime koyduktan sonra evden çıktım.

Soğuk hava yüzüme çarptığında biraz olsun kendime gelmemi sağlamıştı. Uygur'ın olduğu yere doğru yürümeye başladım, beni gördüğünde sigarasını söndürdü ve yakınındaki çöp konteynerine yürüyüp izmariti içine attı. Ben tam karşısında durduğumda o da tekrar motoruna yaslanmış, dikkatle beni izliyordu.

Nabzım boğazımda resmen ritmi çalgın bir dans tutturmuştu, nasıl konuşulacağını hatırlayana kadar orada öylece dikildim.

"Neden benimle yarışmak istiyorsun, yine mi birini bulamadın?" diye sordum sonunda. Ellerimi montumun cebine soktum ve rahat bir tavır takınmaya çalıştım.

Başını hafifçe eğdi, beni izlerken bakışlarından kaçmak istedim ama bakabileceğim başka bir yer yok gibiydi. Tüm sokak ondan ibaretti.

"Seninle kazanmanın daha kolay olacağını düşündüm."

"Son performansından memnun kaldığın için onur duydum," dedim kaşlarını havaya kaldırarak. "Ama bu işten bir çıkarım yok."

Başını biraz yana eğdi ve beni incelemeyi sürdürdü. "İkizimle ilgili daha fazla tüyo istemez misin?"

Daha önceki anlaşmamız bu yönde olsa da sanki bu, şu anda tuzak bir soruydu. Bakışlarındaki yoğunluk ve bedeninin yaydığı titreşim beni afallattı, cevap veremedim. Sessiz kaldığımı görünce olumlu bir cevap olarak algılamış olacak ki motoruna yaslanmayı bırakıp dikleşti. "En büyük tüyoyu bir iyi niyet göstergesi olarak şimdiden vereyim; Alar korkusuz kızları sever."

Bozulmuştum ama bana korkak iması yaptığı için mi yoksa tüyo verdiği için mi, emin olamadım.

"Bu konuda bir şey yapamam. Ben korkusuz biri değilim, korktuğum bir sürü şey var."

Mavi gözleri alayla kısıldı. "Eğer onu etkilemek istiyorsan kendini değiştirmen gerekebilir, *tatlı şey*."

Hitap şekline gözlerimi kısarak karşılık verdim. Bu konu hoşuma gitmemeye başlamıştı, belli ki Alar'ın etkileneceği ben olmayacaktım, başka birine dönüşmem gerekiyordu.

Uygur'a bu konuda bir şey söylemedim ama kendi içimde bir mücadele verdiğimi fark etmişti. "Artık gitmem gerek, istemiyorsan seni zorlayamam."

Ne tüyo ne de kendimi cesur göstermek umurumda değildi, korksam da o adrenalini aslında sevmiştim ve Uygur'la vakit geçirmek hoşuma gitmişti. Yarışmak için tenimin altında kıpırdanan yoğun arzuyu inkâr edemezdim, Uygur'ın beline sarılı kollarım ve rüzgâra karşı verdiğim mücadele tekrar yaşamaya değerdi.

Motora doğru birkaç adım attığımda onunla gideceğimi anladı ve dudaklarında hoşnut bir kıvrım oluştu. “Bir şartla,” dediğimde tek kaşı havaya kalktı ve bekledi. “Sen de benim istediğim bir şeyi yapacaksın.”

Bu sefer iki kaşı birden havaya kalktı. “Ne isteyeceksin?”

Dudaklarımı büktüm. “Henüz değil ama illaki bir şey olur.”

Kısa bir an düşündü, sonra motoruna taktığı diğer kaskı çıkarıp bana uzattı. Bu sefer durumdan hoşnut olarak gülümsedim ve kaskı alıp başıma geçirdim.

Parmakları nabzımın olduğu yere değerken kaskı başıma iyice yerleştirdi, tenime değdiğinde ürpermek için kendimi zor tuttum. Esinti sonbahar kokusunu etrafımıza serpiyordu, Uygar’ın kokusu da içine karışıyordu. Umarım çılgınca dans eden nabzımı hissetmiyordur.

O da kaskı başına geçirdikten sonra motora bindik ve yola çıktık. Başta yine bir korku vücudumu sardı, gövdesine iyice yapıştım ve ana yola çıktığımızda biraz olsun gevşemeye başladım. En son o kadar adrenalinle doluydum ki durumun farkına çok sonra varmıştım; şimdi ise algım fazlasıyla açıktı. Gövdesine sarılı kollarımın farkındaydım, bacaklarım iki yana biraz açılınca bir eliyle bacağımı yerleştirilişinin de öyle...

Altımızda akıp giden yola baktım, sonra omzunun üzerinden önümüze odaklandım ve çenem neredeyse omzuna denk geldi. Kasklarımız olmasa o şekilde durduğumda sakallarının yanağımdaya oluşturacağı hissi düşünme gibi bir gaflete düştüm ve anında dans eden nabzım yere düştü.

Ne saçmalıyordum ben?

Bu Uygar’dı.

Yanlış ikiz...

Hızlı bir şekilde yol alıp motor yarışlarının yapıldığı yere ulaştık. Burada birinci olmuştuk, o günü hatırlayınca gülme isteğiyle doldum. Ne yarıştı ama...

Alan yine hıncahınç doluydu. Motor yarışlarının buranın kültürüne iyice yerleştiğini fark ettim, üniversiteden birçok kişiyi burada görebiliyordum. Motordan indik ve Uygar kaskı alıp motoruna taktı.

“Yanımdan asla ayrılmamanı söylememe gerek var mı?”

Gözlerimi devirdim. “Masum kız, yakışıklı *bad boy*un yanından ayrılınca başına bir bela illaki gelir.” Sonra ona ayakkabımı gösterdim. “O Matiz ayısını *stilettom*la dövdüğümü unuttun galiba. *Sneaker*larımın ağırlığı da epey can yakar, merak etme.”

Uygar anlamayan gözlerle bana baktığında onu elimle geçiştirdim.

“Biraz kitap okusaydın benim dilimi anlardın.”

Yürümeye başladığımızda bana yan bir bakış attı. “Yakışıklı *bad boy*, öyle mi?” *Yakışıklı* kısmını keşke es geçseydim diye düşünürken onu duymazlıktan geldim. “Neler yazıyormuş bu kitaplarında?”

“Senin gibi *bad boy*ların hazin sonu.” Ona sırtırken dişlerim göründü. “Sürpriz. Sonunda romantik, âşık bir *bad boy* oluyorlar.”

“Nasıl oluyor o?” diye sorarken kaşları havaya kalkmış, yüzünde meraklı bir ifade belirmişti. Ciddi ciddi beni dinliyor muydu bu?

“Aslında onlardan hiç beklenmedik şeyler yapmaya başlarlar. Mesela sen... Dizlerinin üzerine çök ve bir kıza aşkını ilan et, o zaman kitabın tadından yenmez.”

“Gerçek hayat kitaplardaki gibi işlemez,” derken yüzünde öyle bir ifade olmasa da ses tonunda sanki bir gülümseme saklıydı.

Tek kaşımı kaldırıp ona meydan okudum. “Yoo, gayet de işliyor. Bak, motor yarışlarındaydım.” Bir parmağımla etrafı gösterip bu sefer daha büyük bir şevkle sırttım. “Okuduğum şeyleri yaşıyorum.”

Ya anlattıklarımın ya da yüzümdeki ifadeden eğlenmiş olacak ki bana bakarken dudakları bu sefer daha çok kıvrıldı ve başını iki yana salladı. Kapıyı açtığı anda kalabalığın arasına adım atmadan önce son kez bakiştık ve içeri girdik.

Ona iyice yaklaşmıştım, birkaç adım attıktan sonra elini belime yerleştirdiğini fark edince bayılan nabzım tekrar hareketlendi ve bu sefer küçükken aynada kendimi izleyerek yaptığım *Mezdeke* dansından tutturdu.

Orta yaşlı, kel adam önümüzde bittiğinde üzerinde yine kolsuz deri ceketi vardı. *Acaba ceketi hiç yıkamıyor mu* diye düşünürken burnumu kırıştırdım. Adam bana baktıktan sonra Uygur’a sırttı.

“Yine aynı şans meleşini mi getirdin?”

Uygur adamı es geçti ve beni eliyle yönlendirdi. “Duyurularını yap, yarışa katılıyorum.”

Adam pis pis sırttıktan sonra tekrar kalabalığa döndü ve bağırma-ya başladı: “Evet, baylar, bayanlar! Bugünün katılımcılarına bahisleri alalım!” Tüm kalabalık ona odaklandığında isimleri saymaya başladı. “Gece!” dedi daha önce de hatırladığım isimle başlayarak. “Matiz!” *Iyy. Bu gıcık da yine yarıştaydı.* “Duman. Hayalet ve...” Hayalet’i duyunca etrafıma bakındım ve gözlerimle Deren’i görmeyi umdum, demek ki bugün o da yarışacaktı. Uygur hiç meraklı görünmüyor, gözleriyle etrafı asla taramıyordu. En son sıra Uygur’a geldi. “Cambaz!”

Bir çığlık koptu, adam hem sahneye çıktığında hem de burada çığlıkların odağı olabiliyordu.

“Her işi iyi yapmak zorunda mısın?” diye mırıldandım.

“Ne?” dedi ilerlemeye devam ederken.

“Başrole uygunsun,” dedim.

Gözlerini devirir gibi olduğunda kahkahayı patlattım ama sesim kalabalığa karıştı. Uygar yüzüne kadar gelen gülümsemeyi saklamaya çalışır gibiydi, dudakları seğirmişti. Bana baktığında onu pürdikkat izlediğimi fark etmesin diye gözlerimi kaçırdım.

O motorların durduğu boş alana açılan kapıyı açtığında peşinden ilerledim. Yarışırken başka bir motor kullanıyordu, kimliğini de insanlardan saklıyordu. Yakalanırsa ne olacağını düşündüm, bir daha yarışa katılamazdı muhtemelen ve bu zevkten mahrum olmak onu mutsuz ederdi. Mutsuz bir Uygar istemiyordum, o yüzden bakışlarıyla onu izleyen birileri var mı diye etrafa göz attım ama kimsenin ekstra ilgisini çekiyor gibi görünmüyordu. Kız sayısı azdı, genelde erkekler vardı.

Kapıdan çıktığımızda boğucu kalabalığın sesi içeride kalmıştı, temiz havayı içime çektim. Tam ağzımı açıp Uygar’a Deren’in de burada olacağını daha önceden bilip bilmediğini soracaktım ki gördüğüm şeyle olduğum yerde kalakaldım.

“Vay, *twin!*”

Ağzım hafifçe aralanmış, bize doğru salınarak gelen Alar’a bakakalmıştım. Başında bir bere vardı, yanakları soğuktan kıpkırmızı olmuştu. Arkasından her zamanki keskin bakışlarıyla Deren geliyordu ve dudaklarını bıkkın bir edayla büzmüştü. Uygar’la göz göze geldiklerinde, *yapacak bir şey yok* der gibi omzunu kaldırıp indirdi.

“Tatlı şey, sen ne geziyorsun burada?”

Kıpırdanmaya başlarken ağzımı açtım fakat Uygar benden önce lafa girdi: “Asıl senin burada ne işin var, gerzek herif?”

Alar’ın yüzünde sahte bir alınganlık belirdi. “Motor yarışlarını ne kadar sevdiğimi bilirsin.”

Uygar nefesini verirken sabrı zorlanıyor gibi görünüyordu. “Sen motor yarışlarını hiç sevmezsin.”

Alar’ın gülerken köpek dişleri gözüme sanki daha uzun göründü. “Sen beni hiç tanımamışsın, küçük kardeşim.”

“Kes,” dedi Uygar. “Hastasın, bir taksiye binip eve git.”

Alar pes edecek gibi görünmüyordu. “Gitmiyorum. Tatlı şey de buradaymış madem, ben neden partiden geri kalayım?”

Uygar yine konuşmama izin vermeden Alar’ın üzerine yürüdü. “Lan seni motorumla bir ezerim...”

“Eğer Giray’a ötmemi istemiyorsan, Cambaz Efendi,” dedi Alar ve dudaklarını büktü. “Bana şu an iyi davranırsın.”

“Sen beni tehdit mi ediyor...” Uygur ona doğru yürüdüğünde Deren araya girdi ve konuşurken gözlerini devirdi.

“Pes etmeyeceğini biliyorsun, o yüzden bırak kalsın.”

Alar’ın hastalığını ve Deren’le buraya nasıl geldiğini merak ederek onlara baktım fakat zaman daralmıştı, birazdan diğer yarışmacılar buraya gelecekti. O yüzden Uygur derin bir nefes verip motoruna doğru yürümeye başladı. “Bu işin sonu hastanede biterse zırlama.”

Alar, o motoruna yürürken arkasından bağırdı: “Seni nasıl yeneceğimizi izle bakalım, Cambo!” Uygur’ın bir küfür mırıldandığını duydum ama tekrar arkasına dönmedi. Ben de onun yanına ilerleyeceğim sırada Deren ile Alar’ın dikkatleri bana çevrildi ve öylece kalakaldım. “Tatlı şey, demek *twin*imle motor yarışlarına katılıyorsun...”

Deren’le göz göze geldik. Daha önce karşılaştığımız için o durumu biliyordu ama Alar şaşkın görünüyordu.

“Sadece bir kere katılmıştım,” dedim ince bir sesle, nedense utanmıştım. Benim kitabımın kurgusu biraz karışık ilerliyordu, ikizler kafanı allak bullak etmişti.

“Oyalanmamamız lazım,” dedi Deren ve arkasını dönüp kendi motoruna doğru ilerlemeye başladı. “Eğer burada kalmak istemiyorsan kıpırda.”

Alar beni son kez süzdükten sonra Deren’in peşinden gitti. Ben de olduğu yerden bir şahin gibi beni izleyen Uygur’a baktım. Alar’ın arkasından bakarken yakalanmak istemediğimi fark edip boğazımı temizledim ve sırtımı dikleştirdim. Kaskları elinde tutmuş, benim yanına gitmemi bekliyordu.

Motorun önüne ulaştığımda o kadar uzun süre baktık ki birbirimize ne anlatmaya çalıştığımızı anlamam mümkün değildi. Neyse ki o sırada bu anı bozan bir şey oldu; kapı açıldı ve Matiz dışarı çıktı. Bizi gördüğünde yüzünde pis bir sırıtiş belirdi ama benim gözlerime yansıyan alay dolu bakışı görünce ifadesi soldu, kafasına yediği stilettonun acısını hatırlamış olmalıydı.

“Bugün düztabansın, bebek.”

Arsız hergele!

Ben ona tekrar saldıрма isteğiyle dolarken Uygur’ın keskin hatlarının daha da belirginleşmesinden çenesini sıkıldığını anlayabiliyordum. Fakat bizden bir hamle gelmeden henüz motora binmemiş olan Alar, Matiz’e bağırdı: “Hey, yağlı saç. Çekil önümüzden de Hayalet’im bir taraflarını ezmesin.”

Dudaklarımdan bir kıkırtı kaçtı. Hayalet'im dediğinde Alar'la Deren'i kiskanabilirdim ama nedense içimde öyle bir his belirmemişti. Belki de Deren'in Alar'a ilgisi olmadığını bildiğim içindi, bilmiyorum. Başında gümüş kaskı olduğu için onun yüzünü göremiyordum ama Matiz'in çatık kaşlarına bakarken mutlu mutlu sırtıyordum.

Uygar'ın bana baktığını görünce kendimi toparladım ve gözlerimle kaskı gösterdim, takmama yardım etmesini belirtmişim. O da hareketlendi ve kaskımı taktıktan sonra kendininkini başına geçirdi.

Matiz bize ters ters baktıktan sonra kendi motoruna bindi. Diğerleri de geldiğinde Uygar motoru çalıştırdı ve yarış alanına doğru yol aldık.

Bütün motorlar yan yana dizildiğinde tezahüratlar ve birbirleriyle konuşan insanların uğultusu etrafı sarmıştı. Alar ve Deren'le aramızda Matiz duruyordu, kasklı kafasını iki yana çevirip duruyor ve bize bakıyordu. Alar, ona orta parmağını gösterdiğinde kaskın içinde bir kahkaha attım. Matiz bizden tarafa baktığında ben de ona ayakkabımı gösterdim.

Hınç dolmuş olacak ki motorunun gazına yüklenip kızgın boğa gibi ses çıkardı. Uygar'ın da hazır olduğunu kollarımın altında sertleşen bedeninden anlamışım.

Ona iyice sarıldığımda eli çok kısa bir saniye elime dokundu. Öyle hafif bir dokunuştı ki bedenimden aşağı nehir gibi sıcak bir his akmaya başladı.

Daha ben heyecanımı kontrol edemeden düdük çaldı ve ortada duran bir kızın bayrağı indirmesiyle yarış başladı.

"Ay!"

Elimde değildi ama attığım çığlıkla çenem ayrılacak sandım.

"Ay ben niye kabul ettim ki ya?" diyerek tiz tiz bağırırken sesim kaskın içinde yankılanıyordu. "Of Uygar, of, beni hep bir şekilde cezbediyorsun, sinsi herif!"

Parmaklarım montuna gömülmüştü, kollarım kaskatı kesilmişti. Soğuk hava çıplak ellerimi kesiyordu, başımdaki kask öne doğru düşer gibi oluyordu. Bir süre adapte olmaya çalışmakla geçti ama sonunda kendimi toparladım ve etrafıma göz atmaya çalıştım.

Yanımızda siyah-kırmızı kasklı birisi vardı, Uygar onu ani bir manevrayla solladı. Alar ve Deren'i bizim biraz arkamızda görüyordum, Matiz geri zekâlısı da onların arkasındaydı. Uygar'a iyice yapıştım ve onun sağ tarafını dürterek Hayalet'in geldiği yönü belirttim.

Alar ve Deren'le yarıştığımıza inanamıyordum ama kıyasıya bir rekabet patlak verdi ve virajda bizim önümüze geçtiler. Alar'ın bedeni

Deren'in arkasında iri görünüyordu, kollarıyla onu sarıyor ve uzun bacıklarını motora iyice yapıştırmaya çalışıyordu.

Onun da benim gibi duruma adapte olmaya çalıştığını fark edebiliyordum. Matiz tam arkamıza yapıştığında sağa doğru yöneldiğini fark ettim, Uygar'ın gövdesini sağdan dürttüm, o yöne ani bir hamle yaptı.

Matiz öne geçemeyince tekrar tekrar şansını denedi ama Uygar'la iyi bir iş birliği yaparak onu engelledik. Biz onunla uğraşırken Deren araya biraz fark atıyordu.

Uygar gaza iyice yüklendiğinde neredeyse geriye uçacaktım, ona resmen Japon yapıştırıcısıyla tutturulmuş gibi sarıldım. Deren'e yaklaştık ve Uygar sağa hareket edecek gibi yapıp Deren'i gafil avladı, yönünü birden sola çevirdi ve onları solladı.

Keyifli bir çığlık atıp ellerimi omuzlarına yerleştirdim ve biraz doğruldum. Adrenalin iyice kanımı kaynatmıştı, içim pır pır ediyordu. Parmaklarımın geniş omuzlarını sıkı sıkı kavradığını fark edince biraz daha sokuldum ve hissin tadını çıkardım. Uygar hızını bir tık azaltınca Deren bunu fırsat bildi ve bizi solladı.

Matiz bizi sollamaya çalıştığında Uygar ona doğru bir atak yaptı. Matiz'in motoru sarsıldı ve kaza yapmamak için bir köşede durmak zorunda kaldı. Fakat anın coşkusu çabuk sönmüştü, Cambaz ipte yürürken sanki yere çakılmış gibiydi çünkü yarışın kazananı Hayalet olmuştu.



Olayın nasıl bu noktaya geldiğini çözmeye çalışarak Uygar'ı izliyordum. Yarış motorlarının koyulduğu yere gelmiştik, henüz Alar ve Deren yanımıza gelmemişti, ödülleri almaya gitmiş olmalıydı.

Uygar, kaskı motoruna takarken bana baktı. "Ne?"

"Tam kazanıyorduk, neden yavaşladın?"

Uygar kapıya doğru yürümeye başladığında onun peşinden ilerledim. "Senin yüzünden," dedi sakın bir tavırla.

"Ne?" dedim hayret ederek. "Ben gayet sana yardımcı oldum, sayemde Matiz önümüze geçemedi."

"Dikkatimi dağıttın."

Şaşkınlığım daha da arttı, o an ne yaptığımı düşündüm. "Anlık sevinçle omuzlarını tuttum diye dikkatin dağılmış olamaz."

Kalabalığı geçip normalde kullandığı motoruna ulaştığımızda bana cevap vermedi. Kaskını taktı, bana da uzattığında dik dik ona bakarak aynı şeyi yaptım.

Gerçekten dikkatini dağıttığım için kazanamadıysa buna üzülürdüm, onun daha çok birinci olma hissini sevdiğini bilsem de benim yüzümden ödülünden de olmuştu.

Alandan hızla uzaklaştık, yollar yarışları izlemek için gidip dönenlerle doluydu. Kollarımı Uygar'a bu sefer tam dolamadım, ona dokunmaya çekiniyordum. Kısa bir süre sonra etraf ıssızlaştı, Uygar تنها bir yerde motoru birden durdurduğunda afalladım. Aşağı indi ve ben hâlâ üzerinde oturduğum için motoru sabitledi. Kaskı başımdan çıkardığında karışan saçlarımın arasından ona bakakaldım.

"Bak, özür dilerim, tamam mı? Bir dahaki sefere bensiz katılır ve kazanır..."

Göklerdeki yüce varlık, melekler ve evrendeki her bir canlı adına...

Uygar'ın dudakları birden dudaklarımı bulmuştu.

Parmak uçları yanağıma değdiğinde bilinçsizce gözlerim kapandı, dokunuşu en derinlerdeki bir şeyi harekete geçirmişti. Bu hisse hazırlıksız yakalandım. Bana iyice yaklaşıp motordaki bedenimi kendi bedeniyle bütünleştirdiğinde göğsümden aşağı akan his bu sefer kavurucuydu ve kalbim göğsümde havai fişek gibi patlıyordu.

UYGAR ATEŞ BENİ ÖPÜYORDU!

Şoktan hareket edemediğimi anlamış olacak ki geri çekilip yüzüme baktı, bense hipnotize olmuş bir şekilde onu izliyordum. Dudakları nemlenmiş ve öpülesi bir aşk tanrısı gibi görünmesine sebep olmuştu.

Geri sayım yapan bir bomba gibi birkaç saniye öylece kaldık. Dünya âlem şu an aramızda cızırdayan elektrikle kavrulabilirdi. Birden parmaklarım ceketinin yakalarını kavradı ve onu kendime çektiğimi fark ettim; zihnim bedenimden kopmuştu, ne yaptığımı bilmiyordum.

Ve aynı hızla birbirimize yapıştık.

Uygar'ın elleri kalçalarımı iki yandan kavradığında artık yarı kucağında, yarı motorundaydım. Sarhoş edici bir duygu seline kapılmıştım. Bunun bu kadar mükemmel bir şey olacağını tahmin edebilirdim ama yaşaması bambaşkaydı.

O güzel şarkılar söylediği dudakları benim dudaklarımın üzerinde kayıyor, nane şekeri gibi kokan nefesi nefesime karışıyordu.

İkimizin de telefonuna aynı anda bildirim gelince geri çekildik ve anın büyüğü biraz da olsa dağıldı. Uygar eğilip pantolonunun cebinden telefonunu çıkardığında ben de montumun cebinden çıkardım.

ATEŞ *WhatsApp* grubuna bir mesaj gelmişti. Tıklayıp gelen mesajı okudum.

Alar Ateş:

Sizi nasıl yendik ama Cambo, he he he!

Alar'ın ismini görünce Uygar'la aramızda bir kırmızı ışık yandı, sanki geri planda bıraktığımız her şey bir bir tekrar aklımıza düşmüştü.

Bir önceki yarışımıza Alar'ı etkilemek konusunda ondan yardım almak için gelmiştim ve şu anki durumda olacağımız aklımdan bile geçmezdi.

Tek bir kelime etmiyor, olduğumuz pozisyonu bozmuyorduk ama artık bana bakmıyordu. Ellerimle yüzüne dokunmak, beni öptüğü için ne kadar iyi hissettiğimi ona göstermek istedim ama...

Birden geri çekildi. "Seni öpenin o olmasını istediğini biliyorum." Ellerim havada kaldı, sanki sert bir esinti bana çarpmıştı. "Bir daha olmayacak."

Ağzımı açtım ama bir şey söyleyemeden bir motor sesi yolda yankılandı ve bize doğru gelen birini gördük. Uygar iyice geri çekilip gelenlere baktığında ben de afallamış hâlde o yöne bakıyordum. Neler yaşandığını anlamam ancak eve gidip yatağıma uzandığımda mümkün olacaktı.

Motor yanımızda durdu ve Alar kaskının siperliğini açıp bağırdı. "Kaç *twin*, kaç! Matiz bir sürü adam topladı, motorlular peşimizden geliyor!"

"Ne?" diye tiz bir sesle bağırdım.

"Kavga edersek Giray bizi vurur!"

Uygar'ın okkalı küfrü dudaklarından nefes gibi çıktı ve kaskı başına geçirdi. Benimkini de uzattığında aynı hızla davrandım.

Deren çoktan harekete geçmiş, önümüzden gitmeye başlamıştı. Alar'ın en son rodeo yapan bir matador edasıyla zevkle bağırdığını duydum, bu kaçıştan hoşlanmış gibi görünüyordu.

Kollarımı Uygar'a sardım ama aklım darmadağınktı, tutuşumu sıkılaştırmak için çabalamam gerekti.

Ona karşılık verdiğimin farkındaydı, onu istediğimi anlamış olması lazımdı. Belki de Alar konusunda beni cezalandırıyordu, bilmiyorum ama geri adım atmasına canım sıkılmıştı.

Uygar Ateş'le buzlarımız çözülmüştü fakat sular altında kalmıştık ve ikimiz de nasıl yüzeceğimizi bilmiyor gibi görünüyorduk.



AYRILAN ÜYE



Maya Erez

Topuklu botlarım kaldırımda ses çıkarırken Ulaş'ın bana yolladığı konuma doğru yürüyordum.

Buluşmaya karar verdikten kısa bir süre sonra beni aramıştı. Çok görülmeyeceğimiz bir yerde buluşmayı teklif ettim ve bildiği güzel bir yer olduğunu söyledi.

Eski ve yeni üyenin birlikte görülmesinin haber olmasını istemiyordum. Bu görüşmeyi Bora'nın öğrenip öğrenmemesi ise *kesinlikle* umurunda değildi, ona olan öfkem bedenimi ikinci bir deri gibi sarmıştı.

Kendimi sakinleştirdim ve derin bir nefes aldım. Öfkeli olduğum zamanlarda düşünmeden hareket ederdim ve bu buluşma da çok mantıklı değildi ama en fazla ne olabilirdi ki?

Ulaş'ın neden ayrıldığını anlatmasını istiyordum, artık gruba dair daha çok şey öğrenmeliydim. Ya da Bora'ya dair daha çok şey...

Şu an Defne'yle olduğu aklıma gelince boynumdaki damarlar gerildi, başımı iki yana salladım ve kendime gelmeye çalıştım. O sırada telefonuma bir bildirim gelmişti.

ATEŞ

Alar Ateş:

Sizi nasıl yendik ama Cambo, he he he!

Kaşlarımı çatarak Alar'ın ne demek istediğini anlamaya çalıştım. Evde hasta yatmıyor muydu bu çocuk? Dudaklarımı merakla bükerek ekrana bakarken gruba bir mesaj daha geldi.

Bora Ateş:

O ne demek lan?

Gördüğüm isimle boynumdaki damarlar yine gerilmeye başlamıştı. *Vay!* Demek Defne'nin yanındayken telefonuyla ilgilenbiliyordu.

Ben kendi kendime bir bıçak gibi bilenirken bir ses beni kendine döndürdü.

"Birazdan alev püskürtecek bir ejderhaya benziyorsun."

Önümde dikilen Ulaş'a baktığımda dudaklarımın sessiz bir öfkeyle aralandığını fark ettim ve sanki gerçekten alev çıkaracakmışım gibi hemen birbirine bastırdım.

Üzerinde kahverengi, süet bir ceket ve altında koyu bir kot vardı. Saçları dağınıktı, bal rengi gözleri ceketini sayesinde daha da belirginleşmişti. Bembeyaz dişlerini göstererek sırıttığında bu çocuğun kesinlikle bir diş macunu reklamında oynaması gerektiğini düşündüm.

"Bazen şiddete yönelmemek için büyük uğraş veriyorum."

Duraksadı. Beni neyin bu denli sinirlendirdiğini çözmeye çalışıyormuş gibi beni inceledi. "Bora'dan kurtulup gelebileceğini düşünmemiştim."

Bıkkın bir nefes verdim ve söz konusu kişiden bahsetmek istemediğimi belirtmeye çalıştım. "Bora nereye gideceğime karışamaz."

"Seni kimin sinirlendirdiği belli oldu," dediğinde cevap vermedim. "Bora'nın insanlar üzerinde böyle bir etkisi olabiliyor, evet."

Elimle geçiştirdim. "Her neyse," dedim etrafa bakınarak, görülmek istemediğim için gergindim. "Mekân nerede?"

Ulaş rahatsızlığımı anladıysa bile belli etmedi ve başıyla gitmemiz gereken yönü işaret etti. Topuklarımın sesinden başka ses yoktu, arada sırada yanımızdan geçen insanlar oluyordu ama onlar da kendi hâllerindeydi. İkimiz de konuşmadık, bir süre sonra bir sokağa girdiğimizde orada bir iki kafe vardı. Biraz daha ilerledik ve bir *pub*'ın önüne geldik.

"Burada rahat edebiliriz," dediğinde onu başımla onayladım. Tam aradığım yeri.

İçeri geçtiğimizde Ulaş barda duran birisini selamladı, burada sık sık takıldığı belli oluyordu. "Favori mekânın galiba?" diye sorduğumda bana baktı.

"Tanınmak bazen çok can sıkıcı olabiliyor. Eğlenmeyi severim ama sakinliği de çok seviyorum."

"Grup işine girmeyi nasıl kabul ettin o zaman?" dedim uzun, ahşap bir masaya oturduğumuzda. Tabureme yerleşirken o da beni izliyordu.

"Sorulara vakit kaybetmeden başlıyoruz demek..."

Gür saçlarımdan dolayı terleyen enseme ovaladım ve ayıp ettiğimi fark ettim. “Affedersin,” dedim yarım bir gülümsemeyle. “Merak ettiğim şeyler var ama buraya o yüzden gelmedim. Sadece... Seni tanımanın bir zararı olmayacağını düşündüm.”

Yüzünde hoşnut bir ifade belirdi, dudaklarının köşesi kıvrılmıştı. “Bira?” diye sorduğunda onu başımla onayladım. Barmene eliyle iki işareti yaptı ve bana döndü. “Gruba yeni bir üye alacaklarını duyduğumda biraz kıskandığımı itiraf ediyorum,” dedi ve hınzır bir tavırla güldü. “Şimdi de kıskanıyorum ama onlar yeni üye aldıkları için değil.”

İtirafına şaşırmıştım, yarım gülümsememi takınmaya devam edip, “Neden?” diye sordum.

“Senin olduğun grupta olmadığım için.”

Gülümsemem suratımda asılı kaldı, ne diyeceğimi bilemeyerek dudaklarımı birbirine bastırdım.

Ben bir şey söylemeyince sargılı elime şöyle bir göz atıp, “Nasıl?” diye sordu.

Elimi kaldırıp inceledim. “Ara ara sızlıyor ama çok daha iyi. Muhtemelen iz kalacak.”

“Zor bir olay yaşadın,” dedi biralar masaya geldiğinde. “O iz sana bu zorluğu atlattığını ve her zorluğu aşabileceğini hatırlatsın.”

“Öyle.” O olayı şimdilik aşamıyordum ama bir gün sadece iz olarak kalacaktı.

“Yüklediğiniz videoyu izledim,” dedi Ulaş biralar masaya geldiğinde. Düşen modumu görünce konuyu dağıtması gerektiğini fark etmiş gibiydi. Bardağını alıp bir yudum içtikten sonra devam etti. “Sesin çok güzel.”

“Teşekkür ederim,” dedim ben de biramdan bir yudum alıp. “Senin sesin de güzel. Neden gruptan ayrılсан da şarkı söyleme işine devam etmedin?”

Ulaş, gözlerini başka yöne çevirip düşünüyor gibi bir noktayı izledi. “Dans etmeyi de seviyorum ve sanırım o daha ağır bastı. Bir dans atölyesi açmak istiyorum.”

Onun anlatmasını bekleyerek dirseğimi masaya koydum ve avucumu yanağıma bastırdım. Duruşuma kısa bir bakış attıktan sonra güldü. “Belli ki grup işine nasıl girdiğimi anlatmam gereken andayız.”

Dudaklarımı büküp başımı aşağı yukarı salladım.

Ulaş, o günleri düşünüyor gibi derin bir nefes çekti. “Bora’nın fikriydi. Aslında ailelerimiz tanışıyor, biz birbirimizi tanıdığımızda on üç yaşlarında falandık.”

“O kadar eski mi?” dedim şaşırarak. Resmen beraber büyümişlerdi.

“Evet,” dedi ve devam etti. “Başlarda kardeşlerle pek anlaşılamamıştım, özellikle Bora’yla birbirimize mesafeliydik. Sadece Alar’la iletişimi-miz oluyordu. Sonra Bora’yla samimi olmaya başladık, tanıdıkça açılan bir tip.” Bana yan bir bakış attı. “Çoktan fark etmişsindir.”

Yarım ağız, “Ettim,” dedim. Açılıyordu ama hâlâ gizemli kalan tarafları vardı ve ben de onları çözmeye çalışıyordum.

“Bora’nın müzik tutkusu çocukluktan geliyor. Üniversitede bir grup kurma fikrini ortaya attı, biz de eğlenmek için kabul ettik. İşlerin bu kadar büyüyeceğini düşünmemiştim.”

“Ayrıldığın için üzülüyor musun?” dedim biramdan içmeye devam ederken.

Ulaş omuz silkti. “Başlarda bayağı üzülmüştüm ama şu an en doğrusunun bu olduğunu düşünüyorum.”

Dudaklarım neden ayrıldığını sormaya gidiyordu ama Ulaş telefonuna bakıp “Bir saniye, bunu açmam gerek,” dedi ve kalkıp masadan uzaklaştı.

Ben de elimi cebime atıp telefonumu çıkardım ve ekrana gelen bildirimlere baktım. Gruptan konuşulmuştu. Bora’nın en son sorduğu soruya Alar cevap vermişti.

Alar Ateş:

Sen anlamazsın bro, çünkü benim gibi muhteşem bir ikizin yok.

Bora’nın sırrı aklıma gelince yutkunmam güçleşti ve elimle önüme düşen saçımı geri atıp derin bir nefes aldım.

Bora Ateş:

İyi ki de yok. Seni anlamasam da olur.

Alar Ateş:

Bro, ikizin değilim ama neyse ki benim gibi tatlı bir kardeşin var. Bu yüzden sana mont borcumu en kısa zamanda ödeyeceğim.

Bora Ateş:

Ne yaptın lan montuma?

Alar Ateş:

Matiz isimli bir dangalağı dövdüm ama sen bir de karşı tarafı gör.

Uygar Ateş:

Peşimize bir ordu adam taktı pezevenk.

Alar Ateş:

**Yağlı saçlarına dokunduğum için hâlâ kendime gelemiyorum.
Hırsından gidip tüm motor kfilesini toplamış.**

Şaşkınlık içinde konuşmaları okurken Alar tekrar yazdı.

Alar Ateş:

**Arı Maya'm, konuşulanları sessiz sessiz okuyorsun ama seni
görebiliyorum. Evde değil misin? Anahtarımı unutmuşum,
kapıda çiçekler gibi soldum.**

Bir iki dakika ne diyeceğimi düşünerek ekrana baktım, o sırada Ulaş masaya gelmişti. "Bir şey mi oldu?" diye sordu yazılanları çözmeye çalışan suratıma bakarak.

"Hayır," dedim ve gruba kısa bir mesaj attım.

Ben:

Evde değilim.

Telefonun ekranını kapattıktan sonra tekrar Ulaş'a odaklandım. "Alar kapıda kalmış."

Ulaş kısa bir kahkaha attı. "Aramızda en unutkanımız hep oydu."

Telefonuma tekrar bir bildirim geldi, bu sefer gruptan değildi. *WhatsApp*'a girmeden ekrandan okudum.

Ekranın kilitleyip cevap vermedim. Bir cevabı hak etmiyordu, önce kendisi nerede olduğunu açıklasa daha iyi olurdu.

“Onlarla bu kadar yakınken şimdi aranızın bozuk olma sebebini öğrenmek istiyorum.”

Birden sorduğum şeyle Ulaş duraksadı, gözleri *pub*ın loş sarı ışığında sonbahar yapraklarına benziyordu. “Pekâlâ,” dedi ve başını hafifçe yana yatırıp bir yere baktı. “Bu işi daha eğlenceli bir hâle getirelim. Benimle dart oyna, kazanırsan sana her şeyi anlatırım.”

Arkamı dönüp dart tahtasına baktım, sonra gözlerim tekrar Ulaş’a döndü. Yüzünde sesiz bir meydan okuma vardı ve ben meydan okumaları hiç kaçırmazdım. “Peki, sen kazanırsan ne olacak?”

“Ben de sana sorular sorarım,” dedi ve bana yoğun bir ifadeyle baktı.

Omuz silkip onu onayladım. “Hiç şansın yok,” dedim ayağa kalkarken. “İddialaşmalara bayılırım.”

Ulaş yarım ağız güldü. “Bu yönünü sevdim.” Üzerindeki ceketini çıkarıp krem rengi bir kazakla kaldıktan sonra dart oklarından birkaçını bana verdi. “Sen başla.”

Sağ elimin parmaklarını tam kullanamadığım için sol elimle okları aldım. “Seni kullanmadığım elimle yeneceğim.”

Oklardan birini baş ve işaret parmağımla kavradıktan sonra nişan aldım. Sakince nefesimi verip odağımı artırdım ve hızla fırlattığımda ok ortaya yakın bir konuma saplandı.

Muzaffer bir edayla gülümsediğimde Ulaş dudaklarını büktü. “Hiç fena değil.”

“Fena değil mi? Sol elimle atmama rağmen şunun saplandığı yere bak. Üzgünüm ama hiç şansın yok.”

Bana iyice yaklaşp dart tahtasına doğru döndü, bedeninin bedenimle dip dibe olduğu gerçeğini görmezden geldim. Boyu kardeşler kadar uzun değildi fakat kalıplıydı. Spor salonuna gittiğini oku tutan elindeki nasırlardan anlayabilmişim.

“Adil olmak için ben de sol elimi kullanacağım,” dedi dudakları kıvrılırken.

Parfümü burnuma doldu, erkek parfümleri genel olarak güzel kokuyordu ama beni yükselten bir tane koku vardı.

Ben transa girmiş gibi koku değerlendirmesi yaparken Ulaş oku fırlattı ve benimkinin yanına saplandı. Meydan okuyan tavırlarla oynamayı sürdürdük, iki birayı çoktan bitirmiştik. Çakırkeyif olmak daha çok eğlenmemi sağlıyordu. Önde gidiyordum ama son bir atış kalmıştı ve eğer Ulaş ortaya atarsa beni geçecekti.

İki elimi birleştirip sessizce mırıldandığımı görünce kaşlarını kaldırdı. “Atamamam için büyü mü yapıyorsun?”

“Tüh,” dedim ellerimi teslim oluyor gibi kaldırarak. “Cadı olduğumu yakaladın.”

Tok bir kahkaha attı. “Sesini kullanarak herkesi büyülediğin doğru.”

“O zaman sen de bir büyücüsün.”

Ulaş’la düet yapmak nasıl olurdu acaba?

Bunu düşündüğümü anlamış gibi o da aynı konuya değindi. “Sah-nede seninle şarkı söyleyip herkesi büyüleyemediğim için kahrolmamı istiyorsan...” dedi ve eliyle kalbini ovaladı. “Yeterince oluyorum.”

Kahkaha attım. “Keşke dans edebilseydim, en azından sana orada eşlik ederdim.”

Ulaş’ın sanki aklında bir ampul yandı. Gülümsemesi tüm yüzüne yayılırken şeytani görünüyordu. “Öyleyse iddiada kendi tarafımı değiştiriyorum. Kazanırsam benimle dans edersin.”

“Son anda iddia değiştiremezsin!” dedim parmağımı ona doğru uzatarak.

“Kazanacağım için mi korkuyorsun? O en baştan beri kestiğin ah-kâmlara ne oldu?”

Gözlerimi devirdim. “Ben öndeyim. Bir atışla durumu değiştirebileceğini sanıyorsan buyur. Tam isabet yapman lazım.”

Ulaş’ın dudakları yana kıvrıldı ve bana son bir bakış attı. Ardından oku kavrayıp fırlattığında sanki ağır çekimle dart tahtasının ortasına saplanmasını izlemiştim.

Tabureden fırlayıp şaşkın bir şekilde ağzımı araladım. “O nasıl atış? Başından beri bilerek mi atmıyordun?”

“Kazanacağını sanırken çok tatlı görünüyordun.” Ona ters ters baktığımda sırtımaya devam ediyordu. Elini uzatıp beni kendine doğru çağırıyordu. “Ödülümü alma zamanı.”

*Pub*da geri planda çalan *Bob Marley* şarkısını duyunca tek kaşımı kaldırdım. “Dans etmeyi beceremiyorum işte.”

“Eğer dans edersen ben de sana istediğini verip neden ayrıldığımı anlatacağım.”

Uzattığı eline şüpheyle baktım. İkileme düşsem de parmaklarımı eline uzattım ve yakalayıp beni kendine çekti. “Hareketlerini yönetme izin ver,” dedi ellerini belime yerleştirerek.

“Kıvrılmaya çalışan odun gibi oluyorum,” dedim bıkkın bir edayla. “Boşa çabalıyorsun.”

“Sen kendini bana bırak.”

Ona karşı çıkmadım, zaten bira damarlarımda dolaşırken her konuda daha rahat hissediyordum. Bedenimiz aynı ritimle sağa sola hareket etti, ellerimden birini tutup havaya kaldırdı ve beni etrafımda döndürdü.

Birkaç ritim kaçırırsam da sonra ayaklarım ona daha uyumlu hareket etmeye başlamıştı.

“Bir gün çok içmiştim,” dedi ve anlatmaya başladığını fark edince heyecanlandım. Beni etrafımda döndürüp sırtımı gövdesine yasladı. “Bora o hâle gelmemden hoşlanmıyordu, öyle zamanlarda işleri boşluyordum.”

Beni tekrar kendine döndürdüğünde göz göze geldik. “Eski sevgilisi Defne’yi bildiğini tahmin ediyorum.”

Cevap vermedim, bunu olumlu olarak algıladı.

“Ondan yardım istedim. Ama Bora evime geldi ve beni o hâlde gördü. Defne kendisinden bu durumu sakladığı için de sinirini ona yöneltti.” Sonra alay eder gibi güldü. “İşin komik tarafı, kendisi de alkollüydü.”

Suratımı buruşturup devam etmesini bekleyerek ona baktım.

“Bora’nın Defne’yi hırpaladığını görünce ben de devreye girdim ve fena kapıştık.”

Bora’nın eski sevgilisini darp ettiği haberleri aklıma geldi ve içimi bir huzursuzluk kapladı.

“Her zamanki ufak tefek kavgalarımız gibi değildi,” dedi ve tekrar güldü. “Bir gün hastanede yattım.”

O anlatırken gülüyordu ama yaşaması korkunç bir şeydi. Ağzım bu sefer bariz bir şekilde aralandı, Bora’nın öfkesi beni şaşkına uğratmıştı.

“Her neyse,” dedi Ulaş. “Alkol konusunda tedavi olduğunu duydum, onun için seviniyorum.”

Bora alkol almıyordu, demek ki bunun sebebi alkollüyken öfkesine yenik düşmesiydi.

Neredeyse dans etmiyor, olduğumuz yerde öyle sallanıyorduk. Tam devam etmesini söyleyeceğim sırada Ulaş arkama baktı ve sanki hiç şaşırmamış gibi güldü ama gülümsemesinde neşeden eser yoktu.

“Hâkimiyeti kaybettiği zaman işte böyle öfkelenir.”

Arkamı dönüp birkaç adım ötemizde dikilen Bora’yı görünce gerçekten şoka girmiştım. Gözleri Ulaş’la dans ederken birbirimize yaklaşmış olan bedenlerimiz arasında dolaştı.

“Telefonuma cihazımı bul uygulaması mı yükledin, ne yaptın?” diye sordum hayretle. Ulaş’tan uzaklaşmışım ama Bora’nın gözleri hâlâ ikimiz arasında gidip geliyor, bakışları vakum gibi vücudumdaki bütün ısıyı çekiyordu.

O sırada yanında beliren biriyle hayretim daha da arttı, şakağımda da bir zonklama meydana gelmişti.

Defne, Bora’nın yanında duruyor ve kedi gözleriyle bizi izliyordu. Omuzlarındaki düz, siyah saçları gece mavisini gibi görünüyordu.

Ben ona baktım, o da bana.

“Ne işiniz var burada?” diye sordum birden.

“Benim suçum,” dedi arkamdaki Ulaş bana doğru bir adım atıp tam yanımda durarak. “Kardeşıme nerede olduğumu söylemek gibi bir hataya düştüm.”

Ağzım birkaç kere açılıp kapandı ama soruyu sormam biraz zaman aldı.

“Kardeşin mi?”

Ulaş, keskin bakışlarını karşısına yöneltmiş, Bora’yı izliyordu.

“Tanıştırayım. Defne...” dedi ve bana dönüp hikâyesinin domino taşları gibi devrilmesine neden olan şeyi söyledi: “Benim kardeşim.”



MAYIN TARLASI



Biraz önce öğrendiğim gerçek yüzüme bir tokat gibi çarptığı için gözlerimi kırıştırdım.

Defne, Ulaş'ın kardeşiydi.

Defne'nin bakışları büyük bir dikkatle benim üzerimde kilitlenmişti, benden hoşlanmadığı her hâlden belliydi. Ona aynı donuk bakışlarla karşılık verdim, hislerimiz karşılıklıydı.

Gözlerim Bora'ya kaydığında Ulaş'a kışın en soğuk gününü bile sollayacak bir bakış attığını gördüm. Kafasında ne evirip çevirdi, bilmiyorum ama bir süre öylece dikildi. Ortamın havası değişmiş, gerilim duvarlara tırmanmaya başlamıştı; öfkesinin dalga dalga geldiğini hissettim.

Bize doğru bir adım attı ama hedefi ben değildim, bakışları tamamen Ulaş'a odaklıydı. Defne'nin tedirgin bir şekilde Bora'nın kolunu tuttuğunu görünce gözlerim kısa bir an oraya kilitlendi.

Bu duygusal darbeyi umursamazlıkla karşıladım.

Buraya ait gibi hissetmiyordum. Bu üçünün daha önce yaşadıkları da onları ilgilendirirdi ve şu an birbirlerine yönelttikleri duygular da umurumda değildi. Buradan gitmek istiyordum.

Bora, Defne'nin elini hissettiyse de ona bakmadı, Ulaş'a birkaç adım daha yaklaşıp Defne'nin elinin boşta kalmasını sağladı. Konuştuğunda çenesi zorla hareket ediyor gibiydi, çalan *Bob Marley* şarkısını bastırırken sesi derindi.

“Kaşınıyorsun.”

Ulaş'ın yüzünde beliren ifadeye baktım, gözlerinde her zaman olan parlaklıkla karşılık verdi ve yüzünde Bora'ninkine kadar öfkeli bir ifade yoktu. “Sen de kardeşimle görüşerek kaşınıyor olmayasın?” dedi dudaklarını bükerek.

Bora'nın boynunda birkaç damar belirdi, çenesini öyle çok sıkıyordu ki bir demire bile diş geçirebilirdi. "Ulaş," dedi eski arkadaşının adını bir küfür gibi mırıldanarak ve neşeden yoksun bir şekilde gülümsemi. "Bu sefer geçen seferki kadar şanslı olmazsın." Gülümsemesinde çok derin şeyler saklıydı ve ben o derinlikte boğulabilirdim, bu yüzden konudan uzaklaşmam gerekiyordu.

Bir gün hastanede yattım, demişti Ulaş. Bu sefer nasıl bir kavga olurdu, düşünmek istemiyordum.

"Bora," dedi Defne ince sesiyle. Çenesini zarif bir hareketle kaldırmıştı, boynu bir kuğununki gibi inceydi. "Gelmeden önce söz verdin, lütfen."

Göğüs kafesimde bir sancı oluştu, sızlayan omuzlarımı dikleştirme-ye çalıştım. Gelmeden önce ne yaptılar, ne konuştular, bilmiyordum ama onların ilişkilerinde üçüncü kişi olmayacaktım.

"Ben gidiyorum," dedim Ulaş'a. "Bugün için teşekkürler."

Bora'nın suratına bile bakmadım, Defne'ye son kez göz attığımda pürdikkat beni izliyordu. Hızlı adımlarla *pubı* terk ettiğimde temiz hava ciğerlerime doldu, hava dudaklarımdan beyaz duman hâlinde dışarı süzüldü. Sonbahar havasının hayatım gibi nasıl olacağı belli oluyordu, bir sıcak bir soğuk...

Topuklularımın çıkardığı tok sesle sokağı arşınladım ve ceketime sarındım. Tam ana caddeye çıktığımda köşede duran bir taksi gördüm ve hızla yöneldim. Arka koltuğa oturup kapıyı kapattığımda kalbim deli gibi çarpıyordu, içtiğim biraların etkisi yüzüme çarpan soğuk havadan sonra dağılmıştı. Ya da Bora ve Defne dağıtmış da olabilirdi.

Başımı cama yaslayıp evin konumunu tarif ettim ve taksi hareket etti. Ulaş ve Defne'nin kardeş olması, Bora'nın o gece yaptıkları, bugün Defne'yle buluşmuş olması ve tam karşıma dikilmeleri... Hepsi birden ağır gelmişti.

Evin önünde durduğumuzda adama parayı verdim ve taksiden indim. Evin üst katında ışık yanıyordu, Alar eve girmişti. Hızla yürüyüp kapıya ulaşacağım sırada bir arabanın gürültüyle bahçeye park edişi duyuldu.

Bora arabadan inip, normalde ağrıyan bacağına rağmen uzun adımlarla bana yaklaşıırken sakince onu izliyordum. Bakışları öyle keskin bir haşinlikle doluydu ki...

"Sana onunla görüşerek beni sınamaman gerektiğini söylemiştim."

Sesi fırtınalıydı ama benim ondan daha güçlü esebileceğimi öğrenememişti.

“Sen de kardeşiyle görüşüyorsun,” dedim dudağıımı bükerek. “Hâlâ seninle neden görüşmek istediğini anlamıyorum ya, neyse.”

Bana sinirli bir edayla bakmaya devam edince kelimeler, açılan bir barajın kapağından taşar gibi dudaklarımdan aktı.

“Belki de sinirin sadece alkollüyken kontrolden çıkmıyordur. Tedaviyi tekrar düşünmelisin.”

Sanki aramızda kocaman bir uçurum açmışım gibi bir adım geriledi, vücudu donakaldı.

Gözleri bizden uzakta kalan sokak lambasının ışığıyla aydınlanmıyordu, karanlıktı. Güler gibi bir ses çıkarıp başını çevirerek etrafa bakındı, dili alt dudağında gezindi. Başını iki yana sallayıp hiçbir şey söylemeden yanımdan hızla geçip gitti.

Olanlar bir heyelan misali üzerime çökmüş, beni kıpırtısız bırakmıştı. Canımın yandığı gibi onunkini de yakmak istediğimi fark ettim ve bundan pişman oldum ama artık çok geçti. Canım yandığında karşıyı daha çok yakmak istiyordum, bu da benim kusurumdu.

Birkaç dakika sonra hareket ettim ve açık kalan kapıdan içeri girdim. Alar ağzı bir karış açık merdivenlere bakıyordu, demek ki Bora yukarı çıkmıştı.

“Ne oldu ya?” diye sordu beni görünce.

Bora birden merdivenin başında belirdiğinde Alar bir korku filmi karakteri görmüş gibi yerinde zıpladı. Ben de ona baktım ve elinde bir şişe tuttuğunu fark ettim. Bacağına aldırmadan seri adımlarla merdivenlerden inmeye başladığında elindeki içki şişesini salladı.

“Tedavi işe yaramadığına göre içebilirim. Ha öyle sinirlenmişim ha böyle.” Tam odasına yönelmeden önce bize sakin bir bakış attı. “Merak etme, seni darp etmeye kalkarsam kardeşlerim izin vermez. Güvendesin.”

Kapıyı öyle bir kapattı ki resmen menteşeler titredi.

Alar şaşkın şaşkın bakarken keskin, kör edici bir ağrı şakağıma saplanmıştı. “Uyumak istiyorum, Alar,” dedim kısık bir sesle.

Alar, Bora’nın odasına gireceğini belli ederek oraya doğru bir adım attı. “Bence bugün benim odamda uyu,” dedi bakışları kapıyla benim aramda gidip gelirken. “Ben *broyla* ilgilenirim.”

Başımı kısaca aşağı yukarı salladım ve külçe gibi ağırlaşmış bedenimle merdivenleri tırmanıp Alar’ın odasına gittim. Kapıyı kapatırken kalbim bedenime ağır gelmeye başlamıştı. Elimle göğsümü ovuşturup gözüme batan yaşları geri plana attım.

Dünyam birkaç saatte tepetaklak olmuştu sanki. Gidip pencerenin perdelerini açtım ve garajın görünen kısmına baktım fakat gözlerime bir tül inmiş gibiydi, hiçbir şeyi düzgün göremiyordum. Yatağa yatıp gözlerimi tavana diktim ve pencereden süzülen ay ışığının içime dolmasına izin verdim.

Duyguların insanı bu şekilde tahrip ettiğini bildiğim için daima kaçmıştım ama bir şeyin olacağı varsa olurdu. Kaçmak için ne kadar hızlı koşarsan koş, zaman insanı mutlaka yakalıyordu.

Ben de yakalanmıştım; aşk, hayatımıza girmeden önce izin almıyordu.

Bora'ya karşı hislerimi kendime inkâr etmenin bir anlamı yoktu fakat buna son verebilirdim. Yeni bir ufka yelken açan gemi gibi dalgaları arşınlamıştım ama limana ulaşamamıştım.



“Sen iyi misin?” diye sordum Efra'ya. Aslında bu soruyu tam on beş kere o bana sormuştu ama şu an aynada göz altına kapatıcı sürerken oldukça dalgın görünüyordu. Kapatıcı fırçasını beş dakikadır aynı yerde dolandırıp duruyordu.

Efra'nın evinde şirketin ayarladığı eğlenceye hazırlanıyorduk, bu akşam Esat Bey bizi tekrar sahnede görecekti ve geri döndüğümüzün ilk sinyalleri verilecekti. Giray, akşam için çok heyecanlıydı; sadece şirkette çalışanlar ve arkadaşlarımız katılabilecekti.

“İyiyim,” dedi Efra sonunda kapatıcı fırçasını bırakarak. “Ulaş'ın anlattıkları kafamı karıştırdı. Açıkçası ben Bora'yı tanıdıkça bunun biraz uydurma bir haber olduğunu düşünmüştüm.”

İçimde dolaşan huzursuzluk daha da arttı fakat hemen mantığımın duygularımı sollamasına izin verdim. “Neyse ne...” dedim saçlarımın dalgalarını elimle düzelterek. “Onların meselesinde yer almak istemiyorum.”

“Bora'nın seni öptükten sonra Defne'yle buluşmaya gitmesi sinir bozucu,” dedi Efra. “Biz erkeklere bir günde küsmedik.”

“Onunla işim bitti.”

Söylediğim şey üzerine dönüp bana kısa bir bakış attı. “Sana bir şey sormak istiyorum,” dedi sakın bir sesle ama sorusunun bir bomba misali üzerime düşeceğini hissettim. “Bora'ya âşık mısınız?”

Ve bom! Gerçekten de irkilmeme neden olan bir soruydu ama ifadesiz kaldım ve Efra'ya öylece baktım. Aşk resmen beni sobelemişti ama bunu itiraf edemedim. “Hayır. Sadece... Tensel çekimimiz var.”

Efra söylediğim şey üzerine biraz düşündü ve dudağını bükerek tekrar aynaya baktı. “Aşk tam olarak nasıl bir şey, bilmiyorum; sadece kitaplarda okudum.”

Başımı iki yana sallayarak güldüm. “Şu kitaplarından birini bir gün okuyacağım. Her neyse,” dedim üzerindeki kırmızı, drapeli elbiseyi elimle düzelterek. Bunu Efra’yla okul çıkışı baktığımız bir butikten almıştık. Sabah okula gitmek için erkenden çıkıp taksiye binmiştim ve ikizleri bile görmemiştim. Sonrasında akşama hazırlanmak için Efra’ya geçeceğimi mesajla Uygur’a haber vermiştim.

“Bu arada,” dedim ayağıma siyah, sivri topuklu botlarımı geçirirken. “Uygur’a sana geleceğimi haber verdiğimde senin de gelip gelmeyeceğini sordu.”

Efra’nın far fırçası elinden düştü ve resmen irkildi.

Başımı hafifçe kaldırıp ona baktım, tek kaşım havaya kalkmıştı. Fırçadan bulaşan farı silmek için ıslak mendil ararken, “Aaa öyle mi, sen ne dedin?” diye sordu.

“Elbette geleceğini söyledim,” dedim onu izlerken. “En yakın arkadaşısın, neden gelmeyesin?”

Efra, farı temizlemeyi bitirip üzerine krem rengi bir elbise giydi. “Onunla yarışa katıldık dün,” dedi bana bakmadan. “Senin Ateş kardeşlerden yeterince başın ağrıdığı için anlatmadım.”

Bu sefer iki kaşım birden havaya kalktı ve doğruldum. “Uygur’la yarışa mı katıldın?”

Omuz silkti. “Geçen seferki partnerliğimden memnun kalmış, kazanmasına yardımcı oluyormuşum.”

“Eee?” dedim devamını anlatmasını bekleyerek.

Efra bir anda kendini yatağa attı ve yüzüstü örtülere kapandı. Onun ağırlığıyla yaylanan yatakta ben de biraz sarsıldım. Anlaşılmaz şekilde mırıldandığını duyunca, “Ne diyorsun Efra, anlamıyorum,” dedim.

Boğuk bir mırıldanma daha...

“Efra, öt artık.”

Kafasını kaldırdı ve derin bir nefes verdi. “Beni öptü.”

“Ne?” Sesim soluğumla eş çıktı. Kaşlarım değil tavana, gökyüzüne değmiş olabilirdi. “Uygur seni öptü mü?”

Başını aşağı yukarı sallarken ifadesiz maskesi silinmişti. “Ay ne bileyim ya, dün ne olduğunu ben bile anlamadım,” dedi ve anlatmaya koyuldu. Onu dinlerken şaşkınlıktan kendi meselelerimi unutmuştum.

Bu ikisi arasında bir şeyler olabileceğini düşünsem de işin bu kadar ileriye gidebileceği aklıma gelmezdi.

“Beni öpenin Alar olmasını istediğimi düşünüyor.”

Suratımda bir soru işareti belirdi. “Bunun cevabını ben de merak ediyorum.”

Efra içine nefesini çekip yanağını hava doldurdu. Tam onu bu konuda daha çok sorgulayacağım sırada Giray’dan bir arama geldi ve telefonu açtım. Bizi almaya gelecekti, aşağıda beklediğini söylüyordu.

“Giray aşağıdaymış,” dedim telefonu kapatıp. “Şu geceyi de atlatalım, daha detaylı konuşuruz.”

Başıyla onaylayıp, ayağa kalkarak kendine çekidüzen verdi. Ayağına siyah bir *stiletto* giyip üzerine de siyah bir ceket alarak kombinini tamamlamıştı. Ben de siyah deri ceketimi giyip, kendime dişli rock grubu üyesi havası verdim.

Aşağı indiğimizde Giray bizi siyah bir *Passat*’ta bekliyordu. Arabaya bindik ve bizi güler yüzle karşıladı. Saçları her zamanki gibi geriye taranıp jölelenmiş, beyaz gömleği ve siyah pantolonuyla şık olmuştu. Grup için çok uğraştığını biliyordum, kardeşleri sadece iş olarak görmüyordu, bu her hâlimden belliydi. Beni keşfettiği için ne kadar şanslı olduğumu düşündüm. Hayatımda her şey yolunda gitmiyordu ama bu konu resmen bir istisnaydı.

Eğlencenin yapılacağı yere geldiğimizde arabadan indik ve asıl heyecan o zaman başladı. Efra’nın da heyecanı benden farklı görünmüyordu, parmaklarını bir açıp bir kapadığını görünce onun elini tuttum.

“Dişli ol,” dedim dişlerimin arasından onu bir boks maçına hazırlıyormuşum gibi. “Onların canına okuyacağız.”

Efra anında moda girdi, kaşları düzleşti ve gözlerinde yarım bir bakış belirdi. “Erkeklere ölüm!”

Imm...

Suratını ekşitip o da attığı sloganı abartı bulmuş olacak ki, “Ay tamam, abarttım. Ateş kardeşlere ölüm!” dedi bu sefer.

Bir kahkaha patlattım.

O da dişlerini göstererek sırtırken elimi sıktı ve birbirimize güç verdik. Rock yıldızlarıyla baş etmek kolay değildi ama biz de hemen pes etmeyecektik.

Ona sırtıtmaya başladım ve biraz olsun rahatlayarak mekâna giriş yaptım. Giray da arabayı park edip yanımıza gelmişti, bizi yerimize doğru yönlendirirken şirketten insanlarla selamlaşmaya başlamıştı. Ben

de aynı şekilde herkese gülümseyerek selamlaşma faslına katıldım. Girişte korumalar vardı ve içeride de yer yer güvenlik görevlileri olduğunu gördüm. Başımıza gelen olaylardan sonra Esat Bey işi şansa bırakmamıştı.

Locamıza geldiğimizde kardeşleri çoktan oturmuş, Esat Bey'le sohbet ederken bulduk. Onları gördüğüm anda, biraz önce rahatlayan bedenim alarma geçti ve vücudumda uyarı sinyalleri çalmaya başladı. Esat Bey'in yanında oturan Bora bizi fark edince şöyle dönüp bana kısaca göz attı.

Onunla gözlerimiz kesiştiğinde nefes alıp verişim değişti ama bunu belli etmemeye çalıştım ve sırtımı dikleştirdim. Bu hareketi giyinirken aynada birkaç kere prova etmiştim.

Yüz hatları ifadesizlikle kaplanmıştı, yatışmış görünüyordu ama koyu renk gözlerindeki yoğunluk olduğu gibi duruyordu. Üzerine siyah, boğazlı bir kazak ve siyah pantolon giymişti. Siyah saçlarını şekillendirmiş, kazağını dirseğine kadar kıvrarak saatini ortaya çıkarmıştı.

Bellegimde dolaşan dokunuşlarını tekrar hissetmemek için gözlerimi kaçırdım ve diğerlerine odaklandım.

Alar, Esat Bey'in diğer tarafındaydı. Koyu renk kot pantolonunun üzerine lacivert bir gömlek giymişti. Saçları bu sefer dağınık değildi, sabah kuaföre gidip biraz kestirmiş olmalıydı. Gülerek Esat Bey'le bir şey konuşuyor, bizim geldiğimizi görmüyordu.

Uygar ise antrasit rengi bir kazak ve siyah pantolon giymişti. Ayağında botları vardı, buradan bir yarışa daha gidecek olabilirdi. Bizi görünce siyah, kirli sakalını kaşıdı ve gözlerini başka yöne odakladı.

Efra'ya göz attım, o da ona hiç bakmamaya çalışıyordu. Locada Uygar'ın yanında, en başta oturan Deren'i görünce ona selam verdi ve ben de aynı şekilde onu selamladım. Deren üzerinde siyah kot, siyah kazak ve botlarıyla bir soruna hazırды.

Esat Bey bizi görünce hafifçe doğruldu ve bizi selamladı, baş selamı vererek bunu tekrarladılar.

Alar, Efra'ya bakıp ıslık çaldı. "Çok güzel olmuşsun, tatlı şey."

Ops!

Efra ona teşekkür ederken gözlerim olağanüstü bir hızla Uygar'a kaydı. Onun dik bakışlarla onları izlediğini gördüm. Benim kendisine baktığımı görünce hemen başını çevirdi. *Seni seni...*

"Buraya gelin," dedi Alar yanındaki boş alanı işaret ederek.

Biz de o kısma geçtik ve oturduk.

Esat Bey dışında hepimiz gergindik. Birbirimize kaçamak bakışlar atmamak için insanlara odaklanmaya çalışıyor, sahne kurulumunu yapanları izliyorduk. Kurulumu yapanlardan biri de kardeşlerin kuzenleri Burak idi.

Uzun saçlarını ensesinde toplamış, eliyle alnındaki teri silerken birilerine direktif verip duruyordu.

“Süper planlarımız var, süper,” dedi Esat Bey iş konusundaki olağan coşkusuyla. “Bir fotoğraf çekimi ayarlayalım, reklam panolarına bastıracağız. Herkes Ateş’i konuşacak. Herkes!”

Olayların içinde o kadar kaybolmuştum ki grubun bana getireceği üzü tam anlamıyla düşünememiştim. Yolda yürürken bile kendimi görebilecektim, *herkes* beni görebilecekti.

Efra bu habere sevinerek sessizce güldüğünde elimi sıktı, ben de ona karşılık verdim. İşler güzel bir yere gidiyordu, aşk hayatımızın dibe dalışını şimdilik es geçebilirdik.

Sahnede şirkete bağlı yeni çıkmaya hazırlanan gruplardan biri şarkı söylemeye başladığında onları izliyorduk. Alar dün Bora’yla ne konuşmuştu, bilmiyorum ama sürekli bana kaçamak bakışlar atıyordu.

“Ne oldu?” diye sordum sonunda yanımda olduğu için fısıldayarak.

“*Hulk* kızmış. Hem de çok.”

Söz konusu *Hulk*’a yan bir bakış attım, Esat Bey’le konuşuyordu. O kadar yakışıklı olmuştu ki bir daha bakmamam gerektiğine karar verip tekrar Alar’a odaklandım.

“Bak,” dedi Alar bana biraz daha yaklaşp abartılı bir fısıldamayla. Ona gözlerimi büyütünce hemen sesini kısması gerektiğini fark etti. “Bana seninle bu konuyu konuşmamamı söylediği için bir şey demiyorum ki şu an konuştuğumuzu fark edince beni sorguya çekecek.” Sonra o sorgunun şeklini düşünüp titrer gibi yaptı. “Neyse, sadece şunu söyleyeyim. Olaylara geniş pencereden bak, kendi havalandırma pencereden değil.”

Söylediği şeyi düşünürken boş boş suratına baktım. “Bunun konumuzla ne ilgisi var?”

Alar sırtırken omuz silkti. “Hiç. Bu sözü bir gün, bir yerde kullanmayı bekliyordum.”

Şapşal.

Elimle onun omzuna bir tane vurma isteğime karşı koydum ve gülererek gözlerimi devirdim. “Güzel söz,” dedim sessizce. “Ama geniş açıdan bakabilmem için Bora’nın o pencereyi açması lazım.”

Alar sikkın bir tavırla bir nefes çekti. "Açıkçası o gece ne yaşandı, ben de tam olarak bilmiyorum. Ulaş'la yakındık ama ben *broma* güvenirim, anlıyorsun ya." Mavi gözlerinde ciddiyetle bana baktı.

Gözüm kısa bir anlığına tekrar Bora'ya kaydı ve onu bize bakarken gördüm. "Bize bakıyor," dedim Alar'a neredeyse dudaklarımı bile oynatmadan.

Alar, gözlerini kapatıp ağzının içinde bir küfür geveledi ve tekrar açtığı anda yüzünde geniş bir sırıtmayla locaya döndü. "Sahnede spot ışıklarını bir tek benim üzerime yöneltsek olur mu, Esat Bey?"

Uygar ve Deren, Alar'ın bu çıkışına gözlerini devirerek karşılık verirken, ben ve Efra güldük. Bora tepkisiz durmaya devam ediyordu.

"Evet, gençler," dedi Esat Bey ve viski kadehini havaya kaldırdı. "Sahne sırası sizde. Güzel günlerin şerefine!"

İşte, başlıyorduk.

Kardeşler ve ben ayağa kalktık. Uygar bizden önce locadan çıktı, ardından Alar gitti ve ben de üzerimdeki ceket çıkarıp kırmızı elbiseyle kaldım. Benim önden ilerlememi bekleyen Bora'ya yan bir bakış attıktan sonra locadan indim. Yürüyüşümü olabilecek en iddialı hâle getirdim ve bakışlarının ağırlığını üzerimde hissettim.

Sahneye çıkıp ona döndüğümde tam da düşündüğüm gibiydi ama ikimiz de anında gözlerimizi çevirdik ve ben mikrofona, o da gitara odaklandı.

Bugün Uygar bana repertuvarlarını atmıştı ve listeden bir şarkı seçmiştim. Prova yapmamıştık ama benim doğaçlamama güveniyorlardı. Umarım bu sınavdan da başarılı çıkardım.

Bora ve Uygar gitarını ayarladı, Alar bateri bagetlerini döndürmekle meşguldü. Ben de sargılı elimin parmaklarıyla mikrofonu kavrayamayacağım için mikrofon sehpasını ayarladım ve uzun bir tabureye oturdum. Parmak uçlarım mikrofona dokunduğu anda kendime güvenim içime doldu ve duygularım şaha kalktı.

Bu hissi o kadar çok seviyordum ki yangın az kalsın beni bu hayat-tan koparacaktı ve geriye söyleyemediğim bir sürü şarkı kalacaktı.

Bora bize döndü ve başıyla işaret verdi. Liderden komutu alan Alar ritim tutmaya başladı, Uygar müziğe giriş yaptığı anda Bora da onu takip etti. Ben de kendi kısmım gelene kadar gözlerimi kapatıp şarkıya odaklandım.

Zamanım geldiğinde dudaklarımı aralayarak Şebnem Ferah'ın *Mayın Tarlası*'nı söylemeye başladım.

**“Mayın tarlasında dolaşıp durmuşum aşk sanıp da
Herkes arkamdan bağırması kimseyi duymamışım
Savaş filmlerinde olur ya yaralı yaralı devam etmişim
Sonuna kadar aşk ya yanımdasın sanmışım.”**

Sesim her yeri doldururken sadece ben vardım, gözlerim kapalıydı.

**“Mayın tarlasında yürüyüp durmuşum aşk sanıp da
Tel örgülerde durmamış bir delikten geçmişim
Her şey bana dur demiş, kulağım darbe almış duymamışım
Sonuna kadar aşk ya sadece inanmışım.”**

Gözlerimi açıp mekânda bizi dinleyenlere baktım, hepsi yüzlerinde memnuniyetle bizi izliyordu.

**“Koşmuşum, düşmüşüm, kalkmışım
Sevişmek sevmekten gelir inanmışım
Elimden tuttuğunda öyle bir güvenmişim ki
Bize bir şey olmaz sanmışım.”**

Gözlerim sanki bir miknatısmış gibi sağımda duran Bora'ya çevrildi. Ayaktaydı, gitarı çalarken beni izliyordu ve şimdi ise sadece o da vardı.

**“Mayın tarlasında bir adam sevmişim aşk sanıp da
Soyunup korkusuzca çıplak kalmışım
Aşk filmlerinde olur ya işte öyle sevmişim
Sonunda bedenim sağlam bulunmuş, yüreğim paramparça.”**

Bakışmamız öyle derinleşti ki fiziksel bir dokunuş gibi bedenimde dolaştı. Şarkı sözleriyle serbest kalmaya çalışan duygularıma sonunda izin verdim. Performansımızı izleyenler artık sağa sola sallanarak eşlik ediyordu, sesim her yeri sarmıştı. Bağırmanın gereken kısımlarda gözlerimi kapatıp tonlamayı en güzel hâle getirdim.

Bir gün bana bir aşkın içine düşeceğimi ve bu şekilde gece ayazında yapayalnız kalmışım gibi hissedeceğimi söyleseydi onu geçiştirirdim. Annemin ölümü, babamın yokluğu ve şimdi de bu... Şarkının sözleri dudaklarımdan çıkarken anladım ki gerçekten de bedenim sağlamdı ama yüreğim o kadar şanslı değildi.

Performansımız bittikten sonra bir alkış koptu ve dünyaya geri döndüm. Herkese gülümsedim ve bu güzel anın tadını çıkardım. Bir gün gerçekten konser verdiğimizde bunun kaç katı insana şarkı söyleyeceğimizi düşünüp heyecanlandım.

Kardeşler gitarlarını bıraktı, Alar bateriden kalktı ve hepimiz yan yana dizilip selam verdik. Sahneden önce benim inmemi beklediler ve ben locaya yürürken arkamdan geldiler.

“Bu, uluslararası bir ses olmalı,” dedi Esat Bey biz locaya ulaşınca. “Mükemmel!”

Ona teşekkür edercesine gülümsedim. Giray’ın gözlerinden de gurur akıyordu, beni kendisi keşfettiği için ayrıca mutlu olmalıydı. Sonrasında fotoğraf çekimi ve konser için konuştuk.

“Çıkışınızı konser yerine önce video klibinizle yapalım diyoruz,” dedi Giray. “Bora şarkıyı bitirdiğinde bir Amerika seyahatiniz olacak. Belki de o konser provasının gerçekleşmemesinde bir hayır vardır,” dedi ve Bora’yla bana baktı. *Her şerde bir hayır vardır* sözüne bulunduğu atıftan sonra devam etti: “Bu iş daha da büyüyor arkadaşlar, çok fazla projemiz var.”

Kardeşler de katılım sağladı ve bunun daha mantıklı olabileceğini, konsere daha sağlam çıkabileceğimizi söylediler. Ben de onayladım. İlk konserden sonra daha sık konserlerimiz olacaktı fakat okul kapandıktan sonra yazın bir Türkiye turu yapacaktık.

“Rock festivalleri de bizim için ideal,” dedi Giray. Yurt dışında bağlantılarımızı güçlendirdiğimizde oraya da açılacağız.”

Bunlar çok güzel planlardı, benim için fazla bileydi. Bir süre bu şekilde konuştuktan sonra Esat Bey izin istedi ve evde çocuklarını daha fazla bekletmek istemediğini söyleyip eğlenceyi biz gençlere bıraktı.

O gittiğinde gergin loca ekibi tekrar aynı moda döndü ve herkes birbirine göz gezdirdi. Giray bizi süzdü, motivasyon kampına bile yollasa aramızdaki meseleleri çözememişti hatta işler daha da karışmıştı.

Ateşle barut yan yana duramıyordu.

“Ben de gidiyorum,” dedi ve telefonuna baktı. “Eğlenmenize bakın ve iyice kaynaşın.”

O da gittikten sonra biz bize kalmıştık. Durum hiç de iç açıcı görünmüyordu, kimse birbiriyle konuşmuyordu.

“Maya Erez!” derken dişlerini göstererek sırttan Burak locaya geldi. Saçını serbest bırakmıştı, artık omuzlarına değiyordu. “Sesin de senin gibi dişli.” Elini kalbine koydu ve hayran hayran bana baktı.

Gözlerimi devirdim ve güldüm. “Teşekkürler, Burak.”

Daha geniş sırttı ve bir kolunu koltuğa dayayıp bana iyice döndü. “Eee bugün *shot* yarışı yapmıyor muyuz?”

“Maalesef,” dedim başımı sallayarak. “Yarın kardeşimin doğum günü, dinç olmam gerek.”

“Kuzen!” diyerek hemen atladı Alar. “Partiye devam ediyoruz, değil mi?”

“Ekibi topladım. Ev tamamsa geliyorlar.”

“Siktirin gidin, başka yerde parti yapın.” Bora konuya sert bir giriş yapmıştı.

Uygar da ona destek oldu. “Bora’ya artı bir.”

Alar kardeşlerine şeytani bir şekilde bakıp dudak büktü. Kolunu iki yana açarak koltuğun sırtına yasladı ve biraz daha kaykıldı. “Siz ikiniz gerçekten benim partime engel olabileceğinizi mi sanıyorsunuz?”

“Ben izin vermediğim sürece o partinin olmayacağını biliyorsun, değil mi?” Bora başını yana eğip Alar’a kapkara gözleriyle baktı.

Alar ona bir iki saniye baktıktan sonra dudağını daha çok büktü. “Elimde kozlarım var.”

İkisi bir süre bakıştılar. Kozun dünkü olay olduğunu anlamak için zeki olmaya gerek yoktu. Bora’nın içki içmesi, Uygar’ın yarış yapması sorundu ve kardeşler bu şekilde sürekli istediklerini yapıp birbirlerini gammazlamıyorlardı. Kozlarla hayatlarını sürdürüyorlardı.

Bora resmen bakışlarıyla Alar’a küfür etti. Uygar başını geri atıp ağzında bir şeyler geveledi ve tekrar eğdiğinde, “Odamın kapısını kilitleyin,” dedi. “Ben evde olmayacağım.”

Bora aklına gelen şeyle Alar’a çerez tabağından aldığı fıstığı fırlattı. “Ben puştun biri yüzünden odamın kapısını kilitleyemiyorum.”

Alar tabiri caizse pişmiş kelle gibi sırttı. “Partiye izin verersen anah-tarını veririm.”

Bora sabır dilenir gibi gözlerini kapatıp bir nefes çekti ve tekrar açtığında onu onayladı. “Tamam.”

Alar ve Burak ayağa kalkıp yumruklarını tokuşturdular ve sonra zıplayarak göğüslerini çarptılar. Deren onların sevinç gösterine gözle-rini devirdi. Efra kıkırdadı, ben de gülerек başımı iki yana salladım.

Aslında parti işi benim için de iyi olmamıştı, yarın Enes’in doğum gününde dinç olmak istiyordum ama Uygar yoksa onun odasına kapa-nabileceğimi düşündüm.

Ortamdaki herkes birbiriyle konuşmaya daldığında Burak yanıma süzüldü ve kulağıma yaklaştı. “Dün bayağı olaylar olmuş.”

Şaşırarak ona döndüm, kaşlarım hafifçe çatılmıştı. “Sen nereden biliyorsun?”

“Defne’den,” dediğinde sinir hücrelerim kıpırdandı ama çaktırmadım. “Seninle tanışmak istiyor.”

Daha da şaşırdığımda bu sefer tam anlamıyla yüzüne baktım, yüz kaslarım bile gerilmişti. “Neden?”

“Bora’nın grubundaki kızı merak ediyor da ondan,” dedi Burak sırtarak. “Kız kıskançlığı.”

Gözlerimi devirdim. “Kıskançlıklarla uğraşacak gücüm yok.”

“Ben bilmem,” dedi ve omzunu kaldırıp indirdi. “Ben, bana söylediği şeyi iletiyorum.”

“Denk gelirsek tanışırız,” diyerek geçiştirdim. *Bir daha denk gelmemeyi umuyordum.*

Burak dudaklarını geriye doğru gerdi ve “İı,” dedi, “Bugün denk gelebilirsiniz, muhtemelen buradan sonra bize katılacak.”

“Ne?”

Gözü kısa bir an Bora’ya kaydıktan sonra bana baktı; Bora, Alar’la konuşuyordu. “Bugün öğlen Bora’ya yanımıza gelip gelemeyeceğini sormuş, o da kabul etmiş.”

Savaşta intikam almak için dönmemesi için kimseyi sağ bırakmamak gerekiyordu, belli ki Bora ayaklanmıştı ve benden intikam alıyordu. Bu sefer *onu sağ bırakmayacaktım.*

İçimdeki tüm duyguları süpürdüğüm öfkemle yüzüme en sahici gülümsememi yapıştırdım ve Burak’a baktım. “Tanışırız o zaman,” derken kelimeler ağızda kötü bir tat bırakmıştı.

Burak, kız kavgası bekler gibi gözleri parlarken ağzına bir çerez attı. Ama maalesef ne ona ne de Bora Ateş’e istediğini verecektim.

Mekân kapanacağı esnada hepimiz kalktık ve eve doğru yola çıktık. Ben ve Efra, Ateşlilerin arabasındaydık. Efra, Alar ve benim ortamda oturuyordu; ikisi bir cin filmi hakkında tartışıyorlardı.

“Korkmadın mı?” diye sordu Efra bir filmde bahsederken.

“Korkmadım,” dedi Alar. “Ruhum bedenimden çıktı sadece.”

Efra kıkırdadı, o sırada arabayı kullanan Uygur’ın gözleri dikiz aynasından onu buldu. Sonra bakışı biraz yana kayınca benimle göz göze geldi ve yine yakalanmanın verdiği rahatsızlıkla yola odaklandı.

Bugün ona rahat vermemeye yemin etmiş gibiydim. Bakışlarımı camdan dışarı çevirirken güler gibi oldum.

Bir süre sonra Efra’yı eve bıraktık, ailesi bu gece için daha fazla dışarıda kalmasına izin vermemişti. Uygur ona bakmamaya özen gösteriyordu. Bora, yolcu koltuğuna oturmuş, sessizce dışarıyı izliyordu. Ben de başımı çevirip yolculuğun geri kalanında onun varlığını yok saydım

ve sonunda eve ulaştık. Arkamızdan beş araba daha park etti, bu sefer eğlenceye Alar'ın parti ekibi de katılmıştı. Onlardan sonra gelen Deren, motorunu park edip kaskını başından çıkardı.

Hepimiz araçlardan inip eve doğru yürümeye başladık. Uygur iner inmez motoruna binip gitmişti, gelenlerin birçoğu yanan garaja bakıp fısıldaşıyorlardı ama onları duymazlıktan geldim. Elimdeki sargıya atıkları meraklı bakışları da fark edebiliyordum.

Eve girdiğimizde Bora hemen odasına geçti. Alar gelenleri koordine ediyordu, Burak da müzik için ses sistemini ayarlıyordu. O esnada telefona bir bakış attı ve okuduğu şeyden sonra dış kapıya yönelip kapıyı açtı.

Gelen kişiyi gördüğümde ayakta öylece dikiliyordum, omurgam birden kaskatı kesildi.

Defne içeri doğru bir adım attı ve gözleriyle evi taradı. Üzerinde kısa, siyah bir etek; beyaz *crop* ve uzun, beyaz bir saten gömlek vardı. Gömleğinin önünü açmıştı. Düz siyah saçları omuzlarındaydı ve kısık gözleri yeşil yeşil parlıyordu.

Burak'la selamlaştığı esnada odağına ben takıldım. Bir süre birbirimizi süzdükten sonra bana doğru yaklaşmaya başladı. Belli ki tanışma faslımız şimdi başlıyordu.

"Selam," dedi bana iyice yaklaşıncaya. Gözleri kırmızı elbisemi şöyle bir süzdü, sonra tekrar yüzümde asılı kaldı. Birbirimize hiç benzemiyorduk.

O zarafetin şekil bulmuş hâliydi, ben ise haşinliğin...

"Selam," diyerek karşılık verdim, gözlerimdeki mesafeli ifadeyi okuduğuna emindim.

Bana elini uzattı. "Daha önce tanışamadık, ben Defne."

Sesinin tınısı bu konuşmayı daha önce prova etmiş gibi çıkıyordu, samimiyetten uzaktı. İnce parmaklı bembeyaz eline baktım, bileğini ben bile kırabilirdim. Bu düşüncenin cazibesini kafamdan atıp elimi uzattım. "Maya."

"Memnun oldum," derken ince dudakları gülümser gibi kıvrıldı. "Dün için özür dilerim, ağabeyimle buluşmanızın kötü bitmesini istemezdim."

Kendimi ifadesiz tutmaya çalışırken vücudum karıncalanmaya başlamıştı. Bora'ya orada olduğumuzu bilerek söylediğine kalıbımı basabilirdim. "Bora görüştüğüm insanlara sürekli karışıyor, alıştım artık."

Sanki Bora, Ulaş'a sinir olduğu için değil de beni kıskandığı için oraya gelmiş gibi konuştuğumu görünce gözleri sanki mümkünmüş gibi daha da kısıldı. Yine de istifini bozmadı, botokslu gibi duran alnı orijinalliğini belli ederek hafifçe kırıştı.

“Çocuklara alışmış görünüyorsun,” dedi kardeşleri sahiplenmiş bir edayla. Onlarla sık sık zaman geçirdiğini belirtiyordu ve bana yerini işaretliyordu. “Eğer onları daha iyi tanımak istersen ağabeyim yerine bana da sorular sorabilirsin, ben daha açık olurum.”

Sinirlenmem için attığı yemi yutmadım. Yüzüme en sahici gülümsememi yerleştirdim ama ikimiz de rol yaptığımızı biliyorduk. “Ağabeyin benimle zaman geçirmek için senden önce bu taktiği kullandı, artık gerek kalmadı.”

Gülümsemesi bu sefer solduğunda benim gülümsemem sahicilik kazanmıştı. Cevap vermesini beklemeden tekrar konuştum:

“Ben artık gideyim, iyi eğlenceler.”

Üst kata tırmanmaya başladığımda hâlâ arkamdan beni izliyordu, sırtımdaki gözlerini hissedebiliyordum. Koridora çıktım ve banyoya ilerledim. İçeri girip kapıyı kapattığımda yüzümdeki kasıntı ifade anında silindi. Çene kaslarım gerginlikten ağrıyordu.

Aynaya bakıp dalgalı, açık kumral saçlarımı geriye attım. Mavi gözlerim koyulaşmıştı, benlerimdeki kapatıcılar silinmişti. Ellerimi yıkayıp yüzüme su çarptığımda başımı kaldırdım ve suya dayanıklı rimeli mi tebrik ettim.

Uygar'ın odasına geçmek için kapıyı açtığımda gördüğüm bedenle geriye bir adım atıp donakaldım.

Defne peşimden gelmişti...

İşin peşini kolay bırakacağına benzemiyordu. Artık geride durmayacağına belli eder gibi bakışlarındaki keskinliği artırmıştı.

“Lavaboya mı gireceksin?” diye sordum ona doğru bir adım atarak. “Buyur, geç.”

Ben yanından geçip gidecekken bir adım atıp önümde dikildi. Boyu benden kısaydı, çenesini kaldırıp gözlerini yüzüme sabitlediğinde ona yukarıdan bir bakış attım.

“Bora'yla olan ilişkim bitti diye düşünüyorsan yanılıyorsun.”

Konuya direkt girdiği için şaşırdım ama yüzüm olabildiğince saldırganlığını doğal karşıladı. Tek kaşım havaya kalkmıştı. “Bittiğini duymuştum.”

“Bizim aramızdaki ilişkiyi bilecek kadar uzun süredir onun hayatında değilsin.”

İstedğini verme. İstedğini verme.

“İlişkinizi bana neden ispatlamaya çalışıyorsun?” dedim gözlerimde alay dolu bir parıltıyla.

Ses tonunun inceliği ve yüzündeki pürüzsüz güzellikle zarif bir şeytana dönüşmüştü. Ona hak verebilirdim, Bora’ya karşı hâlâ hisleri olduğu için beni kıskanması normaldi. Ama bu, ona pabuç bırakacağım anlamına gelmiyordu.

“Eğer aranızda bir şeyler olduğunu düşünüyorsan bir daha düşün derim.”

İfadesiz bir tavırla ve sakın bir sesle sorumu sordum: “Peki ya aramızda gerçekten bir şey varsa sen bunu nereden bileceksin?”

Dudaklarında bana sert bir darbe geleceğini belirten bir kıvrım oluştu. “Öyle olsaydı onu öptüğümde geri çekilirdi.”

O anda koridorda beliren beden ikimizin de oraya bakmasına neden oldu ve bize gözlerini dikmiş olan Bora’yı gördük.

Siyah, boğazlı kazağını çıkarmış; pantolonun üzerine yarım kollu, siyah tişört giymişti. Duş aldığı nemli saçlarından belliydi.

Bize bakarken karanlık gözleri ikimizin arasında gidip geldi. Konuşmamızı duydu mu duymadı mı, bilmiyorum ama ona bakarken gözlerimden saçılan nefreti fark etmemesi imkânsızdı. Göğsümdeki acı fiziksel bir hâl aldı ve kalbimi sımsıkı tuttu.

Duruşumu bozmadım.

İstesem de bozamazdım, taş kesilmiştim. Bir iki saniye daha öyle kaldıktan sonra acıyı güçlü olmak için kullanıp Defne’ye döndüm. “Tanıştığımıza tekrar memnun oldum.”

Arkamı dönüp Uygur’ın odasına doğru yürürken Defne ve Bora’yı orada yalnız bırakmışım. Kapıyı kapatmadan önce Bora’ya son bir bakış attım ve gözlerimle resmen ona orta parmak kaldırdım.

Kapıyı kapattıktan sonra arkadan kilitlerken nefesim kesilecek gibi oldu. Elimle kalbimi tutup yatağa gittim ve beynimin atan şalterlerini tekrar kaldırmaya çalıştım.

Sonra başımı yastığa iyice bastırıp bağırdım.

Ne erkeklere ne de Ateş kardeşlere değil... *Bora Ateş’e ölüm!*



DÜELLO



Deren Yıldız

Evdeki kalabalıktan uzak kalmaya çalışarak bir köşeye çekildim ve insanları izlemeye başladım. Aslında mesai saatim değildi fakat ne olur ne olmaz diye eğlenceye katılmaya karar vermiştim, bir süre ortamı gözlemleyecek, sonra da eve gidecektim.

Alar tam bir parti çocuğuydu, eküri olan uzun saçlı kuzeninin de kendisinden bir farkı yoktu. İçkileri tokuşturuyorlar, ortamdaki herkesle sohbete dalıyorlardı.

Alar'ın gözleri bana takıldığında bakışı bir atmaca gibi keskinleşti. Sıcakladığı için olsa gerek kızaran suratıyla bana doğru gelmeye başladığında geçen günkü motor yarışında olanlar aklıma geldi.

Ödülü almaya gittiğimizde Matiz tam önümüzde yere tükürünce ben pek oralı olmadım ama Alar'ın ağzı yine durmamıştı.

Ona *pis biri olduğunu, bir an önce saçlarını da yıkaması gerektiğini* söylediğinde film koptu. Matiz üzerine atıldı ama Alar kadar iri değildi, yumruğu yediği gibi yeri boyladı. Sonrasında ayaklarını vura vura ilerleyip gitti ve bir ton adam toplayıp geri döndü.

Aslında hepsini alt edebilirdim ama bu sefer bir iki darbe yemeden kurtulamazdık, sayıları fazlaydı ve hepsi geçen seferki gibi küçük değildi. Kaçışımız işte o an başladı.

Yolda Efra ve Uygar'ı motoru park etmiş hâlde görmüştük ve bu, o ikisinin arasında bir şeyler olduğunu düşünmeme neden oldu. Efra'nın Alar'dan hoşlandığını sanıyordum ama kafam bu konuda bir miktar karışmıştı.

“Ne haber, ortak?” diye sordu Alar yanıma geldiğinde.

Ona boş bir bakış attım. “Ortak falan değiliz.”

“Aa, haydi ama. Birlikte ödül bile aldık.”

Tek kaşımı havaya kaldırdım. “Ödülü ben aldım.” Alar ödülünden pay istememişti ama zaten ikiziyle ödülü paylaşacağım konusunda anlaşmamız vardı. Onun payını sonra verecektim.

“Çok yüce gönüllü olduğumu söylerler,” dedi ve elindeki bira bardağını uzattı. “İçsene.”

Başımı olumsuz anlamda iki yana salladım.

“Mesai saatinde değilsin,” dedi Alar itiraz ederek. “Partimde suratsız kimseyi istemiyorum.”

Merdivenlerden yanında kısa saçlı bir kızla inen Bora’yı görünce gözlerimle onu gösterdim. Suratsız kelimesine bir isim karşılık gelecek olsaydı bu Bora olurdu. “O ne olacak?”

Alar, Bora ve kıza baktı. “Onu şu an güldürebilmem için yüz nakli ameliyatına götürmem gerekir.”

Güler gibi oldum ve onu haklı bularak tekrar o yöne baktım. Bora’yla kız dış kapıdan çıkıyorlardı ve kızın kim olduğunu merak etmiştim. Hep Bora ve Maya arasında bir şeyler olduğundan şüphelenmiştim ama Efra’da olduğu gibi burada da *kafam karışmıştı*.

“Haydi iç,” dedi Alar ve beni yine dürttü. Ona gözlerimi devirip bira bardağını alarak büyük bir yudum aldım.

“Seninle Halil’i görmeye gitmemiz gerekiyor,” dedi bana kurtardığımız dilenci çocuğu tekrar hatırlatarak. Onu başımla onaylayıp bira-
dan bir yudum daha aldım.

“Bu hafta halledelim o işi.”

Alar başını aşağı yukarı sallayıp dudak büktü. “İyi bir çift olduk, değil mi?” Bana baktığında mavi gözleri parlıyordu.

Biradan aldığım yudum neredeyse genzime kaçacaktı, istemsizce kalp atışlarım yavaşladı. “Çift mi?”

İşaret parmağı ikimiz arasında turladı. “*Batman* ve *Kedi Kadın* gibi. Anlarsın ya,” derken sırtıttı. “Süper bir takımız.”

İçkimi daha hızlı içmeye başladım. Bitirip bir an önce gitsem iyi olacaktı.

“Hop, yavaş ya,” dedi Alar.

“Sen yudum yudum içerek eşlik edebilirsin, bana karışma.”

Alar bir an gaza geldi ve bana ters ters baktıktan sonra kendi içkisini kafasına dikti.

“Bence sen ağır ol,” diyerek uyardım onu. “Daha geçen gün popona iğne yedin.”

Yanakları kızardı. “Hatırlatmasana onu. Hâlâ hatırlayınca popom sızlıyor.” Sonra omuz silkti. “Yarış tüm pasımı sildi, iyileştirdim resmen.”

Başımı iki yana sallayıp hafifçe dudaklarımı kıvırdım.

İkimiz de sessiz bir rekabetle ikinci bardağı bitirdik. Üçüncü bardak bittiğinde aradan on dakika geçmişti.

“Oha!” dedi kuzenleri olan Burak. “Kafayı yemişsiniz siz.”

Alar’ın alkol henüz bünyesini sarmasa da gözleri hınzır bir parıltıyla dolmuştu. Ayağa kalkıp gür bir sesle bağırdı: “Evet, oyun zamanı gençler!”

Herkesten bir çığlık koptu, eller çırpılmaya başlandı. İçeride en az on kişi vardı, birkaçı kızdı ve onlar da yanındaki oğlanlarla birlikte olduklarını belli edercesine onların yanına sokulmuşlardı.

“Ne oynuyoruz?” diye sordu Burak.

Alar’ın gözleri etrafta dolaştıktan sonra ses sistemine kayd ve kafa-sında belli ki bir ampul yandı. “Süper bir şey,” dedi ve gidip televizyon ünitesinin altındaki çekmeceyi karıştırmaya başladı. Küçük bir defterden kâğıt kopardıktan sonra onları da küçük parçalara böldü.

Ben de o sırada elimdeki birayı içiyordum.

Alar kâğıtları herkese parça parça dağıttı ve gelip bana da bir tane uzattı. Tekrar ortaya geçip herkese ithafen konuştuğunda elimdeki kâğıda bakıyordum. “Herkes elindeki kâğıda bir tane şarkı yazsın.”

İnsanlar ne yazacağını düşünürken Alar kalemi en baştaki oğlana verdi. Çocuk kapıda bir şeyler yazdıktan sonra yanındaki kıza uzattı ve bu böyle devam etti. Sonunda kalemi Alar’a uzattılar ve o da benim yanıma geldi.

Kalemi uzattığında suratına baktım. “Sen de yaz,” dedi bana sırtı-
tırken.

Ne oynanacağını düşünürken kalemi alıp kâğıda sevdiğim şarkılardan birini yazdım. Şarkı *küfür doluydu*.

Hafifçe gülümseyerek kâğıdı Alar’a verdiğimde şarkı seçiminden dolayı yüzümde şeytani bir ifade taşıdığımı emindim. O da bana tek kaşını kaldırıp baktı ama ifademim üzerinde çok durmadı. Gidip mutfak dolabından çıkardığı bir salata kâsesine topladığı kâğıtları attı.

“Evet,” dedi kâğıtları karıştırırken. “Biliyorsunuz ki en iddialı olduğum konu müzik.”

Herkes onu alkışladı.

Ben de bir köşede hâlâ içip onu izlemekle meşguldüm.

“İçlerinden üç tane kâğıt çekeceğim ve Burak’a vereceğim. O da DJ olup şarkıları sık sık değiştirecek ve ben de her ne olursa olsun o şarkıları eksiksiz söyleyeceğim.”

Ayağa kalkıp kolunu iki yana açtı. “Herkes bir kişiyle düello yapacak ve ben... Güzeller güzeli korumamıza meydan okuyorum.”

Biramı biraz ağzımdan püskürtmüş olabilirim. Parmağımla çaktırmadan dudağımın kenarını silerken Alar’a baktım ve pis pis sırıtırken bana baktığını gördüm. *Güzeller güzeli* kısmını es geçmeye çalışarak ona gözlerimi devirdim. “Ben şarkı söyleyemem.”

Alar elini havada salladı. “Burada sesimizin güzelliği değil, performansımız önemli.”

Ona tekrar gözlerimi devirdim.

“Ben bir bateristim, solist değil. Gerçekten bu kadar korktun mu?” Salonun ortasında durmuş, bana meydan okuyordu ve herkesin gözleri ikimizin arasında gidip geliyordu.

“Tamam, ben üç şarkı, sen bir,” dedi ve sırtıttı. “Bu şekilde adil olabilir.”

Duraksadım. Bira damarlarımda akmaya başlamış, beni harekete geçiriyordu.

“Tamam,” dedim, alt tarafı bir oyundu. “Başla bakalım.”

“Kazanana alkışlar karar verecek,” dedi Alar ve herkese bir uyarıda bulundu. “Kayırmak yok. Adil olun.”

Herkes onayladı ve meraklı gözlerle bizi beklediler. Alar, “Önce ben başlayayım da korumamız biraz gevşesin,” dediğinde ona bir şeyler fırlatmak istedim ama atabileceğim bir şey yoktu, o yüzden dik dik bakmakla yetindim.

Alar gidip kâsedden üç tane kâğıt çekti ve onları Burak’a verdi. Burak kâğıtları tek tek açarak yazarlara baktı, kaşları havaya kalkmış, dudakları gülmek ister gibi seğirmeye başlamıştı. “Başarılar, kuzen,” dedi eğlendiği belli olan sesiyle.

Alar’ın gözleri şüpheyle kısılsa da eline mikrofon gibi kumandayı aldı ve şarkının açılmasını bekledi. “DJ, gönder müziği!”

Burak telefonundan şarkıyı açtı ve ses sistemi çalıştığında salonu bir müzik doldurdu. Herkes nefesini tutmuş, Alar'ı beklerken şarkının ne olduğunu anlayınca merakla kaşlarını havaya kalktı. Bir rock grubu bateristi bu şarkıyı söyleyecek miydi cidden?

Alar, üzerindeki tişörtün kollarını içe katlayıp sanki kolsuz atlet gibi yaptı ve koşup kızlardan birinin zincir kolyesini çıkarmasını işaret etti. Onu kendi boynuna takmasını söylediğinde kız alelacele kolyeyi taktı.

Ve Alar Ateş, Uzi-Kryn söylemeye başladı.

**“Gel bakayım buraya, yine geldik mekâna
Haydi bakalım, Yasin, ha-ha-hah.”**

Başını geriye atıp şarkının başındaki kahkaha kısmını yaptığında ağzım hafifçe aralanmış, yarı gülerken yarı şaşkın onu izliyordum.

**“Her an dönebilir devran
Kervan, bu gece de kervan
Derman, dolusunu ver lan
Şirketim giydiriyor dızoları Nike'tan.”**

Salonun ortasında dolaşarak, kaslı kollarını rap söylediğini belli ederek ileri geri sallıyordu. Herkes ayağa kalkmış, dans ediyor; aynı zamanda kahkaha atarak Alar'a eşlik ediyordu.

**“Bunu al, yeni gönder (brr)
Kardeşim helikopter (pat, pat)”**

Brr ve *pat pat* kısmında herkes eşlik ederek bağırıyordu. Ben de hayretler içinde Alar'ı izliyordum.

**“Yat yere,’ dedi amca
Mekânda kişi başı dört karı, anca rüyanda.”**

Burak aniden şarkıyı değiştirdiğinde Alar müziği duydu ve duraksadı. *Ah.... Bu, çok fena...*

Yapamaz sanmıştım ama Alar anında moda girdi ve tişörtünü göbeğine kadar sıyırıp arkadan bağladı. Bir elini havaya kaldırıp sözleri söyledi:

**“All the single ladies / Bütün bekar bayanlar
Now put your hands up / Şimdi ellerinizi kaldırın.”**

Ve havadaki elini bir ters bir düz döndürerek *Beyoncé-Single Ladies* dansı yapmaya başladı.

Yok artık...

Güler gibi seğiren dudaklarım daha fazla dayanamadı ve bu sefer gülmeden duramadım. Omuzlarım sessiz kahkahalarımınla sarsılırken

Alar'ın eşsiz performansını izliyordum. *İnanılmaz...* Beyoncé kadar kıvraktı.

Ayağını da eliyle beraber hareket ettirerek dansına devam ederken, “Oh oh ooh oh oh ooh oh oh ooh oh oh oh,” kısmını söylüyordu.

Dişlerimi göstererek sırtıtmaktan artık çekinmiyordum, inanılmaz komik bir çocuktuk. Kalın sesiyle Beyoncé'nin şarkısına eşlik edip kaslı bedeniyle dans etmesi tam bir görsel şölendi.

Burak da pis pis sırtarak yeni şarkıyı açtı ve ortam bambaşka tarzda bir şarkıyla doldu. Herkes dansı bırakıp çalan şarkıyı dinlerken Alar, “Bunu kim yazdı lan?” diye bağırdı.

Hâlâ gülmekten sarsılıyordum.

Burak sorusuna el kaldırarak yanıt verdikten sonra, “En sevdiğim şarkı, kuzen,” dedi dişlerini göstererek.

Alar ona bir tekme salladı fakat şarkıyı kaçırmamak için hemen tişörtünü düzeltti ve mikrofonu tutarak başını yere eğdi.

Bir Rock grubu bateristi bu sefer... Arabesk şarkı söyleyecekti. İbrahim Tatlıses'in *Beni Benden Alırsan Seni Sana Bırakmam...*

**“Beni benden alırsan seni sana bırakmam
Yanı başımda bile olsan bir adım bile atmam.”**

Sesini daha da kalınlaştırmıştı ve başını söylerken titretiyordu. Sonra gözlerini açarak bana döndü. Avucu yukarı dönükken elini sallayarak sanki bana derdini yaşıyor gibi şarkıyı söylemeye başladı.

**“Kalbimi kıymetimi sana olan sevgimi
Bilmedin bileceğin yok
Yalancı dostlarından el âlemin lafından
Geçmedin, geçeceğin yok.”**

Soluk yeşil gözlerim artık gülmekten sulanıyordu. Gözlerimi silerken başımı eğdiğimde siyah saçlarım yüzüme döküldü. Alar bu şarkının da hakkını verirken kaybettiğimin farkındaydım.

Son kısımlara geldiğinde parmağını tekrar bana uzatıp nağme yaptı.

“Beni benden alırsan seni sana bırakmam.”

Ve salonda alkış koptu.

Maalesef ben de dudaklarım hâlâ yukarı doğru kıvrılmışken alkışlamaya başladım, hakkını vermem gerekiyordu. Bateria çalmakta başarılı olabilirdi ama çocuğun tür ayrımı yoktu, her müziğe hâkimdi.

Alar harareten daha da kızarmış suratu ve şiddetli bir rüzgâra maruz kalmış gibi dağılan saçlarıyla kollarını iki yana açarak sırttı. Herkes alkışa devam etti, o sırada Burak da ıslık çalmıştı. Bana dönüp mikrofon olarak kullandığı kumandayı uzattı.

“Sıra sende,” dedi beyaz dişleri görünerek sırtımaya devam ederken.

Kaybetmiştim zaten, uğraşmaya gerek yoktu ama oyunbozan olmak istemiyordum. Bira iyice damarlarımda dolaşıp beni ele geçirmişti, hafiften dönen başımla kumandayı yakaladım ve ayağa kalktım.

Üzerimdeki deri ceketi çıkarttıktan sonra siyah, göğüs dekoltesi kazakla kaldım. Siyah, dar kotum bacağımı sarıyordu, ayağымda botlarım vardı. Salonun ortasına geçip Burak’ın uzattığı kavanozdan bir kâğıt çektim.

Alar, tekli koltukta oturan Burak’ın yanındaydı; koltuğun koluna tünemişti. Kollarını gövdesinde bağladı ve şişkin pazılarının daha da göze batmasına sebep oldu. Bakışları büyük bir dikkatle benim üzerime kilitlenmişti.

Kâğıdı açıp şarkıya bir göz attım ve sırtımaya başladım. *Benim yazdığım şarkıydı.*

Dudaklarımda sinsi bir gülümsemeyi temsil eden bir kıvrım oluşurken Alar’a baktım. Tek kaşını havaya kaldırmış, kendime olan güvenimin yüzüme yanmasını izliyordu.

Kâğıdı Burak’a verdim, o da şarkıyı okuduktan sonra telefonuyla uğraştı ve bana, “Başlıyor,” dedi.

Onu onayladım ve kazakımın dekoltesini biraz daha indirip kumandayı mikrofon gibi tuttum. Herkes pürdikkat bana bakarken müzik odada yankılanmaya başladı.

Direkt küfürle başlayan Gayle-Abcdefu şarkını söylemeye başladım.

“Fuck you,” derken orta parmağımı Alar’a gösterdiğimde herkes kahkaha kopardı. Alar da mavi gözleri parlarken huşu içinde performansımı bekliyordu.

Kızlar hemen şarkıyı kapmışlardı, onlarda bir hareketlilik oluştu. Eski sevgiliye bol saydırmalı bir şarkıydı.

**Fuck you and your mom and your sister and your job / Annenin de
kız kardeşinin de işinin de canı cehenneme**

**And your broke-ass car and that shit you call art / Kırık kırık
arabanın ve sanat dediğin o boktan şeyin de**

**Fuck you and your friends that I’ll never see / Senin de, bir daha
asla görmeyeceğim arkadaşlarının da canı cehenneme**

Everybody but your dog, you can all fuck off / Köpeğin dışındaki herkesin canı cehenneme, hepsi siktir olup gidebilir

Oğlanların ağzı açık kalmıştı. Kızlar dans edip şarkıya eşlik ederek arada sırada kıkırdıyorlardı. Bense sanki direk dansı yapıyormuşum gibi panter adımlarla odada dolanıyor, ağzı bozuk şarkıma devam ediyordum.

Alar'ın tam önüne geldiğimde ona doğru eğilip iyice dekoltemin açılmasına sebep oldum. O kadar kalabalığa ve gürültüye rağmen aramızdaki çekim nabız gibi attı. Mavi gözleri benim soluk yeşillerime kilitlenmişti, hafif aralık dudaklarından bir nefes yüzüme çarptı.

Ve nakaratın ilk cümlesini dudaklarımı abartılı bir şekilde oynatarak onun gözlerine bakıp söyledim:

“A-B-C-D-E, F-U. / A-B-C-D sikeyim seni de.”

Hareketlerim zarif ama sözlerim haşındı. Geri çekildiğimde Alar başını geriye atıp bir kahkaha patlattı. Oğlanlardan biri bir nefes çekerken yumruğuyla ağzını kapatmıştı.

Kızlar da benimle beraber nakaratı söylüyordu. Şarkı bir süre devam etti, sonunda, “Na, na, na, na, na, na, na, na,” kısmında zıplamaya başladık ve hep bir ağızdan başımızı geriye atarak, “Fuck you!” diye bağırdık.

Bir alkış koptu.

Alar başını iki yana sallayarak hayret eder gibi beni alkışlıyordu. Burak ayağa kalktı ve Alar'ı çekeştirip onu da kaldırdı. İkizin arasına girdiğinde “Ve alkışları değerlendirsek,” dedi bir hakem edasıyla. “Berabere!” İkimizin kolunu birden havaya kaldırmıştı.

Alkışlar devam ediyordu. Burak iki bira bardağı alıp bize uzattı ve “Önce ödül içkisi,” dedi.

“İçin! İçin! İçin!” diye bağırdı millet.

İkimiz de gürültü eşliğinde içkiyi kafaya diktik ve elimizle ağzımızdan taşan damlaları sildik.

“İkiniz de kazandığınıza göre karşıya bir yaptırım uygulayabilirsiniz,” dedi Burak.

Artık alkolden fırıl fırıl dönmeye başlamıştım. Alar'ın puslanan gözleri, onun da alkolün etkisine girdiğini gösteriyordu. Sonra bana baktı ve o puslu perdenin ardında çok şeytani bir parıltı yakaladım.

“Süper bir fikrim var,” dediğinde o fikrin çok da süper olmadığına emindim.

Bu sefer en afilisinden bir... *Siktir.*



“Sen manyağın tekisin.”

İçtiğim biralardan dolayı dünyaya bir tül perdenin ardından bakıyormuş gibi olsam da sesimi canlı ve net tutmuştum.

Alar da yeterince sarhoştı ama bu, aklının şeytani planlarına engel olmamıştı. Suratında vahşi bir sırıtmayla beni getirdiği yer... Bir dövme ciydi.

“Madem korkuyordun, bizi ne diye buralara getirdin?” dedim ona dik dik bakmaya çalışarak. Pek başarılı olamadım çünkü beynim, gözümün odaklanmasını engelliyordu.

Alar oturduğu dövme ci koltuğundan bana bakarken yüzü ölü gibi bembeyaz olmuştu. Adamı arayıp dükkânını bize özel olarak açtırmıştı ama dövme ci koltuğuna oturduğu andan itibaren neredeyse altına yapacaktı.

İddialaşmamızın sonunun bu kadar kalıcı olacağını düşünmemiştim ama iki sarhoş genelde yaptıklarını ertesi gün daha net değerlendirirdi.

“İğnelerden hoşlanmıyorum ama hep bir dövme istemişimdir,” dedi Alar. Sonra birden elini bana doğru uzattığında gözlerim, o ve eli arasında dolaştı.

“Ne?” dedim boğuk bir sesle.

Birden ileri atılıp elimi tuttu ve parmaklarının ağırlığını kendi parmaklarımda hissedince şaşkınlıktan dilim tutuldu. “Elimi tut,” dediğinde poposuna iğne yediği hâlden daha korkmuş görünüyordu.

Elimi çekmeye çalıştım ama parmakları resmen kelepçe gibiydi, beni kendine bağlamıştı. Hızlanan nabzımı keşke içtiğim içkiye ve yükselen hormonlarıma verebilseydim... Ama son günlerde her temasımızda aynı şey oluyordu.

Saçmalama, Deren, diye uyardı beni iç sesim. *En şapşal olanından hoşlanmaya başlıyor olamazsın.*

Yine aklıma en son Efra'yı bu yüzden yargıladığım geldi ve dilimi ısırarak istedim. Neyi kınarsam başıma gelmek zorunda mıydı?

“Bu şekillerden emin misiniz?” diye sordu dövme ci adam. Sakalları o kadar uzundu ki yere değip değmediğini kontrol ettim, neyse ki değmiyordu.

Ben Alar'a baktım, o da bana baktı; ikimizin de yüz ifadesi geri adım atmayacağımızı ele veriyordu. Onun dövmesini ben seçmiştim, benimkini de o...

"Evet," dedik aynı anda.

İddiaysa iddiaydı. Ya en baştan girmeyecektik ya da pes etmeyecektik.

Umarım yarın kafamı deve kuşu gibi bir yere gömmeye çalışmazdım.

"Başlayın," dedi Alar ve sırtını adama döndü. Sırtının sol kısmına, kürek kemiğinin üstüne yaptıırıyordu.

Elimi tuttuğu için dibinde duruyordum ve yüzü göbeğime denk geliyordu. *Crop* kazağımın biraz açıkta kalan kısmından süzülen nefesi neredeyse tüm vücudumu sarmaya başlamıştı.

Dövme iğnesinin darbesini karşılarken başını eğmiş, gözlerini kapatmıştı. O bana bakmıyorken saçlarını inceledim. Güneşte sarıya kaçıyordu ama şu anki loş ışıktaki kumraldı ve en güzel saç ürünlerini kullanıyor olmalıydı ki yumuşacık görünüyordu. Ya da doğuştan gelen bir şanstı çünkü adamın zaten bir sürü genetik artısı vardı.

İğne çalışıp derisini boyamaya başladığında elimi sımsıkı tuttu. "Anam, anam, anam," diyerek sayıklamaya başladı. "Vay anasını, sülalesini, bu nasıl ağrı?"

Alar yakarıp dururken ben yarı gülüp yarı göz devirerek onu bekledim. Onun dövmesini bitene kadar bu şekilde kaldık, artık avucum terlemişti ve parmaklarım uyuşmuştu ama ona yansıtmadım. Korkusu bir süre sonra azaldı ve daha rahat durmaya başladı.

"Nasıl?" diye sordu dövme bakmamı işaret ederek.

Başımı hafifçe eğerek sırtına baktım ve dudaklarım seğirdi. Gülme isteğimi anlayınca beni birden çekti ve ona doğru eğilmemi sağladı. Yüz yüze kaldığımızda gözleri hafifçe kısılmıştı, dudakları nemli ve dolgun görünüyordu.

"Küçük Prens, ha?" dedi yaptırdığı dövme imi ederek. Bu sefer sırtıttığımda dişlerim görünüyordu çünkü ona *Küçük Prens* dövmesi yaptıran bendim.

"Gül bakalım," dedi dudaklarıma bakarak. "Kendi dövmeni görünce de böyle gülecek misin?"

Dudaklarıma bakışı birden aklımın ibresinin başka yöne kaymasına neden oldu. Arka planda çalışan adam veya dövme iğnesinin sesi biraz hiçliğe karışmıştı. Nemli dudaklarına bir göz attım, ne kadar da ısırtılası görünüyordu...

Birden geri çekildim ve doğruldum. Kahretsin! Kahretsin! Bir an önce aklımı başıma toplamam gerekiyordu.

Alar biraz önce yaşanan şeyi anladıysa da bir şey söylemedi. Sarhoşluk ve şu an resmen dövme yaptırıyorduk, mantıklı bir hareket bekleyecek son kişilerdik.

Onun dövmesi bitene kadar sessizce bir köşede durdum, o da ilginç bir şekilde konuşmadı. Sonunda onun işi bittiğinde kızarıklık dövmesini bana gösterdi ve başparmağımı onay verircesine kaldırdım.

Altın saçlı Küçük Prens güzel görünüyordu.

“Sıra sende,” dedi Alar, bu sefer dişleri görünerek sırtıma sırası ondaydı.

Gözlerimi devirerek dövme koltuğuna oturdum ve kazağımın yakasını sol yanıma sıyırdım. Köprücük kemiğimin üzerine yaptırıacaktım.

Ben Alar gibi korkmasam da bitene kadar can sıkıntısından bayılacaktım. Sonunda bittiğinde Alar pis pis sırtıyordu, ben de ona dik dik bakmakla meşguldüm.

“Süper oldu,” dedi Alar.

Dövmeme bakmak için aynaya doğru ilerledim, yarın kafamı deve kuşu gibi gömeceğimden emin oldum.

Artık bir dövmem vardı: *Sevimli Hayalet Casper...*

BOYA



Maya Erez

Tüm gece Alar'ın parti sesleri yüzünden uyuyamamış ve sabah beklediğimden daha bitik hâlde uyanmışım. Pekâlâ, pekâlâ, içten içe partiyi suçladığımı biliyordum; resmen öfkeden uyuyamamışım.

“Eğer öyle olsaydı onu öptüğümde geri çekilmezdi.”

Defne'nin son söylediği şey hâlâ kulaklarımda uğulduyordu. Banyo aynasında kendime bakarken gözlerim dudaklarımda dolaştı. Madem Defne'ye olan aşkı bitmemişti, beni neden öpüp duruyordu?

“Adi şerefsiz,” diye mırıldandım gözlerimi aynadan çekerken. Bir daha bana yaklaşıp olursa onu hayalarından tekmeleyecektim.

Dün olanlar resmen güçlü bir rüzgâr gibi eserek mantığımdaki sis tabakasını kaldırmıştı, artık sadece iş vardı. Yüzümü yıkarken uykuyu gözlerimden kovmak için büyük çaba harcadım. Üzerime *Led Zeppelin* tişörtümü giyip altına da *jean*imi geçirdim. Ayaklarımda da düz, bilek boyunda botlarım vardı.

Banyonun kapısını açtığımda koridorda beni bekleyen kişiyi görünce olduğum yerde kaldım. Elim kapı kulpunda asılı kalmıştı, dudaklarım nefes çekebilmek için hafif aralandı.

Bora karşı duvara yaslanmış, belli ki benim çıkmamı bekliyordu.

“Kendi banyon var,” dedim şaşkınlığımı açık etmeden. “Neden sıra bekliyorsun?”

Ondan bir cevap beklesem de soru sorarak rahat davranmaya çalışıyor ve dün yaşananların umurunda olmadığını yansıtıyordum. *Ki umurumdaydı.*

Ağzını açmayıp koyu renk gözleriyle öylece bana bakınca geçip gidecek oldum ama birden kolumu yakaladı.

Parmaklarının koluma değmesiyle irkildim, bu da onu afallattı ve tutuşunu gevşetti. Bana zarar verirmiş gibi mi davranmıştım yoksa dokunuşu beni tiksindiriyor gibi mi, emin olamamıştım. İşin aslı ikisi de değildi, hamlesini beklemiyordum ve maalesef ki dokunuşundan hâlâ etkileniyordum.

O bunu bilmese de olurdu. Bırakalım, ondan tiksindiğimi ya da korktuğumu sansın...

Aşkî resmen yakamdan silkeliyordum.

“Sana çok sinirlendiğim için gelmesine bir şey demedim,” dediğinde sesi boğuk çıkıyordu. Utanmasa kelimeleri ağzının içinde geveleyecekti ve hiçbir şey anlamayacaktım. Bazen çok açık olurken bazen kendini geri çekiyordu. “Ama seninle konuşacağını düşünmemiştim.”

Mesafeli gözlerle onu süzdüm. Siyah saçları darmadağınaktı ve çenesindeki sakalları çıkmaya başlamıştı. Uzun boyu koridoru dolduruyordu.

“Eee?” diye sordum sanki havadan sudan sohbet ediyormuşuz gibi.

Defne'nin seni öpmesine izin verdin, göt herif!

Gözlerimdeki kırılgan ifadeyi okumaması için bakışlarım koridorda dolaştı, ikizlerin odalarında bir hareketlilik sezilmiyordu. Belki de aşağı inmişlerdi.

Konuşmayınca tekrar Borâ'ya bakmak zorunda kaldım. Gergin görünüyordu, sanki dilinin altında bir şeyler birikmişti ama nasıl kelimelere dökeceğini bilemiyordu.

“Ne konuştuğunuzu duydum,” dedi sonunda. Parmaklarını çenesinde şöyle bir dolaştırdı ve dilini alt dudağında gezdirdi. Anında vücudumda bir sinir hücresi beni tetikledi ve konuşmasına neden izin verdiğimi düşündüm.

Her ne diyecekse bir açıklama yapmayı hak etmiyordu.

Birden ona doğru bir adım attığımda duraksadı. Boyu uzun olduğu için başımı biraz geriye yatırdım ve iyice yüzüne yaklaştım. Nefesim dudaklarına değdiğinde gözleri sanki mümkünmüş gibi daha da karardı. Aslında kısa bir süre göz göze kalmıştık ama o kadar yoğunlu ki sanki gözlerimde bir yazıyı okumaya çalışıyor gibi odaklanmıştı.

Dudaklarımı aralayıp sözlerimin derisine batmasını sağlar gibi kelimeleri vurguladım: “Seni dinlemek istemiyorum. Ama şunu bil, bundan sonra bana dokunacak olursan...” dedim dudaklarımı abartılı

bir şekilde oynatarak, neredeyse onun dudaklarına değecekti ve kaskatı kesilmişti, “Bırak gitarlarını kırmayı, direkt seni paramparça ederim.”

Sözlerim asit içmişim gibi boğazımı yaktı ama belli etmedim. Bora önce tepki vermedi, kapkara gözleriyle beni izledi. Fakat sonra dişlerini birbirine bastırıldığını hafifçe çukurlaşan yanaklarından ve keskin çenesinden anlayabiliyordum.

Normalde olsa belki bir alay dolu gülüş, aksini yapacağını belli eden bir göz parlaması ve iddialaşan sözlerle karşılık verirdi ama şu an farklıydı. Bir ipin ucunda olduğumuzu ve o ipi koparabilecek fevriliğe sahip olduğumu biliyordu. Grubu bırakmak istemiyordum ama bırakırdım. Herkesi bırakabilirdim, bağlanmak doğamda yoktu. Ben babamın kızıyordum.

“Bana güvenmemekle en doğrusunu yapıyordun,” dedim sesimi biraz kısık tutarak. “Herkesi bırakabilirim. Özellikle de benim duygularımınla oynamaya kalkan adi şerefsizleri hayli hayli...” Tam arkamı dönüp gidecekken, “Hah!” dedim işaret parmağımı havaya kaldırarak. “Defne’yle ne yapıyorsan yap ama onu benden uzak tut. Narin birine benziyor, kalbinin elimde kalmasını istemem.”

O sırada Alar’ın odasının kapısı açılmıştı ama biz o kadar birbirimize kilitlenmiştik ki onu koridora çıktıktan sonra fark ettik.

Çenesi biraz aşağı düşmüş, gözleri yusuvarlak olmuştu. Derin bir nefes çekti ve ısıklık çalar gibi oldu. Bora’nın artık neredeyse irisleri görünmeyen koyu renk gözleri üzerimde sabitti ama sonra kardeşine yan bir bakış attı.

Sırtımı dikleştirip geriye bir adım atıp, “Günaydın,” dedim Alar’a. Sonra arkamı döndüm ve merdiveni inmeye başladım. Bora’nın heykel gibi dikildiği koridoru terk ettiğim an kalbim çırpınmaya, beynim ise beni alkışlama başlamıştı.

Uygar’ı mutfakta kahve yaparken görünce, “Günaydın,” dedim.

“Günaydın,” dedi ve kupasını kaldırdı. “Kahve?”

Kendimi koltuğa atıp onu onayladım. “Aslında kahveyi direkt da-mardan alsam ancak kendime gelirim.”

Uygar hafifçe sırtıp kahve yapmaya koyuldu. “Partiden uyuyamadın, değil mi? Yavşak Alar, bir türlü vazgeçmiyor insanları toplamaya.”

“O da onun eğlencesi,” dedim yarım ağız gülerek. Aslında yüz kaslarım o kadar gergindi ki kıvrılan dudaklarım neredeyse canımı acıtı-caktı.

O sırada diğerk iki Ateş kardeş merdivenden iniyordu. Bora'yı anında görmezden geldim, bakışlarım odanın en gereksiz detaylarında dolaşıyordu. Suratı resmen beş karıştı, bana tepkisiz kaldığı nadir anlardan biriydi. Ne bir savaş ne de bir iddialaşma... Sessizlik...

Alar dağılan ortalığa baktı ve hayıflanmaya başladı. "Eve yardımcı çağırırım," dedi dudak bükerek. "Bunları temizleyemem ben."

"Parti kokusunu gidermek için tost makinası falan yakmayı planlama da ben ararım," dedi Uygur.

Alar durdu ve burnundan derin nefesler çekti, yüzünü de hafifçe buruşturmuştu. "Aslında ben bir yerden yanık kokusu alıyorum," dedi.

Herkes kaşların çatmış, onun gibi burnunu çekmeye başlamıştı. "Ne kokusu?" dedi Uygur elektronik mutfak eşyalarını kontrol ederken.

Alar yüzünü normale döndürdü ve ağzında kocaman bir gülümsemeyle konuştu. "Ha, tamam. Bora'nın yanan ciğerinin kokusuymuş."

Daha biz ne olduğunu anlayamadan Bora, Alar'ın sırtına öyle bir geçirdi ki *şap* diye bir ses çıktı.

Alar kendi nefesinde boğulur gibi sesler çıkararak bedenini koltuğa fırlattı. "Siktir *bro* ya! Ah! Dövmemi acıttın!"

Alar biraz önce benim Bora'yla konuşmamı duyduğu için onunla dalga geçiyordu ama Uygur elbette bunu anlamamıştı. O daha çok dövme mevzusuna takılmış gibiydi.

Hepimiz soru soran gözlerle Alar'a baktık. "Ne dövmesi lan?" diye sordu Uygur.

Alar homurdanarak üzerindeki tişörtü yukarı sıyırdı ve kürek kemiğinin üzerindeki dövmeyi gösterdi.

Uygur ve Bora aval aval dövmeye bakakaldılar. Ben ise kaşlarımı kaldırmış, gülümsemeye başlamıştım. "Küçük Prens mi? Harika! Küçük kardeşime hep böyle seslenirim."

Alar tişörtünü indirip geniş bir şekilde sıırttı. "Artık hayatında iki *Küçük Prens* var desene," dedi ve kaşlarını oynattı. "Siz bir de Deren'in dövmesini görün."

Bu sefer ben de şaşırmıştım. "Dün ne oldu öyle?" diye sorduğumda Alar yaptıkları düelloyu anlattı. İddialaşma sonucu o Küçük Prens, Deren de Sevimli Hayalet Casper dövmesi yaptırmıştı. Dudaklarım seğirdi, Deren'in dövmesini bir hayli merak etmiştim.

“Yemin ederim, geri zekâlı bu çocuk,” dedi Bora başını iki yana sallayarak ve odasına doğru ilerlemeye başladı. Sonra kapısını *küt* diye kapatıp bizi oturma odasında bıraktı.

“Sen çok zekisin de ne oluyor?” diye homurdandım arkasından.

Attığım lafı duyunca Alar’ın yüzündeki sırıtma daha da genişlerken bana avucunu uzattı. “Çak!”

Elimi uzatıp avucuna bir beşlik çaktım. Uygur neler yaşandığını çözmeye çalışsa da bir süre sonra pes etti ve gözlerini yumup kahvesinden derin bir yudum aldı.

Bir süre ortalığı toplamaya çalıştık, yardımcı gelecek olsa bile evi ona bu hâlde teslim etmek istememiştik. Bugün garajın da tadilata başlayacağını söyledi Uygur. Bu haber elimin biraz sızlamasına neden olup bana o günü hatırlattı.

Bora’nın üzerime kapanan bedeninin beni nasıl koruduğunu düşünürken yumuşar gibi oldum ama sağduyum beni anında tokatladı. Ona kızgınlığım insan olarak değil, duygusal olarak.

Neyse ki bugün epey yoğun olacaktım, Bora’yı düşünecek vaktim olmayacaktı. “Ablam aradı sabah,” dedim ikizlere. “Doğum günü partisinin hazırlıklarıyla ilgileneneği için Enes’i bana bırakması gerekiyor, bakıcısı hasta. Enes başkasını kabul etmiyormuş.”

Bacaksız kardeşim belli ki biraz büyümüştü ve ablama kök söktürmeye başlamıştı.

“Ama benim okuldan bir arkadaşımın buluşup vizeler için not almam gerekiyor,” diye ekledim.

Sınıf arkadaşım Pera da sabah mesaj atmış, bugün buluşursak bana notları verebileceğini söylemişti.

Uygur küçük çocuk konusuna uzak kalmış olacak ki mavi gözleri tepkisiz şekilde bana bakıyordu ama Alar hemen atıldı. “Elbette burada onunla en güzel Alar ağabeyi ilgilenir,” dedi göğsünü şişirerek. “Bu canavarlara çocuk emanet edilmez.” Sonra yüzünde hüznü bir ifadeyle iç çekti. “Küçük oğlum Anthony’yi şu kocaman dünyaya sığdıramadılar.”

“Anthony?” diye sordum şaşkın bir şekilde.

Uygur bıkkın bir edayla nefesini verdi. “Kuduz olup Bora ve beni ısırın kangal köpeği.”

“Öyle mi?” dedim yüzüme üzgün bir ifade yayılırken. “Ne oldu?”

Uygar, ona veya Bora’ya üzüldüğümü sanmış olacak ki, “Neyse ki büyük bir hasar almadık,” dedi. “Benim sırtımda, Bora’nın da kalçasına yakın bir yerde iz kaldı sadece.”

Bora’nın kalçası tehlikeli bir bölgeydi, o yüzden hemen aklımı başka yere yönlendirdim. “Anthony’ye ne olduğunu merak etmiştim,” dedim dudağımı bükerek. Elbette ona üzülmüştüm.

Uygar mavi gözlerini kıstı ama Alar kahkaha patlatmaktan geri kalmadı. Sonra tekrar hüzünlü moduna bürünüp, dudaklarını bükerek omuzlarını düşürdü. Çocuğun ani duygu değişimleri normalde korkutucu olabilirdi ama Alar’a artık alışmıştım. “Tedavi etmeye çalıştılar ama iyileşemedi.”

İkimiz de üzgün suratlarla Anthony’nin anısını yaşatırken kapı çaldı. Uygar gidip kapıyı açarken, “Zaten benim garaj tadilatıyla ilgilenmem lazım,” dedi. “Alar’ın ayakaltında dolaşacağına Enes’le ilgilenmesi hepimiz için iyi olur.”

Kapının önünde dikilen Deren’i gördük. Önce kapıyı açan Uygar’la birbirilerine bir baş selamı verdiler, sonra içeri doğru bir adım attı ve bize baktı. Alar ona çoktan pis pis sırtmaya başlamıştı.

Deren gözlerini kısıp karşılık verdi, belli ki dövmesinden Alar kadar hoşlanmamıştı. Dudaklarım titrerken, “Senin de dövmeni görebilir miyiz?” diye sordum.

Kısık gözleri bu sefer bana odaklandı, eski korumam beni yere yapıştırmaya hazır görünüyordu. Teslim oluyor gibi ellerimi kaldırdım, ondan kaçarak onu atlattığım günler geride kalmıştı. Şu anda ayaklarımı popoma vura vura kaçabileceğim tek yer üst kattı, kapana kısıldım.

Bu yüzden onu daha fazla sinirlendirmemek için yüzümü sabit tuttum. “Peki, sen ne zaman istersen o zaman gösterirsin,” dedim dudaklarım fermuar çekiyor gibi yaparak.

Deren gözlerini devirdi, Alar’la ben birbirimize bakıp sırttık.

“Kardeşim Alp dışarıda,” dedi Deren, Uygar’a bakıp. “Tadilata yardıma getirdim.”

Uygar başıyla onayladı. “Teşekkürler,” dedi ve bize döndü. “Bora’yla konuştuk; tanımadığımız adamların bahçeye toplanmasını istemiyor, o yüzden tanıdıklarla bu işi yapacağız.”

Hâlâ bu işi yapanın kim olduğunu bilmediğimiz için zaten rahat değildim, Bora'nın bu isteği içime biraz olsun su serpmişti. Çivi'nin yakalanma haberini de henüz almamıştık, karakol işleriyle Giray ilgileniyordu ve umarım bu işin peşini bırakmayacaktı.

Başımı bu yaptıklarını onaylar biçimde salladım, sessiz bir teşekkürdü. Bora'nın bu konuya hassas yaklaşımını takdir etmiştim ama bununla sınırlıydı. Aklımda daha fazla yer etmemesi için hemen diğer insanlara odaklandım.

Uygar ve Deren dışarı çıkıp Deren'in kardeşiyle garaja bakmaya gittiler. Alar ve ben öylece dikildiğimiz sırada kapıda iki kişi belirdi ve benim yüzümde ani bir aydınlanma yaşandı.

"Mara!"

Üç yaşındaki kardeşim Enes paytak adımlarla bana koşarken kollarımı açtım. Yanık elime denk gelmemesi için bir elim havada kalmıştı. Minicik bedeniyle kucağıma atladığında bebek şampuanı kokan sarı saçlarını öptüm.

Onu çok özlemiştim.

Daha sık ziyarete gitmem gerektiğini hatırlayınca içim buruldu ama her şey üst üste gelmişti, fırsat bulamamıştım.

"Küçük Prens!" dedim yanaklarını *şap şup* öperek. "Seni çok özledim."

"Ben de seni, Mara. Neden hiç gelmiyorsun?" Sorusu beni gafil avladı, duygusuzluğa yemin ettiğim şu günde neredeyse ağlayacaktım.

"Ay, şunun konuşmaya bakın ya!" diyerek dikkatimizi çeken Alar, *Buz Devri*'ndeki yavru dinozorları çocuğu sanan anne *Sid* edasıyla Enes'e bakıyordu.

Enes küçük, mavi gözlerini kaldırıp dev gibi tepemizde dikilen Alar'a baktı. Görünüş olarak resmen Alar'ın küçük bir versiyonuna benziyordu.

"Enes, bu Alar," dedim.

Enes, tombiş yanakları sarkarken ismi tekrarlamaya çalıştı. "Alay."

"Ay, yerim!" dedi Alar gerçekten kardeşimi ısırmamak için kendini zor tutuyor gibi dururken. Ona uyarı dolu bir bakış attım, hemen dudaklarını birbirine bastırıp kamaştığı belli olan dişlerini sakladı.

Kapıda dikilen ablam Eda'yla konuşmaya giderken Enes'i, Alar'ın yanında bıraktım. "Geliyorum," dediğimde çoktan Enes'e doğru eğilmiş, onunla sohbet etmeye çalışıyordu.

Eda beyaz *blazer* ceket ve aynı tonda kumaş pantolon giymişti. Kulağında halka küpeleri ve ayağında topuklu ayakkabısıyla tam bir iş adamı eşiydi. “Akşama kadar sende,” dedi Enes’i işaret ederek. “Ona iyi bak. Akşam sizi almaya birini gönderirim.”

“Gerek yok,” dedim. “Biz geliriz.”

Eda sıkkın bir tavırla bana baktı, burada kalmamdan hâlâ hoşlanmıyordu.

“Sizi Yiğit de alabilir, Enes’in partide en çok görmek istediği insanlardan biri de o.”

Ablamı başımla onayladım. “O olur,” dedim. “Yiğit’le konuşurum.”

Ablam ince telli, sarı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken mavi gözleriyle beni son kez süzdü. Benim için endişelendiğini bildiğim ve hastanedeki perişan hâllerini hatırladığım için uzanıp yanağından öptüm. “Akşam görüşürüz,” dedim.

Bu sevgi gösterime şaşırdıysa da belli etmedi. Dudaklarını hafifçe bükerek gülümsedi ve “Görüşürüz,” dedikten sonra arkasını dönüp gitti. Giderken garaj kısmına da başını çevirip bakmayı ihmal etmemişti.

O gidince Alar ve kardeşime döndüm.

“Bugün biraz benimle takılır mısın, ahbap?” diye sordu Alar, Enes’e. Dizlerinin üzerine çökmüş, Enes’in boyuna denk gelmeye çalışıyordu.

Enes onun cümlesini anlamaya çalışırken yanlarına gittim. “Bugün Alar seninle biraz ilgilenecek,” dedim yanağından bir kere daha öperek. “Olur mu?”

“Sen?” diye sordu Enes.

“Ben de sonra size katılacağım,” dedim. Alar’a bakıp şüpheyle, “Yalnız baş edebilecek misin?” diye sordum.

Alar kendine güvense de bu ciddi bir sorumluluktı, o yüzden kendine bir eküri arıyor gibi düşündü ve gözleri parlarken ayağa kalktı. Onun ilerleyip Bora’nın kapısını üç kere tıklatmasını izledim. Yardımcı olarak Bora’yı seçmesi gözlerimi devirmeme neden oldu, bunu asla kabul etmezdi.

“*Bro*,” dedi Alar. “İçeride misin?”

İçeriden boğuk bir ses duyuldu: “Hayır.”

Alar sırtıttı ve kapıyı *pat* diye açtı.

“Şu kilidimi ver artık yoksa beynini dele...” Bora kapının önünde belirdiğinde Alar’ın omzunun üstünden bize baktı. Enes’e gözleri takılınca başını hafifçe yana yatırmıştı.

“Bak, bir misafirimiz var,” dedi Alar kenara çekilerek.

Enes ve Bora bir süre birbirlerine izlediler.

“Enes, bu Bora,” diyerek eliyle büyük Ateş’i gösterdi Alar.

Enes her zamanki gibi ismi telaffuz etmeye çalıştı. “Boya.”

Alar bir kahkaha patlatırken omuzları sarsılıyordu. “Süper oldu bu,” dedi gözleri yaramaz bir parıltıyla dolarken. “Bora ve Maya’yı birleştir, Boya. Size çift ismi yapalım bunu, böyle sayfalar açılsın...”

Bora tam Alar’a saldırmaya hazırlanırken Enes’in olduğunu hatırlamış olacak ki duraksadı ve elini geri indirip ensesini kaşdı.

“Bugün Enes’le birazcık biz ilgileneceğiz,” dedi Alar. “İlgileniriz, değil mi *brocuğum*?”

Alar dudak bükerek Bora’ya baktığında gerçekten bunu kabul edeceğini mi düşünüyor diye merak ettim. Muhtemelen Bora’yı sinirlendirmek için yapıyordu.

Derken Bora cevap verdi: “Olur,” dedi sakın bir sesle.

Şaşırsam da yüzümü ifadesiz tutarak ona baktım, göz göze geldik. Sabah ona söylediğim tüm o şeylerden sonra bana hâlâ savaş açmamıştı. Aksine kardeşimle mi ilgilenecekti?

Dünyanın sonu geliyor olmalıydı.

Alar, “Aklıma süper bir fikir geldi,” dedi. “Büyük akvaryuma gidelim.”

Fikrini beğenerek ona baktığımda gurur dolarak göğsünü şişirdi. Bize doğru gelip bir dizinin üzerine çökerek Enes’e bir soru yönelttiğinde tüm gerginliğim anında dağılmıştı, kahkaha atmadan edemedim.

“Sen balık köpeğini gördün?”



“Teşekkür ederim,” dedim Pera’ya bakıp gülümseyerek. Limonata bardağımdan aldığım pipeti buruşturmayı bırakıp not kâğıtlarını kavradım. Notu alıp kaçmış gibi olmamak için kıza bir şeyler içmeyi teklif etmişim ve bu sayede Türk kahvesini oldukça yavaş içtiğini de öğrenmiş bulundum.

“Rica ederim,” dedi tatlı tatlı gülümseyerek. Bronz teni sonbahar havasına yazı getirmek ister gibiydi. Siyah saçlarının uzunluğu omuzlarını biraz geçiyordu.

Notları alıp artık kalkmayı planladığım sırada, “Kalp hırsızıyla nasıl gidiyor?” diye sordu.

Bakışlarım tekrar yüzünü buldu. Bora ve beni okulda konuşurken gördüğünde Bora’nın kalp hırsızı olarak anıldığını söylemişti.

“Ne nasıl gidiyor?” dedim sahte bir gülümsemeyle. Dudaklarımın kıvrıldığından emin değildim gerçi, hâlâ dümdüz de duruyor olabilirdi.

“Grup videonuzu izledim,” dedi kız, internete yüklediğimiz videoyu kast ederek. “Tebrik ediyorum, yeni Ateş üyesi olmak güzel bir şey olmalı.”

İfademi bozmadım. “Teşekkür ederim,” dedim tekrardan. “Biraz yoğun bir süreç, o yüzden notlar çok işime yarayacak. Ben artık gideyim.” Ayağa kalktığımda o da kalktı ve anlayışla başını salladı.

“Pazartesi derse beraber gitmeye ne dersin?” diye sorduktan sonra biraz mahcup olur gibi dudaklarını büzdü. “Okulda pek arkadaşım yok, yolda bana eşlik etmen beni mutlu eder.”

Sorusunu kısa bir an düşünmek zorunda kaldım, olumsuz bir cevap vermek istiyordum ama notlarını verdiği için kızı kıramıyordum da. “Pekâlâ, haberleşiriz,” derken dudaklarımı bu sefer gerçekten gülümseyerek kıvırdım.

Yüzü aydınlandı ve dişlerini göstererek gülümserken bana el salladı. “Tamam, görüşürüz.”

Ben de ona el sallayarak kafeden çıktım ve bir taksi çevirmek için yola bakındım. Neyse ki işlek bir caddeydi, taksi bulmam zor olmadı.

Eve doğru yola çıkarken Alar’ı aramaya koyuldum. Telefonu açmayınca kaşlarımı çatarak isminin üzerine tekrar tıkladım. Sonunda telefon açıldı ve Alar’ın nefes nefese kalmış sesi duyuldu.

“Alar?” dedim, alnımda endişe çizgilerinin oluştuğuna emindim. “Bir şey mi oldu?”

“Yo,” dedi Alar gürültülü nefeslerinin arasında. “Yok. Yok, yok.” Sonra gür bir sesle bağırdı: “Bro, sağa kaçtı, sağa!”

Ne?

“Alar, ne oluyor?” diye sorduğumda Alar nefesini kontrol edip cevap verdi:

“Bacaksız kardeşin *Usain Bolt* çıktı, deli gibi koşuyor,” dedikten sonra bir nefes sesi daha resmen beynimi deldi. “Bora da onun peşinde koşuyor. *Bip Bip* ve *Coyote* gibiler şu an.”

Road Ronner çizgi filmini gözümde canlandırdım ve Bora ile Enes’i öyle hayal ettim. Bu beni gafil avlayan bir görüntüydü, kahkaha sesim taksiyi doldurmuştu.

“Hah, yakaladı!” dedi Alar. “Thanks God!”

Seğiren dudaklarımın arasından, “Kardeşimin başına bir iş gelmeden eve gelin,” dedim. “Ben de eve geçiyorum.”

“Geliyoruz, geliyoruz,” dedi Alar fakat sonra ansızın bağırdı. “Ay Bora, Enes’i piranalara atacak galiba, Arı Maya!”

Kalbim boğazıma gelirken, “Ne?” diye bağırdım.

Alar’ın telefonun ucundan sırtıttığına yemin edebilirdim. “Şaka, şaka. Yarım saate evde oluruz. *Ciao!*”

“Adi!” diye bağırdım telefona ama Alar çoktan kapatmıştı. Sanki görecekmış gibi ekrana baygın baygın baktıktan sonra telefonu cebime koydum ve eve geldiğimizde taksiciye ücreti ödeyip not kâğıtlarımı da alarak araçtan indim.

Sonbahar havası bugün daha güzeldi; gökyüzü sulu boyayla resmedilmiş gibi mavinin her tonunu barındırıyordu. Bahçede yürürken garajın tadilatını yapanlara göz attım. Uygur birkaç arkadaşını çağır-mıştı, Giray da şirketten birkaç kişiyi yardıma yollamıştı. Deren’e çok benzeyen uzun boylu, siyah saçlı çocuğu kapının önünde dikilirken görünce durdum.

“Sen Deren’in kardeşisin, değil mi?” diye sordum. “Evden çıkarken siz içerideydiniz, tanışamadık.”

Altına yıpranmış, koyu bir kot giymişti, üzerinde gri bir uzun kollu tişört vardı. Boyu birkaç sene sonra daha çok uzayabilir gibi duruyordu. Soluk yeşil gözleriyle beni incelerken, “Evet, ben Alp,” dedi başını selam verir gibi eğerek.

“Memnun oldum, Alp,” dedim.

O sırada evin kapısı açıldı ve içeriden bir kız çıktı. Kaşlarımı kaldırıp bir başka Ateş ikizlerinden biri olan Ece’ye baktım. Elinde bir bardak su tutuyordu.

Gözlerini kırpıştırarak suyu Alp’e uzattı. “Buyur.”

“Selam,” dedim beni de fark etmesini bekleyerek.

Alp su bardağını alırken Ece bana döndü. “Aa, Maya,” diye atıldı birden. “Hoş geldin. Biz de garajın tadilatına yardıma geldik.”

“Hey siz!” diye bağırdı garajından oradan bir kız. “Oyalanmayın da yardıma gelin!”

Bunun diğer ikiz Eliz olduğunu fark ettim. Alp suyu içtikten sonra bana baktı ve başını eğdi. “Ben gideyim.”

“Kolay gelsin,” dediğimde su bardağını Ece’ye uzatıyordu, sonra arkasını döndü ve garaja ilerleyip oradaki ekiple çalışmaya devam etti.

“Koç burcu,” dedi Ece dudaklarını büküp Alp hakkında değerlendirmeye yaparak. “Hırçın olur bunlar.”

Burçlar hakkında yeni bir bilgi daha edinmiştim. Dudaklarımı büküp bu bilgiyi değerlendirirken, “Eliz daha fazla söylenmeden ben de gideyim,” dedi birden şakıyarak. “Sonra görüşürüz!”

“Görüşürüz.”

O altındaki çiçek desenli eteği dalgalanarak koşar adım garaja gittiğinde ben de evin kapısından içeri girdim. Koltuğa oturup kardeşim ve Bora ile Alar’ın gelmesini beklerken telefonu çıkardım ve Efra’ya notları aldığımı dair bir mesaj attım.

Efra:

Ben okulu bırakıp koca bulmaya karar verdim. ☹️

Ben:

Kardeşi olursa bana da haber ver.

Efra:

Bildiğim çok yakışıklı kardeşler var. 😊

Ben:

İkizlerin hangisinden hoşlandığına karar verdin mi?

Efra:

Bu detaylara takılırsak ilerleyemeyiz.

Ben:

Ciddiyim.

Efra:

Evet. Büyük ağabeyini de sana ayarlarız. 😊

Efra konuyu şakaya vuruyordu fakat gerçekten kimi istediğine karar verip vermediğini merak ediyordum. Son mesajına gözlerimi devirip bir cevap yazdım.

Ben:

Sonsuz uzay boşluğunda savrulmayı tercih ederim.

Efra:

Bebğim sen zaten savruluyorsun.

Efra'dan gelen son mesaja kısa bir an kilitlenip kaldığım sırada kapının kilidi döndü ve açıldığında Alar göründü. Bitkin bir hâlde içeri girerken anahtarı portmantoya fırlattı, dili neredeyse dışarıdaydı. Gözlerim kardeşim ve Bora'yı aradığında onlar da çok bekletmeden içeri girdiler.

Ağzım gördüğüm şeyle aralandı, nefesim usulca içeri süzüldü.

Enes, Bora'nın omzuna oturmuştu ve minik elleri onun siyah saçlarını kavramıştı. Bora'nın saçları kardeşimin elinde olduğu için alnı gerilmişti ama bu durumu hüsrarla kabullenmiş görünüyordu. Üzerine giydiği montun önü açıktı ve siyah spor gömleğinin düğmeleri de yarıya kadar inmişti. Dağılmış görünüyordu.

Hayır. Hayır. Dudaklarımın seğirmemesi gerekiyordu.

Kendimi tutup boş gözlerle manzaraya baktım. "Mara!" diye bağırdı Enes. "Balıklar yüzüyor."

Dişlerimi göstererek sırtıtmaya çalışırken, "Evet, Enes," dedim. "Balıklar yüzüyor." Uzanıp onu Bora'nın omzundan almaya çalıştığımda Enes geri çekilmeye çalıştı. "Boya! Uçtu, uçtu, uçtu!"

Hamlem sonuçsuz kalınca Bora'nın yanında kalakaldım.

Bakışlarım Alar ve Bora arasında gidip geldi. Alar dili dışarıda soluklanmaya devam ederken Bora sikkın bir nefes verdi ama Enes'in isteği her neyse kıramayacağı belliydi. Ve o isteği bir saniye sonra görmüş oldum çünkü Bora uçak gibi ses çıkarırken odanın ortasında dolanmaya başlamıştı.

"Vuuuvv."

Enes kahkahalar atıp saçına daha çok asılırken aval aval onlara bakıyordum.

Onun her şeyden öte bir ağabey olduğunu bazen unutuyordum; ne kadar atışsalar da kardeşlerine çok düşküdü.

Bora'nın da dudakları kıvrılmıştı ve dikkat dağıtıcı bir gülümseme sergiledi. Bu manzara beni hazırlıksız yakalamış, kemiklerimi titretmişti.

Efra haklıydı, savruluyordum.

"Yeter!" diyerek çıktım bir anda, ben bile ne olduğunu anlayamamıştım.

Bora durdu, Enes de kızaran tombul yanaklarıyla bana baktı.

Bir an afalladığım için konuşamadım ama sonra omuzlarım dikleşti. "Yani..." dedim sakinleşmeye çalışarak. "Midesi bulanacak." Bora'ya yaptığım kısa açıklamadan sonra kardeşime odaklandım. "Akşam pasta yiyemezsin sonra, Enes."

Bora, kıvrılan dudakları tekrar düz bir çizgi hâlini alırken Enes'i dikkatle yere indirdi. Kardeşimin boyu onun diz kapağını biraz geçiyordu, birlikte tatlı görünmelerini görmezden gelemediğim için onları izledim.

Eliyle kardeşimin sarı saçlarını karıştırdı. "Sonra tekrar uçarız, ufaklık."

Enes başını aşağı yukarı salladı.

"Haydi, Enes," dedim kardeşimin elinden tutarken. "Elini yüzünü yıkayalım." Bora'ya bakmadan Enes'i üst kata çıkardım ve banyoya sokarak suyu açtım. Suyu yüzüne çarparken gözlerini kapatıyor, küçük dudaklarıyla ağzına giren damlaları püskürtüyordu.

Sonra Enes, Uygur'ın odasını incelemeye koyulurken ben de kıyafetlerimi değiştirmeye başladım. Akşam için siyah bir etek ve beyaz kazak giymiştim. Bacaklarıma da siyah ince çorabımı çektikten sonra

ayaklarıma bu sefer kalın topuklu botlarımı giydim. Zaten çok ayak-kabım yoktu, biraz para kazanmaya başlayınca giyecek daha çok şey almam gerekiyordu.

Bir süre sonra aşağı indik, Yiğit'i Pera'yla buluşmadan önce aramış-tım. Bizi alması gereken saat gelmişti.

"Biz gidiyoruz," dedim koltuklara kurulmuş olan Alar ve Bora'ya bakarak.

Daha doğrusu Alar'a bakarak... Gözlerim Bora'ya şöyle bir değip geçmişti. "Partiye katılmak isterseniz mekânın konumu atarım."

Alar dilini şaklattı. "Bugün için bu kadarı kâfi," dedi yorgunluktan bitap düşmüş bir sesle. Sonra Enes'e bakıp sırtıttı. "Mutlu yıllar, *Hızlı Gonzales!*"

"Mutlu yıllar, küçük adam," dedi Bora da başını hafifçe yatırıp Enes'e bakarken.

Enes önce avucunun içini öptü, sonra o öpücüğü ikisine fırlattı.

Alar'ın yine dişleri kamaşıyor gibiydi, Enes'i ısırarak istencesine bakıyordu. Tam o sırada kapı çalmıştı. "Kim yahu?" dedi Alar. "Garaj tadilatı yapanlardan biri mi?"

"Sanırım hayır," dedim kapıya doğru yürürken. Sonra kulpu çevirip açtım ve Yiğit'i gülümseyerek karşıladım. "Yiğit. Bizi almaya geldi."

"Yiğit," dedi Enes koşarak atılırken. Ona çok fazla oyuncak aldığı için favori insanlarından biriydi.

"Yakışıklı," dedi Yiğit, Enes'i kucığına alarak. Sarı saçları biraz daha uzamış ve iyice dalgalanmıştı. Gözlerini normalden daha kızarık ve yüzünü solgun görünce kaşlarımı çattım ama ona bir soru yöneltmek için arabaya binmeyi bekleyecektim.

Arkamı dönüp koltukta oturan kardeşlere döndüğümde Bora'nın bakışlarının Yiğit'e sabitlendiğini gördüm. Her zamanki suratsızlığına ek olarak çatılan kaşları ve sıkı sıkı kenetlediği çenesi vardı.

"Bugün için teşekkürler," dedim ikisine de ithafen. "Görüşürüz."

"Görüşürüz, Arı Maya!" dedi Alar elini kaldırıp parmaklarını sallayarak.

Bora'dan tepki yoktu.

Ona bakmadan Yiğit'i dışarı yönlendirdim ve dış kapıyı arkamızdan kapattım. Arabaya ilerleyip Enes'le birlikte arka koltuğa geçtim, tek başına oturma konusunda henüz çok iyi değildi, huysuzlanıyordu. Yiğit de sürücü koltuğuna geçti.

“O puştun suratını her gördüğümde sinirlerim geriliyor,” dedi Yiğit.

Duygularının karşılıklı olduğuna emindim.

Arabayı çalıştırdığında dikiz aynasından görünen gözlerine baktım. “Senin bu hâlin ne böyle?” dedim tek kaşımı havaya kaldırarak. “Seni her gördüğümde dağılmış hâlde oluyorsun.”

Yiğit aynadan bana baktığında göz göze geldik.

“Bana söylemediğin bir şey mi var, Yiğit?” dedim. “Bir şey mi kullanıyorsun?”

Suratını buruşturdu. “Ne?” dedi itiraz ederek. “Hayır.”

“Eee?” diye sordum. “Ne bu hâlin?”

Yiğit bir süre cevap vermedi ama arkadan uzanıp omzunu dürttüm. Sonunda sikkın bir nefes verip göz kapakları yarıya düşerken, “Kedi tüyüne alerjim varmış,” dedi.

Şoktan ağzım hafifçe aralanmıştı. “Ne?” dedim şaşkın bir şekilde. “Sinsi uzun zamandır sende Yiğit, bunu nasıl söylemezsin?”

“Alerji ilacı içiyorum, sorun yok,” dediğinde omzuna bir tane geçirdim ama Enes şaşkın şaşkın bize bakınca hemen geri çekildim. Yiğit arabayı sürerken dönüp bize bakamıyordu ama dikiz aynasından sık sık göz göze geliyorduk.

Ondan köşe bucak kaçmıyordum artık ama duygularına da karşılık vermemiştim ve verecek gibi de görünmüyordum. Bu yüzden kendimi suçlu hissettim. Ondan bu kadar şey istememeliydim; Sinsi benim sorumluluğumdaydı, ona bırakmamalıyım.

“Özür dilerim,” dedim omuzlarımı düşürerek. “Sinsi’yi sana bırakmamalıydım. Benim için yaptıkların...”

Yiğit birden lafa girdi: “Sinsi’ye senin için bakmıyorum artık,” dedi. Afallayarak ona baktığımda nefesini usulca dışarı vermişti. “Haydi ama... Kimi yanına koysan o küçük şeytana bağlanır. Sinsi artık benim kızım.”

“Ah,” dedim nefesimi rahatlatarak dışarı verirken. Sonra ağzımı yukarı doğru kıvrıldı, aynadan kendimi görebildiğim kadarıyla mavi gözlerim de parlıyordu. “Demek o küçük şeytan senin kızın?”

“Onu sana veremem,” dedi Yiğit. “Eğer çok istiyorsan velayet davası aç, eminim babalık hakkımdan dolayı bana verirler.”

Kahkaham arabayı sardı. Yiğit'in de alına düşen sarı saçlarının altından görünen gri gözleri parlıyordu ama sonra birden öksürmeye başladı. Neşem biraz solarken alımda endişe çizgileri belirmişti.

"Ama sanki biraz bakıma ihtiyacın var gibi," dedim. "Bugün sende kalırım, küçük şeytan ve seninle pek ilgilenemedim."

Bu, Yiğit'in hoşuna gitmişti. Dudakları kıvrılırken, "Kurtar bizi, Maya Erez," dedi.

Bana artık bir şeyler dayatmaması ve kısıtlamaya çalışmaması hoşuma gidiyordu. Yiğit'i insan olarak seviyordum.

Doğum gününe geldiğimizde arabadan indik ve ablamın kapattır-
dığı restorana giriş yaptık. Neyse ki eniştem işi dolayısıyla gelememişti,
onlar eve geçtiklerinde kendi aralarında bir daha kutlayacaklardı. Ab-
lam, Enes'i alıp insan içine çıkarmadan önce *Kaptan Amerika* kostümü
giydirmişti, kardeşim elinde kendinden büyük görünen kalkarıyla çok
komikti. Onu öpmekten bir hâl olduğum günün sonunda Yiğit'e git-
tim.

Sinsi iyice büyümüştü, bir o yana bir bu yana koşup bana tırnak
atarken onu yakalamaya çalıştım. "Evi süpüreceğim," dedim Yiğit'e.

"Yardımcı geliyor, boş ver," dedi.

"Bu evin daha sık süpürülmesi gerekiyor. Ayrıca Sinsi'yi maalesef ki
senden almamız gerekiyor, Yiğit. Böyle yaşayamazsın."

"Bir arkadaşım yaşıyor," dedi bu fikir hoşuna gitmemiş gibi. "Kızı-
mı vermem."

Gözlerimi devirdim. Bu erkeklerin bizden daha anaç duyguları ol-
duğunu düşünmeye başlamıştım.

Sinsi süpürgeyi görünce köşe bucak saklanırken ben de evi süpür-
meye başladım. O sırada telefonuma bir bildirim geldi. Ateş *WhatsApp*
grubundan bir mesaj vardı.

Alar Ateş:

Arı Maya, neredesin? Eve gelmiyor musun?

Kaşlarımı çatarak mesaja baktım, Alar genelde beni böyle merak
etmezdi. Süpürgeyi sapını koltuk altına sabitleyip telefonu iki elimle
tutarak mesaj yazmaya koyuldum.

Ben:

Bir şey mi oldu?

Alar Ateş:

Yoo. Sadece brom hasretinden yataklara düştü, o kadar 😊

Gözlerimi devirip telefona ters ters baktığım sırada aklımda şeytani bir fikir belirdi ve dudağımı hafifçe bükerken mesaj yazmaya koyuldum.

Ben:

Bugün Yiğit'te kacağım, yarın görüşürüz.

Mesajı kimlerin okuduğuna baktığımda Alar ve Bora'yı gördüm. Sinsi herif sessiz sessiz yazılanları okuyordu. O sırada Alar gruba bir söz yazan çıkartma attı.

Alar Ateş:

Yerle bir oldum, seninle bir olamadım.

Bro, al bunu, kullanırsın.

Attığı çıkartmaya gülmemek için kendimi zor tuttum, şapşal çocuk şu hâlde bile beni güldürecekti. Bora'nın gülmediğine emindim, zira Alar'dan da ondan da bir daha ses çıkmamıştı.

Geceyi Sinsi'yle beraber oturma odasında geçirdim, Yiğit kendi odasında en azından bir süreliğine karantina altındaydı. Sabah olduğunda okula gitmeden önce eve uğrayıp üzerimi değiştirmem için beni bıraktı.

Arabadan inmeden önce ona yan bir bakış attım. "Bu hafta birkaç işim var, onları hallettikten sonra Sinsi'yi birkaç günlüğüne alacağım. O süreçte iyi bir doktora git. Durum ileri seviyeyse buna bir çözüm bulacağız."

Yiğit sıkkın bir nefes verdi ve başıyla onayladı.

"Görüşürüz," dedim arabadan inerken.

Dalgalı, sarı saçları gözlerine düşerken başını salladı. “Görüşürüz.”

O gittiğinde arabasının arkasından bir süre baktım. Bana karşı hislerini açtığı ya da duygusal konuşmalar yaptığı bir gün olmamıştı, belki de o da kendi yoluna bakmaya karar vermişti.

Bu beni bir nebze de olsa rahatlatmıştı, temiz havayı içime çekerek bir süre soluklandım. Sonra eve doğru yürürken tadilatla olan garajı gördüğümde gözlerim bir süre orada takılı kaldı. Bugün kimse yoktu, herkesin dersi vardı. Ama stüdyo garaj beklediğimden daha hızlı toparlanıyor gibiydi. Yakında orada provalar yapmamız gerekiyordu, bu yüzden buna sevinmiştim.

Kapıyı çaldığımda Alar açmıştı, beni görünce kaşlarını tavana kadar kaldırarak abartılı bir sesle konuştu: “Aaa, Arı Maya gelmiş!”

Bunu Bora’ya duyurmaya çalıştığını bildiğim için yarıya kadar indirdiğim göz kapaklarımın altından ona baktım. “Çekil de içeri geçeyim, Alar. Okula geç kalacağız.”

Alar kenara çekildiğinde koltukta oturup bana bakan Bora’yla göz göze geldim. Uygur her zamanki gibi kahve yapıyordu ve bizi kısaca süzdükten sonra işine devam etti. Bora’yla gerilim hattına emin adımlarla tırmanan bakışmamız bir süre sürdü, sonra gözlerimi kaçırıp üst kata çıkmaya koyuldum.

Üzerimi değiştirdikten sonra tekrar aşağı indim ve çantamı koluma taktım. “Ben arkadaşımınla geçeceğim okula,” dedim kardeşlere. “Orada görüşürüz.”

“Hangi arkadaşın yahu?” diye sordu Alar.

“Okuldan bir kız,” diyerek ayakkabılarımın bağcığını bağladım. “Kız illa birlikte gitmek için tutturdu. Evi tarif etmedim, bu yüzden arabaya başka yerden bineceğim,” dedim dudaklarımı bükerek. “Çıkamam gerek.”

“Oraya biz bırakalım,” dedi Uygur. “Zaten çıkıyorduk.”

Durup bu fikri düşündüm, sonra başımla onayladım. Taksi çevirmek yerine bu daha mantıklı bir seçenektir. Kardeşlerle beraber arabaya bindiğimde Alar yine benim yanımdaydı. Bora sessizliğini koruyor, ön koltukta oturuyordu. Belli ki sonunda okula gitmeye karar vermişti, onun da yanıkları benimki gibi iyiye gidiyor olmalıydı. Hareketleri artık daha seriydi.

Uygur arabayı çalıştırdı ve yola çıktık.

On dakika gittikten sonra Alar, “Yuh,” dedi. “Biraz daha gitsek okula varacağız zaten.”

Gözlerimi devirdim. “Ne yapayım, kıza evin adresini mi verseydim? Belki seni parçalamak isteyen hayranlarından biridir, ha?”

Bu düşünce onu ürpertmiş gibi omuz silkti. “Yok, yok,” dedi dudakları kıvrılırken. “Korumam kızar sonra.”

Deren’den bahsederken şeytan gibi parıldayan gözlerini görünce kaşlarımı kaldırdım. Ona karşı ilgisi mi vardı bu çocuğun? Böyle bir şey varsa bu, Efra’yı ne kadar etkilerdi?

Bu sorular aklımda dolanırken, “Hah, işte orada,” dedim bir arabanın yanında dikilip telefonuyla uğraşan kıızı gösterirken. Pera, benim gelmemi bekliyordu.

Kardeşler gözlerini kısıp kıza baktılar, Alar en çok kısınlardan biriydi zira, “Gözlerim uzağı pek görmüyor ama... Bu kız da tanıdık...”

Pera’nın üzerinde kumaş, kareli etek ile düz, beyaz *crop* ceket vardı. Saçları önüne düşerken birden geriye doğru savurdu ve yüzü iyice açığa çıktı.

Uygar’ın başı Bora’ya döndüğünde o da dönüp Uygar’a baktı ve göz göze kaldılar. Onların donuk suratları birbirine bakarken Alar kıstığı gözleriyle iç çekti ve birden, “Aha!” dedi. “Ay bu kız Uygar’la iddiaya girdiğimiz kız değil mi?”

Şaşkın bir şekilde ona baktım.

“Ne?” diye sordum. “Ne iddiası?”

“Sarışın mı esmer mi iddiası,” dedi Alar bülbül gibi öterek. “Bora’nın tek gecelik ilişkileri konusunda eskiden böyle iddialaşırđık.” Sonra aylak aylak kıza bakarken yaptığı şeyin farkına vardı ve gözlerini büyüttü. Boşboğazlığının sonunun benim yüzümde yansımısını görmüş olacak ki dudaklarını birbirine bastırmıştı.

Nefesim boğazıma kaçtı, kirpiklerim bile resmen göz kapağımın üzerinde donmuştu. Benim ağzım Pera’nın, Bora Ateş’in tek gecelik ilişkilerinden biri olduğunu öğrenmemle aralanırken söz konusu Bora da uzun zaman sonra ilk defa bir tepkide bulundu.

“Alar,” dedi eliyle gözlerini ovalayıp sanki kâbustan uyanmaya çalışıyormuş gibi. “Allah belanı versin, Alar.”

Hayır, Bora!

Koltuğa gömülmüş bedenine baktım ve arabanın kapısını açıp dışarı çıktım. Kapıyı *küt* diye kapatırken sinirden parmaklarımı uyuşuyordu.

Allah senin belanı versin, Bora.



GRUP ÇALIŞMASI

Efra'nın yatağının üzerinde bağdaş kurmuş, oturuyordum ve onun Pera hakkında söylenmesini dinliyordum.

“Olaylara bak ya,” dedi bir eliyle tepeden topladığı saçlarından sızan tutamı kulağının arkasına sıkıştırarak. “Kıza bak. Bilerek yanına yanaşmış demek ki.”

Bir tepki vermedim, durum tam olarak böyleydi. Pera'ya Bora'yla tanışıp tanışmadığını sorduğumda gafil avlanmıştı ve bana her şeyi itiraf etti.

Bir parti sonrası birlikte bir gece geçirmişlerdi ve tarihi söylediğinde Ateşlilerin benim çalıştığım mekâna geldikleri gün olduğunu öğrenmiştim. O zamanlar beni tanımadığı için bu durum şu an beni pek alakadar etmiyordu ama son olanlardan sonra tadımı kaçırmaya yetmişti.

Benimle konuşmasının bununla bir ilgisi olmadığını söylese de ona inanmamıştım; Bora'ya *kalp hırsızı* dediği gün onunla alakalı bir şeyler olduğunu anlamalıydim.

“Ay, ben de @Uygarınateşlimavileri'yle konuşuyorum,” dedi Efra telefonunun ekranına bakarken. “İsmi Mehtap'mış. Bizim sınıfta böyle biri yok, değil mi? Onun da bir yerlerden çıkmasını istemem.”

“Sınıfta yüz kişi var,” dedim dudaklarımı fazla oynatmadan, konuşmaya bile isteğim kalmamıştı. “Her yerden Ateş hayranları fırlayabilir.”

“Senin de hayranların oluşmaya başladı,” dedi Efra parmağını telefonda kaydırmaya devam ederek. “Ama kızlar hâlâ sana tepkili.”

Gözlerimi devirdim. Belki de beni hiç kabullenmeyeceklerdi...

“Neyse ne,” dedim yatağın içine girip yorganı üstüme çekerek. Efra yorganın üstüne uzanmaya devam ediyordu. “Bir süre o eve gitmek istemiyorum. Kafamı toplamam lazım.”

“Bora seni fena etkiliyor, değil mi?”

Ona cevap vermedim ama bu apaçık ortaydı. *Fena da kelime mi...*

“Böyle olacağını düşünmemiştim,” dedim bozuk bir sesle. Kendi kendime daha çok bozuluyordum; aşk meşkle işim yoktu, konu ne ara buralara gelmişti, bilmiyorum.

“Ben de düşünmemiştim.” Efra da kendi kendine mırıldanmıştı.

“Peki ya sen?” diye sordum. “Uygar konusunu düşündün mü?”

Efra avucunu yanağına dayayıp telefonuna bakmayı bıraktı ve derin bir nefes çekti. “En alakam olmayan Ateş üyesiyle öpüşmüş olduğuma hâlâ inanamıyorum. Çok tuhaf...” dedi ve kaşlarını çatı. “Onun buz gibi olduğunu düşürdüm ama adam öpüşürken buram buram yanıyormuş.”

Tok bir kahkaha attım. “Yüzünde kırmızının elli tonu oluşuyor,” dedim ona bakarak.

Efra yanaklarını eliyle tuttu. “Ay, dur ya,” dedi beni geçiştirerek. “Bugünün konusu sendin. Bora, muhtemelen Alar’ı çarmıha germiştir.”

“Konuşmayalım daha fazla,” diyerek başımı yastığa yasladım. “Bora tüm sinir sistemimi yeterince suladı, uykusuzluğumu da beslemesini istemiyorum.”

“Ona karşı her zamankinden daha öfkелisin.”

Söylediği şeyi düşünerek tavana baktım. Bunca zamanı, içimde dürttüğü arzu dolu duyguları göz ardı etmeye çalışarak geçirmiştim fakat en son grafiti yapmaya gittiğimizde kendimi bırakmak istedim. Bu çok rahatlatıcı bir histi, aynı zamanda da mest ediciydi. Bağlanmaktan korkuyor olsam da ona bağlı kalmak isteyebileceğimi düşünmüştüm ama bu düşüncem bir gemi enkazı gibi denizin dibini boyladı.

“Çünkü ona karşı hislerim her zamankinden daha yoğun,” dedim fakat dudaklarım büküldü. “Daha doğrusu artık bunu kendime itiraf edebiliyorum.”

Efra, kendimle yüzlememi izlerken sessiz kalıp muhtemelen kendisi de aynı şeyi yapmayı denedi. Ne sonuca vardığını bilmiyorum fakat ikimiz de birbirimize daha fazla şey söylemedik ve Ateşliler bir kemirgen gibi zihnimizi kemirirken uyuyakaldık.

Ateşlilerin evine ertesi gün de gitmemiştim hatta ondan sonraki gün de ve *sonraki gün de...* Bir hafta bu şekilde geçti. Ablamın evinde kalıyordum. Sadece Uygar’la bu konuyu konuşmuştum, o da eşyalarından birkaçını okula getirmişti.

Alar ve Bora'yla karşılaşmadım ama Alar bir keresinde *WhatsApp* grubuna *Geri Dön Tülay* diyerek bağırarak adamın videosu atmıştı. Grupta konuşmak istemediğim için ona cevap yazmasam da gülmeden edemedim.

Bora ise ölüm sessizliğindeydi.

İyi ki de öyleydi, böylece kendime gelmiştim ve kariyerimle okulum daha çok odaklanmıştım.

Çivi yakalanmıştı, bu da beni inanılmaz rahatlatmıştı. Giray beni ifadeye götürdüğünde o dombiliyi bileklerinde kelepçeyle görünce daha da rahatlamıştım. Yüzüne pis pis sırttığım da dişlerini sıkmıştı.

Dilendirici pislik.

Bora benden ayrı zamanda ifadeye gitmişti. Eğer yangın Çivi'nin işiyse artık tehlike kalmamış demektir ama yine de emin olamazdık.

Amerika'ya video klip çekimine gidebilmek için vize işlemlerimiz başlatılmıştı, bu da bu hafta gerçekleşen bir diğer gelişmeydi.

Bir haftanın sonunda, pazartesi günü Pera'nın olduğu derse girdim. Bu sefer önlerde değildi, en arka sıralardan birine oturmuştu ve bana mahcup bir bakış atmıştı ama onu görmezden geldim.

Efra düzenleyecekleri dans gecesi için partneriyle çalışmaya gittiğinde ben de okulun bahçesindeydim ve Yiğit'in beni almasını bekliyordum. Sinsi'yi ablamların evine almıştım, eniştem orada kalmamdan memnun olduğu için kediye ses çıkarmamıştı.

Dizinin dibindeki Erez'ler, en iyi Erez'lerdi.

Yiğit, Sinsi'nin özleminden yakararak duruyordu ama doktoruyla bu işi çözene kadar ona kediyi vermeyecektim.

Bahçedeki bankta elimdeki telefona bakarken önümde iki tane bacak belirdi ve gözlerimi hafifçe kaldırarak siyah pantolonun sardığı o bacaklara baktım.

Nefesimi usulca verirken Bora'nın yüzünü göreceğimi bilerek gözlerimi yukarı kaldırdım. Onu bir haftadır görmemiştim ama vücudum sanki o süreyi hiç araya koymamışız gibi karıncalanmaya başlamıştı.

Başını eğmiş, güneş ışıklarının kahveleştirdiği gözleriyle beni köşeye sıkıştırmıştı.

“Dönmeyi düşünmüyor musun?”

Sesini duyunca sanki yüksekte düşüyormuşum gibi midemde bir şeyler takla attı. Ani gelen soruyla birkaç saniye daha göz temasını sür-

dürdük, sonra bakışlarının ağından kurtulmak için hareketlendim ve ayağa kalktım.

“Vizelere çalışıyorum.”

Boyu uzun olduğu için bana tepeden bakmayı sürdürdü. “Evde de çalışabilirsin. Matematikte iyiyim, yardım edebilirim.”

“Gerek yok,” dedim ifadesiz tuttuğum bir ses tonuyla. “Birinci sınıf dersleri kolay zaten.”

Gözleri kestane rengi gibi olmuştu. Transa girmemek için tekrar ona bakmaktan kaçındım.

“Şarkı tamamlandı.”

Söylediği şeyle beraber başım hızla kalktı, bu sefer şaşkındım. “Öyle mi?”

Başını aşağı yukarı salladı. Sakalları bir iki günlüktü ve saçları dağınıktı ama gözleri canlı bakıyordu. Bunun onu nasıl rahatlatıldığını ve mutlu ettiğini tahmin edebiliyordum.

“Bu akşam şirkette toplantı olacak. Şarkı son hâline gelene kadar stüdyoda olacağız. Sonra provalara başlamamız lazım,” dedi beni bilgilendirerek ve ekledi: “Garaj stüdyo da bitti, vizelerden sonra çalışmalarını sıklaştıralım.”

Onu başımla onayladım.

Garaja tekrar girecek olmak beni geriye getirdi ama bunu belli etmek istemiyordum. Sargısını hafta ortasında çıkarttığım elime kısaca göz attı. Yanık kısımdaki buruşmuş derimi saklamak isteyerek onun görüş açısından yavaşça çektim.

Ablam iz kalmaması için kremler sürmeye başlamıştı ama doktor ufak da olsa mutlaka bir iz kalacağını söylemişti. Derim o kısımda neredeyse kemiğime kadar yanmıştı.

Biri korna çaldığında dönüp yola baktım ve Yiğit’in geldiğini gördüm. Bora da o yöne bakarken gözleri güneşten hafifçe kısılmıştı. Sonra Yiğit’i görünce gözleri daha da kısıldı ve çenesinde bir kas oynadı ama bir şey söylemedi.

“Akşam şirkette görüşürüz o zaman,” dedim çantamı omzuma asarak.

Başıyla onayladığında arkamı dönüp arabaya ilerledim ve kapıyı açarak yolcu koltuğuna geçtim. Yiğit, Bora’ya ters ters baktıktan sonra arabayı hızla çalıştırdı.

“Ne diyor?” diye sorduğunda ben de hâlâ olduğu yerde dikilen Bora’ya bakıyordum.

“Grup işleri,” diye yanıtladım.

Daha önce de Yiğit’in beni aldığı ve Bora’nın böyle dikilerek arkamızda kaldığı bir an yaşamıştık ama bu sefer kalbim de onunla beraber orada kalmıştı.

Ablamlara gittiğimde odama geçip Sinsi’yle oynarken bile Bora’yı düşünüyordum. Gri-beyaz kediye çöp konteynerinin yanında bırakmadığım ve onunla beraber Bora’nın üzerine düştüğümüz gün aklımda dolaşıyordu.

Akşam olduğunda taksiyle şirkete geçtim ve günler sonra ilk defa Ateş kardeşlerin hepsiyle bir arada bulundum. Alar bana sarılıp beni ne kadar özlediğinden bahsederken, Uygur ve Bora şarkıyla ilgili konuşuyorlardı. Stüdyoya girmiştik ve şarkının melodisini dinlemeyi beklerken sözlerin ve notaların olduğu kâğıdı Bora hepimize tek tek uzattı.

Gözlerimi kâğıtta dolaştırdım ve nefesimi içime çekerken biraz zorlandım. Şarkının sözleri akan bir su gibi beni, Bora’nın zihnine sürüklemişti.

Şarkının adı Sesini Duyur...

“Vaov, domates çorbası,” dedi Alar şarkıyı okurken abartılı tepkiler vererek. “Bu nasıl domates çorbası böyle! Oh, my God!”

Yine internette dolaşan viral videolardan birini taklit ettiği kesindi.

“Ciddi ol lan biraz,” dedi Uygur.

Alar sıırıttıktan sonra boğazını temizledi. “Pekâlâ, ciddi olacak olurum, canım ağabeyim, süper yazmışsın. Süper, süper, süper!”

Canım ağabeyim deyince Bora gözlerini devirdi ama Alar’ın beğenmesine sevindiğini dudaklarında dolaşan bir gülümsemenin izleri belli ediyordu.

“Çok iyi,” dedi Uygur da Bora’nın koluna destek veren bir edayla vurarak. “Tebrik ederim.”

Bora dudaklarını daha belirgin bir şekilde kıvırdı ve kardeşine gülererek karşılık verdi. Sıra bana gelmişti; üç çift meraklı göz bana döndü. Elimde kâğıdı tutarken onlara baktım, nabzımın boğazımdaki hızını anlamamaları için konuşmadan önce bekliyordum.

“Çok... Çok güzel olmuş.”

Bora’nın zihni keşfedilmeyi bekleyen bir toprak gibiydi ve oraya adım atmak istediğimi inkâr edemiyordum.

Bora bana uzun uzun baktı, sözleri yazarken aklından geçtim mi diye merak ettim. Bir süre kilitlenip kaldık; Uygur ve Alar aynı anda boğazlarını temizleyince gerçek dünyaya dönmüştük.

“Hint filmlerindeki bakışmalara döndü,” dedi Alar.

Uygur bile buna sırtıtmıştı.

Bora ve ben tepki vermedik, göz kapaklarımız yarıya kadar düşmüş hâlde ikizlere bakıyorduk.

“Çalışmaya başlamadan önce yemek mi yesek?” diye sordu Alar. “Açlıktan Maya’nın kolunu kemirmek üzereyim.”

Suratımı buruşturdum. “Neden benim kolumu kemiriyorsun?”

“Bu gorillerin kolunu kemirecek hâlim yok ya!”

Dudaklarımdan nefes gibi kahkaha sesi kaçınca Bora bana baktı. Hemen gözlerimi kaçırdım ve söylene söylene stüdyodan çıkan Uygur’ı izledim. “Gidip pizza siparişi verdireyim. Sonra başlayalım şu işe,” dedi.

Yaklaşık yirmi dakika sonra gelen pizzadan bir dilim yedim. Alar bir tanesini tek başına bitirmişti, Bora ve Uygur ise bir taneyi paylaşmıştı. Yemek faslı bitince kayıta yer alacak çalışanlar geldi. Kardeşler aranjörle istişare ederken ben de sözleri tekrar tekrar okuyordum.

Ritim, melodi ve alt yapıyı oluşturan diğer şeyler üzerinde çalışıldı. Müzik aletlerinin nerelerde, nasıl devreye gireceği konuşuldu. Geç saatlere kadar çalışıldığında artık bitap düşmüştük, Uygur eve gelebileceğimi söylese de taksiye binip tekrar ablamlara dönmüştüm.

Bir süre daha dönmesem iyi olacaktı.

Haftanın geri kalan günlerinde vizeler vardı. Kardeşler günlerini daha çok stüdyoda geçiriyordu, ben de sınavlara çalışıyordum. Onlar şarkıyı son hâline getirdiğinde solist olarak devreye girecektim. Sınavlarım fena geçmemişti, neyse ki gerçekten birinci sınıf dersleri kolaydı.

Tabii, Efra bana pek katılmıyordu. Sayısal dersinin sınavından sonra finale daha çok çalışacağını söyleyerek sinir krizleri geçirmişti, o da dans dersiyse fazlasıyla meşguldü. Deren de vizeler bitene kadar izinliydi, onu ara sıra sınavlara girmeden önce görmüştüm.

Sonunda sınavlar bitti ve şirket, grup olarak fotoğraf çekimi yapmamız için bize bir fotoğraf stüdyosu ayarladı.

Üzerime *Nirvana* yazan bir tişört ve altına da siyah bir deri pantolon giymiştim. Ayaklarımda sivri burunlu, ince topuklu deri bot vardı. Makyöz dumanlı göz makyajımı yaparken, kuaför de saçlarımı biraz daha kabartıyordu.

Görünümüm tamamlandığında beyaz bir perdenin önünde duran kardeşlerin yanına gittim ve kalbim yine yanık olduğu Ateş üyesini görünce deli gibi tutuşmaya başladı.

Bora siyah, düz bir tişört ve pantolon gitmişti. Saçları güzelce kesilmiş, önü yukarı doğru şekillendirilmişti. Bronz teni vuran stüdyo ışıklarıyla parlıyordu. Boynuna asılı siyah elektrogitarını yere doğru çevirmişti ve uzun parmaklarıyla onun ucunu kavramıştı.

Beni görünce bir bakış attı, o da en az benim onu süzdüğüm detaycılıkla beni süzdü.

Bakışları fiziksel dokunuşlara dönmeden önce gözlerimi ondan çevirip Uygur'a baktım. Üzerinde lacivert bir tişört ve *jean* vardı. Kirli sakalı ve dağınık saçları her zamanki gibiydi. Göz rengi tişörtüyle daha da belirginleşmişti, boynuna o da basgitarını asmıştı.

Kolsuz, beyaz bir tişört giyen Alar'ın açık renk saçları alnına dökülüyordu, yüzü pürüzsüzdü. Gamzesini göstererek sırıtırken elinde bateri bagetini döndürüyordu.

"Fiuv, bir alamet geldi!" dedi Alar beni görünce.

Onların yüzüne pudra sürmekle uğraşan kız kıkırdadı. Ben de gülererek gözlerimi devirdim.

"Gitarlarınızı saklayın çocuklar, alamet gitar katiliymiş."

Gidip koluna bir tane geçirdim ama buna anında pişman oldum, kaya gibi sert olduğu için parmağım kırılma tehlikesinden dönmüştü.

Bana da bir mikrofon verdiklerinde parmaklarımla onu kavradım ve bir süre nasıl tutacağımı düşünerek baktım. Elimdeki yanığa makyaj yapılmıştı ama maalesef kapatamamıştık. Fotoğraflarda *shopla* yok edeceklerdi.

Fotoğrafçı gelip bizi şöyle bir süzdü. Elinde kamerasını tutarken kendince kafasında bir açt ayarlar gibi gözlerini kısıtı ve sonunda, "Başlayalım mı?" diye sordu gülümseyerek.

Onayladık.

"Pekâlâ, müzik aletlerinizi nasıl tutacağınız size kalmış. Uygur Bey, siz şöyle en sola geçin ve siyah ses sistemlerinden birinin üzerine oturun. Alar Bey, siz de en sağdaki kısma oturabilirsiniz. Maya Hanım ve Bora Bey'in yere oturmasını istiyorum."

Hepimiz dediği kısımlara baktık ve Uygur'la Alar onun dediği gibi ses sistemlerinin üzerine oturdular. Uygur gitarını bacağının yanına, yere dayamıştı. Alar da bagetlerini bir elinde çaprazlama tutup, öne doğru eğilerek o elinin dirseğini dizine koydu.

Bora yere oturup sırtını ses sistemlerine yasladı ve bir dizini kırarken diğerini öne doğru uzattı. Siyah gitarı kucağındaydı.

Onların doğal ve rahat tavırları bu işi daha önce de yaptıklarını belli ediyordu ama ben rahat değildim. Bir süre kazık gibi dikildikten sonra Bora'nın yanına doğru yere oturdum. Fazla eğreti durduğumu fark etmiş olacak ki fotoğrafçı hemen bana müdahale etti.

"Maya Hanım, sırtınızı biraz daha Bora Bey'e yaklaştırır mısınız?"

Yutkundum. *Yaklaştırmasam iyi olur*, diyemediğim için biraz daha arkaya doğru kaydım ve sol omzumun arkası Bora'nın sağ omzuna değdi. Gitarının kenarı benim gövdeme dokunuyordu. Nefesimi düzene sokmaya çalışarak dizlerimi biraz kırdım ve topuklarımı yere sabitledim. Mikrofonum da yerde duran sağ elimdeydi.

"Harika," dedi adam ve makinayı kaldırarak fotoğraflarımızı çekmeye başladı.

Bora'nın o tanıdık sıcaklığı ve kokusu beni sararken nasıl çıktım, bilmiyorum ama çekimler tamamlandığında fotoğrafçı memnun görünüyordu.

Fotoğrafları bize de gösterdiğinde inanamayarak ortaya çıkan görüntüye baktım. Hepimiz haşin görünüyorduk ve benim göz makyajının belirginleştirdiği gözlerim parıl parıl parlıyordu. Kardeşlerin yakışıklılığı zaten tartışmaya açık bir konu değildi.

"Süperim," dedi Alar sadece kendisini incelediğini belli ederek.

Fotoğrafçı güldü. "Gerçekten fotoğraf karelerine doğal bir yatkınlığınız var, Alar Bey. Oldukça fotojeniksınız."

Alar gülümsediğinde yüzünde gamzeler belirdi ve resmen bir tavus kuşu gibi kabardı. "Biliyorum, biliyorum. En yakışıklı Ateş üyesi benim."

Adam güldüğünde Bora ve Uygar, sabırları sınanmış gibi nefes verdiler.

Orada işimiz bittikten sonra Bora hepimize dönüp konuştu: "Şarkı son hâline geldi, bu hafta kayda gireceğiz."

Söylediği şeyle beraber heyecanlanmışım, avuçlarımı terlemeye başlamıştı.

"Garaj stüdyoda başka bir şarkıyla prova yapalım yarın," dedi Bora. "Stüdyoda girmeden önce pasımızı atsak iyi olur."

Herkes onu onayladı, ben de sessizce başımı sallamıştım. Korkularımı, üzerine giderek yenme fikri ne kadar işleyecekti, bilmiyorum ama bunu yapmam gerekiyordu.

Bora yüzümü inceledi, “Tamam mısın?” diye sordu hazır olup olmadığımı iyice emin olarak.

“Evet,” dedim, çenem hafifçe havaya kalkmıştı.

Bora dudaklarını birbirine bastırdı ve beni sessizce onayladı. Kardeşler stüdyodan çıkıp arabaya ilerlemeye başlayınca Bora tam arkasını dönüyordu ki duraksadı ve tekrar bana döndü.

“Bugün eve gel.”

Nabzım boğazımda tekledi. Ellerim terlemeye devam ediyor, saçlarımın kapattığı ensemdede aynı şekilde damlalar oluşuyordu.

“Ben...”

“Seni rahatsız etmeyeceğim.” Derinden gelen sesi konuşmamı engelledi. “Garajı önceden görmeni istiyorum. Yarın senin için daha rahat olur.”

Duraksadım. Terlemem gittikçe artıyordu, kalbim deli gibi çarpıyordu. Kısmi bir panikatak geçiriyor olabilirdim.

Söylediği mantıklı geldi ve kafamı kısaca sallayarak onu onayladım. Sarsak birkaç adım attıktan sonra durup derin bir nefes çektim ve kendimi toparlamaya çalıştım. Bora içimde ne döndüğünü anladı mı anlamadı mı, bilmiyorum ama ben yürürken sessizce arkamdan gelmeye başladı.

Arabaya bindiğimde Alar şaşırdı ama kimse ses çıkarmadı, durumun hassaslığını fark etmiş gibilerdi. Eve gidene kadar camdan dışarı bakıp parmaklarımla avucumun içini kaşıdım.

Sonunda geldiğimizde ikizler bizden önce ilerleyip eve girdiler. Bora ve ben yavaş adımlarla garaja doğru yürüdük ve kapıyı gördüğüm an duraksadım.

Bora’nın iri bedeni tam arkamdaydı, üzerimize devrilen şeylerden beni koruduğunda olduğu gibi üzerime örtünmeye hazır görünüyordu. Bu bana güven verdi, sonbahar havasını içime çektim ve bir adım daha attım. Garaja girmem bir iki dakikamı alsa da sonunda Bora’nın öne geçerek açtığı kapıdan girdim ve Bora ışığı yaktı.

Nefesimi tutarak etrafa bakındım.

Her şey sanki o iğrenç gün hiç yaşanmamış gibi tertemizdi. Müzik aletleri yenilenmişti, mikrofon sehpa ortada duruyordu. Duvarlara baktım, müzik aletleri çizilmişti.

“Eliz çizdi,” dedi Bora. Ateş ikizlerinden olan Eliz’in çizim yeteneği inanılmazdı.

Yüksek perdeden nefes alıp vermeye başladığımı fark edince bana iyice yaklaştı ve gövdesi sırtıma dokundu. Kulağıma doğru eğildiğinde göğsüm sık nefeslerimle inip kalkıyordu.

“Sana dokunmamı istemediğin için duruyorum,” dedi derinden gelen bir sesle. “Yoksa şu an seni sarmak ve her tehlikede tekrar sana siper olabileceğimi göstermek isterdim.”

Uzuvlarım ağırlaştı ve zihnimde sadece ona söyleyemediğim sözcüklerin uğultusu kaldı.

Beni sarmasını ve asla bırakmamasını söylemek istiyordum.

Sanki aklımdan ona doğru giden tüm kelimeleri saklamak ister gibi müzik aletlerine baktım ve parmaklarımı avucumun içine bükтім. “Uyuyalım artık,” dedim sakın bir sesle. “Yarın bol bol prova yapalım.”

Bora hiçbir şey söylemedi, bana tıpkı söylediği gibi dokunmadı da. Ben yanından geçip giderken o da sessizce peşimden geldi ve eve girdik. Ben oturma odasında uyurken de odasından asla çıkmadı, yine *söylediği gibi* beni rahatsız etmemişti.

Ertesi gün garaja tekrar girdik ve bu sefer yanımızda ikizler de vardı. Ben de daha rahat hissediyor, mikrofonu elime alırken söyleyeceğim şarkının sözlerini düşünüyordum.

Miley Cyrus-Angels Like You söyleyecektim.

Bora ve Uygar gitarlarını ayarladılar, Alar da baterisinin taburesine oturup bagetleriyle davulunda ritim tutuyordu. Gitaristler hazır olduktan sonra Bora bir baş işareti yaptı ve hepimiz onun girişini bekledik.

Bora gitarıyla giriş yaptığında ben de mikrofonu yukarı kaldırdım ve şarkıya başladım. Gözlerim kapanmıştı, sesimin tüm dünyayı doldurmasını dileyerek sözleri akıtıyordum.

Nakarata gelince tonlamamı biraz daha artırdım, gırtlığımı sesimin yankısıyla doluydu.

I know that you’re wrong for me
/ Benim için yanlış olduğunu biliyorum

Gonna wish we never met on the day I leave
/ Ayrıldığım gün hiç tanışmamış olmayı dilediğim

Mikrofonu daha sıkı kavradım ve gözlerimi açıp yangından kalan izi gördüm.

I brought you down to your knees
/ Seni dizlerinin üzerine indirdim

'Cause they say that misery loves company
/ Çünkü acının ortaklığını sevdiğini söylüyorlar

Gözlerim kısa bir an Bora'ya kaydı, kelimelerin yoğunluğu aramızda dolaştı.

It's not your fault, I ruin everything
/ Senin hatan değil, her şeyi ben mahvettim

And it's not your fault I can't be what you need
/ Ve bu senin hatan değil, ben senin istediğin şey olamam

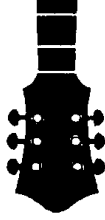
Baby, angels like you can't fly down hell with me
/ Bebeğim, senin gibi melekler benimle cehennemden aşağı uçamazlar.

Şarkı bitene hepimiz performanslarımıza iyice adapte olduk ve ortaya mükemmel bir iş çıktı. Kardeşler memnun olarak birbirlerine gülerken, Bora ve benim kaçamak bakışmalarımız asla son bulmadı. Her söylediğim şarkıda bizden izler buluyordum, bu da sözleri daha derinden söylememe neden oluyordu.

Bora sonunda ayağa kalktı ve bir liderin olması gerektiği gibi omuzları dik, gözleri keskin bir şekilde bizi inceledi. Sonunda dudakları kıvrıldığında güzel bir haber geleceğini hepimiz anlamıştık.

"Hazır olun," dedi ve o kıvrım biraz daha arttı, ardından dişlerinin bile görüneceği kadar büyüdü. "Bu hafta şarkının kaydını tamamlayacağız ve bir hafta sonra... Amerika'dayız."

GÖKYÜZÜ



Bora Ateş

İçtiğim sakinleştirici ilaçlar yüzünden yavaşlayan beynim, etrafta olan biteni algılamaya çalıştı. Alar aylak aylak yürüyerek yanımıza gelirken ona boş boş baktım. Elinde bir sandviç tutuyordu, yanına aldığı meyve suyunu bir dikişte bitirmişti.

Deren de onun yanındaydı. Orada hayranlarımız veya bizi yakmaya çalışan şerefsizler olmayacaktı ama dünya tehlikelerle doluydu. Bu yüzden korumamız olarak bizimle gelmesi için şirket ona her türlü desteği sağlamıştı.

Biraz da Alar'ın, Giray'ın başının etini yemesinden de olabilirdi. Kıza tuhaf bir biçimde kilitlenmişti; bunu, ona aheste aheste bakışından anlayabiliyordum. Dile de getiriyordu ama Alar bu konularda hep gevezeydi. Genelde kızların kendisine olan ilgisiyle böbürlenirdi fakat yavru bir köpek misali Deren'i takip ederken aradığı eğitmeni bulmuş gibi görünüyordu.

“Uçağa binme zamanı,” dedi ben onu ve kızı incelerken.

Sakinleştiriciler az mı gelmişti acaba? Çünkü kalbim anında sikik sokuk bir dans tutturmuştu.

“Heyecan var mı, *bro*?” diye sordu bu sefer pis pis sırtarak.

Kendime geldiğim zaman bu piç kurusunu korkudan altına ettirecektim.

Yükseklik korkum kendini uçak yolculuklarında da gösteriyordu, eskiden içki içerek kendimi yatıştırıyordum. Şimdi ise böyle bir seçeneğim olmadığı için ilaç içmiştim. Bir diğer seçenek Bukalemun'a odaklanmaktı ama o da imkânsızdı çünkü benden köşe bucak kaçmakla meşguldü ve rahatsız hissetmesini istemiyordum.

Başımı çevirip ona baktım, göz kapakları yarıya kadar açıktı. Bir dizini kendine çekmiş ve kulaklık takmıştı. Gür, açık kumral saçları havaalanı pencerelerinden vuran gün ışığıyla parlıyordu. Şarkımızı söylediği kaydı dinlediğini biliyordum, sürekli dudaklarında tatlı bir kıvrımla bir noktaya odaklanıyordu.

Uyuşan beynim nedense söz konusu o iken canlı kalmaya çalışıyordu. Onu rahatsız etmek istemiyordum çünkü son söyledikleri kafamda sürekli çınlıyordu.

“Bana güvenmemekle en doğrusu yapıyordun. Herkesi bırakabilirim. Özellikle de benim duygularımınla oynamaya kalkan adi şerefsizleri...”

Benim en büyük korkum yükseklik değildi, sevdiklerim tarafından *terk edilmekti*.

Bukalemun bir duvardan hayatıma düştüğünden beri zihnimde bir başkaldırı sezmiş, sadece ikiz kardeşlerimle yürümeyi planladığım müzikle çevrili bu yolda onu asla istememiştim. Bunun nedeni bir gün onun da gidebilecek olmasıydı. Onunla uğraşmak, arkasına bakmadan kaçırmak ve bu iş ilerlemeden vazgeçmesini sağlamak istemiştim.

Fakat artık grubumdaydı ve bununla da kalmayıp kanıma bile karışmaktaydı. Şimdi ise önceden istediğimin tam tersi için uğraşıyordum; bizi terk etmesine engel olmalıyım.

“Haydi,” dedi Uygur omzumu dürtüp beni dalmış olduğum düşüncelerden kurtararak.

Ayağa kalktım ve sırt çantamı koluma astım. Biletim elimdeyken diğerleriyle beraber sıraya girdim ve kontrolden geçtik. Maya en öndeydi, saçları arkasından şelale gibi akarken salınarak yürüyordu. Üzerine siyah, *oversize bomber* bir mont giymişti, bacaklarını saran siyah tayt gözlerimi oraya yöneltmemem gerektiğini hatırlatıyordu. Bacakları çok güzeldi... Her yeri çok güzel...

“Bora biraz daha uyuşuk yürürsen uçak bizsiz kalkacak,” dedi Uygur beni yine dürterek.

“Kes lan!” dedim. “Mayıştık işte anasını satayım, üstüme gelme.”

Uygur eliyle siyah sakalını kaşırken beni inceliyordu. “Fazla mı içtin lan acaba?”

Alar birden arkamızdan yaklaştı. “Bro, bana bak bakayım,” dediğinde omzumun üzerinden dönüp ona baktım. “Aa, şaşı olmuş bu.” Onun salak yorumuna bile tepki vermediğimi görünce uzun köpek dişleri görünerek sırıtmaya başladı. “Süper oldu bu ya, yıllardır bu ilacı içirseydik keşke.”

“Alar, dua et ki sinir hücrelerim baygın yoksa seni bayıltırdım.”

“Yine de içindeki gorile engel olamıyorsun, değil mi?” diye sordu Alar dudaklarını bükerek. “Bana dokunursan korumam seni yere se-
rer.”

Kolunu birden yanındaki Deren’in omzuna atmıştı. Deren kaskatı kesildi, göz kapakları yarıya inerken Alar’ın kolunu omzundan silkeleyip uçağa doğru ilerlemeye başladı.

Alar arkasından bakarken duraksamıştı. Boşta kalan elini indirdi ve aheste aheste geniş bir şekilde tekrar sırttı. “Naz yapıyor ya!”

Salak herif yine internetteki fenomen videolardan birini taklit ederken Uygur’ın bakışları da en az benim kadar mayışmış görünüyordu. “İnsanlar bekliyor, ilerleyin,” diyerek bizi uyardı ve önden ilerlemeye başladı.

Ben zombi gibi yürüyerek uçağa binerken Alar arkamdaydı. *Business* bölümünde olduğumuz için yerimize geçmemiz kolay olmuştu, şirket hiçbir masraftan kaçınmıyordu.

Elbette koridor tarafında olan koltuğa oturmuştum, camdan dışarı bakarsam muhtemelen gerçekten bayılırdım. Ensemde aşağı süzülen gerginlikle ilacın sağladığı rahatlık arasında gidip geliyordum.

Bukalemun benim önümde oturuyordu. Keşke yanımda Alar gerzeği yerine o olsaydı...

“Sensin gerzek,” dedi Alar birden.

Sesli mi konuşmuştum lan ben?

“Ayrıca bok oturur senin yanına, bak, sana kıcını döndü. Kız seni görmek bile istemiyor, ahbap.”

“Kes sesini,” dedim dişlerimin arasından.

Alar mavi gözlerinde yaramaz bir parıltıyla bana güldü. “Korkma, korkma, hâlâ kulaklığı takılı.” Sonra Bukalemun’un yanında oturan Deren’i işaret etti. “Ne yalan söyleyeyim, ben de senin yerine onu isterdim.”

Gözlerimi devirdim ama bu hareket bile beni zorlamıştı. Pilot konuşmaya başladığında ve uçak havalanmak için hareket ettiğindeyse iyice mayışmıştım. Göz kapaklarıma direnmeyip gözlerimi kapattım ve uçak kalkmaya başladığında maalesef ki kardeşimin elini sıktım.

“İyy,” dedi Alar. “Bu anı nasıl unutabilirim?”

Elini sıkmaya devam ederek homurdandım, şu an konuşabilecek durumda değildim. On üç saat bu işkenceye nasıl dayanacağımı düşünürken bayıldım mı yoksa uyudum mu, bilmiyorum ama bir süre sonra burnumda bir kaşıntı sezdiğimde gözlerim açıldı.

Alar, bir saç telini burnumun ucuna sürüyordu.

Eline bir tane şaplattığımda geri çekilip kahkaha attı.

“Ne yapıyorsun lan?” diye sordum.

“Dürttüm ama uyanmadın,” dedi Alar. “Yemek vakti geldi ve seni ancak Arı Maya’dan bir parça uyandırabilirdi.” Sonra parmaklarının arasında tuttuğu saç telini gösterdi. “Özlemişsindir. Al, dokun, hasret gider biraz.”

Yok, ben öldürecektim bu çocuğu.

Tam üstüne atılacağım sırada yemek dağıtan hostes geldi. Alar elimden kurtulmanın sevinciyle yemeğine yumulurken benim boğazımdan bir şey geçecek gibi görünmüyordu. Bir içki istememek için kendimi zor tutmuştum.

Maya’nın daha önce olduğum tedaviyi kastederek tedavi olmayı tekrar düşünmemle ilgili söylediği şey aklıma gelince dişlerimi sıkıp gözümü kapattım. Neyse ki ilaçların etkisi yeterince uzun sürüyordu, uykuya dalmam zor olmadı.

Yolculuğun geri kalanını bilinçsiz bir şekilde tamamladım. On üç saatin sonunda Los Angeles havalimanına iniş yaptık ve herkesin heyecanı işte o anda başladı.

Havalimanından bizi almaya gelen araca bindiğimizde Alar kıpırdanıyor, şehri gezmekle ilgili yaptığı tur planını gruba anlatıyordu. Ben de şirketle telefon görüşmeleri yapmışım, klip çekimi yarın olacaktı. Sonunda otele geldik ve giriş işlemlerimizi de yaptırdım.

“Bu otelde iki gün önce bir kız ölmüş,” dedim kardeşlerimle odalarımıza ilerlerken. Deren ve Maya’nın odası başka bir kattaydı. “İki kişiyi konuşurken duydum.”

“Aaa,” dedi Alar yüzünde beliren gergin bir ifadeyle. “Ben neden duymadım?”

“Sen o sırada Deren’e kur yapmakla meşguldün.”

Alar’ın rengi attı. “Nasıl ölmüş?” diye sordu huşu içinde.

Uygar’la kısa bir bakışma yaşadık, dudakları gülmek istiyor gibi seğiriyordu. “Banyoda bulmuşlar, kan dolu bir küvette. İntihar.”

Alar yutkundu. “Hay Allah! Yazık ya,” dedi etkilendiğini saklamaya çalışarak.

“Oda numarası da 304’müş.”

O an zıncı diye durdu. “Lan benim yan odamı bu!”

Sakin bir tavırla konuşmaya devam ettim: “Ne olacak lan, oda direkt kullanıma açılmış. Buralarda doğal böyle şeyler.”

Alar geri dönmeye niyetlenir gibi kıpırdandı. “Gidip odamı değiştire...”

“Saçma saçma iş yapma,” dedi Uygur. “Bir an önce yerleşelim de şehri keşfe çıkalım.”

Alar bocaladı, bir ileri bir geri yaptığı birkaç dakikadan sonra yürümeye başladı. O önden yürürken Uygur’la birbirimize bakıp dudaklarımızı kıvırdık, gözlerimizde de durumdan eğlenen bir ifade vardı.

Odalarımıza geçtiğimizde herkesin hazırlanması birer saat sürdü. Alar gruba yazdığı anda hepimiz aşağıda buluştuk.

Bukalemun üzerine siyah bir elbise ve yine *bomber* montunu giymişti. Bacaklarına bakmamak için yüzüne odaklanmaya çalıştım ama bu da pek faydalı olmadı. Dolgun dudaklarını izlerken o dudaklarının üzerinde kapattığı ama benim aslında çok hoşuma giden benleri tekrar açığa çıkarmak istedim. Saçları yine vahşiydi, o kadar gürdü ki ellerimi o saçlara sokmak ve yüzünü kendime yaklaştırdım...

“Hop!” dedi Alar. “Kızı gözünle yedin, birader.”

Kulağıma doğru söylediği şeyden sonra ona dönüp ters ters baktım. Bu pezevenk gözünü benim üzerimden çekse iyi olacaktı.

Bukalemun bana hiç bakmadı, Deren’le bir sohbet tutturmuşlardı. Korumamız siyah pantolon, kazak ve deri ceketle herhangi bir fiziksel tehlike anında devreye girmeye hazırды.

Gri bir eşofman altı ve *Metallica* logolu tişört giymiş olan Alar eliyle nemli saçlarını karıştırdı. “Evet, gençler; tur rehberiniz benim,” dedi. “Gelmeden önce buranın altını üstünü araştırdım ve ilk aktivitemizi buldum.”

Uygur ve ben, ondan ne gibi bir plan çıkacak diye beklerken sessizdik. Kızlar da gözlerini dikmiş, geri zekâlı tur rehberimizin konuşmasını bekliyordu.

“Aracımız dışarıda, gidince göreceksiniz,” dedi Alar sırtarak.

“Acun gibi lafı uzatmasana lan, söyle işte!” dedi Uygur bezgin bir sesle.

Alar omuz silkti. "Olmaz. Öyle heyecanı kalır mı hiç?"

Gözlerimi devirdim ve önden ilerleyerek otelden dışarı çıktım. Vito araca bindiğimde diğerleri de beni takip etti ve yola çıktık.

Alar önde şoförle beraber oturuyordu ve İngilizce muhabbet tutturmuştu. İngilizcemiz iyiydi, annem buna ekstra olarak bize Fransızca dersi de aldirmıştı ama Uygar ve benim kafam ona basmamıştı. Alar bazen çat pat Seray Sultan'la Fransızca çay sohbetleri ediyordu.

Ben cam kenarındaydım, benim karşımda oturan Maya'ya göz ucuyla baktığımda dışarıyı izlediğini gördüm. Bir türlü göz teması kur-muyordu, kristal mavilerinin bana çevrilmesi için bir şeyler söylemek istiyordum ama maalesef yalnız kalamıyorduk.

Alar birden bağırdı: "Haydi gençler, cenazeye mi geldik?" dedi ve arabayı bir müzik sesi doldurdu.

Bizim çalmayı çok sevdiğimiz *The Score-Born For This*'i açmış ve bağırarak söylemeye başlamıştı.

Şarkı söylerken en pes ses bana aitti, Uygar biraz daha üst perdelere çıkabiliyordu. Alar'ın sesi ise Rap için daha uygundu, bu yüzden genelde şarkıların rap kısımlarına eşlik ederdi ve şarkının başındaki hızlı cümleleri hiç zorlanmadan söylerdi.

I'm checking my vital signs/ Yaşamsal belirtilerimi gözden geçiriyorum

Drawing my battle lines / Savaş hatlarımı çiziyorum

Going to war again / Yeniden savaşa gidiyorum

Feeling the rhythm inside of my chest / Göğsümde ritmi hissedebili-yorum

All I need is just a pen / Tek ihtiyacım olan bir kalem

I know I was born for this / Bunun için doğduğumu biliyorum

I know I was born for this / Bunun için doğduğumu biliyorum

O şarkıya devam ederken, arabanın içindeki enerji yavaş yavaş de-ğişmeye başladı. Bukalemun'un yanındaki Deren'in her zaman düz bir çizgi hâlinde duran dudakları yavaşça yukarı doğru çekştiriliyor gibiy-di, neredeyse gülümseyecekti.

Maya da dudaklarında hoşnut bir ifadeyle Alar'ı dinliyordu.

O sırada şarkıda ses tonunun yükseldiği kısma yanımda oturan Uy-gar giriş yaptığında kafamı çevirip ona baktım. Parmaklarım gitarımın yokluğuyla kıvranmaya başlamıştı, şarkıyı çalmak istiyordum.

I believe, I believe / İnaniyorum, İnaniyorum

We can write our story / İnaniyorum ki kendi hikâyemizi yazabiliriz

I believe, I believe / İnanıyorum, İnanıyorum

We can be an army / Bir ordu olabiliriz

Uygar'ın katılımıyla mini bir araba konserine dönen şarkıya kızlar da yükselmiş görünüyordu. Nakarata geçildiğinde Deren'in dudakları şarkıyı biliyor olacak ki sessizce kıpırdanmaya başladı.

We are the warriors, who learned to love the pain / Biz savaşçılarız,
acıyı sevmeyi öğrenmiş

We come from different places but have the same name / Farklı
yerlerden geliyoruz ama adımız aynı

'Cause we were born for this / Çünkü biz bunun için doğduk

Maya ile bir anlığına göz göze geldik; işte beklediğim an! Kristal mavileri parıl parıl parlıyordu ve onun dudaklarının da şarkı söylemeye karşı koyamayacağını biliyordum. İkimiz de aynı anda şarkıya katıldık. Uygar ve ben enstrümanlarımızın eksikliğiyle dizimizde ritim tutuyorduk.

We are the broken ones, who chose to spark a flame / Bizler kırıl-
mış olanlarız, alevi harmanlamayı seçmiş olanlar

Watch as our fire rages, our hearts are never tame / İçimizdeki ate-
şin hiddetine bak, kalplerimiz asla uysal olmayacak

Cause we were, cause we were, / Çünkü biz, çünkü biz

Cause we were, cause we were born for this / Çünkü biz, çünkü biz
bunun için doğduk

We were born for this / Bunun için doğduk

Alar şarkının sonunda, "Vov!" diyerek bağırdı. "Süperiz biz ya!"

Herkesin ortak noktası aynıydı: Müzik. Bu yüzden gerilen omuzlar ve ters ters bakan gözler yok olmuştu. Havamız değişmiş, kendimizi her şeyi başarabilecek güçte hissetmeye başlamıştık. Bunu keskinleşen ve parıldayan bakışlardan anlamıştım.

"Geldik," dedi Alar ve bize doğru döndü.

Özellikle pis pis sırtarak benim yüzüme bakınca kaşlarım hafifçe havaya kalktı ve camdan dışarı baktım. Büyük bir tabelada yazan şeyi okurken gözlerim hafifçe kısılmıştı ve doğru mu anladım diye birkaç kere yazıyı kafamda tekrarladım.

"Bu da ne sikim?" diye sordum birden.

Tabelada *Bungee Jumping Center* yazıyordu.

Siktiğimin pezevengi... Bizi Bungee Jumping'e getirmişti.

Tüm gözler bana döndü; işte gerilen omuzlar ve ters ters bakan gözler benim tarafımdan tekrar geri dönmüştü. Her şeyi başarabileceğimi sandığım o iki dakikanın ardından başaramayacağım tek şey karşıma çıkmıştı.

Hepsinin gözlerine tek tek baktım ve ağzımı iki yana gerdiğimde dişlerim görüldü; bu, biraz sonra birini öldürecek bir katilin gülümsemesi olarak nitelendirilebilirdi.

“Hiçbir kuvvet...” dedim tane tane kelimeleri bastırarak. “Bana o şeyi yaptıramaz.”

Alar önden bağırdı: “Bebek misin *bro* ya? Çok eğleneceğiz!”

Araba durduğu anda yerimden fışek gibi kalktım ve kapıyı açtım. Alar benden daha hızlıydı, ön kapıyı açtığı gibi uzaya fırlatılan roket gibi koşmaya başladı.

Bu şerefsizi aşağı atacaktım ama kesinlikle beline bağlı bir ip olmayacaktı.



“Bırakın lan beni!”

Kollarımdan tutan kardeşlerimi silkelemeye çalıştım ama ikisi de katır gibi güçlüydü. Uygar’a geri adım attırabilirim umuduyla bir bakış attım; pezevengin Alar’a uyası gelmişti.

“Yapmam oğlum ben bunu. Siktirin gidin!”

Beni *Bungee Jumping* yapılan köprüye doğru götürürken ikisinin de aynı tonda olan mavi gözleri neşeyle parlıyordu.

“Korkularından kurtulma zamanı, *bro*,” dedi Alar.

“Psikolog musun sen, pezevenk? Sana ne benim korkularımdan!”

Bukalemun bir köşede durmuş, bizim gelmemizi izlerken gözlerinde biraz da olsa endişe kırıntıları görmüştüm. Bu hoşuma gitti ama o an buna bile sevinecek durumda değildim, kalbim deli gibi atıyordu. Terlemiştim, Amerika güneşi yerine korkum beni fena çarpıyordu.

“Uygar ibnesi, sen buna niye uyuyorsun?” Sinirlenerek Uygar’ı silkeledim.

Yüzünde ara sıra ortaya çıkan haylaz gülümseme belirdi. “Çünkü eğlenceli.”

“Lan ben seni okyanusa sokup sokup çıkarmaz mıyım?”

Uygar'a deniz fobisini hatırlatınca yüz ifadesi birden attı, boğazını temizledi. "Bir daha böyle bir fırsat yakalayamayız," dedi. "Bunu yaşamak lazım."

Hay ben bunların!

"Lan ben istemiyorum yaşamak, bırakın beni!"

Kardeşlerim beni alana doğru sürüklemeye devam etti ve orada bu görüntülere alışık olduğu belli olan adam bize gülümsedi.

Köprüden tam olarak aşağısını görmüyordum ama sarp kayalıklı bir uçuruma doğru atladıklarını fark edebiliyordum. Gözlerimi kapattım, Bukalemun'un önünde küçük bir çocuk gibi titremek istemiyordum.

Uygar adamla konuştuktan sonra adam gelip üçümüze de ipi takacakları yeleklerimizi giydirdi, kemerlerimizi sıkı sıkı kontrol ettikten sonra başımıza da kasklarımızı taktı.

Önce Alar atlamaya karar verdiği için onun kemerine ipi taktı. Alar ekipmanları hazır olunca önden ilerlerken bize dönüp baktı, Bukalemun ve Deren köşede bekliyordu. İkisi de yapmayı kabul etmişti ama önceliği bize vermişlerdi.

"Behlül kaçır!" dedi Alar bize sırtarak. Ve gidip köprünün korkuluğuna tırmandı, tam demirin üstünde kaldı ve bir çığlık koparıp kendisini aşağı attı.

Sikeyim!

Gözlerimi tekrar kapattım ve salak kardeşimin neşeli çığlıklarını dinledim. Sonra göz kapaklarımı yarım açarak Uygar'ın da atlayışını izledim. Alar gibi tiz çığlıklar atmıyordu ama kalın sesiyle bir ara haykırıldığını duymuştuk.

Sıra bana geldi.

Kardeşlerim nefes nefese kalmış, kızarmış yüzleriyle ve dağılmış saçlarıyla kendilerine gelmeye çalışıyorlardı.

"Yok," dedim geri adım atarak. Maya... Maya pürdikkat beni izliyordu.

"*Your turn,*" dedi adam.

Sikeyim! Sikeyim!

Sırtımı dikleştirdim. Diğer ikisi bunu yaptıysa hatta kızlar bile kabul ettiyse elbette ben de yapabilirdim.

Adama başımı eğdiğimde ipi benim kemerime taktı ve ilerlemem için bekledi. İleri doğru sarsak bir adım attım. Sonra yavaş bir adım

daha ve köprüünün kenarına geldim. Arkamı dönüp baktığımda herkes pürdikkat beni izliyordu.

Titreyen ellerimi fark etmemeleri umuduyla köprüünün kenarına tutundum ve tırmanarak oturdum. Direkt kendimi ayaktayken atamayacaktım, oturmak en mantıklısı gibi gelmişti.

Tam olarak aşağı bakmasam da kalbim duracak gibiydi. Arkamı dönüp tekrar omzumun üzerinden şöyle bir insanlara baktım. Diğer insanlar, Maya ve kardeşlerimin gözleri üzerimdeydi.

Derin bir nefes verip tekrar önüme döndüğümde aşağı bakma gibi bir gaflete düştüm ve...

Sikeyim! Sikeyim! Sikeyim!

Atlayışı yaptım ama doğru yöne değil... Bilincimi kaybedip sırtüstü arkaya doğru düşüşe geçtim. Hatırladığım son şey, dünyanın ters yüz olduğuydu.



Gözlerimi açtığımda bir ambulans sedyesinde uzanıyordum.

Ağırlaşan kirpiklerimin arasından etrafa bakındım ve bir çift kristal tam yüzümün dibinde belirdi.

“Uyandı,” dedi rahat bir nefes vererek.

O nefes yüzüme çarpınca gerçekten de *uyanmıştım*. Doğrulmak isteyerek kıpırdandığımda Maya geri çekildi ve dirseklerimden güç alarak sırtımı kaldırdım.

“Ne oldu?” dedim ağrıyan şakaklarımı ovuşturarak. Ambulansın açık kapısının dışında dikilen Uygur, Alar ve Deren beni süzüyordu.

“Bayıldın,” dedi Uygur. “*Bungee Jumping* merkezinin acil durum ambulansındasın.”

Alar da kendince bir yorum yaptı: “Allah’ına kavuştun sandım, *bro*.”

Kardeşlerime boş boş baktığımda Alar bir de olayı canlandırma gereği duydu. “Böyle oturuyordun,” dedi parmağını dik tutarak. Sonra geriye doğru düşüyormuş gibi yaptı. “Sonra böyle *hop* diye arkaya devrildin.”

Bayılmıştım. Resmen *bayılmıştım*.

Gözlerimi yere indirdim, Maya’ya bakamıyordum. Utanmak pek yaşadığım bir duygu değildi ama şu an resmen bir kara delik olsa içine atlayabilecek durumdaydım.

“İyi misin?” diye sordu Bukalemun.

Ona bakmadan ayağa kalkmaya çalıştım. “İyiyim,” dedim kırışan tişörtümü düzeltmeye çalışarak. Montum bir kenara koyulmuştu, alıp giydim. “Gidelim şu soktuğumun yerinden.”

“Bir de bayıl, Feriha,” dedi Alar. Ona baktığımda o soktuğumun dişleri yine görünürken sırtıtmaya başladı.

“Yok, ben bunu öldüreceğim artık,” diyerek ona bu sefer saldırmaya kesin kararlı olduğumda Deren ve Uygur araya girdi. Alar tam parmaklarımın ucu değdiği an geriye kaçmıştı.

“Şşt,” dedi. “Ülkemizi kötü tanıtıyorsun, saldırganlaşma.”

“Gel lan buraya,” diyerek dişlerimi sıkarken burnumdan soluyordum.

“*No problem, no problem!*” diyerek bize doğru gelen sağlık görevlilerini durdurdu.

Benim sinir krizi geçirdiğim, Alar’ın da pişmiş kelle gibi sırtıtmaya devam ettiği birkaç dakikadan sonra öfkeli bir boğa gibi soluyarak aracımıza ilerledim ve arkada yerime kuruldum.

Rezil olmuştum anasını satayım.

Maya tam karşıma oturduğunda ona bakamadım, gözüm pürdikkat yoldaydı. Bu sefer gözlerini kaçırmıyor, sık sık beni inceliyordu. *İstesem bu kadar bakmazdı...*

Ona yan bir bakış attım, sinirlendiğimi anlamasını sağladım.

Tek kaşını havaya kaldırdı. “İyi olduğuna eminsin, değil mi?”

“Evet,” dedim huysuz bir çocuk gibi. Beni merak etmesi alttan alttan hoşuma gidiyordu ama gerginliğimi atmam biraz uzun sürdü.

Amerika sokaklarını izlerken biraz kafamı dağıtmaya çalıştım. Hava güneşliydi, palmiye ağaçları hafif esintilerle sallanıyordu. Her milletten insan sokaklardaydı.

Alar önde şoförle bir konuşmaya tutulmuştu, Deren ve Uygur uyukluyorlardı. Maya da benim gibi dışarıyı izliyordu.

Sonunda işlek bir yerde durduğumuzda bakışlarımı Alar’a çevirdim.

“Rodeo Caddesi, en işlek caddelerden biriymiş,” dedi. “Biraz burayı gezelim.”

Herkes onayladı ve yine başının altından bok gibi bir plan çıkarmadığı için şükrettim.

Arabadan indik ve etrafa bakındık. Maya'nın gözleri etrafı arşınladı ve Deren'le birlikte önden ilerlemeye başladı. Onlar ilerlerken Alar da Uygur ve benim ortama geçip kollarını omuzlarımıza attı.

"Şimdi *bro*lar," dedi önümüzdeki kızlara bakarken. "Yengenize bir jest yapacağım ve siz de bana yardım edeceksiniz."

"Yengemize mi?"

Uygur soruyu benden önce sormuştu.

Ben de kaşlarımı kaldırıp cevabı bekledim.

"Deren işte," dedi Alar.

Kaşlarım daha da havaya kalktı. "Peki, onun *yengemiz* olduğundan haberi var mı?" diye sordum.

Alar gözlerini devirdi. "Böyle küçük detaylara takılırsak ilerleyemeyiz, *bro*." Sonra dâhiyane planını anlatmaya koyuldu. Anlatması bittikten sonra bizi gözleriyle şöyle bir yokladı. "Anladınız mı beni?"

"Seni meydanın ortasında dayak delisi ederse karışmam," dedi Uygur.

"Umarım eder," diyerek ek bir yorumda bulundum.

Alar suratını astı. "Kardeşinize böyle mi destek oluyorsunuz?"

Uygur ve ben aynı anda nefesimizi verdik. Bizden daha önce de bazı kızları tavlama için destek istemişti.ama bu şekilde bir şovu hiç yapmamıştı.

Alar sessizliğimizi olumlu bir cevap olarak algılamış olacak ki sırtarak kollarını omuzlarımızdan çekti ve öndeki kızlara doğru koşturdu. "Eee kızlar, nasıl gidiyor?" Bu sefer de iki kolunu onların omuzlarına atmıştı.

Uygur ve ben onu incelerken, "Deren yere serer diyorum," dedi Uygur. "Yüz dolarına varım."

Dilimi şaklattım. "Belli olmaz, bu salağın şeytan tüyünü biliyorsun. Kızı bizim haberimiz yokken tavlamaş olabilir." Sonra ben de bahsimi koydum. "Karşılık verecek diyorum. Yüz dolar da benden."

İkimiz de aynı elimizi birbirimize uzattık ve yumruklarımızı tokuşturarak iddiamızı mühürledik.

Bir süre sokaklarda dolaşıp etrafı inceledik, Alar ve kızlar bazı mağazalara girip eşyalara bakıyorlardı. Bir pankek dükkânının önünde sıraya girdiğimizde homurdanıyordum.

"Bizim konser sıramız bu kadar olmaz anasını satayım."

Uygar da benim gibi durumdan memnun değildi. “Bir pankek için bu kadar bekleyecek miyiz gerçekten?”

Alar, “Şşt,” dedi. “Bu pankeklerden yemeden gitmeyeceğiz.”

O kızlarla muhabbetine devam ederken ben de Uygar’la klip çekimi hakkında konuştum. Yaklaşık kırk dakikalık bir beklemeden sonra meşhur pankekleri yedik.

Tekrar caddede dolanmaya başladığımızda Alar dâhiyane planını gerçekleştirmek için alanın ortasında müzik yapan amatör bir gruba doğru ilerlemeye başladı.

Grupla bir süre konuştu, el kol hareketleriyle bizi gösterdi ve hepsi dönüp bize baktılar. Kollarımı gövdemde birleştirmiş, bu işi başarabilecek mi diye bekliyordum.

Sonunda başarılı olmuş olacak ki sırtarak bizi çağırdı.

“Ne oluyor?” diye sordu Maya.

Uygar, başıyla enstrümanlarını bırakan grubu gösterdi. “Amerika sokaklarında performans sergileyeceğiz.”

Maya’nın gözleri hafifçe büyürken ağzı aralık kalmıştı.

Uygar o yöne doğru ilerlerken ben de Maya’yı köşeye sıkıştırdım. “Haydi,” dedim onu gafil avlayarak. “Solist olmadan performans sergileyemeyiz.”

Gözlerini kaldırıp bana baktı, heyecanlandığı belli oluyordu. “Tamam,” dedi göz ucuyla etrafa bakarak. Sonra çenesini hafifçe yukarı kaldırıp yürümeye başladığında dudaklarımda hafif bir kıvrımla onu takip ettim.

Kalkan grup bize gülümsedi ve liderleri olduğu belli olan çocukla yumruklarımızı tokuşturduk. Repertuvarlarının olduğu defteri orada bıraktıklarını söyledi, onu onayladım.

Grup üyeleri kendi enstrümanlarının yanına geçtiğinde ben de elektrogitarı aldım ve kendime göre ayarladım. Önümüzde olan defterlere kısaca göz attık, aslında şarkıyı seçmesi gereken Maya’ydı. Bu yüzden onun karar vermesini bekliyorduk.

Başını kaldırıp bize baktı ve “*Taylor Swift-Better Man*,” dedi.

Şarkının olduğu sayfayı bulup açtım ve önüme koydum. Diğerlerine baktığımda hepsi kafasıyla onayladı, bu şarkıyı daha önce birlikte çalmamıştık ama notalar olduğu sürece biz de vardık.

Başımı eğdim ve herkese başladığımıza dair komut verdim.

Müzik başladığında Maya mikrofonu kavradı ve şarkıyı söylemeye başladı. Onun sesi kulaklarıma ulaştığı an beni diğer her sese karşı duyarsız bırakıyordu.

**I know I'm probably better off on my own / Galiba kendi başıma
daha iyiyim, biliyorum**

**Than lovin' a man who didn't know what he had when he had it /
Neye sahip olduğunu bilmeyen bir adamı sevmekten iyidir**

**And I see the permanent damage you did to me /
Ve bende bıraktığın kalıcı hasarın farkındayım**

**Never again, I just wish I could forget when it was magic / Bir
daha asla, keşke o büyülu zamanları unutabilsem**

Maya'nın sesi Amerika sokaklarını sardığında insanlar durup bizi izlemeye başlamıştı. Deren kollarını gövdesinde birleştirmişti, yeşil gözleriyle bizi izlerken biraz sonra olacaklardan habersizdi.

**I wish it wasn't 4 am, standing in the mirror / Keşke saat sabahın 4'ü
olmasaydı, aynanın karşısında dikiliyorum**

**Saying to myself, you know you had to do it / Kendime şunu söylü-
yorum, biliyorsun yapmak zorundaydın**

**I know the bravest thing I ever did was run / Yaptığım en cesurca şey
kaçmaktı bunun farkındayım**

Sonra başını bana doğru çevirdi ve nakaratı gözlerime bakarak söylemeye başladı.

**Sometimes, in the middle of the night, I can feel you again / Bazen
gecenin bir yarısı tekrar seni hissedebiliyorum**

**But I just miss you, and I just wish you were a better man / Ama
sadece seni özlüyorum ve keşke daha iyi bir adam olsaydın diyorum.**

**And I know why we had to say goodbye like the back of my hand
/ Ve neden veda etmek zorunda kaldığımızı çok iyi biliyorum**

**But I just miss you, and I just wish you were a better man / Ama
sadece seni özlüyorum ve keşke daha iyi bir adam olsaydın diyorum.**

Gözlerimiz her çarpıştığında tenimizin altında konuşulmamış şeyler uğulduyordu ve Maya bunları şarkılarla dile getiriyordu. Bunu biliyordum.

Saçları, yüzeyinde güneş ışıkları dans eden bir ırmak gibi omuzlarından aşağı akıyordu. Sesi o ırmağın üzerinden insanlara süzülüyordu. Ona eşlik edenlerin sayısı artmıştı, bizi izleyen kalabalıktan bazıları te-

lefonlarıyla videomuzu çekiyordu. Bize enstrümanlarını veren grup bir köşede durmuş, takdir eden bakışlarıyla bizi izliyorlardı.

**I know I'm probably better off all alone / Sanırım tek başıma daha
iyiyim, biliyorum**

**Than needing a man who could change his mind at any given
minute / Her an fikrini değiştirebilecek bir adama ihtiyaç duymaktan
iyidir**

Şarkının söyleriyle kafama bir taş yemiş gibi olmuştum fakat bunu belli etmemeye çalıştım. Gözlerini benden çekti ve insanlara baktı, sadece beni vurması gereken kısımlarda kristaller üzerime çevriliyordu.

**You push my love away like it was some kind of loaded gun / Aşkım
tıpkı içi dolu bir silahmış gibi ittin**

Oh, you never thought I'd run / Ah, hiç gidebileceğimi düşünmedin

Nakarata geçtiğinde artık daha yüksek perdeden söylüyordu ve resmen şarkıyı yaşıyordu.

Onu grafiti yaptığımız gün öptüğümde bir daha kollarımın arasından ayrılmasına izin vermeyeceğimi düşünmüştüm.

Onu gerçekten istediğimi kendime itiraf etmem zor olmuştu fakat artık içsel hesaplaşmamı bitirmiştım.

Sadece tensel olarak arzulamakla sınırlı bir şey değildi. Uyandığımda ilk onun yüzünü görmek istiyordum, saçlarını her geriye attığında parmaklarımı içine daldırmak ve o dağınıklığın arasında dolaştırmak istiyordum. Dudaklarını her büktüğünde ona ilerlemek ve o dudaklarda soluklanmak istiyordum. Kristal mavisi gözleri beni her bulduğunda şahlanan hislerimi artık dizginlemek istemiyordum.

Fakat her şey Defne'nin beni çağırmasıyla bozulmuştu. Beni ağlayarak çağırdığında tehlikede olduğunu düşünmüştüm ama sadece beni özlediğinden dem vurmuştu. Ona karşı zaafım olduğunu hiçbir zaman kendime inkâr etmemiştim, Defne çok küçük yaşlarımdan beri hayatımdaydı. Hassastı ve ben onu koruma içgüdüsüyle doluyordum.

Fakat bunun artık geride kaldığını o gün anlamıştım. Gittiğime pişman olmuştum ama çok geçti. Yanına dönmek için can attığım kişinin kim olduğunu artık çok daha iyi biliyordum ve Defne kendisini istemediğimi anladığı an beni onunla vurmuştu.

Maya ve Ulaş'ın birlikte olduklarını söylediğinde yaşadığım şaşkınlık ve siniri hâlâ üzerimden atamıyordum. Yanlarına gittiğimde onları dans ederken gördüğüm an ara ara gözlerimin önüne geliyordu. Ma-

ya'nın eve gittiğimizde beni tedavi olmam gerektiğiyle ilgili vurması kulaklarımda yankılanıyordu.

Bu yüzden Defne partiye katılmak istediğinde onu onaylamıştım. Beni öptüğünde geri çekilmediğimi Maya'ya söylediğinde ise durumu düzeltmemiştim. Alar daha önce tek gecelik takıldığım Pera gafını patlatığında bile bir hamlede bulunmamıştım.

Defne, kırılganlığını beni çekmek için kullanırken Maya, o yönünü saklamak isteyerek tam aksini yapıyordu.

Onu kırdığımı bana evin koridorunda yaptığı konuşmadan anlamıştım. Kırıklığını öfkesiyle kapatıyordu ve öfkesi çok tehlikeliydi. Hem ona sinirliydim hem de onun bizi terk etmesinden korkmuştum.

Onun beni terk etmesinden korkmuştum.

Şarkının son nakaratında tekrar bana baktı ve sözleri kulaklarımda uğuldadı.

Sometimes, in the middle of the night, I can feel you again / Bazen
gecenin bir yarısı tekrar seni hissedebiliyorum

But I just miss you, and I just wish you were a better man / Ama
sadece seni özledim ve keşke daha iyi bir adam olsaydın diyorum

And I know why we had to say goodbye like the back of my hand
/ Ve neden veda etmek zorunda kaldığımızı çok iyi biliyorum

But I just miss you, and I just wish you were a better man / Ama
sadece seni özledim ve keşke daha iyi bir adam olsaydın diyorum

A better man / Daha iyi bir adam.

Gözlerimiz birbirine kilitli kaldığı sırada insanların alkışları koptu fakat ikimiz de dünya dilsizmiş gibi o hâlde kaldık.

Daha fazla ondan uzak kalamazdım, bu yüzden o an düşündüğüm tek şey... İşleri bok ettiğimdi ve bunu bir an önce düzeltmem gerekiyordu.



BATERİST



Alar Ateş

Elimde bagetlerimi döndürürken gözlerimi coşkulu kalabalığa çevirip en sevdiğim sesi dinlemeye başladım: Alkış sesleri.

Dikkat çekmeyi çocukluğumdan beri severdim ve büyük *brom* müzik grubu kurmak için bizimle konuştuğunda ilk ben atlamışım. Şan, şöhret için doğmuştum; gösteriş, benim diğer adımdı.

Annemin karnından bu kadar mükemmel doğmak benim en büyük şansımdı ama devamı emekle oluyordu. Evet, yakışıklı, çekici, cezbedici, yetenekli ve tekrar yakışıklıydım ama eğer çalışmazsak başarılı olamazdık. Ben, müzik aletim olan bateriye yatkınlığımı Uygur ve Bora'dan sonra keşfetmiştim. Onlar doğuştan gelen yetenekleriyle notalara bakarak gitar çalarken ben bir süre gitar dersleri almıştım ama maalesef başaramamıştım. Bunun beni ne kadar üzdüğünü çok iyi hatırlıyorum.

Sonra gitar hocam gitarın üzerinde parmaklarımla tuttuğum ritimleri görünce bana ritim üzerinden gitmemi ve bateriyi denememi söyledi. Bu şekilde ruhum aradığı şeyi bulmuştu.

Elimde bageti döndürürken bateri zillerine ve davullarına neredeyse öpücük konduracaktım.

Los Angeles sokaklarında bile müziğimizi icra edebilmiştik ve her milletten bir coşku seli bizi sarmıştı.

Gözlerim yavaşça kalabalığın arasında duran siyah saçlı, soluk yeşil gözlere sahip sert hatuna çarptı.

Ah, ahbap... Seksilik bir insan olsaydı, kesinlikle bu kız olurdu.

Deren'in gözleri kızgın bir demir gibiydi. Tenimi yakıyor ve aklımı alıyordu. Çenesini zarifçe kaldırışı boyun eğmez çizgisini çekiyordu.

Onu ilk gördüğümde şoka girmiştim. O kadar güzeldi ki beynimin

komuta merkezi bozulmuştu ve kendimi yerde bulmam, ondan birkaç saniye sonra olmuştu. Manyak kadın, beni bir sinekmişim gibi yere yapıştırmıştı!

Sonrasında ise onu göz ardı etmenin en mantıklısı olacağına karar vermiştim, diğer güzel kızlardan bir farkı yoktu. Yani yok diyordum ama öyle olmuyormuş işte.

Kız çok fena bir şey, dostum!

Siyah kuşağı olan, motor yarışı yapan ve herkesi yere deviren bir kızı bir daha nereden bulabilirdim ki? Gönül isterdi beni yine devirsin ama yere değil... Bir yatağa veya koltuğa olmasını tercih ederdim.

Benim sırtıtarak ona baktığımı fark edince kavisli kaşını biraz daha havaya kaldırdı. Siyah kaşları, iri gözlerini vurguluyordu ve keskin çeneli hattına daha yaman bir hava katıyordu.

Ona bakmayı bırakıp kardeşlerime seslendim: "Pişt, Uygar, Uygar!" dedim basgitarist *twi*nime. "Hazır mıyız?"

Uygar başıyla Bora'ya bir işaret verdi.

O da gitarını ayarlarken onay verir gibi başını eğdi.

Pekâlâ... Şov başlasın!

Normalde şarkıları ben söylemezdim ama bugün bir istisna yapılacaktı. Bateria çalarken şarkı söylemek neyse ki beni zorlamıyordu, sadece yüksek perdeden söylerken zorlanacaktım. Detone olmam da olasıydı ama buradaki olayımız bambaşkaydı.

Enstrümanlarını rica ettiğim gruptan iki şarkı için izin istemiştim ve biri benim söyleyeceğim şarkı içindi. Deren'i gafil avlamak istiyordum. Maya da planımızı bilmiyordu, bu yüzden çoktan mikrofonunu bırakıp Deren'in yanına gitmişti.

Bizim gelmediğimizi görünce dönüp bize baktı, yüzünde şaşkın bir ifade belirmişti.

Dudaklarımı sehpa takılı mikrofona yaklaştırdım ve sözleri enstrümansız şekilde söylemeye başladım.

I keep going to the river to pray / Dua etmek için nehre gitmeye devam ediyorum

'Cause I need something that can wash out the pain / Çünkü acıyı yıkayıp atacak bir şeye ihtiyacım var

And at most I'm sleeping all these demons away / Ve en önemlisi şeytanlardan uzakta uyuyorum

But your ghost, the ghost of you / Ama hayaletin, senin hayaletin
It keeps me awake / O beni uyutmuyor.

Ella Henderson'ın *Ghost* şarkısını seslendirmeye başladığımda alanda bir çığlık koptu ve bateriyle ritim tutmaya başladığımda omuzlar dans eder gibi hareket etmeye başladı. Parmaklarını şaklatıyorlar ve ellerini ritme uygun olarak çarpıyorlardı. Şarkının sözleri hızlı söyleniyordu ve bana uyuyordu, bir kadın söylemesine rağmen kendi sesime uyarlayabilmişim.

Kardeşlerim de *cover*ıma katıldılar ve gitarlarıyla ritmimle eşlik ettiler. Bir süre daha söylemeye devam ettim ve o sırada gözlerim Deren'e ilişti. Şoktan donmuş hâlde bizi izliyordu.

These eyes sitting on the wall / Bu gözler duvarda oturuyor
They watch every move I make / Yaptığım her hareketi izliyorlar
Bright light living in the shade / Parlak ışık gölgede yaşıyor
Your cold heart makes my spirit shake / Senin soğuk kalbin ruhumu sarsıyor

Maya'nın suratında bir gülümseme belirdi, Deren'in demirden yontulmuş yüzü ise biraz olsun yumuşamış ve dudaklarında hafif bir kıvrım oluşmuştu.

I had to go through hell to prove I'm not insane / Deli olmadığımı
kanıtlamak için cehennemi atlatmak zorunda kaldım
Had to meet the devil just to know his name / Adını öğrenmek için
şeytanla tanışmam gerekti

Bateride ritim tutarken Bora ve Uygur da gitarlarıyla eşlik etmeye devam ettiler.

And that's when my love was burning / Ve o zaman aşkım yanıyordu
Yeah, it's still burning / Evet hâlâ yanıyor

Direkt Deren'e bakmıştım, dudaklarım dişlerimi gösterecek kadar geniş bir gülümsemeye eşlik ederken söylemeye devam ettim ve insanlar bu sefer nakaratta daha coşkulu alkışladılar.

Enstrümentsiz bir kısımda bateryi bıraktım, mikrofonu sehпасından çıkarıp şarkıyı söyleyerek ileri doğru yürümeye başladım.

Give up the ghost x3 / Vazgeç hayalet
Stop the haunting baby / Avlanmayı bırak bebeğimi

Give up the ghost x3 / Vazgeç hayalet
No more haunting baby / Artık avlanmak yok bebeğimi

Tam Deren'in birkaç adım önünde dikildiğimde tekrar nakarata geçtim ve bu sefer benim baterim yerine insanların alkışları ve kardeşlerim ritim tutuyorlardı.

I keep going to the river to pray / *Dua etmek için nehre gitmeye devam ediyorum*

'Cause I need something that can wash out the pain / *Çünkü acıyı yıkayıp atacak bir şeye ihtiyacım var*

And at most I'm sleeping all these demons away / *Ve en önemlisi şeytanlardan uzakta uyuyorum*

**But your ghost, the ghost of you / *Ama hayaletin, senin hayaletin*
*It keeps me awake / O beni uyutmuyor.***

"Your ghost," dedim şarkı bittiğinde...

Deren'in hafifçe aralanmış dudakları, normalde soluk ama şu an parıl parıl parlayan yeşil gözleri ve sanki bir allık sürülmüş gibi kızaran yanaklarına baktıktan sonra ileri doğru atılıp kolumu beline sardım. En sıcak yaz günlerini bile sollayacak bir gülümsemeyle ona baktım; kendi gülümsememi nasıl bildiğimi sormayın çünkü aynada defalarca görmüştüm.

Elleri gövdeme yerleşti; ne yaptığımı, daha doğrusu *ne yapacağımı* biliyordu. Ama bunu durdurabilmesine imkân yoktu çünkü aklıma koymuştum.

Birden dudaklarına yapıştım ve bir alkış tufanı koptu.

Beni yere çalmasını, Rodeo Caddesi'nin ortasına gömmesini bekleyerek bir süre dudaklarımı kıpırdatmadım ama bir tepki vermedi. Kalp atışlarının yankısını kendi kalbimde duyuyordum. Öylece duruyordu ve bu bana cesaret verdi; dudaklarımı aralayıp onu sanki dünyada kalan son damla suymuş gibi içmeye başladım.

Dostum... Bu süper bir şeydi ya!

Benim ilanıaşkım da ancak böyle olabilirdi.

Çünkü... Haydi ama ahbap! Ben Alar Ateş'tim!



"Yüz dolarımı alayım," dedi Bora, Uygur'a elini uzatarak. Rodeo Caddesi'nden ayrılmıştık ve Hollywood Bulvarı'na doğru yürüyorduk. Ünlülerin isimlerinin yazdığı yıldızlı bulvardı burası.

Kızlar önden ilerliyordu, Deren o havai fişek gibi patlayan öpüşmemizden sonra hiç konuşmamış, kalabalıktan hepimizden önce ayrılmıştı. Eh, peşini bırakacak değildim, gidip bir yoklama yapmam gerekiyordu.

Uygar'ın yüzü asılmıştı, gözlerini devirerek elini cebine attı ve cüzdanını çıkarmaya başladı.

"Yazıklar olsun, *twin*," dedim hayretle, yüzüm ekşimişti. Belli ki iddiaya girmişlerdi ve adi ikizim karşılık alamayacağıma dair iddiasını kullanmıştı.

Bora'nın dudakları kıvrıldı, koyu renk gözlerinde eğlendiğine dair bir parıltı oluşmuştu.

"Canım *brom*, iddiaya girerken ne dedin, söyle," dedim.

"*Bu salağın şeytan tüyü vardır*, dedim," dediğinde salak kısmını es geçip hoşuma giden kısmı yakaladım.

"Görüyorsun ya, aynı karnı paylaştığım ikizim beni tanıyamazken bir yıl önden gelen *brom* tanımış."

Uygar gözlerini devirdi. "Şovunu yaptın, kes artık."

"Her neyse, ikiz. Şu an kıskançlığıyla uğraşamayacağım."

Uygar kaşlarını kaldırdı. "Ne kıskanacağım lan seni?"

Ona yaramaz ve *her şeyi biliyorum* diyen gözlerimle baktım. "Sen beni tanımamış olabilirsin ama ben aynı karnı paylaştığım, yeri gelince yemeyip yemeğimi verdiğim, benden birkaç dakika sonra doğan *küçük kardeşimi* tanıyorum. *Tatlı* şeye şov yapamadığın için kıskanıyorsun."

İkizimin Efra'ya nasıl baktığını fark etmiştim ama bunu itiraf edemeyecek kadar huysuzdu. Ona *tatlı şey* dediğimde bile kırmızı pelerin görmüş bir boğaya döndüğünün farkında değildi ve bu beni eğlendiriyordu.

Uygar bana ters ters bakınca sııttım. "Her neyse, şu an demir kızımı yumuşatmaya gitmem lazım. Sen somurtmaya ve *tatlı şeyi* elden kaçırmaya devam et."

Adımlarımı hızlandırarak öndeki kızlara yetiştim ve Deren'in yanına yanaştım. Maya beni görünce adımlarını yavaşlatarak arkada kalan kardeşlerime katıldı.

"Ne haber?"

Deren soruma, gözlerini kaldırıp yüzüme bakarak cevap verdi. Sonra tekrar önüne dönerken yanaklarındaki kızarıklığın devam ettiğini fark ettim. "Aptalın tekisin."

Pekâlâ, sık sık duyduğum bir şeydi ve asla alınmıyordum. Benim hayata bakış açımı hiç kimse anlayamıyordu; ben eğlenceyi, rahatlığı ve anı yaşamayı seviyordum. Şu dünyaya bir kere geliyorduk, bu kadar kasmaya ne gerek vardı, değil mi?

“Bebeğim, sanki konuşarak halletmemiz gereken şeyler var.”

Bana yan bir bakış attı. “Bana *bebeğim* deme.”

Sırıttım. “Biraz önce seni öptüm, farkında mısın?”

Gözlerini çevirip tekrar karşıya bakmaya başladı ve adımlarını biraz daha hızlandırdı. “Farkındayım.”

Kaşlarımı havaya kaldırdığımda alnımda çizgilerimin oluşmadığını da biliyordum, bunu da nerden bildiğimi sormayın. *Aynalar*. “Beni yere yapıştırmadın, bunun da farkında mısın?”

“Farkındayım.”

Pekâlâ, biraz modum düşmeye başlıyordu ama bunu belli etmemeye çalıştım. Acaba beni yeteri kadar istemiyor muydu?

Omuzlarım hafifçe düşerken pek yapımda olmamasına rağmen sessiz kaldım. *Ahbap, çok hızlı davrandın*, dedi iç sesim. En son yedi yaşımdayken akülü arabamla gezdirmeye çalıştığım ama benden kaçan kızda kalbim bu kadar kırılmıştı.

Yıldızlar geçidine geldiğimizde kaldırımdaki yıldızlarda yazan isimleri okuduk. Moralim bozulsay da fotoğraf çekilmeden buradan gidemezdim, *Instagram* profilim güzel bir postu hak ediyordu.

Telefonumu Uygur’a verdim. “Bir fotomu çek, *twin*.”

Kamerayı ayarlamaya çalışan teyzeler gibi gözlerini kısarak ekrana baktı ve beni çekmeye başladı. “Bir de böyle çek,” dedim ve parmaklarımı *peace* işareti yaparak yere doğru eğilip *Red Hot Chili Peppers* grubunun isminin yazılı olduğu yıldızın önünde fotoğraf çekildim.

Diğerleri de telefonlarını çıkarmış, sevdikleri ünlülerin isimlerinin yazılı olduğu yıldızları çekiyorlardı.

Sonunda aracımız gelince otele doğru yola koyulduk. Şoförün yanına oturduğum için Deren’i göremiyordum ama görsem ne değişirdi, onu da bilmiyorum. Dudaklarım üzgün emoji gibi aşağı sarkarken arabadan indim ve otele hepsinden önce girdim.

Hızlı adımlarla onlara fark atmıştım. Asansöre bindiğimde *Fifty Shades Of Grey* filminde Christian’a bakıp tuşa basan Anastasia gibi Deren’e son bir bakış attım ve hiçbirini binemeden kapı kapandı.

Odama geçtiğimde moralim hâlâ bozuktu. Aynada bir süre kendimi izleyerek keyfimin yerine gelmesini bekledim ama yakışıklılığım bile beni mutlu etmeye yetmemişti. Üzerimdeki tişörtü hışımla çıkarıp yere attım ve pantolonumla bir süre debelenerek onu da üzerimden sıyırdım.

Sünger Bob desenli *boxer*ımla banyoya doğru yürürken kalçalarıma aynadan son bir bakış attım. Allah beni doğuştan *squat*lı yaratarak şanslı kılmıştı ama *demir kızı* tavlayacak kadar şanslı değildim.

Bu sefer üzgün suratımı saklamadan düşmüş dudaklarımla banyoya girip küvete su doldurmaya başladım. “Beni benden alırsan seni sana bırakmam,” diyerek bir şarkı tutturduğumda ruh hâlimi yan odadaki *brolar*ımın anlayıp anlamaması pek umurumda değildi.

Suyu neredeyse kaynar derecede doldurduktan sonra *boxer*ımı çıkardım ve içine girdim. Sert kaslarım sıcak suyla gevşiyordu, başımı geriye yatırıp derin bir nefes verdim ve yanık bir sesle arabesk şarkımı söylemeye devam ettim.

Ensem küvetin kaygan yüzeyine değdiğinde iyice mayışmıştım. Uyursam suyun içine kayabileceğimi düşünerek ağırlaşan göz kapaklarımı açık tutmaya çalıştığım sırada bir şey oldu.

Yerimden hafifçe sıçrayarak başımı hızla çevirdim ve aniden kapanan banyo kapısına baktım.

“Ne oluyor lan?” dedim pürdikkat kapıya bakarken.

Yavaşlayan saniyelerde hiçbir şey olmadı.

Ben kapıya baktım, kapalı kapı bana.

“Kim var orada?” dedim sakince. “*Brolar*? Siz misiniz?”

Ses gelmedi. Artık soğumaya yüz tutmuş sudan dolayı mı yoksa altıma etmek üzere olduğumdan dolayı mı, bilmiyorum, tüylerim ürpermişti. O sırada kafamın içinde bir şey dolaşmaya başladı.

Bora’nın intihar ettiğini söylediği kız...

Yavaşça küvetten çıktım ve ayaklarım yerde ıslak izler bırakırken kapıya doğru yürüdüm. Üzerim tamamen çıplaktı ama yiğidin malı meydanda olur mantığıyla yoluma devam ettim. Kapının kulpunu kavrayıp bir iki saniye nefeslendikten sonra aniden açtım ve hızlı bir adım atıp içeri geçtim.

Gözlerim odayı arşınladı ama hiçbir hareketlilik yoktu. Buruşturup attığım kıyafetlerim yerdeydi, eşyalarım aynı dağınıklıkla duruyordu.

Bu kapı nasıl kapanmıştı lan o zaman?

Ürpererek tekrar banyoya döndüm ve bir havluya sarınmayı planladım. Gidip resepsiyonu arayacak ve oda servisinin gelip gelmediğini soracaktım. Tam banyoya girip birkaç adım attığım anda kapı yine *pat* diye kapandı.

Yerimde sıçrayarak kapıya baktığımda belki de altıma işeme zamanım gelmişti. Ağzım bir karış açık kalmıştı ve nefesim kesilmişti.

Çok hayalet lafı etmiştim ama benim kastettiğim *hayalet* kesinlikle bu değildi.

Birden banyonun ışığı söndüğünde nefesim tamamen kesildi. Gözlerim büyümüştü, ne yapacağımı düşünerek ve bir bebek gibi zırlamamaya çalışarak bağırdım. “Kim var orada lan? *Bro? Twin? Hop? Hello?*”

El yordamıyla duvara tutunup yavaş adımlarla ilerledim ve kapı kulpunu buldum. Tam onu kavrayıp kendime doğru çekeceğim sırada kapıya bir tane vuruldu ve geriye yalpalayarak birkaç adım attım. *Sike-yim, kızın hayaleti buradaydı.*

O an kapı birden açıldı ve beyaz bir şey üzerime doğru süzüldü.

Banyomda tiz bir çığlık yankılanmıştı ama bu kesinlikle hayalet kızıdan değildi, bendendi...

Islak ayağım geriye doğru kaydı, sırtım yere yapıştığında boğuk bir şekilde inledim ve atılan gür kahkahaların arasında tavana baktım. Bu kahkahaları biliyordum, piç kurusu kardeşlerime aitlerdi.

Tepemde dikilip bana üstten bir bakış atan Bora’yla göz göze geldiğimde dudaklarında en pislik gülümsemelerinden biri oluşmuştu.

Sırtım ile kafama saplanan ağrının ve patlayan kalbimin acısıyla son nefesini veren yaralı bir hayvan gibi ona baktım. “Hak ettim, değil mi?” derken sesim boğuktu.

Bora’nın gülümsemesi yüzüne daha da yayıldı ve dişleri görünerek sırttırken beni yakmaya gelmiş bir zebaniye dönüştü. “Hem de nasıl!”



Üzerime boxerımı giyip sızlanarak yatağımda uzanırken kardeşlerime söylenmekle meşguldüm. “Allah da sizi bildiği gibi yapsın,” dediğimde Uygur bir kahkaha daha attı. Şerefsizler aşağıdan *kardeşimize ulaşamıyoruz* deyip odanın kartını almışlar ve beni korkutmuşlardı.

“O çığlık senden nasıl çıktı lan öyle?”

“Götümden çıktı, adi herif,” dedim ona yastık fırlatmaya çalışarak ama ani bir hamleyle kurtuldu. “Şu intihar eden kız sandım, yavşaklar!”

“Beyaz çarşafı hayaletten ancak sen korkardın zaten,” diyerek sırttı Uygur.

Bora kollarını göğsünde birleştirmiş, bir parmağını çenesinde dolaştırırken, “Bu arada, intihar eden kız yok,” dedi.

Gözlerimi ona sabitledim. “Ne?”

“Yalandı,” diyerek omuz silkti. “Korkularınla yüzleş istedim, bro”

Bunu hak etmiştim...

“Bazen çok kindar olabiliyorsun,” dedim başımı tekrar yastığıma yaslayıp sızlanmaya devam ederek. “En son topu atıp camı kırduğında seni anneme söylediğim için bu kadar kinlenmiştin. Topu kafama tam on kere attın.”

“Ondan bu kadar salak oldun herhâlde,” diyerek sırtıttı Bora.

Gözlerimi devirip homurdandım ama kafamı yere çarptığım için beynim çatlıyordu. “Gidin buradan,” dedim onları kovalayarak. “Beni rahat bırakın, şeytanlar!”

İkisi de pis pis sırtıtmaya devam ederek odadan çıktıklarında ölüm döşegindeki bir hasta gibi yatıyordum.

Bir süre sonra kapı tıklatıldı ve ellerindeki kartı kullanmadıkları için homurdanarak yataktan bacaklarımı sarkıttım. “Başka bir hain planınız daha mı var?” diyerek kapıyı açtığımda cümlemin son kelimesi aniden son buldu.

Kapının önünde gördüğüm kişi kardeşlerimden biri değildi... *Deren?*

Ben donmuş gözlerle ona bakarken onun yeşil gözleri de benim yüzüme sabitlenmişti. Sonra bakışları biraz daha aşağılara indi ve sadece bir *boxer*la durduğumu fark ettim.

“Aa,” dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. *Keşke Sünger Bob yerine siyah, düz boxerımı giyseydim.* “Ben... Duştan...”

Bana doğru yürümeye başlayınca geriye birkaç adım attım. Oda-
nın içine girince kapıyı benimle göz temasını kesmeden kapattı. Aca-
ba beni öldürecek mi diye düşünürken bakışlarında başka bir şey sez-
dim... *Eğer sezdiğim şey doğruysa...*

Ha siktir!

Gözleri koyulaşmıştı ve bana doğru gelirken vahşi doğada avlanan bir panter edasıyla kıvrılıyordu. Sünger Bob libidosuna kezzap atma-
dıysa doğru anlamıştım; beni istiyordu. Vücudundan buram buram yayılan dişil enerji üzerimde bir kırbaç gibi şakladı.

Aniden ortada buluştuk ve onu kalçalarından yakalayıp kucığına aldığımda kollarını boynuma doladı. Dudaklarımız da aynı hızda bu-
luşmuştu; havai fişek değil, direkt uzaya fırlatılan roket gibi patlamıştık.

Sırtını duvara yasladım ve ellerim kalçalarını sıkmaya başladı. Sık nefeslerimle inip kalkan göğsüm onun göğüslerine çarpıyordu. Siyah

kazağının eteklerini kavrayıp üzerinden sıyırmaya çalıştığımda kollarını yukarı kaldırmıştı. Kazak yeri boylayınca siyah sütyeniyle kaldı ve göğüslerinin kıvrımlarına bakarken nefesim kesildi.

Dudaklarımı açıkta kalan boynuna bastırdığımda inledi. “Uykularımı kaçırıyorsun, hayalet,” dedim öpücüklerime devam ederek. Göğüslerine doğru bir yol çiziyordum. “Bundan sonra ben de senin uykularını kaçıracağım.”

Parmakları çıplak omuzlarıma saplandı ve dudakları kulağıma yaklaştı. Fısıltısı o noktadan yayılıp tüm bedenime arzu doğru çığlıklar attırmıştı. “Bugünkü uykun, bunun devamının ne zaman geleceğini düşünerek kaçacak.”

Ah... Yoo, olamaz.

Bir anda kucığımdan indiğinde sızlanarak ona doğru uzandım ama alt dudağını ısırp yaramaz bir parıltıyla bana bakarken geri çekildi. “O gün bugün değil.”

“Üzerime benzin döküp yaksaydın daha iyiydi be kadın!”

Yere eğilip işaret parmağını kazağına takıp onu kaldırdı ve sallaya sallaya kapıya doğru ilerlemeye başladı. Tam çıkmadan önce kazağı üzerine geçirirken bana deli gibi yapışmak istediğim dudaklarıyla bir öpücük yolladı.

“Görüşürüz, Altın Prens.”



HOLLYWOOD



Maya Erez

“Şimdi derin nefesler alın ve yavaşça verin. *Başarıya ulaşmak için gerekli tüm yeteneğe sahibim*, cümlesini üç kere tekrarlayın.”

Youtube’dan açtığım meditasyon videosundaki kadını dinlerken tabuta konulmuş bir mumya misali uzanıyordum. Ellerim gövdemde birleşmişti ve gözlerim kapalıydı.

Derin nefesler alıp arkada çalan meditasyon müziği eşliğinde, “Başarıya ulaşmak için gerekli tüm yeteneğe sahibim,” dedim ve iki kere daha tekrar ettim.

Sıkılıp gözlerimi açarak oflamam ve otelin internetinden girdiğim WhatsApp uygulamasını açarak Efra’ya yazmam yaklaşık beş dakika sonra gerçekleşti.

Ben:

Bunun beni rahatlatacağına emin misin? Kadının sesi gülme isteğimi tetikliyor.

Efra:

Konuşma olmayan bir meditasyon bulayım sana. Kuş sesinden mi hoşlanırsın, yağmur mu, dalga mı?

Kaşlarımı hafifçe çatarak cevabı düşündüm. Yağmur sesi, Bora’nın bana sırrını açtığı günü hatırlatıyordu. Tam *dalga sesi* yazacağım sırada Efra’dan bir mesaj daha geldi. Mesaja tıkladığımda bir video gönderdiğini gördüm ve ağzım hafifçe aralandı.

Birisi Rodeo Caddesi’ndeki performansımızı çekip sosyal medyada paylaşmıştı ve... Viral olmuştuk.

Ben:

Başıyoruz, değil mi?

Efra'dan cevap gecikmedi.

Efra:

Şöhret kapında bebeğim. Bu ışıltılı hayatı sen seçtin.

Alt dudacağımı ısırp videoyu izledim. Oldukça iyi bir performanstı ve doğaçlama yaparken bile kardeşlerle ne kadar uyumlu olduğumuzu fark ettim. Bora'ya bakarak söylediğim kısımlar ise meditasyona geri dönme arzumu tetikledi.

Aşkı yok etme meditasyonu var mıydı?

O sırada aklıma videonun devamında olanlar geldi ve dudacağımı bu sefer daha sert ısırdım. Alar'ın şovu, beni bile şoka sokmuştu; Deren'i düşünemiyordum. Aralarındaki şey artık yadsınamaz bir gerçekti ve Efra'nın buna ne tepki vereceğini bilmiyordum.

Uygar'la ilgili ne düşündüğünü ise hiç bilmiyordum.

Önceden daha açık sözlüydü ama son dönemlerde bu konularda biraz daha içine kapanmıştı. Ben onun ne düşündüğüne dair tahminler yürütmeye çalışırken bir video daha attı. Ah...

Alar'ın performansının videosuydu ve sonuna kadar izlediğimde Deren'i öptüğü kısmın da çekildiğini gördüm.

Ben:

Sana gelince sana anlatacaktım.

Efra'dan bir süre mesaj gelmedi ve ona söylemediğim için pişman olarak doğruldum. Görüntülü mü arasaydım?

Tam bunları düşünürken kapım tıklatıldı ve başım birden o yöne döndü. Odaya bir şey istememiştim, Deren miydi acaba? Ya da kardeşlerden biri?

Son soru biraz gerilmeme neden oldu ve omuzlarım dikleşti. Eğer gelen kardeşlerden biriyse hangisi olabilirdi?

Ayaklarımı yataktan sarkıttım ve üzerimdeki siyah elbiseyi değiştirmedığım için sevinerek ayağa kalktım. Bir kedi sessizliğiyle kapıya doğru yürürken kalbim hızlanmaya başlamıştı.

“Kim o?” diye sordum ve eğer yabancı biriye diye ekledim: “Who are you?”

İngilizcem iyiydi, bu yüzden şarkıları da kolaylıkla söyleyebiliyordum.

“Benim,” dedi kapının ardındaki tanıdık ses.

Kalbimdeki hızlanma kısa bir aksama yaşadı ve kalbim bir rakla attı.

Kapıyı yavaşça açtım ve gözlerimi, önümde dikilen Bora'nın yüzüne kaldırdım. Tek kaşım sorgulayıcı bir biçimde havalanmıştı. “Ever?” diye sorarken sırtına asılı gitar çantasını görünce bu sefer iki kaşım birden havaya kalktı.

Önce öylece yüzüme baktı, sonunda doğru kelimeleri bulmuş olacak ki rahat bir tavırla konuştu: “Gitmemiz gerekiyor.”

Kaşlarım sanki mümkünmüş gibi daha da havalandı. “Nereye?”

Elini siyah saçının arasından geçirip koridoru şöyle bir süzdü, sonra dönüp tekrar bana baktı. “Yarınki klip çekimi için prova yapmamız gerekiyormuş. Bizi bekliyorlar.”

Gözlerimle koridoru tarayıp karşı çaprazımda kalan Deren'in kapısına bir bakış attım. “Diğerleri nerede?”

Bora sakince yanıtladı: “Sadece senin olduğun sahneyle ilgili bir prova, ben de grubun lideri olarak yanında geliyorum.” Yoğun siyah gözleri parıldarken başını yana yatırdı. “Haydi.”

Şüpheyi yüzünü süzerken kaşlarımı indirdim ve geriye bir adım attım. “Bekle,” dedim afallamış bir sesle. “Ceketimi giyeyim.”

İçeri girip ceketimi giydikten sonra oda kartını aldım ve koridora geri çıktım. Bora hâlâ olduğu yerde dikiliyordu. Üzerinde siyah bir kot, siyah tişört ve siyah mont vardı. Karanlığa karışsa kimse göremeyebilirdi.

“Gidelim,” dedim ona bakmadan. Önden ilerleyerek asansöre bindim ve o da peşimden geldikten sonra düğmeye bastı. Otelden çıkana kadar birbirimize bakmadık, konuşmadık da.

Vito araca bindiğimizde nasıl bir sahnenin provasını yapacağımızı düşünüyordum.

“Gitar nereden?” diye sorduğumda koltukta yanına koyduğu gitarına baktı.

“Yarın video klipte kullanacağım gitar, bugünden alıştırmaya yapıyorum.”

Dudaklarımı hafifçe büküp başımı anladığımı belirtircesine salladım. Sonra gözlerimi tekrar dışarı yönelttim ve gideceğimiz yere kadar konuşmamaya karar verdim.

Gözlerim sanki kocaman bir mıknatısmış gibi sürekli ona çekilmeye çalışıyordu ama kendimi tutuyordum. Arabadaki sessizlik katlanılır gibi değildi, meditasyonu aklımdan tekrar etsem işe yarar mıydı acaba?

Klip çekimi de beni germiştir. İşler artık ciddileşmişti ve ben içinde bulunduğum duruma hâlâ inanamıyordum. *Bir grubun üyesiydim ve Amerika'daydım.* Hayatım hiç beklemediğim bir noktaya sürüklenmişti... Aşk da hiç beklemediğim anda beni yakalamıştı.

Bugün söylediğim şarkıda dediğim gibi keşke daha iyi bir adam olabilseydi. Ablam bir yapbozun parçaları olduğumuzu ve bir gün benim yanıma uygun bir parçanın geleceğini söylüyordu. Bana uyan parçanın Bora olmasını dilerdim ama biz iki farklı şekildik; birbirimizi tamamlayan kısımlarımız yok gibiydi.

Var, dedi kafamın içinden bir ses. *Sizi tamamlayan şey müzik...*

Ben onunla ilgili düşüncelere dalmışken derinden gelen bir sesle konuştu: "Geldik."

Daldığım için yolu izlememiştim ama camın dışında görünen ıssız yere bakınca kaşlarım çatıldı. "Burası neresi?"

"Gel haydi," dedi Bora ve araba durunca açılan kapıdan aşağı indi.

Kaşlarım çatık hâlde onu taklit ettim ve arabadan indim. Gözlerimle etrafı tararken şehir manzarasını fark ettim ve şok içinde ağzım aralandı.

Los Angeles resmen ayaklarımızın altındaydı.

"Bu..." dedim nefesim kesilerek. "Bu inanılmaz."

Bora'nın dudağının kenarında minicik bir kıvrım belirmişti, gözleri şehrin ışıklarını söndürüp direkt beni hapsedmek ister gibi kapkaranlıktı. Tam o an arkamı dönüp tepeye baktım ve gördüğüm şey daha çok nutkumun tutulmasına neden oldu.

"Ah," dedim nefesimi hızla vererek. Serin hava saçlarımı uçuştururken görüşümü düzeltmek için tutamlarımı kulağımın arkasına koydum.

Ünlü *Hollywood* yazısı tepede duruyordu. Huşu içinde oraya bakakalmıştım; filmlerde, dizilerde gördüğüm yazı tam dibimdeydi.

"Gel," dedi Bora derinden gelen bir sesle.

Etrafımda klip çekimi için insanların olmasını bekledim ama kimse yok gibi görünüyordu. "İnsanlar nerede?" diye sorduğumda arkasını

dönüp tepeyi tırmanmaya başladı.

“Gelirler birazdan.”

O sırtında gitarıyla tepeyi tırmanırken ben de sarsak adımlarla onu takip ettim. “Yazının oraya mı tırmanacağız? Klip orada mı çekilecek? Hey, nereye gidiyorsun?”

“Çok soru soruyorsun, Bukalemun,” diye seslendi.

“Beni öldürüp bir yere mi gömeceksin, ne bu gizemli havalar?”

Sert ve keskin bir kahkaha attı. “Sana yapmak istediğim son şey bu.”

Birden kalbimde bir şey takla attı, bana neler yapmak istediğini düşünürken neredeyse yalpalayacaktım. Ağaçlık tepeyi tırmanırken nefes nefese kalmıştım, Bora daha atletik bir yapıda olduğu için zorlanmadan ilerliyordu.

Sonunda yazının oraya tırmandığımızda, ellerimi dizlerime koyup nefeslendim. Tam yazının çelik direklerinin olduğu yerde düz bir alan vardı. Bora üzerindeki montu çıkarıp yere serdi ve bana oturmamı işaret etti.

Ona kafamın karıştığını belli eden bir bakış attım ama dediğini yaparak üzerine oturdum. Tam karşımda uzanan manzaraya bakarken nefesimi kontrol altına almam güçleşiyordu, inanılmaz bir görüntüydü.

“Klibin sahnesi burada mı olacak?”

Bora direkt toprağın üzerine, *yanıma* oturdu. Gitarını da yanına koymuştu. “Hayır, yalan söyledim.”

Şaşkın bir şekilde omzumun üzerinden ona baktım. “Ne?” dedim sesimi biraz yükselterek. “O zaman beni buraya neden getirdin?”

Bora’nın gözleri şehrin ışıklarındaydı, onun da manzaranın tadını çıkardığını anladım. “Çünkü burayı görmeden dönmemeliydik.”

Hayretle ona baktım ama beni buraya getirdiği için de saldırmazdım. Manzara o kadar güzeldi ki fırsatım varken böyle bir şeyden mahrum kalmak istemiyordum. Efra’ya burada olduğumuzu söylesem, romantik filmlerde burada çiftlerin neler yaptığını anlatırdı.

“Genelde çiftlerin ilk geceleri burada olurmuş,” dedi Bora birden.

Ağzım hayretle aralanırken başımı hızla ona çevirdim. “Seni pislik!” dedim dişlerimin arasından. “Niyetin ne senin?”

Ayağa kalktığımda birden kolumu yakaladı ve beni geri oturturdu. “Gel buraya,” dedi kalbimi hoplatan bir sesle, sırttığı için dişleri hafif-

çe görünüyordu. Sonra aniden bana dokunursa ona neler yapabileceğimi hatırlamış gibi kolumu bıraktı. "Niyetim konuşmak. Ama önce yapmak istediğim bir şey var."

"Nedir o?" dedim sakince ama aslında hiç sakın değildim. Kendi içimde verdiğim mücadeleyle alt dudağımı ısıırıyordum.

Bora'nın gözleri dudağıma kaydı ama o kadar aniydi ki hemen başka yöne baktı. Sonra gitarı kucağına alarak akordunu ayarlamaya başladı.

"Ben normalde şarkı söylemiyorum, biliyorsun."

Duraksadım. Benimle neler konuşacağını, ne yapacağını kestirmeye çalışıyordum. "Evet," dedim kısık bir sesle.

"Babamın sesi güzel olduğu için bu özelliğimin ondan geldiğini biliyorum. Diğer kardeşlerimin de güzel."

Sessiz kaldım, sanki konuşursam bir şeyler ters tepebilirdi ve o da sonsuza kadar susardı.

"Önceden babamla benzer hiçbir özelliğim olsun istemezdim. Görünüşünden aldığım parçalardan bile nefret ediyordum."

Konuştuğumda sesim uysallaşmıştı. "Neden?"

Bora akordu ayarlamaya devam ederken bir süre sessiz kaldı, sonra tekrar konuştu: "Annemin beni bırakma nedeni bu olabilir diye düşünürdüm hep. Ona benziyorum diye beni istememiş olabilirdi."

Ah...

O kadar derin bir denize dalıyorduk ki bir an dibinde görececeklerimden korktum. Şu an onu suyun altında bırakıp yukarı kaçmak istemi-yordum, bu yüzden beni dibe çekmesine izin verdim.

"Seni bırakmış mı?"

Bora başını aşağı yukarı salladı. "Ben bir yaşımdayken beni babama bırakmış." Gitarla uğraşırken dudağı kıvrıldı ama bu ne neşeli ne de alay dolu bir gülümsemeydi. "Babam ve biyolojik annem birkaç ay ilişki yaşamışlar. Annem, bana hamile olduğunu öğrendikten birkaç ay sonra babamı bırakmış. *Başka bir adam için.*"

Gözlerini kaldırıp nefeslenmek ister gibi şehre kısa bir bakış attı ve sonra gitara geri döndü. "Babam o süreçte Seray annemle görücü usulü tanışmış ve evlenmeye karar vermiş. Onlar evlendikten bir yıl sonra annem kucağında benimle gelip beni onlara bırakmış."

"Neden?" dedim hiddetlenmemeye çalışarak. "Ne demiş?"

Bora yine güldü. "Yeni eşinin çocuğunu istemediğini söylemiş."

Ağzım aralandı, hiddetim daha da artıyordu. “Acaba bunu babanın sana böyle anlatma olasılığı...”

“Hayır,” dedi Bora. “Bana bunu Seray annem anlattı ve bu konuda her zaman yanımdaydı. Onun kim olduğunu da söyledi, kadın hâlâ evli ve bana hiç ulaşmaya çalışmadı.”

Kalbim ağırlaşmıştı, gözlerimi manzaraya çevirip bir nebze de olsa hafifletmeye çalıştım.

“Ama seninle birlikte şarkı söylerken bana bakışın...”

Birden ona döndüm, gözlerimi yüzüne sabitlemiştim. Çehresi, şehrin ışıklarıyla aydınlanıyordu. Keskin çenesi ve elmacık kemikleri belirginleşmişti. Gözleri simsiyahtı, aynı renk saçları esen hafif rüzgârla kıpırdanıyordu.

Devam etmesini bekleyerek sessiz kaldığımda beklediğim şeyi yaptı ve konuştu:

“Babama benzediğim için seviniyorum, iyi ki sesim güzelmiş.”

Hislerimi perdelemeye çalıştım ama başarılı olamadım. Dudağım-da hiç beklemediğim bir kıvrım oluştu ve başımı eğip saçlarımın yüzümü kapatmasına izin verdim.

“Her zaman ona sesimi duyurmaya çalıştım, bu yüzden grup işine girdim. Belki başarılı olursam beni sever, takdir eder; belki bir gün döner diye,” dedi Bora ve tekrar gözlerimi kaldırıp kirpiklerimin arasından yüzüne baktım. “Ama artık sesimi duyurmak istediğim kişi sadece *sensin*.”

Zırhım çatladı.

Zamandan kopup gidiyordum, kalbim şu ana kadar dayanılmaz bir duygu seline direniyordu. Sakin olmayı tembihledim kendime, *sakin ol ve dinle*.

Bora birden gitarını çalmaya başladığında ellerine baktım. Zarif parmakları tellerin üzerinde dolaşmaya başladı ve ne çaldığını ilk saniyeden anladım.

Kendi yazdığı, *bizim* şarkımızı çalıyordu.

Ateş: Sesini Duyur.

Ve derinden gelen pes sesiyle sözleri söylemeye başladı.

“Aynı gökyüzü altında, seninle buluştuğum anda

Yandı aklım, bir parlak bakışında...”

Gözleri gözlerime sabitlendi. *Parlak bakışın* bana ait olduğunu belli edercesine dudakları kıvrıldı.

**“Bedenimdeki kor ateş senin gözlerinin ağında
Kalbim esir olmuş, sesinle kapılmış bir aşka...”**

Gitari ve sesi her yanıma sarmışken sözleri kalbimi kafeslemişti. Dudaklarım ona eşlik etmek için kıpırdamak istiyordu ama birbirine bastırıp bu anın tadını çıkarmak istedim. Onu dinlemek istedim; benimle konuşuyordu.

**“Yeniden başlamak için gücün var mı haykırmaya
Sesini duyur**

Duyur, sakın korkma

Ateşlerde yan, kül ol, savrul yanı başıma.”

Parmakları gitarla buluşup müzikle bizi çevrelerken sesi esinti gibi duygularımı savurmaya devam etti.

“Sesimi duy.

Beni duy, kal yanımda.”

Ona onu bırakabileceğimi hatta herkesi bırakabileceğimi söylediğim anı hatırladım. Bora en baştan beri beni istememe nedeni olarak bir gün onları bırakabilecek olmamı söylemişti. *Bir daha* terk edilmek istemiyordu.

Sonraki kısmı söylerken dudaklarım aralandı ve sözler ağzımdan dökülmeye başladı. Benimle beraber şarkı söylemeyi sevdiğini belli etmişti, ben de aynı şekilde onunla söylemeyi seviyordum.

**“Yer aldığın ışıklı sahne, kalbime yerleştiğinde
Nasıl oldu bilmem, aklım bana yabancı bir ülke
Şeytanlar bekler,**

“Ya bir gün giderse, der...”

İkimizin sesi birbirine karışmış, ruhumuz birlikte ritim tutmaya başlamıştı. O pes tonda kalırken ben biraz daha yüksek perdeden girdim ve sözler daha da derinlere işlemeye başladı.

**“İşte o zaman... O zaman gücüm var haykırmaya
Sesimi duy**

Beni duy, sakın bırakma

Ateşlerde yan, kül ol, savrul yanı başıma.”

Sonra birbirimize baktık ve son kısmı kısık tonda söyledik.

“Sesini duyur

Duyur, kal yanımda.”

Şarkı bittikten sonra etraf sessizdi, kalbimin sesinin vücudumdaki yankısını duyabiliyordum. Bora'dan bana doğru süzülen ve vücudumda nabız gibi atan enerjiyi hissedebiliyordum.

Şarkımız, aramızdaki bağı kuvvetlendirmiş; sanki bizi birbirimize kördüğüm etmişti. Bir süre sessiz kaldık, ikimiz de anın tadını çıkardık.

"Ulaş'la buluştuğunda çok sinirlendim," dedi Bora birden.

Konuştüğünü görünce tepki vermeden yüzüne baktım, sinirlerimin bozulduğu konuya giriş yapıyorduk belli ki.

"Fakat beni asıl sinirlendiren şey, sizi dans ederken görmek ve onun söylediklerine inanmandı."

"Defne'yle buluşmaya gittiğini biliyordum," diyerek karşılık verdim, sesim o gün hissettiğim rahatsızlıkla eş değer olarak boğuktu. "Telefonunun ekranında adını gördüm. Sana sinirlendiğim için onun buluşma teklifini kabul ettim."

Bora yaşadığı aydınlanmayla bir an bakakaldı ama sonra Ulaş'ın bana buluşma teklif ettiği kısma sessizce küfretti. "Bilerek yapıyor," dedi gözlerini şehrin ışıklarına çevirerek. "Sana olan zaafımı anladı. Ulaş çok zekidir, hiçbir şeyi gözden kaçırmaz."

"Bana olan zaafın mı?" Aklım tamamen bu kısmı bir vakum gibi çekip tekrar Bora'nın önüne atmıştı.

Bora'nın dudaklarında bu sefer dikkat çeken büyük bir kıvrım belirdi. "Bunu, bizi bir dakika yan yana gören herkes anlayabilir, Bukalemun. Sadece sen anlamıyorsun."

Kalbimin bir köşesi nefesini tutmuş, olacakları bekliyordu; diğer köşesi ise bana kızgındı. Kelimelerini hislerime işliyordu.

"Yaşadığınız şeyi anlattı."

"Sana ne anlattığını tahmin edebiliyorum," dediğinde güler gibi bir ses çıkardı. Bu *sinirli* bir gülüştü. "O zamanki savunması neyse şimdi de aynı palavra."

"Ne yaşandı o gün, Bora?" dedim ciddi bir ses tonuyla. "Eğer o palavraysa bana gerçeği anlat."

Bora gitarı yanına koydu. Dizlerinden birini kırıp diğerini öne uzattı ve avuçlarını toprağa bastırarak geriye doğru kaykıldı. Gözleri ışıklara sabitlenmişti.

"Ulaş ve Defne'yle tanıştıgımda neredeyse çocuktum. Ulaş her zaman mı böyleydi, bilmiyorum ama uyuşturucu kullanmaya başladığımda farklı bir yüzü ortaya çıkmaya başladı."

Uyuşturucu mu?

“Ulaş bana içki içtiğinden bahsetmişti.”

Bora gözlerini kapatıp sinirli bir şekilde sırttı. “Uyuşturucu diymezdi, değil mi? Onu içmemesi için uyardım, defalarca kavga ettik ve bıraktığını söyledi. Bir gün Defne ağlayarak beni aradığında Ulaş’ın evine koştum.”

Sonra duraksadı, durgunlaştığını üzerine çöken kasvetten anlamıştım. “Defne böyledir, çok narin olduğu için onu hep kollamak istedim.” Sonra bana dönüp son yaşadığımız olayı açıklığa kavuşturan bir şey ekledi: “En son bana attığı mesajda acil bir durum olduğunu söylemişti, bu yüzden seni bıraktıktan sonra onu aradım. Yine beni ağlayarak çağırdığı için de yanına gittim. Ama diğer seferde olduğu gibi bu sefer de gitmem hataydı.”

Başını geriye yatırıp iç geçirdi.

“Tekrarladığım bu hatanın ilkinde neredeyse kariyerimi mahvediyordum, ikincisinde de seni.” Kelimelerin tadı varmış gibi dili alt dudaklarında dolaştı ve gözlerini açıp gökyüzüne baktı. “En sevdiğim iki şey.”

Eğer ayakta olsaydım bacaklarım sarsılırdı, neyse ki oturuyordum. Dizlerimi kendime çekip kolumu bacaklarıma doladım. Bir cevap verirsem bu anın bozulup otel odamda uyanmaktan korkuyordum. Rü-yaysa bile kesinlikle devam etmeliydi.

“Gittiğimde Ulaş dozu fazla kaçırmıştı, çıldırmış hâldeydi. Defne beni çağırdığı için ona tokat attı ve kızı yere düşürdü. Bende film o zaman koptu işte.” Dişlerini sıktığını keskinleşen çenesinden anlayabiliyordum, sesi de daha sertleşmişti. “Onu yumruklamaya başladım. Öldürene kadar dövmeye kararlıyım ama Defne beni durdurmaya çalıştı.”

“Sonra?” diye sordum duraksadığını fark edince.

“Genç bir kız, açık kalan kapının eşiğinde duruyordu ve bizi gördü. Komşulardan biriymiş.”

Kaşlarımı çattım. “Sonra?”

“Defne’yi ve Ulaş’la benim hâlimi görünce senaryoyu yazdı; sosyal medyada dolaşmaya başladı. Sinirden gözüm dönüp grup arkadaşım Ulaş’la kavga etmişim, sevgilimi de araya girmeye çalışırken darp etmişim.”

Ağzım bu sefer istemediğim kadar aralandı.

“Ulaş bu senaryoyu kaptı, normalde asla yapmayacağımı herkes bildiği için alkolün etkisinde olduğumu söyledi. Bu yüzden şirketin ve Giray’ın isteğiyle alkol tedavisi aldım. Aslında bana inandıklarını söylüyorlar ama bunu riske de atamadılar.” Bu sefer alay eder gibi güldü,

dişleri karanlıkta parlıyordu. “Sinirli biri olduğum doğru ama alkolle hiçbir problemim yok aslında.”

Şok içindeyken bir soru sorabildim: “Defne bu senaryoyu düzeltmedi mi?”

Bora bana baktı, oldukça sakın görünüyordu. “Hayır. Onu anlıyorum, ailesi aksini kabul etmezdi; ağabeyini seçti. Fakat artık benim hayatımda yeri olamazdı, bu yüzden onu bıraktım.”

Başını hafifçe eğdi, bakışları gözlerime öyle kilitlendi ki nabzım tekleli.

“Beni öptüğünde, seninle aramızda henüz hiçbir şey yoktu, Bukalemun.” Başını yana yatırıp dudaklarıma kısa bir bakış attı. “Sadece çatışıyorduk ve sana olan ilgimi inkâr etmekle meşguldüm. Şirketle eğlence düzenlediğimiz ve ikimizin sahne aldığı ilk gün Defne gelmişti.”

O günü hatırlıyordum. Teoman’ın *Bana Öyle Bakma* şarkısını söylemiştik.

“Onu evine bırakırken arabadan inmeden önce beni öptü. Ona karşılık vermedim fakat geri de çekilmedim.”

Boğazımda bir kıskançlık dalgası birikti ve yutkunmamı güçleştirdi.

“Ama ona karşı hiçbir şey hissetmediğimi biliyordum. Bundan tamamen emin olmak için bir gün yine onu görmeye gittim ve artık ke-sindi. Sonrasında seni görmek için provaya hızla geliyordum ama yolda o kaza oldu.” Gözleri kısa bir anlığına iz kalan elime kaydı. “Ardından garaj yangını...”

Yangını hatırlayınca bedenim anında tepki verdi, elimdeki yanmış deri sızladı. Provadan önce Efra’nın bana attığı fotoğrafta Defne ve Bora’yı gördüğüm için garaja gitmiştim.

Bora kafamdaki her taşı bir yere oturturken olup bitenler dibi görünen nehir kadar şeffaflaşmaya başlamıştı.

“O sınıf arkadaşın meselesine gelince... O da önceydi,” dedi. “Sen üzerime düştüğünden beri *kimse* olmadı.”

Sanki vücudumda bir yanardağ patlamıştı ve lavlar damarlarımda dolaşıyordu. Gözlerimi Los Angeles manzarasına çevirip çıldıran kalbimi yavaşlatmaya çalıştım. *Bu anı gerçekten yaşıyor muyduk?*

Bora’nın bedeninin bana yaklaştığını hissettiğimde dizlerime dola-nan kollarım kaskatı kesildi, omzumda bir ürperti baş gösterdi. Birden yüzünün bana çok yakın olduğunu fark ettim ve içimde resmen bir kasırga koptu. Hislerim, düşüncelerimi kapana kısırmıştı.

“Artık seni istediğimi inkâr etmiyorum.” Ona bakmıyordum ama cümlesi kulağımı arşınlandı, tüm vücudumda tur attı. Çok yakınımdaydı, kokusu her yanıma sararken konuşmaktan korkuyordum. Dudaklarım konuşmak için değil, daha başka bir dürtüyle kıpırdanıyordu.

“Benim için gözlerin, tüm bu şehrin ışıklarından daha parlak.” Parmağı saçıma dokunmadı ama yüzüme düşen bir tutam boyunca yol çizdi. “Saçların, önümdeki manzaradan daha gösterişli.”

“Bora...” diye mırıldandım gözlerimi kapatıp. Nefesim kesiliyordu, bir an önce durması gerekiyordu. “Yapma.”

“Senin bir mırıltın, tüm şehrin sesini bastırır.”

İçimde çağılayan duygularıma yenik düştüm; başımı çevirip ona baktım. Onun varlığı mütevazı değildi; çıkık elmacık kemikleri, keskin çenesi ve dolgun dudakları kusursuz bir düzen içindeydi. Esintiyle kıpırdanan siyah saçları, gözleriyle uyumluydu ve o gözler insanı derinlerine çekiyordu.

Hipnoz olmuş gibi göz bebeklerine baktım. Onunla aramızda olan çekim yine galip gelmişti; yaşadığı galibiyetin coşkusuyla bizi birbirimize yaklaştırdı.

“Tüm gitarlarımı kırabilirsin,” diye fısıldadı esinti gibi bir sesle. “Beni mahvedebilirsin *ki zaten ettin.*” Kırpıklarımızın neredeyse birbirine değeceği kadar yaklaştığımızın farkına bile çok sonra vardım, aklının ibresinin nereye kaydığını belirtircesine dudaklarıma baktı. “Ama seni öpmeden duramam.”

Çatlayan zırhım bu sefer delindi.

Bir sonraki soluğu birbirimizin dudaklarında aldığımızda şehir parlaklığını yitirdi ve biz parladık.

Kollarım boynuna dolanmıştı. Onun da bir eli saçlarımdan arasına karışmış, diğeri belime dolanmıştı. Tepeden düşüyormuşum gibi midemde bir şeyler takla atıyordu, göğüs kafesimde heyecanlı bir baskı vardı. Bora'nın elleri *bomber* ceketimden içeri kaydı ve elbisemin üzerinden belimi kavradı. Beni iyice kendine çektiğinde bacaklarım iki yana açılmıştı, onun kucağındaydım. Altımda elbise olduğu için elleri çıplak bacaklarıma yerleşmişti.

Esintiye rağmen sıcaktan neredeyse ter basacaktı, ceketini ani bir hamleyle çıkarıp kenara fırlattım. Bora'nın elleri hâlâ bacaklarımdaydı, beni öperken dudakları yana doğru çekildi; gülümser gibi olmuştu.

Tadı çok güzeldi, onu sonsuza kadar öpebilirdim.

Vücudunda hareketlendiğimi görünce eli belime yerleşti ve tutuşu sıkılaştı. “İşte, onu yapmasan iyi olur,” dedi daha önce hiç duymadığım

kadar derin bir ses tonuyla. O tondaki ilkel arzuyu hisseden bedenim elektrik akımına kapılıyor gibi oldu, titredim. "Durabilecek durumda değilim."

"Sana durman gerektiğini kim söyledi?"

Nefes almak sanki ikimiz için de çok zordu; derin soluklarımla inip kalkan göğüslerim onun sert göğüslerine çarpıyordu. Bora birden beni yana yatırdığında sırtım yere serdiği monta yaslandı ve onun bedeni de gölgesiyle beraber üzerime eğildi. Elleri bacaklarımda dolaşırken su gibi akıp giden parmakları, her bir zerreme sinyal gönderdi.

"Seni buraya bu yüzden getirmedim."

Yere yayılan saçlarım ve onun altında kalan bedenimle gözlerine baktım. Nefesimi düzene sokamadığım için göğsüm inip kalkmaya devam ediyor, onun gövdesinde eziliyordu. "Buranın böyle bir etkisi varmış demek ki, o yüzden ilk geceleriyle meşhurmuş."

Bora'nın ağzı iki yandan yukarı kıvrıldığında dişleri göründü ve bir saniye sonra dudaklarıma yapıştı. Öpüşmemiz naziklikten uzaklaşırken artık nefeslerimiz ortaktı. Elim, bacaklarımda dolaşan elini bulduğunda parmakları hareketsiz kaldı. Soluğunun hafifçe kesildiğini ve beklenti dolu bir enerjinin ikimizi de hapsettiğini hissettim.

"Devam etmemi istediğine emin misin?" diye mırıldandı.

Bu sefer konuştuğumda sesimin pustan arınmasını sağladım. "Bu zamana kadar bizimle ilgili hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

Bora'nın gözleri, beni yakalayıp içine çeken bir kara delik gibiydi. Dudakları bir kıvrımla şekillenirken elleri elbiseyi kavrayıp üzerimden sıyırdı. Sonra üzerimde biraz doğrulup beni izledi.

Siyah iç çamaşırlarım ve onlara tezat şehir ışıklarıyla aydınlanan beyaz tenimle altındaydım. Bedenime bakarken ilkel bir arzunun onu esir aldığını, gözlerinde beliren tekinsiz parıltıdan anlamıştım.

Üzerime tekrar eğildiğinde sıcak nefesi serin havayı es geçerek tenimi ısıttı, göğsümün üzerinde dolaştı. İçimde çağılayan arzuyla başımı geriye atıp kesik bir nefes aldım.

Bora'nın nefesinden sonra dudakları göğsümle buluştu. Bir parmağıyla sütyenimi sıyırıp dudaklarını tam ucuna doğru götürürken belini havaya doğru yaylandı ve onun bedeniyle bir bütün oldu. "Maya," dedi huşu dolu bir sesle. İsmimin dudaklarının arasından çıkışı bile beni zirveye yükseltmişti. "Çok güzelsin."

Ve dudakları göğüs ucuma kapandığında gözlerim tüm dünyayı görmezden geldi, algım tamamen ondaydı. Dudaklarının yaptığı baskıyla çılgına dönmek üzereydim. Sağ elimi siyah saçlarının arasına

daldırdım ve onu iyice kendime bastırdım. Karşılığında hırlar gibi bir nefes verip diğer göğsümle ilgilenmeye başladı.

Elleri sırtıma ilerleyip siyah sütyenimin kopçasını aradı. Kısa bir uğraştan sonra açıp kollarımdan askılarını sıyırdı ve üzerimden çıkardı. Tam tepemde heybetli ve ayın karanlık yüzü gibi dikilirken üzerindeki uzun kollu, siyah tişörtü çıkardı.

Bronz gövdesi benim beyaz tenimin yanında altın gibi parlıyordu. Parmak uçlarımı gövdesinde gezdirdim; teni ürperdi, tüm kasları gerildi. Dokunuşuma verdiği tepkiler beni memnun ediyordu.

“Sonsuza kadar seni izleyebilirim,” dedi vücuduma bakarken. Çıplaklığımı çoktan unuttuğumu fark ettim, şu an onunla bir bütün gibiydim ve bu çok doğaldı.

“Sonsuza kadar dokun bana.”

Söylediğim şeyle beraber üzerime eğilip beni tekrar öptü. Dudaklarımız birbirinin üzerinde kayarken elleri, altımda kalan son parça kumaşı da sıyrıyordu. İç çamaşırım da çıktıktan sonra artık karşısında cırılçıplaktım.

Dudakları boynuma doğru bir yol çizerek başımı geriye atmama sebep oldu. Öpücükler kondurarak aşağıya inmeye başladığında parmaklarımı sırtına geçirdim. Dudakları göbeğime ulaştı ve başımı eğip ona baktığımda göz göze geldik.

Çenesi bacak arama dokundu, oradan vücudumun her noktasına bir akım yayıldı. Bana bakmayı kesmeden yavaş yavaş en hassas noktama ilerledi.

Dudakları tam *oraya* kapandığında elimi saçına geçirdim ve bir tutamı sıktım. İki elini bacaklarımdan altından geçirdi ve omuzlarına koydu.

Dudaklarımdan bir inilti koptu: “Bora...”

Dudaklarının çıkardığı sesler ikimizin arasında yankılanıyordu. O noktadan beynime şimşekler yolluyordu. “Tadın,” dedi. “Güzel olduğunu tahmin ediyordum ama *düşündüğüm*den çok daha güzel.”

Delirmek üzereydim. Her bir zerremle bu çocuğu istiyordum. Eğer bu yaşanacaksa şu anda ve burada olması en özeliydi.

“Daha fazlası,” diyerek kıvrandım.

Bora ne için kıvrandığımı anladı, biraz daha doğrulup çıplak gövdesi ve altında pantolonuyla modern zamana düşmüş mitolojik bir tanrı gibi bana baktı. Elleri pantolonunun düğmesine giderken o kadar seksi görünüyordu ki aklım başımdan gitmişti.

Düğmeyi açıp fermuarını indirdi ve pantolonu altından sıyırdı. Tekrar üzerime eğilip dirseğiyle güç alarak bedenini üstümde tuttu. Dudaklarındaki arzunun rüzgârıyla beni yanaklarımdan ve kirpiklerimden öptü.

“Sesin, bu sefer kulaklarıma bambaşka bir şarkı söyleyecek,” dedi kısık bir sesle.

Elinin aşağıya gittiğini ve *boxer*ını sıyırdığını fark ettim. Heyecandan çarpan kalbim ibresini kaybetmişti. Bora kasıklarını bana bastırduğunda onu tamamıyla hissettim. Nefesim kesilirken gözlerimi kapattım ve hissiyatımı daha da artırdım. Dudaklarım aralıktı, belki bir ara soluk alabilirdim.

Bora’nın dudakları, dudaklarıma kapandı ve soluğu onun nefesiyle aldım. Elleri bacaklarımin arasındaydı ve birden parmağını içime itti.

Boğuk bir çığlık dudaklarımin arasından onunkilere karıştı, sesimi bastırmıştı. Parmaklarını birkaç kere hareket ettirdi ve ıslanmama sebep olarak beni kendisi için hazırladı. İki yana açık bacaklarım tir tir titriyordu.

Sonra parmaklarını çekti ve yerini aldı. “Bu bir hayal olmalı,” diye fısıldarken kendini bana doğru ittirdi ve içime girdi.

Kesik nefesimle sırtım yaylandı, dudaklarımı onun omzuna bastırdım ve boğuk çığlığım orada boğuldu. Onun da yüzü benim boynuma gömülmüştü.

Değişen nefesiyle bir süre alışmamı bekledi, sonra birkaç kere daha kendisini bana bastırdı. Onun teninde boğulan sesim inlemelere dönüştüğünde hızlandı ve şarkılarda olduğu gibi uyumlu bir ritim tutturduk.

Bu zıtlaşmanın, uyumun, inatlaşmanın, arzunun, nefretin ve aşkın senfonisiydi.

Biz en baştan beri birbirini isteyen ama ters yönlerde kaçmaya çalışan iki kişiydik.

Şimdi ise hangimizin bedeninin nerede başladığı bilinmezken bir bütündük... Kalbimin yankısını onun da duyduğunu biliyordum, aynı şekilde ben de onu duyuyordum. Nefeslerimiz ortaktı, dudaklarımız ara ara buluşuyordu. Acı, bir şimşek misali bedenimde çakarken bir süre sonra yerini zevke bırakmıştı. Ateşimiz içimi dağladı, Bora her şeyiyle kanıma karıştı.

Yıldız göklerdeki yerini almıştı ama artık ben de uzanıp ona dokunabilecek kadar yüksekteydim.

“Bora,” diyerek fısıldadım adını.

O kadar yükseldim ki yıldızı aştım, evrene ulaştım ve en uzak köşelere savruldu. Tekrar dünyaya düşerken tahmini imkânsız bir rahatlamayla nefesimi veriyordum, sarsıldığım için soluğum kesik kesik çıkıyordu. Bora'nın da üzerimdeki bedeni titredi, benimle birlikte yüksekte düştüğü için darbeyi gözlerini kapatarak karşıladı ve birbirimizin dudaklarında soluklandık.

Yanaklarıma öpücükler kondurdu ve burnumun ucuna dokundu. Bir süre alnını alnıma dayayıp bekledi, o anı bozmak istemiyorduk. Sonunda aklına bir düşünce gelmiş gibi gülecek oldu ve dudakları hafifçe seğirdi.

“Ne oldu?” diye sordum, sesim arzunun pusunda boğulmuştu.

Yüzünü kaldırıp bana baktı. “Havlunun düştüğü gün,” dedi gözlerinde geçmişe dair bir anının parıltısıyla. “Beni çıplak görünce bayıldığın aklıma geldi.”

Dudaklarım seğirdi, o günün anısı benim de zihnimde canlandı ve bu sefer istemeden sessiz kahkahamla omzum titredi. Elimle omzuna vurdum. “Zaten gözüme yediğim darbenin şokundaydım, bir de sen üstüne geldin,” dedim.

Bora dişlerini göstererek sırtırken hiç olmadığı kadar sevimli görünüyordu. “Neyse, bu sefer Alar bu tepeyi basamayacağı için seviniyorum. Şerefsiz tırmanmayı göze almaz.”

Bu sefer kahkaham daha sesliydi.

Bora'nın gözleri, anında gülümsememe takıldı ve yine o tekinsiz parıltı belirdi. “Seninle sabaha kadar öylece burada kalabilirim.” Sonra dudaklarıma öpücükler bırakırken, “Hatta sonsuza kadar,” diye fısıldadı.

Ben de öpücüklerine karşılık verdim ve mırıldandım: “Kesinlikle sonsuza kadar.”



ATEŞ ve BARUT



Şarkıların bir kalbi, nabızı ve duyguları vardı.

Benim sesimle atan kalbi, Ateş kardeşlerin enstrümanlarıyla hızlanan nabızı ve dinleyenlerin hissettiği duygular şarkıyı oluşturuyordu.

İçimde çağlayan heyecanla video klibimizi izlerken dudaklarımda zapt edemediğim bir kıvrım oluşmuştu.

Klipte Los Angeles sokaklarını kullanmıştık, benim tek başıma yürüdüğüm bir kısım vardı. Güneş ışıkları saçlarımda dans ediyordu, mavi gözlerim yakın çekimle parıltıyordu. Ayaklarımda yüksek topuklu, sık bağcıkları olan parlak bir bot vardı. Bacaklarımı saran siyah bir deri pantolon ve beyaz tenimin yeterince görüldüğü siyah bir büstiyer giymiştim. Üzerimde de deri ceketim vardı. Saçlarım, tenim ve gözlerim üzerimdekilere tezat oluşturuyordu.

Diğer tarafta kardeşler, sahne kurulumunu yaparken enstrümanlarını ayarlıyorlardı. Alar'ın beyaz tişörtü kolsuzdu ve bagetlerini döndürürken kasları göz önündeydi. Bora siyah, yarım kollu bir tişört ve siyah pantolon giymişti; gitarı da siyahtı. Uygur'ın üzerindeki tişört antrasit rengindeydi, siyah saçları ve kirli sakalları her zamanki gibi ona sert bir hava katıyordu; gitarı kırmızıydı.

Ortada yalnız duran mikrofon sehпасı en dipten yukarı doğru alev almaya başladı. Kardeşler birbirlerine baktılar ve benim sahnem geldi; ben yürürken şarkıyı söylemeye devam ediyordum. Hava karardı, gökyüzünde yıldızlar bizim bir araya gelmemizi bekleyerek parlıyorlardı; beni de aralarına davet ediyorlardı. Sahne daha çok alevler içinde kaldığında onları buldum. Sahnenin tam önünde durduğumda kardeşler beni fark etti ve birbirimize baktık.

Kamera Bora'nın yüzüne yaklaştı.

Önce beni o karanlık, derin gözleriyle izledi. Bu bakışın ekran başın-

daki herkesin ıgık atmasına sebep olduğuna emindim. Sonra dudakları yukarı doğru kıvrıldı ve sahneden bana doğru eğilip elini uzattı.

İkimizin arasında gidip gelen görüntüden sonra parmaklarımı onun eline bıraktım ve sahneye çıktım. Ben mikrofonun önüne geçtiğimde Bora gitarını çalmaya başladı. İkizler de ona eşlik ettiğinde artık beraberdik ve sahnedeki ateşi şarkımızla harlıyorduk.

Şirkette bir alkış koptu. Giray'ın yeşil gözleri parlıyordu; Esat Bey'in yüzünde memnun bir ifade belirmişti, Bora'nın sırtına destekleyici bir tavırla vurdu.

Klibimiz bugün itibariyle her yerde yayımlanmaya başlamıştı.

“Harikasınız, gençler!” diyerek bizi tebrik etti Giray.

Hepimiz birbirimizi tebrik ettik ve bir pasta kestik. Büyük kutlama ilk konserimizden sonra olacaktı. Böyle şeylere alışmamız gerektiği söylendi, artık çok büyük başarılarla imza atacaktık.

Başarı, ruhumu tatmin ediyordu ama kalbimi tatmin eden şey başkaydı. Göz ucuyla ona baktığımda onun da beni izlediğini gördüm.

Dudaklarımı birbirine bastırdım, yüzümde önceleri asla belirmediğine emin olduğum şehvetli bir gülümseme oluştu. Bora Ateş, bambaşka bir yönümü ayaklandırmıştı; kur yapıyordum, arzuluyordum ve bir saniye bile ayrı kalmak istemiyordum.

O da farklı değildi.

Amerika'dan döneli bir ay olmuştu ve Hollywood gecesini hâlâ iliklerimde hissediyordum. Her bir hücrem o geceyi yaşamaya devam ediyormuşuz gibi kıpırdanıyordu. O günden sonra birbirimizden ayrı kalmakta zorlanıyorduk, sanki uzak kaldığımız bunca zamanın acısını çıkarıyorduk.

O gece yaşananlar bir kere daha aramızda geçti; ikizlerin evde olmadığı bir gündü. Vücudum her saniye onun için sızlıyordu ve böyle bir hissin sarhoşluğunu yaşayacağım hiç aklıma gelmezdi. Onun dışında bakışmalar, ufak dokunuşlar ve kulaklara fısıldanan sözlerle daima kor gibiydik.

“Bana bakın,” dedi Giray şirketten ayrılmak için asansöre doğru ilerlerken. İkizler biraz arkamızdaydı; Giray, Bora ile benim aramda duruyordu. “İlişkinizi saklamaya özen gösterin. Eğer aranızda bir sorun olursa bunun gruba yansımaları istemiyorum. Esat Bey'e bu durumdan bahsetmedim ama diken üstündeyim.”

Bora elini Giray'ın omzuna koydu. “Rahat ol,” dedi kayıtsız bir ses-

le. "Aramızda sorun olmayacak."

Bu güvence beni rahatlatmıştı ama yine de emin olamıyordum. Bir araya geldiğimizde patlayan bomba gibiydik ama ne yönde olacağı belli olmuyordu; aşk ya da nefret.

"İkinizin olması kaçınılmazdı zaten," diyerek göz devirdi Giray. "Birbirinizle anlaşamadığınızı görünce belki olmaz dedim ama lanet olsun, ateşle barutun yan yana durmayacağını bilmeliydim."

Hollywood gecesinden sonra otele döndüğümüzde Bora odasına gitmişti ama sabah ikizler ve Deren'le karşılaştığımız an neler döndüğünü anlamaya başlamışlardı. Çünkü Bora asla yanımdan ayrılmıyor, onları umursamadan yanaklarıma öpücükler bırakmadan duramıyordu.

Durumdan utanarak gözlerimi asansör düğmelerine sabitledim, Bora eliyle Giray'ın omzuna tekrar vurdu ve onu geriye çekti. "Belki senin de kendine bir barut bulma vaktin gelmiştir. Böylece tek derdin biz olmayız, ha?"

Alar arkadan lafa girdi: "Giray sevgili bulursa ben sahnede çıplak dans..."

Uygar bir anda Alar'ın ağzına hafifçe vurdu. "Lan salak salak iddialara girme, sonra senin aptal götünü herkes görmek zorunda kalabilir. Kariyerimiz biter."

Alar sırtınca yüzü aydınlandı. "Tamam, tamam, artık çıplaklığımı tek bir kişinin görmesini tercih ederim. Nerede benim asi kurbağam?"

"Ona *kurbağa* dediğini söyleyeyim de seni hadım etsin," dedi Uygar.

Alar'ın gözleri büyüdü, bu ihtimalin gerçek olabileceğini düşünmüş olacak ki rengi attı. "Aşk hayatımı kıskanma, *twin*. Nazar etme ne olur, *inşallah* bir gün senin de olur."

"Kıskançlıktan çatladım top herif, aynen," dedi Uygar ve gözlerini devirerek asansöre bindi.

Alar arkasından sırtarak binerken biz de onları takip ettik.

Deren ve Alar'ın ilişkisi... Konuşulmaya değil, görülmeye değerdi. Onlar açık açık yaşayabiliyorlardı çünkü öpüştükleri video internette bir süre dolanmıştı. Kızlar Deren'e anti sayfalar kurarken bazıları korumaya olduğu için onu çok seksi buluyor ve ona özeniyordu. Efra'dan duyduğum kadarıyla *@AntiDeren* sayfası oldukça aktifti.

Efra'ya gelince...

Bu durum hakkında bir yorumda bulunmamıştı, son zamanlarda hiç olmadığı kadar içine kapanıktı. Ne Uygur ne de Alar hakkında konuşuyordu.

Deren ve Alar'ı yan yana görmemişti; benimle de sadece okulda takılıyordu. Onları kıskanıyor mu yoksa normal mi karşılıyordu, hiçbir fikrim yoktu. Genelde dans dersine gidiyor, akşamları da ders çalışıyordu. Üzerine gitmek istemiyordum, ben de şu an çok garip bir durumun içindeydim.

Bora ve benim... Bir ilişkimiz vardı. Benim için bundan daha garibi, uzaylıların dünyaya inmesi olurdu.

Şirketten çıktığımızda arabaya bindik ve ben arkaya oturdum. Bora bu sefer öne oturmak yerine yanıma geçtiğinde, Alar yolcu koltuğunda homurdandı. "Bunlar da tavşan gibi oldular," dedi. "Aman neyse, Hint dizisi gibi bakışmalarından kurtulduk en azından. Artık eyleme geçiyorlar."

Bora bir eliyle Alar'ın kafasının arkasına geçirdi. "Kes lan sen."

"Aşk adamı olunca değişirsin sandım ama kabalığın bir şey kaybetmiyorsun, *bro*."

Dudaklarım seğirdi, *aşk adamı* deyince hoşuma gitmişti. Henüz birbirimizle o yönde konuşmalar yapmamıştık, sadece uzun süredir bastırdığımız arzularımız devredeydi.

Bora bana baktığında kara gözleri yüzüme dikildi. Üzerinden buram buram yayılan enerji beni yakaladı, kendine doğru çekmeye başladı. Yine de arabada ikizlerin olduğunu hatırlayıp kendime hâkim oldum ve tek kaşımı kaldırarak ona baktım.

Bora *uzak dur* mesajımı alarak kendi tarafında kaldı ve dudağı yaramaz bir ifadeyle kıvrılırken arkasına yaslanıp dışarıyı izlemeye başladı. Ben de aynısını yaptım, gözlerim pencereden dışarı çevrildiğinde neşeyle kısılmıştı. Onunla sürekli savaşmak zorunda kalmamak hâlâ tuhaf geliyordu; yine de gardımı almadan edemiyordum.

Bir süre sonra arabada Alar'ın ıslığı yankılandığında irkilerek ona baktım.

"Reklam panosuna bakın!" dedi parmağıyla bir noktayı göstererek.

Ah... Evet, bugün her yerde fotoğraflarımız da olacaktı.

Araba kırmızı ıskta beklerken başımı biraz öne eğerek ön camdan görünen panoya baktım. İkizler ses hoparlörlerinin üzerinde otururken Bora ve benim yerde oturduğumuz fotoğrafımızdı. Büyük bir ATEŞ yazısı fotoğrafın altındaydı ve altında da konser duyurumuz yapılmıştı.

Büyük gün gelip çatıyordu.

Alar ön cama iyice yapışıp fotoğrafa huşu içinde bakarken, “Çok yakışıklıyım oğlum ya,” diye mırıldandı.

Ona gülererek başımı iki yana salladığım sırada belime dolanan bir kol ifademi değiştirdi; dudaklarım şaşkınlıkla aralanmıştı. Başımı çevirip artık dibimde olan Bora’ya baktım. Dudağını yanağıma sürttüğünde, “Yapma şunu,” dedim sakın kalmaya çalışarak ama nabzım çoktan şarkı söylemeye başlamıştı.

“Niye?”

“Bizim libidomuza kezzap atma diye olabilir mi, *bro*?” diyerek benim yerime cevap verdi Alar. “Azman ya!”

Güler gibi oldum, dudaklarım titredi. Bora, Alar’a vurmak istese de kolu bana dolandığı için kıpırdamadı, sadece gözlerini devirip geriye yaslandı. Ben de ondan ayrı kalmak istemediğim için gövdesine yaslanarak yolculuğun geri kalanını öyle tamamladım. Sıcak bedeni beni ısıtıyordu ve bu güzel günün daha da güzelleşmesini sağlıyordu. Okula geldiğimizde arabadan inmeden önce yanağıma bir öpücük bıraktı.

Başımı kaldırıp yüzüne baktım ve kıvrılan dudaklarımla ona vaat dolu bir gülüş attıktan sonra arabadan indim; koyu gözlerinin ağırlığını üzerimde hissedebiliyordum.

Bugün işletme dersimiz vardı ama biz geç kalmıştık, Efra çoktan derse girmiş olmalıydı. Binaya girdiğimizde kardeşlerden ayrıldım ve amfinin kapısını çaldım. İçeri girdiğimde hoca bana memnuniyetsiz bir bakış attı ama dersi anlatmayı kesmedi, ben de sessizce kendime bir yer arayışına koyuldum. Pera’yla göz göze geldiğimde yüzü ifadesizdi. Bir süre beni izledi, ona bakmak istemediğim için sınıfı taramaya devam ettim. Bora’yla yaşadığı gece umurumda değildi, benden önce yaşanmış bir şeydi ama yine de sürekli hatırlatılmasını istemiyordum; Pera’yı görmesem de olurdu.

Efra önlere oturmuştu, bana da elini kaldırıp yanını işaret etti. Hemen koşar adım oraya gittim ve not tuttuğu defterine baktım. “Sen bu işi iyice kaptın,” dedim ders çalışmasını da kast ederek.

Omuz silkti. “Pera sinsirellasına kalmaktansa artık notlarımızı ben çıkaracağım.”

Dişlerimi göstererek sııttım. “Dans dersi nasıl gidiyor?”

“Süper,” dedi memnun bir ifadeyle. “Partnerimle uyumluyuz. Ay, ben ileride dans hocası olmak istiyorum sanırım.”

Okuduğumuz bölümle aramızdaki ilişki işte bu kadardı... Ben müzikle devam ederken arkadaşım dansı hedefliyordu.

"Neden olmasın?" dedim hedefinden memnun olarak. "Senden mükemmel bir hoca olur."

Efra göğsünü kabartarak güldüğünde hoca bize bakıp boğazını temizledi. Hemen sessiz kalıp adamı dinlemeye koyulduk. Ders bitiminde tam sınıftan çıktığım sırada bir anda etrafımda bir curcuna oluştu ve bir sürü insan çevreme doluştu.

"Ne... Ne oluyor ya?" dedi Efra şaşkın bir şekilde.

Şoktan olduğum yerde kalırken Efra koluma girmiş, benim gibi insanlara bakıyordu.

"Maya? Ah, Ateş grubundan Maya'sın sen."

"Yeni solist."

"Ay, inanmıyorum ya, o da bizim okuldaymış."

"Hem de birinci sınıf."

Sesler bir uğultu hâlinde yükselmeye devam ederken kızlar beni ablukaya almıştı. Efra koluma iyice yapışıp beni oradan çekmeye çalıştı ama başaramadı, kıpırdayamıyorduk. Tam insan selinde boğulacağımı düşündüğüm sırada bir kızdan çığlık koptu ve ilgi başka yere dağıldı.

"Ay, Alar bu!"

Kızların hepsi bir kara bulut misali yönünü Alar'a çevirirken ben de derin nefesler verdim. Efra kolumu tutmaya devam ediyor, o da benim gibi nefesleniyordu.

"Tamam, kızlar, sakın," dedi Alar yüzünde güneş gibi bir gülümsemeyle. "İmza veririm tabii ki ama şimdi değil, zamanım..."

O konuşma yaparken yanındaki Deren, denizi ortadan ikiye yarar gibi koruması olarak araya girdi ve herkesi sert bir mizaçla geri çekilmeye zorladı. "Tamam, biraz geride duralım," dediğinde kızlar onu izlerken fısıldaşıyorlardı.

Alar yanımıza gelirken arkasında kalan Deren kızlara döndü ve başparmağıyla boğazında bir çizgi çekerek boğaz kesme hareketi yaptı. Kızlar afallamış bakışlarla geriye doğru adımladılar.

"Arı Maya'm," dedi Alar ve Efra'ya sırtıttı, "Tatlı şey. Sizi görmek ne güzel!"

Efra'ya baktım, Alar'a hafifçe gülümsedi, sonra aynı gülümsemeyle Deren'e baktı. Deren'in soluk gözleri ona sabitlenirken ifadesindeki

gizli kalan soru işaretini anlık da olsa yakalamıştım. () da benim gibi aynı soruyu merak ediyor olabilirdi.

Efra kıskanıyor muydu, kıskanmıyor muydu?

Arkadaşımı rahatsız hissettirmemek için Alar'a odaklandım. "Ne yapacağım ben böyle?" dedim biraz önce yaşanan karmaşayı işaret ederek.

Alar tecrübeli bir şekilde dudak büktü. "Artık *Miss Ateş* olduğuna göre derse sonra girip önce çıkacaksın yoksa yakalanırsın."

Miss Ateş deyince afalladım. İçinde bulunduğum duruma alışmam tam olarak ne kadar zaman alacaktı, hiçbir fikrim yoktu. Artık onlar gibi bir hayat yaşayacağımı düşünürken büyük bir yük tekrar sırtıma bindi. Bu güzel miydi yoksa korkunç mu, emin olamamıştım. Alar için güzel görünüyordu, elini kaldırıp kızlara el salladığında yüzü memnuniyetle gülüyordu.

Deren ona gözlerini devirdi. Grubun en ele avuca gelmez üyesinin hem sevgilisi hem koruması olarak zorlu bir yola girmişti. Ben ve Bora'dan daha tuhaf olabilecek şey uzaylılar olur diye düşünüyordum ama Alar ve Deren'i saymayı unutmuşum.

Hoş, benim yolumun da Deren'den aşağı kalır yanı yok gibi görünüyordu. Bora'yla aramızdakiler duyulursa beni kabullenmeye niyeti olmayanların diğerlerini de galeyana getirmesi kaçınılmazdı.

"Bora, okuldan sonra garajda prova için toplanmamızı söyledi."

Onu başımla onayladım. "Efra'ya dans sınıfına kadar eşlik edeceğim, sonra arabanın orada buluşuruz."

Alar onayladığında yanlarından ayrıldık. Ne zamandır grup çalışmaları yüzünden Efra'yla vakit geçiremiyordum ve ona dersine kadar eşlik ederek bir fırsat yaratmaya çalışıyordum. Efra'yla birlikte binadan çıkarken kızlar hâlâ kuşlar gibi cıvıldıyorlardı. Neyse ki peşime takılmadılar, Alar kuş kapanı görevi görmüştü.

"Ateş grubunun bir üyesi olduğuna şu an daha çok ikna oldum," dedi Efra. "Ay süper ya!"

"Süper olduğuna emin misin?" diye sorarken ona yan bir bakış attım. "Özgürlüğüm elimden yavaş yavaş alınıyor ve beni biliyorsun."

Efra dudak büktü. "Bu artık senin yaşam tarzın olacak, Maya," dedi yaşam koçu görevi gören sesiyle. "Sevdiğin şeyi yapacaksın, şarkı söyleyeceksin. Hem de sevdiğin adamla birlikte. Büyük bir başarı var

ama bunun iyi getirileri olduğu gibi kötü getirileri de olacak. Her işte olduğu gibi...”

Sevdiğin adam mı?

Bir an kalbim ağırlaştı, Bora'nın benim için anlamı beni hâlâ korkutuyordu.

“Biliyorum, bundan şikâyetçi olmak saçma olur,” dedim kelimeleri ağzımın içinde geveleyerek. “Benim için büyük bir şanstı ve ben de o şansı tutup bırakmadım.” Sonra alt dudağımı ısırıp okula şöyle bir göz gezdirdim, bazı kaçamak bakışların bana değdiğini yakalayabiliyordum ama sınıftan çıktığımda olduğu gibi bir akına maruz kalmamıştım. “Sadece bazen geriliyorum.”

“Bu çok normal,” dedi Efra koluma daha çok girerek. “Şöhretin bir yükü illa ki olur ama sen o yükü kaldıracak kadar güçlüsün.”

“Sen son zamanlarda çok sık farkındalık videoları izliyorsun galiba?” derken sırtıma başladım.

Efra sırtıtmama karşılık verirken bal rengi gözleri kısıldı. “Yaşam koçu olmakla dans hocası olmak arasında kalmış durumdayım.”

Bir kahkaha attım. “Benim yaşam koçum ol.”

“Daima bebeğim, dans hocan olmamı isteme, yeter,” dedi ve suratını hafifçe buruşturdu. “Gerçekten kıvrılmaya çalışan bir ağaç dalı gibisin, sonunda kabul ediyorum.”

Koluna bir tane geçirdim. “Seni işgüzar, zorla derse götürürken bunu kabul etmiyordun.”

Yüzünde şeytani bir parıltı belirdi. “Ee, en yakın arkadaşını yanında sürüklemek bunu gerektirir.”

Gözlerimi devirip güldüm. “Seninle konuşmak istediğim bir şey var,” dedim bir an sonra biraz ciddileşerek.

Efra gelecek konuyu anlamış olacak ki birden kasıldı. “Alar ve Deren'i diyorsan...” dedi sakın bir tavırla. “Hayır, kıskanmıyorum.”

Başımı çevirip ona baktım ve yüzünü inceledim. Gerçekten de yüzü oldukça ifadesizdi. “O zaman sen...”

“Şşt,” dedi işaret parmağını dudağıma bastırarak. “Bu konuda konuşmak yok, ritüelimi bozacaksın.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Ne?”

“Yirmi bir gün ritüeli yapıyorum,” dediğinde yine hiçbir şey anlamamıştım.

“Ne ritüeli?” Dudaklarım seğirmeye başladı. “Ben seni evde ders çalışıyor sanırken sen ayin mi yapıyordun?”

Efra nefesini verirken beni çekiştirdi. “Ay, ayin değil be! Ritüel bu, sen anlamazsın. Aşk, kariyer, para... Hepsini halledeceğim. Doğru yolu buldum.”

Bu sefer kısa bir kahkaha attım. “Pekâlâ,” dedim dudaklarıma fermuar çekme işareti yaparak.

Efra da güldü ve birlikte dans dersinin olduğu binaya girdik. O derse gitmek için elini salladığı sırada koridordaki bekleme koltuğunda oturup ayakkabısının bağcığını bağlayan Ulaş’ı gördüm.

“Ben gidiyorum,” dedim Efra’ya kısık sesle. Bora’nın anlattıklarından sonra Ulaş’la karşılaşmak, yapmak istediğim son şey bile değildi.

Bora’ya inanıyordum; ona olan güvenim zor oluşmuştu ama bu artık sarsılmaz bir gerçektir.

Efra sınıfına girdiğinde arkamı dönüp binadan çıkacağım sırada Ulaş bana seslendi. “Maya?”

Gözlerimi kapatıp içimden sessiz bir küfür mırıldandım ve olduğum yerde kaldım. Ulaş’ın yaklaştığını hissedebiliyordum. Bu yüzden ağır bir şekilde arkamı dönüp ifadesiz bir yüzle ona baktım. “Ulaş?” dedim soru işareti dolu gözlerle.

Gözleriyle beni inceledi, yüzümde bir ifade yakalamaya çalıştı ama ona bu fırsatı vermedim. Tamamen sakin ve kontrollüydüm.

“Son buluşmamızdan sonra seni bir daha göremedim. Nasılsın?”

Dudaklarımı ağır ağır araladım, kelimeler çıkmak istemiyor gibiydi. “İyiym, sen?”

“Ben de iyiym,” dedi sırt çantasını omzuna asarak. “Video klibinizi gördüm. Oldukça başarılı.”

“Teşekkür ederim.” Söyleyecek başka bir şeyi var mı diye bekledim ama bir süre konuşmadı. “Öyleyse ben gide...”

Tam arkamı dönecekken elinin ağırlığını kolumda hissedince duraksadım ve eline kısa bir bakış attım. Yüzüne baktığımda gözlerimdeki soru işaretleri daha da artmıştı.

“O gün senin için endişelendim, eğer sana benim yüzümünden zarar verdiyse...”

Yüzümdeki ifade gittikçe sertleşiyordu. “Bora, bana zarar vermez.”

O sırada varlığını onu görmeden önce hissettim, resmen sırtımı tırmalamaya başlamıştı. Ulaş'la aramızda huzursuz bir sessizlik kol gezmeye başlarken gözleri omzumun üzerinden arkaya kaydı, bu da hislerimi doğruluyordu. İkimiz de o şekilde dururken bana daha da yaklaştı ve kokusu burnuma ulaştı.

Gövdesi sırtıma değene kadar nefesimi tuttum.

Bora'nın kolu hafifçe belime dolandı ve beni geriye çekti. Ulaş'ın kolumdaki eli yere düştü, keskinleşen bakışları Bora'nın gözlerinde sabit kaldı. Bora'nın yüzünü göremiyordum ama kıyameti andırdığında emindim.

"Eğer," dedi kısık ama insanı titretebilecek kadar tedirgin edici bir sesle, "Ona bir daha dokunacak olursan, dokunabileceğin bir elin kalmayacak." Sonra ona doğru bir adım daha attı ve başımı kaldırıp ona baktığımda bu sefer yan profilini görebildim. "Hatta dans edebileceğin uzuvların bile kalmaz, bu sefer hastaneden çıkamayacak hâle gelirsin."

Ulaş'ın çenesi kasıldı, bal rengi gözleri karardı.

Bora iyice yaklaşıp Ulaş'ın kulağına eğildi. "Seni mahvederim, beni anlıyor musun?"

Ulaş cevap vermedi, gözleri gittikçe kısılıp çenesi kasılırken öylece bekledi. İkisinin de gözlerinde geçen akşamın yansımasını gördüm; katotik bir bakışmaydı.

Bora beni iyice belimden kavrarken binanın çıkışına yönlendirdi ve ben de zorluk çıkarmadan yürümeye başladım. Ulaş'ın bakışlarının ağırlığı biz çıkana kadar üzerimizdeydi.

Dışarının havasını aldığımda usulca nefesimi içime çektim ve Bora'nın kolunun altından çıktım. "Bizi bu şekilde görenler olabilir."

Bora bu durumdan hoşnut olmadığını belirtircesine gözlerini üzerime dikti. "Sikerim gizlenmeyi, her şeyi açıklarız."

"Bora," dedim sakın bir tavırla. "Sinirli olduğumu biliyorum ama şimdilik Giray'ın söylediğini yapalım. Özellikle konser öncesi sorun çıkarmayalım."

Bora bir dans binasının kapısına bir bana baktı. "Ondan uzak dur, Bukalemun," dedi beni uyararak. "Bu sefer beni dinle ve *o piçten uzak dur.*"

Ellerimi teslim oluyor gibi havaya kaldırdım. "Tamam," dedim nefesimi vererek. "Tamam. Bir anda durdurdu, tam yanından ayrılıyordum."

Bora sakinleşmek ister gibi yüzünü sıvazladı ve ileriye park edilmiş arabayı göstererek yürümemi bekledi. "Provaya gidelim," dedi sinirden boğulmuş bir sesle.

Onu onayladım ve arabaya yürüdüm. Ulaş konusunda haklı olduğu için sinirini normal karşılıyordum; Defne'yi kendisi darp etmesine rağmen suçu Bora'ya yıkmıştı ve onu, alkol tedavisi olmak zorunda bırakmıştı.

Arabada ön koltuğa oturduğunda ben de arkaya geçtim, Alar yanımdaydı. Bora'dan buram buram yayılan gerginliğin nedenini tahmin etmiş olacaklar ki ses çıkarmadılar.

Garaja girene kadar da huzursuz sessizlik sürdü.

Artık burada çalışmak beni rahatsız etmiyordu, hayatımın o dönemi alevlerle yanmış gibiydi ve küllerimden yepyeni bir döneme doğmuştum. Bora'nın kendisi kalbimi okşarken gitarı aynı şeyi kulaklarıma yapıyordu. Gergin bakışları şarkılarda kayboldu, gözleri benim üzerimde derinleşti. Kendi şarkımızı çalıştık, sonra başka şarkılara *cover* yaptık. Bazı şarkılarda Uygur bana vokal yapıyordu, repertuvarımız gittikçe genişliyordu.

Sırf eğlenmek için Uygur bir şarkıyı solo olarak söyledi, bu sefer ben ona vokal yaptım. One Ok Rock-*Renegades* şarkısıydı.

**"Got a fire in my soul / Ruhumda bir ateş var
I've lost my faith in this broken system / Bu bozuk sisteme olan
inancımı kaybettim
Got love for my home / Evimi seviyorum
But if we cry is there anyone listening? / Ama ağlarsak dinleyen var
mı?"**

Şarkı yüksek perdeden söyleniyordu ve Uygur'ın sesi buna çok uygundu. *Rock* ateşini içimizde hissederken herkesin başı müziğin ritmiyle hareket ediyordu. Çalışmalarımızı sonradan izlemek için video çekiyorduk, kamera ışıldayan gözlerimizi ve gülümseyen dudaklarımızı kayda alıyordu.

**"They've been holding us down / Bizi tutuyorlardı
They've been telling us to change our voices / Bize sesimizi değiştirmemizi söylüyorlardı
But we're not part of that crowd / Ama biz o kalabalığın bir parçası
değiliz
We made our bed and we'll make our own choices / Yatağımızı
yaptık ve kendi seçimlerimizi yapacağız."**

Herkes *rock*ın o asi ruhunu vücuduna kabul ederken şarkı garajda yankılanıyordu.

**"We're maybe underestimated / Belki hafife alınıyoruz
But I know one day we will make it / Ama bir gün başaracağımızı
biliyorum**

**Time to say it out loud / Yüksek sesle söyleme zamanı
We are young and we're proud / Biz genciz ve gurur duyuyoruz."**

Şarkı bittikten sonra hepimizin yüzleri kızarmıştı ve nefes nefese kalmıştık. Uygur parlayan mavi gözleriyle su şişesini kafasına dikti ve elini saçından geçirdi. Bora onun omzuna vurarak güzel iş başardığını belli etti.

Sonra başka bir şarkıya geçme zamanı gelmişti.

"Seninle söyleyeceğim," dedi Bora repertuvara eklediğimiz bir şarkıyı göstererek.

Rewrite The Stars şarkısının James Arthur ve Anne Marie akustik *cover*ını biz tekrarlayacaktık.

**"You know I want you / Biliyorsun seni istiyorum
It's not a secret I try to hide / Saklamaya çalıştığım bir sır değil bu
You know you want me / Biliyorsun beni istiyorsun
So don't keep saying our hands are tied / O yüzden elimiz kolumuz
bağlı deyip durma"**

Bora'nın sesi James'in kısımları için pes kaçıyordu ama verdiği hissiyat, sözleri daha da derinleştiriyordu. Akustik olduğu için sadece onun gitarı müziği oluşturuyordu.

Nakaratta ben de ona eşlik ettim ve birlikte şarkıyı söylemeye başladık. Anne Marie kısımlarını bu sefer solo olarak ben seslendirdim. Gözlerimiz bir an olsun birbirinden kopmuyordu; garaj bizim sesimizle canlanıyor, sanki daha önce yanan duvarlar şimdi nefes alıyordu.

Son nakarata geldiğimizde yine beraber söyledik.

**"And how do we rewrite the stars? / Nasıl tekrar yazarız yıldızları?
Say you were made to be mine / Benim için yaratıldığını söyle bana
And nothing can keep us apart / Hiçbir şeyin bizi ayıramayacağını
'Cause you are the one I was meant to find / Bulmaya çalıştığım
kişisin sen**

**It's up to you, and it's up to me / Bu sana ve bana bağlı
No one could say what we get to be / Ne olacağımızı kimse söyleyemez**

And why don't we rewrite the stars? / O hâlde neden yıldızları yeniden yazamıyoruz?

Changing the world to be ours / Dünyayı bizim olması için değiştiriyoruz.

Yapbozumun uygun parçası gerçekten Bora olabilirdi, buna gün geçtikçe emin oluyordum. Sanki tüm dünyadan gizlenmememiz gerektiğini çünkü daima beraber olacağımızı söylüyordu ve ben de ona inanmak istiyordum.

Bağlanmak? Gerçekten ona her zaman bağlı kalabilecek miydim? *Ya babam gibi olursam,* diye düşündüm. Ya annemi kaybettikten rahatlayıp her şeyden kaçtığı gibi bir gün kaçarsam?

Babam video kliplerimizi görmüş müydü? Bu da zihnimi kurcalıyordu. Ablam da ben de onunla hiç iletişim kuramıyorduk ama tebrik etmesi için bana ulaşmasını beklemiştim. Yine de görmemiş olabilirdi. Kim bilir, neredeydi?

Ben düşüncelere dalmışken Alar baterinin oradan bir ıslık çaldı. “Bu çok romantikti be!”

Bora’nın koyu renk gözleri hâlâ bendeyken su şişesini Alar’a fırlattı ve bakmadan Alar’ın kafasını tutturdu. “E yuh,” dedi Alar. “Doğaüstü yaratık mısın, o nasıl atış?”

“Gevezeliği bırak da gidip yemek sipariş edelim,” dedi Uygur gitarını bırakırken.

“Pizza söyleyin,” dedi Bora. “Biz de birazdan geliriz.”

Biz? Belli ki ben ve o bir süre daha burada kalıyorduk... Harika... Garaj yine alev alabilirdi.

İkizler çıktığında olduğum yerde kaldım, Bora da bir süre öyle kaldı ve sessizlik, bir esinti gibi aramızda dolaştı.

“Güzel çaldın,” dedim gitarını göstererek. Saçma bir laftı, her zaman güzel çalıyordu ama sessizliği dağıtmak ve onu takdir ettiğimi de göstermek istemişim.

O saçma bulmuş gibi görünmüyordu, hoşnut bir edayla dudaklarını kıvırdı ve ayağa kalktı. Gitarı da elindeyken bana doğru yaklaştığında kokusuyla sarmalanmaya çoktan başlamıştım. Akustik gitarı kucağıma bıraktığında kaşlarımı çattım.

“Ben çalamam ki.”

“Deneyebilirsin,” dedi ve o da elektrogitarını alıp bana birkaç nota gösterdi, sanki anlıyormuş gibi bir iki saniye izledim.

“Bu çok zor ama bak, bildiğim bir şey var,” dedim ve ellerimi tellerin üzerinde gezdirirken doğru notaları bulmaya çalışarak sözleri söyledim:

“Bir gün belki hayattan!” Teller tıngırdadı. **“Yey yey yey ya!”**

Kesinlikle devam etmesem daha iyi olacaktı. Bu performans herkesin kulağı için faciaydı.

Bora’dan keskin ve boğuk bir kahkaha yükseldi. Ters ters ona bakıp gözlerimle ateş ettim. “Ben ne anlarım gitar çalmaktan!” Beyaz dişleri garajda parlarken yanıma yaklaştı ve arkama geçti. Ne yaptığını anlamaya çalıştığım sırada bir tabureyi kendine çekerek ona oturdu. Bacakları benim bacaklarımı iki yandan sıkıştırırken kolları da gövdemden yanlarından uzanıp parmaklarımı gitara yerleştirdi.

Tıpkı grafiti yaptığımız gün gibi beni yönlendirerek bir müzik oluşturmaya başladı. Sırtımı ona iyice yaslayıp gökyüzüne tırmandım ve bir süre dünyayı terk ettik. Kokusu tenimin üzerinde, müziğimizle dans etti, yanağı benim yanağımda soluklandı. Zarif, uzun parmakları benim parmaklarımı okşadı, gitarın sesi kulaklarımda usulca dolaştı.

“Maya,” dedi kulağıma fısıldayarak, “Daima benimle kal.”

Kalbim göğüs kafesimi zorlamaya başladı, çıkmak için çabalıyordu. Nefesim boğazımda yutkunmamı güçleştirirken başımı iyice omzuna yasladım ve kendimi ona bıraktım. Bora’nın dudakları yanağıma dokundu ve oraya içimi titretecek bir öpücük bıraktı.

Daima onunla kalabilir miyim?

Evet, dedi zihnimden bir ses. Bağlılığı hep özgürlüğü yok etmek olarak görürdüm ama şu an hiç olmadığım kadar *özgür* hissediyordum. Yalnız başıma dünyaya kapalı kalmaktansa o yanımda olup bana her dokunduğunda evrende süzülecektim, bundan daha büyük özgürlük olabilir miydi?

Yüzümü tutup kendine doğru döndürdü ve gözleri yüzümde dolaşırken nefesi dudaklarıma ulaştı. Beni yavaşça öptüğünde ona karşılık verdim; sanki daha önce hiç öpüşmemişiz gibi her seferinde içimi bir heyecan kaplıyordu. Öpüşmemiz gittikçe tutkuyla örüldü ve artık tamamen kucağındaydım. Kollarımı boynuna dolayıp ona iyice sokuldum.

“Bora,” diye fısıldadım dudaklarımı biraz geriye çekerek ve alınlarımız birbirine yaslandı, siyahın gizemiyle dolu gözleri benim gözlerimdeydi. Tekrar fısıldadığımda soluğum dudaklarına çarptı ve ona duymak istediği cümleyi söyledim: “Daima seninle kalırım.”

RİTÜEL



Efra Demir

Gözlerimi kapatıp yatağıma uzanmıştım. Tüm vücudum gevşerken *Youtube*'dan açtığım dalga seslerini dinliyordum. Kendimi bir sahilde hayal edip kendime görünmez bir duvar ördüm ve tüm negatif şeylerin o duvarın arkasında kalmasını sağladım.

Yanımda görmek istediğim kişiyi hayal edeceğim sırada...

Birden araya giren reklam sinirle oflayıp gözlerimi tekrar açmama neden oldu. "Hay reklamınızı!" dedim söylenerek ve *reklamı atla* kısmına tıkladım.

Nefesimi derin bir şekilde vererek tekrar başımı yastığa yasladığımda gözlerim tavana sabitlenmişti. Odam loş bir ışıkla aydınlanırken bir süre tekrar moda girmeyi bekledim ve videoyu başlatıp gözlerimi kapattım.

Yine sahil kısmını imgeledim ve okyanus sesi kulağımda yankılanırken yanımda olmasını istediğim kişiyi düşündüm. Uzun boylu, siyah saçlı ve mavi gözlü biriydi. Kirli sakallı ve keskin çeneli oluşunu da eklersek karşımda Uygur Ateş duruyordu.

Ateşli mavi gözleriyle bana bakarken bu, tamamen benim hayalim olduğu için rahat davrandım. Ona doğru birkaç adım atıp iyice yaklaştım ve parmak ucumda yükselip kulağına ulaştım. Ritüelde, *ne yapmışsını istiyorsanız ona kesin ve net bir cümle söyleyin*, diyordu.

Bu yüzden net oldum.

"Beni tekrar öpeceksin. Beni tekrar öpeceksin. Beni tekrar öpeceksin."

Uygur'un dudakları kıvrıldı ve söylediğim şeyi yapacağını belirten bir ifadeyle gözlerime baktı. Tam o sırada telefonum titreyince yerimde sıçradım ve maalesef yine sahili terk edip gerçek dünyaya dönmek zorunda kaldım.

Yirmi bir gün boyunca aynı ritüeli tekrarlayacaktım ve bugün on beşinci gündeydim.

Telefonumun ekranına baktığımda Maya'dan bir mesaj geldiğini gördüm.

Maya:

Bugün konser öncesi evde eğleneceğiz. Bekleniyorsun!

Ekrana birkaç dakika baktım ve bunun ne anlama geldiğini kavradım. Uygur da orada olacaktı...

Heyecanlanarak doğruldum ve bir iki saniye düşündüm. Bir süredir ondan kaçırıyordum çünkü ritüelimün gerçekleşmemesinden korkuyordum. Ya beni görmezden gelirse? Ya o gün olanlardan pişmansa?

Seni öpenin o olmasını istediğini biliyorum, demişti bana ve bu konuda herkesin böyle düşündüğünü biliyordum. Haklılardı. Bunca zaman Alar'a olan hayranlığımdan söz eden bendim ve işlerin buraya varacağını asla tahmin edemezdim. Maya, Deren ve Alar'ı kıskanıp kıskanmadığımı merak ediyordu ve bunu ben de düşünmüştüm.

Videolarını ilk gördüğümde şoka girmiştim ve içimde bir sıkıntı, bir kıskançlık filizi bekledim ama hiçbir şey olmadı. *@Alarınateşligamzeleri* kesinlikle çok kıskanmıştı ama ben hayranı olarak bile kıskanmamış hatta onlar için sevinmişim.

O zaman bir şeyi anladım.

Ben Alar'a hayrandım, âşık değil...

Onun neşesi ekrandan bile insana ulaşabilen cinstendi ve grubu izlerken ona hayran olmak kolaydı.

Uygur Ateş ise tanıdıkça çözülen buzlara sahip biriydi ve aslında insanı için için kavuran bir enerjisi vardı. Dudaklarının dudaklarımda yarattığı hissiyatı hâlâ unutamıyordum. Ondan ne zaman etkilenmeye başladığımı bilmiyorum; belki en baştan beriymiş ama bu beni korkutduğu için kendime bile itiraf edememişim. Bora ve Uygur beni her zaman korkutmuştu; ne yazık ki yakın arkadaşım ve ben onlara tutulmuştuk.

"Şşt, kızım, sakın ol," diyerek uyardım kendimi. "Tutulmadın. Sa-dece son öpücükten sonra etkilendin."

Aynen, aynen, dedi iç sesim. Dil çıkarıp elini sallayarak beni geçiştiriyordu.

Kendimle kavga ederek kalktım ve üzerimi değiştirdim. Uygur, seksi olmazsam Alar'ı etkileyemeyeceğimi syliyordu ve kendisi de öyle kizlardan mı hoşlanıyordu, hiçbir fikrim yoktu ama ben kesinlikle *kendim* olmak istiyordum.

Üzerime bebe mavisi bir kazak giydim, karamel rengi saçlarını açık bıraktım ve dudaklarıma *nude* tonlarında bir ruj sürdüm. Makyaja çok gerek kalmıyordu, yanaklarım genelde al aldı. Altıma da koyu mavi bir kot giydikten sonra montumu da üzerime geçirip çantamı taktım ve evden ıktım.

Ailem henüz işten gelmemişti, onlara Maya'ya gideceğime dair bir mesaj attım ve taksiden indim. Ateşlilerin bahçesinde bir süre durup soluklandım, heyecanım giderek artıyordu.

Nefes egzersizleriyle kendimi rahatlattıktan sonra gidip kapıyı çaldım ve beklemeye başladım. Bir süre sonra kapı açıldı, karşımda lise çağlarında gibi görünen bir kız belirdi.

Ben afallayarak ona bakarken Maya yanında belirdi ve beni görünce kolumdan tutup içeri çekti. "Hoş geldin," dedi ve kapıyı açan kızla beni tanıştırdı. "Efra, bu Eliz, Ateşlilerin kuzeni. Eliz, bu yakın arkadaşım Efra."

Ah. Maya'nın bahsettiği bir diğer ateş ikizlerini hatırlamıştım. Zaten bir dakika sonra ona sima olarak benzese de tarz olarak zıt biri karşımda belirdi. Eliz kot pantolon, sade bir beyaz bluz giymişi ve saçları düzdü. Diğer kız ise pilili bir etek, askılı bluz üzerine uzun beyaz gömlek giymişti. Saçları ise maşalıydı.

"Selam!" dedi kuş gibi bir sesle.

"Ece," diyerek onu da tanıttı Maya.

İkisine de gülümsedim ve parmaklarımı sallayarak, "Selam," dedim.

Sonra diğer ikizler belirdi ve işte o an, kalbim deli gibi atmaya başladı. "Tatlı şey!" diyerek bana atıldı Alar ve kollarıyla sardı. "Ne zamandır buraya gelmiyordun, zletiyorsun bak."

O bana sarılırken kaskatı kesilmek istemezdim ama Uygur bizi izlerken elimde değildi.

Seni openin o olmasını istediğini biliyorum.

Aklımda o cümlesi çınlarken zar zor gülümseyerek Alar'ın sarılışına karşılık verdim. "Seni de görmek güzel," dediğimde Alar benden ayrıldı ama kolunu da omzuma atmıştı.

Uygar öylece durup bize bakarken Alar ona seslendi: “Tatlı şeyc hoş geldin desene *twin*, yabani misin nesin?”

Uygar ona ters bir bakış attı, gözlerinin kısacık bir an için Alar’ın omuzlarına dolanan koluna takıldığını gördüm. O kadar kısa bir andı ki ona dikkat kesilmemiş biri bunu fark edemezdi.

Benim bakışlarım ise pürdikkat üzerindeydi.

Bir süre bozuk plak gibi takılı kaldık, birbirimize baktık. Sonra, “Hoş geldin,” dedi ve kafasını eğerek beni selamladı.

Ben de dudaklarımı zar zor kenarlardan çekştirerek gülümsedim ve “Hoş buldum,” dedim.

Aramızdaki iletişim orada kesildi. Uygar arkasını dönüp giderek bir koltuğa oturdu ve ortamda bir curcuna oluştu. Deren oturduğu koltuktan bana bir baş selamı gönderdi, ben de ona elimi sallayarak karşılık verdim. Bora mutfaktan çıkarken iki bira şişesiyle koltuklara yerleşip biralardan birini Uygar’a uzattı, o da bana bir baş selamı vermişti. Elimi bu sefer de ona salladım ve selamlaşma faslı bitti.

“Haydi, mızıkçılık yapmayın,” dedi Eliz ve curcunanın kaynağını buldum. Alar’ı fırçalıyordu. “Korkak tavuk, hep senin yüzünden oynayamıyoruz.”

“Saçmalamasana kızım, korktuğumdan değil. Tehlikeli bir kere! Hiç mi film izlemedin?”

“Ne oluyor?” diye sorduğumda diğer ikiz olan Ece gözlerini devirdi.

“Ruh hastası ikizim *Ouija* tahtası getirdi ve Alar ağabeyim altına etmek üzere.”

“*Ouija* mı?” diyerek şaşkınlıkla Maya’ya baktım, o da omzunu kaldırıp indirdi. Ruh çağırma tahtası mı? Aman Allah’ım... Bundan ben de korkardım.

“Abartma, onlar film,” dedi Eliz sert bir sesle. “Eğleneceğiz şurada biraz.”

O oturma odasının ortasına kutuyu koyup içini açarken herkes dikkat kesilmişti. Kutunun içinden tahtayı çıkardı ve halının üzerine koydu. Sonra tek tek herkese baktı.

“Haydi!” dediğinde kimse kıpırdamadı. Sonra Bora ve Uygar’ı kışkırtacak bir sertlikle yineledi: “Haydi!”

Bu sefer istemeye istemeye kalkan Uygur ve Bora'yla birlikte Deren ve Maya da hareketlenip yere oturdu. Ece de oturduktan sonra sadece Alar ve ben öylece dikiliyorduk.

Eliz'in şeytani gözleri bize döndüğünde yutkundum. Alar ruhtan değilse de onu kızdırdığı için altına etmek üzere olabilirdi. "Tamam be, tamam," dedi homurdanarak gidip yere otururken.

Pekâlâ, belli ki bu savaşta tek kalmıştım.

"Ben katılmasam olur mu?" diye sordum ve güldüm ama sesim resmen *ehe ehe* diye çıkmıştı.

Eliz bana bir bakış daha attığında yutkundum. Belli ki oyunbozanlık yapanlardan hoşlanmıyordu ve onun kesinlikle Uygur ve Bora'nın kuzeni olduğuna emin oldum. Bakışları en az onlar kadar keskindi.

Sanki bir iple beni oraya çekiyorlarmış gibi zorla ilerledim ve Maya'yla Deren'in arasına oturdum. Deren'in diğer yanında Alar oturuyordu, onun yanında Bora vardı. Uygur tam karşıma denk gelmişti, Bora ve Ece'nin arasındaydı. Ece'nin yanında da Eliz vardı.

Tahtanın etrafında daire oluşturmuş şekilde oturuyorken Eliz öne eğildi ve gitar penasına benzeyen tahta nesneyi *Ouija* tahtasının üzerine koydu. Ardından ayağa kalkıp ışıkları söndürdü ve tekrar yerine oturdu. İçerisi tamamen karanlığa büründüğü için nefesimi tuttum.

Eliz telefonunun ışığını açıp o ışık yüzüne vururken bize baktı. Ruh gelmeden bile ona bakarak korkmaya başlamıştım.

"Hazır mıyız?" dedi hepimizin gözlerine bakarak.

Bora ve Uygur ifadesiz gözlerle kızı izlerken Alar oldukça rahatsız görünüyordu. Deren ve Maya olayı çözmeye çalışıyor gibiydi, ben ise Alar'dan farksızdım.

"Ay, başla haydi," dedi Ece sabırsızlanarak.

Eliz telefonu tahtanın yanına koyup ışığı tavana çevirdi ve etrafın biraz da olsa aydınlanmasına sebep oldu. Yine de karanlıkta kalan köşeler vardı ve gözlerimle etrafı taramamak için kendimi zor tutuyordum.

Neyin içine düşmüştüm ben böyle?

Eliz penaya benzettiğim oku tahtanın üzerinde gezdirerek uğultulu bir ses çıkarmaya başladı. Gözleri kapalıydı ve Maya'nın yaptığını sandığı ayini bence şu an o yapıyordu.

"Herkes el ele tutuşsun," dedi Eliz.

Erkekler biraz homurdandı, kızlar anında el ele tutuşmuştu. "Böyle garip şeyler anca senden çıkardı zaten," dedi Bora.

Eliz ona tısladığında Bora, Alar ve Uygur'ın elini tuttu. Kardeşleri el ele tutuşurken görünce neredeyse gülecektim, dudaklarım seğirdi. O sırada kısık ışıktaki bana odaklanan gözleri görünce dudaklarımı birbirine bastırdım; Uygur'ın mavi gözleriydi bunlar.

Kalbim *Ouija* tahtasına yapışırken gözlerimi de o tahtaya yöneltmeye çalıştım. Eliz bir süre gözleri kapalı, uğultulu sesler çıkardı ve oku tahtanın üzerinde dolaştırdı. Sonra bize seslendi:

“Herkes bir parmağını okun üzerine yerleştirsin.”

Biraz tereddüt etsek de üçgen tahta parçasının üzerine parmaklarımızı yerleştirdik.

“Ey ruh...” dedi Eliz puslu bir sesle. “Burada mısınız?”

Herkes sessiz ve kısırtısız bir şekilde oku izledi. Eliz aynı dikkatle tahtaya bakarken derin bir nefes aldı ve daha net bir sesle konuştu:

“Ey ruh... Buradaysan bize bir işaret ver.”

Parmağımın dokunduğu oka bakarken nabzım yavaşlamıştı. Bunu gerçekten yapıyor muyduk?

Ok bir anda oynayınca ne olduğumu şaşırdım ve keskin bir nefes dudaklarımdan çıktı. Önce E sonra V sonra E sonra T harfine ilerledi ve ortamda bir küfür koptu.

“Sen mi yaptın lan?” dedi Bora yanındaki Uygur'a.

Uygur gözlerini kıstı. “Asıl sen mi yaptın, puşt?”

“Bana bakın, siz yaptıysanız söyleyin, sütümü helal etmem,” dedi Alar.

Uygur ve Bora suratlarını buruşturdular. “Ne sütü lan?” dedi Bora.

Alar sanki düşüncelerini toparlayamıyormuş gibi telaşla konuştu: “Beş yaşımıdayken annemin gönderdiği iki bardak sütü odanıza getirmiştim, o işte!”

Uygur ve Bora gözlerini devirdiler. O sırada Eliz, “Şşt,” diyerek onları uyardı. “Bağı bozuyorsunuz!”

Kardeşler konuşmayı kesip tekrar oyuna odaklandılar.

“Ey ruh...” dedi bir süre sonra Eliz. “Tek misin?”

Ok kısa bir süre sonra tekrar hareket etti.

H-A-Y-I-R

“Siktir, siktir, siktir! Tek değilmiş lan!” diyerek yakarır gibi konuştu Alar.

“Kes sesini,” dedi Bora dişlerinin arasından.

Uygar homurdandı. “Lan Bora, sen yapıyorsan ebeni sikerim.”

Bora, onu omzuyla ittirdiğinde Eliz, onlara sert bir bakış attı ve sabırla nefesini verdi. Oğlanlar tekrar sessizliğe büründüler.

“Ey ruh...” dedi Eliz. “İsmin ne?”

Ok bir süre sonra hareket ettiğinde harfleri izledim.

C-A-S-P-E-R.

Sonra birkaç harfe daha hızla ilerledi.

HA-HA-HA.

Alar’ın ağzı açık kalmıştı, Bora ve Uygar’ın kaşları çatıldı.

“Aa, Deren, sevimli hayaletim bu, bizimle eğleniyor.”

Deren’in yeşil gözleri Alar’a bakarken sertti, sonra tahtaya da aynı bakışı attı. Sanki hayalete kafa atacakmış gibiydi.

“Susun bir,” dedi Eliz ve bir soru daha sordu: “Ey ruh, gerçek adın ne?”

G-E-C-E.

“Gece falan diyor, ben gece yatamam artık. Bitti ağabey, bitti, hayatım bitti.” Alar sızlanırken Bora omzuyla onun omzuna vurdu.

“Gece,” dedi Eliz huşu içindeki sesiyle. “Şu an neredesin? Bize bir işaret ver.”

Tahta oynamadı.

Eliz gözleriyle bizi taradı ve bir daha sordu: “Gece, nerede olduğuna dair bize bir işaret ver.”

Sanki odada bir saat vardı ve *tik tak* sesleri kafamda yankılanıyordu. Saniyeler, dakikalar oldu ve gergin bir bekleyiş hepimizi sardı. Sadece nefes seslerimizi duyuyorduk, tahta kıpırdamıyordu.

O an bir şey oldu.

Dış kapının ardından *tak tak* diye bir ses duyulduğunda ortama bir kaos hâkim oldu; başrolünde Alar’la ben vardım.

İkimiz de ayağa kalktık ve aynı anda çığlık attık; odadaki tüm objelerin sallandığına yemin edebilirdim.

Deren ortamızda ayaklandığında Alar kocaman bedeniyle kızın üzerine atladı ve Deren resmen onu kucağına aldı. Bora ve Uygar, te-

dirgin bir şekilde kapıya bakarken Maya, kapıya doğru yürümeye başladı. “Ay açma, açma!” derken çığlık çığlığa yerimde zıplıyordum.

Alar, Deren’in kucağından inip üst katın merdivenlerine fırladığını da ben de onu takip ettim. O kendini banyoya kapatırken ben de karşı odaya girdim ve titreyen ellerimle ışığı açıp çift kişilik yatağın yanında yere sırtüstü uzandım.

Yaptığım şeyin saçmalığını sonradan kavrayabildim ama o an ne yaptığımı bilmiyordum, aklım bedenimi tamamen terk etmişti. Ellerimi gövdemde birleştirmiş, nefes nefese tavanı izlerken kalbim duracak sandım.

Bir süre sonra odada benim soluklarımın arasından adım sesleri duyulmaya başladı. Kalbim bu sefer durmuş olabilirdi, tabutta yatan bir ceset misali öyle kıpırtısız kaldım. *Gece beni bulmuş muydu?*

Bir beden tepemde dikildiğinde gölgesi üzerime düştü, ben de put gibi yatarak ona baktım.

Gördüğüm...

Nefesimi hızla dışarı verdim.

Uygar’la bir süre o şekilde göz göze kaldık; kesinlikle onunla bakışmayı planladığım sahne bu şekilde değildi.

Yer yarılsa da içine girsem diye beklerken öylece uzanmaya devam ettim. Uygar da başını hafifçe yana yatırıp beni izlemeyi sürdürdü. “Hayalet seni bu şekilde bulamaz, çok başarılı bir kaçış.”

Gözlerimi kırıştırdım, kirpiklerim birbirlerine çarptı.

Uygar’ın dudakları gülmese de gözleri alayla kısılmıştı. “Kalk,” dedi bana elini uzatarak. “Gelen kuzenimiz Burak’mış.”

Bir göz kırpması daha...

Durumu algıladığımda aralık dudaklarımı birbirine bastırdım ve biraz daha yerin dibine girmeye çalıştım ama maalesef bir yarık oluşup beni içine çekmedi. Buranın Uygar’ın odası olduğunu artık görebiliyordum; düzenli, temiz ve sadeydi.

Elimin titrememesi için dua ederek ona uzattığımda, parmaklarım parmaklarına temas etti ve bir çıtırtı oluştu. *İkimizi de resmen elektrik çarpmıştı.* “Ah,” dedim elimi geri çekerek.

Aramızdaki elektrik artık bizi çarpmaya başlamıştı.

Uygar bu sefer yere eğilip beni belimden kavradı ve havaya kaldırdı. Kalbim patlarken heyecanım etrafa saçıldı, beynim ise o esnada bayıldı. Bir kolu bacaklarımın altından geçmişti, diğeri belime sarılıydı. Den-

gemi sağlayabilmek için kollarımı boynuna doladım ve yüzüm onun yüzüne hizalandı.

“Ben...” Konuşamadım, muhtemelen devamını getirsem kekelerdim.

“Tahtayı hareket ettiren Eliz, Deren ve Maya üçlüsüymüş,” dedi ve ekledi: “Korkma artık.”

Şu an onun kollarındayken korkmam zaten mümkün değildi; Gece karşıma çıksa aval aval bakardım. Muhtemelen tam da tarif ettiğim gibi bakmış olacağım ki mavi gözleri gözlerime sabitlenirken tek kaşı havaya kalktı. Kollarım boynuna sarılmış hâldeydi ve onu kendime çeksem dudaklarımızın birleşmesi kaçınılmazdı. Bir milim yaklaşısam kirli sakalını yanağımda hissedebilirdim.

Onu daha önce nasıl fark edemediğimi bilmiyorum, eşsiz bir çekiciliğe sahipti.

“Ah,” dedim sakince nefesimi vererek. *Nefesim yüzüne çarpmıştı.* “Ben... Korkmuyorum, tamam. Beni... Imm... Bırakabilirsin.”

Uygur sanki bunu yapmayı planlamıyormuş gibi bir süre daha bana baktı. Dudaklarımız o kadar yakındı ki ritüelimizin gerçekleşmesi belki de bu anda olacaktı.

Aramızdaki çekim bir kalp gibi atmaya başladı. Tam yüzümüz bir milim oynamıştı ki...

“Allah da hepinizi bildiği gibi yapsın!” diyen Alar’ın bağırması odaya kadar ulaştı.

Uygur aşağıda bir karmaşanın hâkim olduğunu duyunca başını kapıya yöneltti ve gözlerini benden çekti. Kucağından inmem için beni bıraktığında zar zor dengede durdum ve göbeğime kadar sıyrılan kazağımı düzelttim.

Kahretsin, ritüelim olmamıştı!

Ben hüsrarla omuzlarımı düşürürken, *altı gün daha yapmalısın,* dedi iç sesim.

“Haydi, gel,” dedi Uygur ve önden ilerlerken gelip gelmediğimi kontrol etmek için bana baktı. Kapıdan çıktıktan sonra geçmem için yol verdi ve hızla çarpan kalbimle önden yürüdüm. Acaba onu duvara yapıştırıp ben mi öpseydim?

Aklımdan bu tür planlar geçerken hiçbir eylemde bulunmadım, sakince merdivenlerden indik ve diğerlerine katıldık. Deren ve Maya, surat asan Bora ve Alar’a sırtlıyorlardı.

“Kız resmen Naim Süleymanoğlu gibi kaldırdı seni lan,” dedi Uygur, Alar’a bakıp sırıtırken.

“Ben ne bileyim bu yavşağın geleceğini,” dedi Alar kuzenleri Burak’ı göstererek.

Burak saçlarını arkadan toplamıştı ve üzerine kapüşonlu bir *sweatshirt* ile kot pantolon giymişti. Sırıtırken elindeki birayı havaya kaldırdı. “Böyle bir eğlenceye katkım olmasına çok sevindim,” dedi.

“Çok kötüsünüz,” diyerek gözlerini kıstım Maya ve Deren’e bakarken.

Maya sırıtmaya devam ederek yanıma geldi ve kolunu omzuma attı. “Özür dilerim, amacımız oğlanları korkutmaktı ama sen de arada kaynadın.”

“Sağ ol ya,” dedim onu omzumla ittirerek.

Oğlanlar ve ben somurtmaya devam ederken kızlar kahkahalarla güldüler. “Birilerinin konserden önce eğlenmesine sevindim,” dedi Burak kızlara bakarak. “Yarın büyük gün.”

O an Ateş grubu üyeleri duraksadılar ve birbirlerine baktılar. Maya, Bora, Alar ve Uygur yarın sahneye çıkacaklardı ve binlerce kişi onları izleyecekti. *Vay canına!* Düşüncesi bile hâlâ inanılmaz geliyordu.

Sonra kapı tekrar çaldığında Alar yine yerinde hopladı ve koltukta geriye kaykıldı. Elini kalbine koymuştu. Herkes duraksayıp kapıya baktığında Maya ağır hareketlerle ilerleyip kulpu tuttu ve içeridekilere bir bakış attıktan sonra kapıyı açtı.

“Evet, gençler,” dedi içeri giren Giray. “Yarın için hazır mıyız?”

O sırada kalp krizi geçiriyor gibi görünen Alar’a gözler çevrildi ve bu sefer benim de aralarına katıldığım bir kahkaha tufanı koptu.



KONSER



Maya Erez

Dışarıdaki kalabalığın coşku seli kulise kadar uzanıyordu.

Aynada kendimi kontrol ettim; saçlarım gür ve kalın dalgalar hâlinde sırtıma dökülüyordu. Koyu göz makyajım, mavi gözlerimi vurguluyordu. Dudaklarımda parlak bir *gloss* vardı, şarkıları seslendirirken mikrofona ruj bulaştırmayacağım için seviniyordum. Üzerimde ise omuzları vatkalı, siyah, diz üstü bir elbise vardı. Siyah, ince çorabım ve topuklu çizmelerimle görünümümünden memnun kalmıştım.

Heyecandan titreyen ellerimle saçımı düzeltirken Bora'yı yanımda hissettim ve bakışlarımı onun yüzüne çevirdim.

Siyah saçları yukarı doğru şekillendirilmişti, yüzü pürüzsüzdü. Koyu renk gözleriyle uzun kirpikleri içimde daima bir şeyleri harekete geçirecek kadar güzeldi. Üzerine beyaz bir tişört ve siyah pantolon giymişti. Sonbahar havası esintiliydi ama sahnede ışıkların altında performans sergilerken sıcaklayacağımız kesindi.

Dolgun dudaklarını kıvırdı ve bir parmağıyla dudağımın üzerine dokundu. Benlerimi kapatan fondöteni sildiğini fark ettiğimde itiraz edecek oldum ama uyarı dolu gözlerle beni durdurdu. "Çok güzel olduklarını daha ne kadar söylemem gerekiyor?"

"Bilmiyorum," dedim dudağımı bükerek. "Belki de sonsuza kadar."

Dudaklarını daha çok kıvırdı ve ellerini belime koyup beni iyice kendine çekti. Dudaklarımdan öptüğünde onda kaybolmak ve heyecanımı tamamen unutmak üzereydim. "Merak etme, her şey yolunda gidecek."

"Hazır mıyız?" diye sordu çalışanlardan biri kafasını kulis kapısından uzatarak.

Alar ve Uygar çoktan sahnenin arkasında yerlerini almışlardı ve bizim de yanlarına gitmemizi bekliyorlardı. Bora onu onayladığında adam kayboldu. Gözlerimi kapatıp birkaç derin nefes daha çektim.

“Tamam,” dedim sakın kalmaya çalışarak. “Bunu yapabilirim.”

Bora beni elimden tutarak kulisten çıkardı ve sahnenin arkasına doğru yürümeye başladık. Çalışanların bizi el ele görmesine aldırımıyordu, şu an ben de bir şeyleri gizlemeye çalışmakla uğraşacak kafada değildim; tamamen dışarıdaki binlerce insana odaklanmıştım.

İkizlerin yanına geldiğimizde göz göze geldik. Alar yüzünde heyecanlı bir ifadeyle sırıyordu. “Ya, sen bizi ilk gördüğünde tanımadın ama gördün mü, konserlerimize tüm şehir geliyor.”

Heyecanıma rağmen gülmeden edemedim. Alar ilk karşılaşmamızda onları tanımadığım için epey alınmıştı.

“Özür dilerim,” dedim ve sahne arkasındaki perdeyi hafifçe aralayıp küçücük bir alandan dışarıdaki insanlara baktım. “Sen... Çok haklıymışsın.”

Dışarıda o kadar çok insan vardı ki konser alanı hıncahınç doluydu. Hepsinin ellerinde ışıklar vardı ve çığlıklar şimdiden bizi kuşatmış durumdaydı.

“Sahneye çıkmanıza son on saniye,” dedi Burak yanımıza gelip bizi bilgilendirerek. Grubun ses teknisyeni olarak konser öncesinden beri yanımızdaydı.

Dokuz, sekiz, yedi, altı...

Saniyeleri sayarken Bora'nın elimi tuttuğunu ve havaya kaldırdığını hissettim. Dudaklarını tam yangında yanan tenime değdirdiğinde vücudum karıncalandı, ruhum daha büyük bir heyecan dalgasıyla sarsıldı.

Beş, dört, üç, iki...

Ve bir.

Önce ikizler sahneye çıktılar, bir alkış tufanı koptu. Sonra Bora benim çıkmamı bekledi ve ben derin bir nefes alıp önden sahneye geçtiğimde o da peşimden geldi.

Gözlerimi insanların üzerinde dolaştırdım, coşku ikiye katlanmıştı. Heyecanlı soluklarım onların kulaklarındaki sesini bastırıyordu, panikata geçirmemek için sakın kalmaya çabaladım.

Gülümseyerek insanlara bakmaya çalıştığım esnada birkaç uğultu yükseldi. Beni kabullenmeyen insanlardan geldiğini anladığım yuhalama sesleri onlara karıştı.

Kahretsin! Kahretsin! Bunun olabileceği söylenmişti ama yine de yaşamak çok fena bir şeydi. Alnımdan bir ter damlası süzülürken biraz

önce Bora'nın öptüğü elimi sehпасına takılı olan mikrofonuma dola dım; o öpücük bana güç verdi.

Bora mikrofonuna konuşarak anında durumu ele aldı. "Selam, millet!" dediğinde kızların çığlıkları konser alanını resmen patlattı. "Bugün burada, yeni solistimiz Maya Erez'le beraber daha harlı bir Ateş olarak karşınızdayız!"

Bir alkış daha... Yuhalama sesleri bu alkışlarla bastırılıyordu ve ben titrememek için zor duruyordum.

"Fakat dikkatli olun," dedi Bora kalın ve tok sesiyle. Dudaklarında şeytani bir gülümseme belirlediğinde bayılan kızlar olduğuna emindim. "Buralar fazla sıcak."

Ve insanlar zıplayarak, "Ateş! Ateş! Ateş!" diye bağırmaya başladılar.

Alar bagetlerini havada döndürdü ve iki kez birbirlerine vurdu. Sonra bateride ritmi başlattığında Bora ve Uygur da şarkıya giriş yaptılar.

Ve ben de usulca nefesimi verip Sesini Duyur'u söylemeye başladım.

"Aynı gökyüzü altında seninle buluştuğum anda

Yandı aklım, bir parlak bakışında

Bedenimdeki kor ateş, senin gözlerinin ağında

Kalbim esir olmuş, sesinle bulaşmış bir aşka."

Gözlerimle insanları izlediğimde ışıkların sağa sola hareket etmeye başladığını fark ettim. Şarkının ritmine kapılıyorlardı.

"Yeniden başlamak için gücün var mı haykırmaya

Sesini duyur

Duyur, sakın korkma

Ateşlerde yan, kül ol, savrul yanı başıma."

Sonra herkes seslerini birleştirdi ve bana eşlik etmeye başladılar.

"Sesimi duy.

Beni duy, kal yanımda."

Mikrofonu sehпасından çıkarıp sahnede adımlar atmaya ve daha rahat olmaya başladım. Şarkı söylemek benim için nefes almak gibiydi. Bu işte iyiydim, bu yüzden insanların coşkusuna katıldım ve heyecanımı soyutladım.

**“Yer aldığın ışıklı sahne, kalbime yerleştiğinde
Nasıl oldu bilmem, aklım bana yabancı bir ülke
Şeytanlar bekler,**

Bekler

Ya bir gün giderse, der.”

Sahne ışıkları üzerimizde parlarken kardeşler enstrümanlarını çaldılar, ben de şarkımı söyledim. İnsanlar sağa sola hareket ederek benimle beraber sözleri söylüyorlardı. Bora'nın solo bir kısmı vardı, o gitarı çalarken topuklarım sahneyi arşınladı ve yanına doğru yürüdüm. Birbirimize baktık, o an sahnede olduğumuzu neredeyse unuttum. Her göz göze geldiğimizde en az sahnedeki kadar coşkulu hissediyordum.

Uygar da Bora'ya yaklaştı ve sırt sırta verip gitarlarını çaldılar. Alar bateride harikalar yaratıyordu. Bir sonraki nakarata daha yüksek perdeden girdiğimde gözlerim kapandı.

“İşte o zaman... O zaman gücüm var haykırmaya

Sesimi duy

Beni duy, sakın bırakma

Ateşlerde yan, kül ol, savrul yanı başıma.”

Gözlerimi açıp insanlara baktım ve onlar da haykırdılar:

“Sesini duyur!

Duyur, kal yanımda.”

Ellerimi havaya kaldırdığımda alkışlar, çığlıklar kıyamet gibi koptu. Yuhalama sesleri artık duyulmuyordu, herkes resmen mest olmuştu. Sonra grubun önceden çaldığı şarkıları seslendirdim, sahnede artık daha rahattım ve kardeşlerle uyum içindeydik.

Bora arada sırada mikrofonla insanlara sesleniyor ve onları daha da galeyana getiriyordu. *Cover* birkaç şarkıyı da seslendirdik. Son olarak Manga ve Göksel'in *Dursun Zaman* düetini Bora'yla beraber söylediğimizde, onu ilk defa konserde şarkı söylerken görmenin etkisiyle insanlar artık çıldırmak üzereydi.

“Her sabah doğan güneş bir sabah doğmaz oldu

Elleri ellerimden kayıp giden yıldız oldu

Gülünce ışık saçan o gözler yaşla doldu

Ağlama duymaz artık

Bir varmış, bir yok oldu.”

Bora bir yandan gitarını çalarken bir yandan söylemeye devam etti:

**“Giderken bıraktığı bütün renkler siyah oldu
Üzülme, anla artık belki de huzur buldu.”**

Benim kısmım geldiğinde nakarata giriş yaptım:

**“Dursun zaman, dursun diyorsun da
Oyun değil ki yaşamak.
Sen inanmasan da bir son var anla
Herkes inat.”**

Bora devam etti, ben de nakaratları söyledim. Şarkı bittiğinde ellerimizi havaya kaldırdık ve insanların melodik sesleri tekrar sahneye ulaştı. “Ateş! Ateş! Ateş!”

İkizler ve Bora mikrofonlarına ulaşip herkese veda ettiğinde, ben de birkaç kelime söyleme gereği duydum.

“Benimle birlikte sesinizi yükselttiğiniz için teşekkür ederim!”

“Maya! Maya! Maya!”

İsmimi bağırdıklarını ve alkışları duyduğumda yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi. Son kez bir araya gelip selam verdik, sonra perdeyi geçerek sahne arkasına girdik ve alkış sesleri bizi takip ederken birbirimize sarıldık.

“Çok iyiydik ya!” dedi Alar.

Hepimiz onu onayladık, *gerçekten çok iyiydik.*

Bora tam dudaklarıma yapışmak ister gibi bana doğru bir adım attığı sırada Giray yanımda bitti. “Çocuklar, süperdiniz!” dediğinde gözleri üzerimizde geziniyordu. Ondan daha neşeli bir tebrik beklerken yüzündeki gülümsemeyi eğreti bulmuştum.

Yine de coşkumu bozmamaya çalıştım. Acaba performansımı mı beğenmemişlerdi?

“Maya,” dedi bana bakarak. “Gerçekten harika bir iş çıkardın.” Yüzü samimi görünüyordu, onu her ne rahatsız ettiyse başka bir şey olmalıydı.

“Teşekkür ederim,” dedim gülümseyerek. Hâlâ nefeslerimi kontrol edemiyordum, yanaklarım alev alev yanıyordu.

“Haydi, kulisinize geçin,” dedi oğlanlara ve bana da ilk konserim olduğu için Esat Bey’in beni ayrıca tebrik etmek istediğini söyledi.

Oğlanlar kulise geçerken ben de Esat Bey’in olduğunu söylediği yere doğru ilerledim. Heyecan kanımda dolaşmaya devam ediyordu, kalbim kuş gibi kanatlanmak istiyordu.

Esat Bey beni görünce yüzünde tatmin dolu bir gülümseme belirmişti, böylece performansımı beğendiklerine emin oldum. Onunla kısa bir tebrik konuşması yaptıktan sonra vedalaştım ve bir süre perdenin arkasında durup gözlerimi kapattım.

Hâlâ insanların bağırışları, tezahüratları kulağımda yankılanıyordu. İsmim dudaklardan gökyüzüne her yükseldiğinde kalbim sahne ışıkları gibi parlıyordu.

Hayatımın en güzel gününü yaşıyor olabilirdim.

Ne kadar süre durup bu anın tadını çıkardım, bilmiyorum ama sonunda çoktan kulise girmiş olan grubun diğer üyelerinin yanına gelmiştim.

Kapıya vurmak üzereyken içeriden gelen boğuk sesler duraksama neden oldu çünkü içeride kesinlikle *benimle* alakalı konuşuluyordu.

Onları dinlediğim birkaç dakikanın sonunda duyduklarımı sindirmeye çalışırken yer bir anda ayaklarımın altından kaymaya başladı. Beynim tutukluk yapmıştı. Kapıyı gürültüyle açıp hepsine tek tek bakarken kelimeler, aralanmayan dudaklarımda can verdiler.

Tüm bedenim, kemiklerim, beni oluşturan her bir detay çığlık attı ama ben en çok istediğim kişiye sesimi duyuramadım.

Keşke söylediğimiz şarkıdaki gibi sahnede zaman dursaydı ve ben bu anı hiç yaşamasaydım.

Boğazımı tıkayan şeyden kurtulmak ister gibi zorlukla bir kelime söyledim: "Baba..."

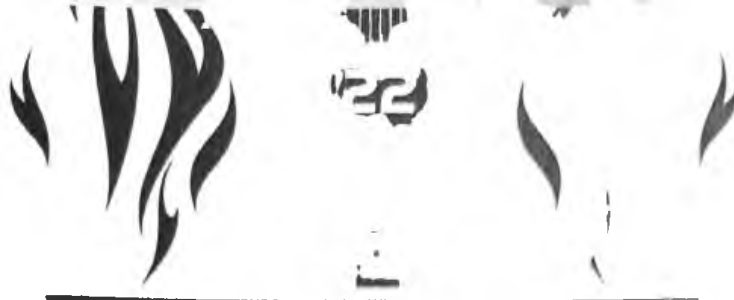
Yaşamak oyun değildi ve ben bir son olduğunu annemden dolayı çok iyi biliyordum. Yine de maalesef kabuk bağlamış yaramın yeniden kanayacağını hiç düşünmemiştim.

Konuştukları şey...

Babamın ölüm haberi idi.

Bacaklarım daha fazla beni taşıyamadılar ve tam yere devrileceğim sırada Bora koşup beni yakaladı. Başımı onun göğsüne gömerken nefes dahi alamadım. Hayatımın en güzel gününü yaşadığımı düşünürken bir anda her şey değişmişti.

Hayallere kaçanlar, gerçeklere mutlaka yakalanırlar.



DANS



Efra Demir

Her şey bir anda nasıl bu kadar ters gidebilir diye düşünürken evimin koltuğuna gömülmüş durumdaydım.

Maya'nın nasıl olduğuyla ilgili sürekli Alar'dan bilgi alıyordum ve şu anda da uyuduğuna dair bir mesaj almıştım.

Başımı geriye yaslayıp derin bir nefes vererek tavanı izledim. Konser günü babasının ölüm haberini almasının üzerinden iki hafta geçmişti ve Maya o zamandan beri bir robot gibiydi.

Babaları bir trafik kazası geçirip dört gün hastanede yattıktan sonra vefat etmişti. Bu haber ablasına İngiltere'den gelen bir aramayla verilmişti. Cenazesini buraya getirtme işini Doğan Yetkiner halletmişti ve tam iki gün sürmüştü. Babaları herkesle bağlantısını kopardığı için cenazeye katılan çok kişi yoktu; Ateşliler ve Doğan Yetkiner'in çevresinden birkaç kişi gelmişti.

Bora, Maya'nın yanında olmak isteyince Yiğit'le birbirlerine kısa bir gövde gösterisi yaptılar fakat bunun yeri ve zamanı değildi, bu yüzden Maya'nın kendilerinden uzaklaşmasıyla cenaze boyunca ikisi de bir köşede sakince beklemek zorunda kaldılar.

Maya bu konuyla alakalı hiç konuşmamıştı hatta ağladığını bile görmemiştim. İçi boşalmış bir kabuk gibi öylece duruyordu, bu da beni korkutuyordu.

Derin bir nefes daha verip parmaklarımla şakaklarımı ovaladım. Bu aralar hem mental olarak hem de fiziksel olarak epey yorulmuştum. Dans dersleri sıklaşmıştı ve bugün de sıkı bir çalışma yapmıştık.

İleride dans hocası olma fikrini ciddi ciddi düşünmeye başlamıştım.

Telefonu tekrar elime alıp kilidi açtım ve film ruloma girdim. Bugün dans partnerim Orkun'la derste çektiğimiz videoyu izleyip onu

hikâyeme eklemeye karar verdim. Uzun zamandır paylaşım yapmıyordum ama ders hocamız onu da etiketleyerek böyle videolar paylaşmamızı ve insanları dans dersi konusunda şevklendirmemizi istiyordu.

Videoya hocayı ve dans partnerimi de etiketledikten sonra ekranı kapatıp telefonu kucığıma koydum. Bir süre gözlerimi kapatıp öylece uzanmaya devam ederken aklıma gelmemesi için ne kadar uğraşsam da Uygur'ın zihin perdemi aralaması uzun sürmedi.

Ritüelim bitmişti ama maalesef yaşanan faciadan dolayı olacağı varsa da olmamıştı. Cenazede birbirimize bakmamıştık, konuşmuşluğumuz da çok azdı. Bu yüzden Maya'yla ilgili bilgileri Alar'dan alıyordum.

Gözlerimi sıkı sıkı kapatıp nefesimi içime çektim ve yanaklarımı şişirdim. Ateşli maviler gözümün önünde belirdiğinde nefesimi gürültüyle verdim. Lanet olsun, bu çocuk düşüncelerimi fena hâlde işgal ediyordu. Ne zaman bu duruma gelmişim ben?

Spotify hesabımdan şarkı dinleyerek zaman geçirirken ekranda beliren mesaj sesiyle dikkatim dağıldı ve telefonu kaldırıp ekrana baktım. Bir anda doğrulurken neredeyse kalbim ağzıma geldi, tüm hücrelerim çılgılık çılgıca kıpırdandılar.

Uygur Ateş bana fotoğraf göndermek istiyordu!

Adama gönderdiğim enerjilerle aslında telefonumda değil karşımda belirmesi gerekiyordu ya, neyse...

Heyecanlanarak bildirime tıkladım ve gönderdiği fotoğrafı açtım. Benim dans videoma cevap olarak gönderilmiş bir mesajdı ve ekrandaki görüntüyü algılayabilmem uzun sürdü. "Ne?" dedim kaşlarımı çatarak bakmayı sürdürürken. "Nasıl ya?"

Fotoğrafta ambulans sedyesine yatırılmış biri vardı ve bu, dans partnerim Orkun'dan başkası değildi.

Ağzım bir karış açık fotoğrafı izlemeyi sürdürürken ne olduğuna dair bir fikir yürütemedim. Afallamış hâlde cevap yazdım.

Ben: *Neredesin?*

Uygur mesajı beş dakika sonra gördü.

Uygur Ateş: *Her zamanki yerde.*

Ne alaka ya?

Motor yarışlarının olduğu yerdeydi. Peki, Orkun'un orada ne işi vardı? Yoksa Uygur, onu oraya çağırıp dövmüş müydü? Ay yoksa... Beni mi kıskanmıştı?

Yarı kızgın yarı şok içinde ayağa kalktım ve üzerime ceketimi giydim. Eğer böyle yersiz bir kıskançlıkla dans partnerimi dövdüyse her kitap karakteri kızın yapacağı gibi gidip hesap sormam gerekiyordu.

Üzerimde okuldan geldiğim kıyafetlerim vardı; bir jean ve krem rengi bir kazak... Saçlarım açıktı. Üzerime krem rengi şişme montumu geçirip çantamı da taktıktan sonra bir taksi çağırdım ve dışarı çıktım. Gerginlikten sürekli dudağımı ısırıp bacağımı salıyordum. Hava da epey soğumuştı, dudaklarımdan beyaz duman süzülüyordu.

Taksiye binip motor yarışlarının yapıldığı alana ulaşmam on beş dakika sürdü. İndiğimde Uygur'ın numarasını tekrar tuşladım ve telefonu kulağıma götürdüm.

"Ben geldim, park alanına gelir misin?"

Uygur'ın telefonun ucundan sesi duyulmadı ama benim sorum birer bitmez telefon kapandı. Kaşlarımı çatarak gerçekten kapattı mı diye ekrana baktım. *Evet, kapatmıştı.* Sinirle ayağımı yere vurarak bekleme-ye başladım, dudağımı ısırmaya devam ediyordum.

Uygur görüldüğünde ise sinirim anında dağıldı; hain kalbim dansa başladı, nabzım da onun partneriydi.

Sakin adımlarla bana doğru yürürken ağır çekimde gibi onu süzdüm. Koyu renk kotu ve siyah bir montu vardı. Siyah saçları da ekle-nince gecenin karanlığını egemenliği altına almıştı lakin o mavi gözle-ri... *Alev Ateş.*

Tam karşıma geldiğinde durdu ve bana tepeden bakmaya başladı. Başımı geriye yatırıp o lanet güzellikteki suratına baktım. Bana daha önce de söylediği gibi *yavru kedi* gibi bakmamak için gözlerimi kısıma-ya çalışıyordum.

Onun ise her zamanki hâinden bir farkı yoktu. Kıpırtısızdı, ifade-sizdi ve timsah bakışları üzerimdeydi, sanki bir milim hareket etsem beni kapacaktı...

Ben konuşmayınca tek kaşını soru sorar gibi havaya kaldırdı. Du-daklarımı hareket ettirmeyi denedim, etmediler. *Adiler!* Bir daha dene-dim ve bu sefer başarılı oldum.

"Dans partnerime ne yaptın?" Gözlerimi daha da kıstım.

Uygur'ın kaşı geri indi ve mavi gözlerinde eğlenceli bir parıltı dans etti. "Bunu telefonda da sorabilirdin."

Arkada uzun zaman sonra yine bir karga garkladı. Eğer şu anki hâli-miz bir televizyon dizisinde olsaydı ekran siyah-beyaz olurdu.

Ağzını açıp konuştuğunda keşke konuşmasa diyecektim ama sesi çok güzeldi. Onu duyduğum için sevinmişim, bu yüzden söylediği şeyi kafamda evirip çevirmem biraz uzun sürdü. Ağzımı açtım, bir nefes çektim, sonra geri kapattım. Onu görmek için can attığım belli mi olmuştu? *Kahretsin!*

Omurgam dikleşti. “Ben dans partnerimle video yükledikten sonra çocuk ambulansa bindirilirken fotoğraf atıyorsun. Ne yaptın, söylesene!”

Uygar’ın gözlerindeki parıltı biraz daha artarken başını yana yatırdı. “Ben neden *dans partnerine* bir şey yapayım ki?”

Karga gaklamayı bırakıp konuştuğu yerden havalandı ve çok uzaklara uçtu.

Bir kara deliğin oluşup beni yutmasını bekler gibi gözlerimi yere diktim. Beni kıskandığı için çocuğu dövdüğünü mü düşünmüştüm ben?

“Ne bileyim ben...” dedim başımı kaldırıp huysuz bir şekilde. Çirkefleşmeye çalışsam da karşısında en fazla Huysuz Şirin’e benzeyebiliyordum.

“Seni kıskandığım için onu dövdüğümü mü düşündün?”

Aman Allah’ım... Düşüncelerimi mi okuyordu?

Dudaklarım aralandı, içime bir nefes kaçtı ve neredeyse boğulur gibi öksürmeye başlayacaktım. Kendimi zor tutup renk vermemeye çalıştım. “Yani ne alakası var?” derken sesim çatallı çıkınca boğazımı temizlemek zorunda kalmıştım.

Uygar’ın dudaklarında bir tebessümün hayaleti belirdi, başını sol omzuna doğru biraz daha yatırdı. “Ben bir şey yapmadım,” dedi eğlendiği belli olan bir sesle. “Motor yarışına katılmış, ilk yarışı sanırım. İki kişi kaza yaptı, biri o.”

Kaşlarım yukarı fırladı, duyduğumu anlamaya çalıştım. Paldır küldür Uygar’a hesap sormaya gelmemden daha kötü bir şey varsa o da dans partnerimin sakatlanma ihtimaliydi. Bu hafta sonu dans sınavımız olacaktı, ben kiminle performans sergileyecektim şimdi?

Uygar yüzümde esip geçen duyguları fark etmiş olacak ki bakışları daha ciddi bir hâl aldı. “Üzülmüş gibisin.”

Kirpiklerimi ağır ağır kırpıştırıp ona baktım, mavi gözleri kirpiklerinin gölgesi altındaydı. Çehresi genelde duygularını süper derecede gizlerdi ama şu an bakışlarında bir şeyin varlığı belirir gibi oldu. Kıskançlığın!

Gördüğüm şeyden emin olmak için resmen teleskopla gökyüzüne bakıyormuş gibi gözlerine odakladım. “Üzüldüm,” dedim. “Bu seni rahatsız mı etti?”

Bakışlarını gölgelendirmeye çalıştı, hafiften güler gibi olduğunda dişleri göründü. Boynunu dikleştirip gözleriyle etrafa kısa bir bakış attı, ardından tekrar bana baktığında gözlerindeki ateş beni cayır cayır yakacaktı. “Beni yakaladın.”

Kalbimin *güm güm* sesi kulaklarımda yankılanıyordu. “Kıskanma,” dedim dudağımı bükerek. “Ona üzülmeyim, dans sınavım için partnerime ihtiyacım var. Üzüldüğüm şey bu.”

Uygar yine dişlerini göstererek güldü, bu çok uyguladığı bir eylem değildi, o yüzden yüzüne huşu içinde bakmadan duramadım. Gerçi her an tavrı değişip bir vampir gibi dişlerini gösterecek gibi görünüyordu ya, neyse.

“Onu dövmediğime göre aramızda sorun yok, değil mi?”

Ellerimi havaya kaldırıp, “Yok,” dedim. “Süperiz.”

En son öpüştük ve sen bir daha bana adım atmadın, adı herif. Evet, süperiz.

İç sesim bana karşılık verdi: *Naz yapıyor ya.*

Nerdeyse iç sesime gülecektim. Onun yerine, “Yarışı kazandın mı?” diye sordum çenemle yarışların yapıldığı tarafı işaret ederek.

Uygar, cebinden sigara paketini çıkarıp içinden bir tane aldı ve dudaklarına yerleştirdi. Dudaklarına bakmamaya çalışarak sigaraya odaklandım. Onu yaktı ve içine bir nefes çekti. “Sence?” dedi başını yana çevirip dumanı o yöne üfleyerek.

“Kazandın.” Alt dudağımı ısırdım. “Bensiz de kazanabiliyor olman güzel.”

Sigarasından bir nefes daha çekti. “Biraz zor oluyor,” dedi derinden gelen sesiyle.

Bu sefer gülümseme sırası bendeydi, dişlerim biraz göründü. “Ah, benim gibi yardımcıyı zor bulursun.” O sırada ileriden bize doğru gelen kişiyi görünce kaşlarım havaya kalktı. “Matiz yine sinirlenmiş gibi duruyor.”

Uygar sigarasından bir nefes daha çekerken tek gözünü kısarak bize doğru gelen Matiz’e baktı. “Kaşınıyor yine.”

“*Stiletto girl*,” dedi Matiz aylak aylak bize yaklaşıırken. “Seni ne zamandır göremiyorum, gözlerim yollarda kalmıştı.”

Uygar sakinliğini koruyarak sigaradan bir nefes daha çekti. “Siktir git yoluna,” dedi ölümcül bir sükûnetle.

Matiz’in yanında kimse yoktu. Benden, Uygar ve Alar’dan ayrı ayrı şamarı yemesine rağmen hâlâ pes etmiyordu.

“Yarışları ne zaman bırakacağını merak etmiyorum ama *stiletto* kızı tahminen ne zaman bırakırsın?” Matiz pis pis sırıttı, puslu bakışlarından sarhoş olduğu belliydi.

Uygar sigarasından son bir nefes çektikten sonra yere atıp söndürdü ve ilk defa onu alıp çöpe atmak yerine orada bıraktı. Sakinliğini sürdürerek Matiz’e doğru birkaç adım attı ve yumruğunu ağzının üstüne öyle bir geçirdi ki salak çocuk geriye sendeledi. “Seni yarış yapamaz hâle getirmeden siktir git şuradan.”

Matiz eliyle çenesini ovuşturup ileri atıldı ve Uygar’a vurmaya çalıştı fakat yumruğu havada savrulmuştu. “Bıktım lan sizden!”

“Asıl biz senden bıktık be!” diye bağırırken *keşke stilettolarımı giymiş olsaydım*, diye iç geçiriyordum.

Uygar bıkkın bir nefes verip Matiz’e bir yumruk daha attığında çocuk bu sefer yerden kalkamadı. “Bıktım sizden, bıktım!” diye bağırıyordu yattığı yerden.

Gözlerimi devirdim ama homurdanmalarını dinlerken bir yandan da dudaklarım seğiriyordu. Sürekli bize karşı yenilmesi çocuğun psikolojisini bozmuş olmalıydı.

Uygar yumruk attığı elinin bileğini ovuşturdu ve baygın gözlerle ona son bir bakış attıktan sonra bana doğru yürümeye başladı. “Haydi, gidelim,” dedi sakın ses tonunu korurken.

“Ben taksiyle giderim,” dedim gözlerimi kırıştıtarak. Şu an beni kolumdan tutup çekmesi gerekiyordu ama pek de bunu yapacak gibi değildi. Beni bırakıp gideceğini düşünmeye başladığım sırada durup bana yan bir bakış attı.

“Geliyor musun?”

Omurgamı dikleştirdim ve istifimi bozmadan yürümeye başladım. Başını iki yana sallayarak gülümserken motoruna ilerledi.

“Bu gerzeğin motor sürebildiğine bile şaşıyorum,” dedim Matiz’i kast ederek.

Motorunun yanına gelince Uygar bana bir bakış attı. “Sen de sürmek ister misin?”

Boş boş suratına baktım. “Kim?” dedim işaret parmağımı kendime doğrultarak. “Ben mi?”

Uygar kaskı eline aldı ve bana bakmayı sürdürdü. “Evet, sen.”

Kısa bir kahkaha attım. “Benim motor sürebilmemle uzaylıların dünyaya inmesi aynı imkân dâhilinde.”

Uygar’ın dudakları kıvrıldı ve gözlerinin ardında tilkiler dolaşmaya başladı. “Gel,” dedi bana elini uzatarak.

Tereddüt ederek eline baktım. Beynimin birkaç düğmesi kapandı, yüzümde kocaman bir soru işareti belirmişti. Sonra aynı tereddütle elini tuttuğumda beni kendine çekti ve oturmamı sağladı.

“Ne... Ne yapıyorsun?” dediğimde kendisi de arkama oturuyordu.

Ona doğru dönmeye çalıştım ama kollarını gövdemden iki yanından uzatıp motorun kollarını tuttu. Kaskı takmamıştı, bileğine asılı hâldeydi. İri bedeni sırtımı boylu boyunca kuşatmıştı, sert gövdesinin her kasını hissedebiliyordum. Biraz eğilerek yüzünü yüzüme hizaladığında kirli sakalı yanağıma sürtündü, nabzımın atışı boğazımda yankılandı. “Ellerini ellerimin üzerine koy.”

Tereddüdüm devam ediyordu ama bir yandan da heyecandan bayılmak üzereydim. Kalçam tamamen onun bacaklarının arasındaydı, bedenim kollarının kısılcacındaydı ve resmen bir bütün gibiydik.

Dediğini yapıp ellerimi de ellerinin üzerine koyunca, parmaklarım onun uzun parmaklarının yanında minicik kalmıştı. Tenlerimiz buluştuğunda bu sefer elektrik çarpmadı ama kalbime şok cihazı dokunmuş gibiydi, tekleyip durdu.

“Şimdi çalıştıracağım, kendini kasma ve bana bırak.”

Nefesim hızlanırken başımı salladım, pek konuşabilecek durumda değildim.

Uygar biraz bekledi, ardından gaz kısmındaki elimizi döndürdü ve motoru çalıştırdı. Hareket etmeye başladığımızda yüzüme çarpan hava kadar keskin bir soluk aldım.

Önce biraz yavaş ilerledik, Uygar’ın ellerinin üzerindeki ellerim titriyordu. Parmaklarımı iyice parmaklarına yapıştırdım, tenlerimiz bütünleşmişti. Hızın etkisiyle çarpan hava bile parmaklarımdan tüm vücuduma akıp gelen sıcaklığı engelleyemedi.

Yavaş yavaş giderken bir süre sonra dudaklarım aralandı ve gülme-ye başladım. Heyecanım biraz da olsa yatışmıştı, artık daha çok etrafa odaklanmıştım. Sanki uçuyormuşum gibi hissediyordum, yol ıssızdı ve etrafta hiç ev yoktu.

Uygar'ın bedenine iyice yaslandığımda o da beni daha çok sardı ve gaza bastı. Dudaklarımdan bir çığlık koparken yarı güler gibi bir ses çıktı. "Yavaş ya!" diyerek bağırdım ama bir yandan gülüyordum.

Uygar biraz daha gaza bastığında bu sefer daha yüksek sesle çığlık attım. Gözlerim kapanmadan bir rüyanın içine düşmüş gibiydim. Bir süre yüzüme çarpan havanın ve heyecanımın etkisiyle kendimden geç-miştim.

Uygar daha önce de durduğumuz yerde motoru durdurduğunda yanaklarım yüzüme çarpan havanın etkisiyle al al olmuş olmalıydı, saçlarım dağılmıştı. Titreyen ellerimle saçımı geriye atıp düz tutamları düzeltmeye çalıştım. Nefesimi de düzenlemeye çalışıyordum.

Uygar motordan indi, benim de kolumu tutup inmemeye yardım etti. Gözlerimi yüzüne kaldırıp düzelmeye başlamış nefeslerimin ara-sında, "Çok... Çok ilginç bir deneyimdi," dedim. "Güzeldi."

Mermere oyulmuş gibi sert duran yüz hatları yumuşadı, dudakla-rında tatmin dolu bir gülümseme belirdi. Eliyle dağılmış olan saçlarını düzeltti, mavi gözleri artık daha ateşliydi. Sonra daha önce burada ya-şanan şey aklıma geldi ve içimde bir şeyler çözüldü. Soğuk yanaklarım ısınmaya başladı, ensemden de bir sıcaklık saçlarımın arasına karışı-yordu.

Uygar hiç konuşmadı ama gözleri dudaklarıma düşmüştü.

Onun da aklına o günün geldiğini anlamak mümkündü. Bakışıyla neredeyse eriyerek yerle bütünleşecektim. Daha önce bu kadar mü-kemmel görüldüğünü biliyordum, *görüyordum* ama şu an bambaşka bir görüşe sahiptim.

Soğğun en yakıcı tonuydu.

Timsah beni kapmıştı.

Aklımın ibresinin ne yöne kaydığını anladım mı, bilmiyorum ama bakışları dudaklarımda sabitti, şu an aramızdaki çekimi evrenin en ucunda bile olsam hissedebilirim.

Sonra gözleri gözlerime tırmandı ve ikimiz de kıpırtısız bir şekilde birbirimize baktık.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" Sesim o kadar inceydi ki sanki ha-vaya karışmıştı.

Akşam vaktiydi, karanlıktı ve etrafımız sadece motorun farlarıyla aydınlanıyordu ama sanki dünyanın renkleri daha canlıydı. Ayın ışığı daha çok, gecenin karanlığı daha zifiri ve Uygar'ın gözleri daha mavi...

“Çünkü gözlerimi senden alamıyorum.”

Söylediği şeyle beraber kalbim gerçekten atmayı kesti sandım, ılık bir his iki göğsümün arasından aşağıya doğru aktı. Sanki kanım damarlarımda kaynıyordu. Beni sersemleten bir hisle ona bakmayı sürdürdüm.

Sonra Uygar birden kendini frenledi ve bakışları tekrar gölgelendi. Başını motoruna doğru çevirdiğinde bu anı yok edeceğini anladım. İşte, o anda kendimi tutamadım; bu sefer buna izin veremezdim. Ağzımdan kelimeler taşıtı ve hiç düşünmeyeceğim bir cümle kurmaya başladı:

“İstediğim sensin.”

Uygar duraksadı, bakışları tekrar gözlerime değdi ve orada kaldı. Daha fazlasına ihtiyacımız varmış gibi hissettim, kelimelerden daha güçlü bir şeye. Onunla vakit geçirmeyi seviyordum, bana bakışından etkileniyordum ve onu tanıdıkça her özelliğine tutulduğumu fark ettim.

Aman Allah'ım, sanırım ben Uygar Ateş'e fena hâlde abayı yakmıştım.

Ona doğru bir adım atıp parmak uçlarımda yükselmem çok ani oldu. Ellerimi göğüslerine yerleştirip destek aldım ve onu öptüm.

Yumuşak ve sıcak dudakları benimkileri beklemediği için kıpırtısız kaldılar, sanırım bir anlığına ikimiz de nefes alamadık. Ardından dudaklarından ayrıldım ve bir adım geriledim ama ondan kopmam zor olmuştu.

Uygar heykel gibi dikilmeye devam ediyordu. *Acaba yanlış mı yaptım*, diye düşünüyordum ama gözlerinde gördüğüm bir şey ona daha çok kilitlenmeme sebep oldu. Soluklarım hızlandığı için göğsüm inip kalkmaya başlamıştı.

İki mıknaşın birbirine çekilmesi gibi aniden ortada buluştuğumuzda ne olduğunu anlamamıştım, oldukça doğal ve olağan bir buluşma oldu.

Elleri bel boşluğuma yerleştiğinde sanki oraya aitlermiş gibi uymuştu. Sert kollarıyla beni hafifçe havaya kaldırdığında parmak uçlarımda daha kolay durabilmişim, bu sayede kollarımı boynuna doladım. Bedenlerimiz iki eş parçaymış gibi birbirlerine uymuştu, bir bütündük.

Dudaklarımız da aynı hızla birleşti ve onu nefes gibi içime çekmezsem ölecekmişim gibi hissettim. Öpüşmemiz uzun zamandır beklediğimiz bir patlamanın sonucuydu, bu yüzden asla sakın ve nahif değildi. Tadını aldıkça daha da sersemliyordum. Nasıl bu kadar güzel olabilirdi, hiçbir fikrim yoktu ama bağımlısı olabilirdim.

Bir anda ellerini kalçalarımaya yerleştirdi, beni havaya kaldırdığında dudaklarımdan kısa bir çığlık koptu fakat öpücüğüyle beni susturmuştu. Parmaklarıım ensesindeki saçlara karıştığında ipeksi yumuşaklığını hissettim.

Beni motorun üzerine oturttu. Öpüşmeye devam ederken sanki ruhum bedenimin dışına taşmıştı ve olanları köşeden izliyordu. Zaman da kaybolmuş gibiydim. Birkaç dakika öncesine kadar böyle bir anın yaşanabileceğini düşünmezdim. *Uygar Ateşin kollarındaydım.*

O akşam bize sadece ay şahitlik etti, bu anı sonradan düşündüğümde sadece o bana gülümseyerek olanları hatırlatacaktı. Esintiler sahnede şarkı söyleyen Uygar gibi kulaklarımızı okşadı ve nefeslerimiz bir süre daha birbirine karıştı.

Eve geldiğimden beri yüzümde şapşal bir sırıtma vardı ve kendime hâkim olamıyordum. Bu yüzden oturma odasında oturan aileme selam verip bir daha odamdan çıkmadım, yorganımın altında aptal aptal gülümseyip duruyordum.

Uygar'la inanılmaz bir an yaşamış ve sonrasında birbirimize tek kelime etmemiştik. Sanki kelimeler o anı ve bizi anlatacak kadar yeterli değildi, sadece dudaklarımızın birleşmesiyle konuşmuştuk. Beni eve bırakırken *görüşürüz* dediğinde *ne zaman* diye sormamak için kendimi zor tuttum.

Ona bir adım atmıştım, bundan sonrasında beklemem gerekiyordu. Dudağıımı dişleyerek telefonumun ekranına baktım ve boş olduğunu gördüm, hâlâ bir mesaj yoktu. Sırıtmam solar gibi olduğunda tekrar öpüştüğümüz an gözümde canlandı. O an yine yüzümde şapşal bir ifade belirmişti.

“Kendine gel, kızım!” dedim derin bir nefes verip yatağımda doğrularak. “Mesaj atmazsa ona bir daha yaklaşmak yok!”

Yaklaşık on dakika boyunca ekrana baktım... Mesaj yoktu. Mesaj yoktu. MESAJ YOKTU.

Ayağı kalkıp odada volta atmaya başladım. “Ne yani, bu kadar mıydı?” dedim oradan oraya dolanmaya devam ederken. Yine mi ile-

tişimimiz kesilmişti? Sürekli böyle öpüşüp hiçbir şey olmamış gibi devam mı edecektik?”

Ellerimi birbirine vurdum ve gözlerimi kıştım. “Bir daha çok beklersin, Uygur Bey!”

Ama sinirim çabuk söndü, hüsrarla omuzlarım çökerken kendimi yüzüstü yatağıma attım ve debelenmeye başladım. Sonra sırtüstü dönerek derin bir nefes verdim ve tavana odaklandım.

Ne kadar süre odamda tur attım, bilmiyorum ama sonunda yatağına uzanıp telefonu elime aldım ve boş ekrana ters ters baktıktan sonra *Instagram*’a girdim.

Ana sayfada dolanırken gözümde bir şey çarptı ve kaşlarımı çatarak gördüğüm şeye odaklandım. Uygur Ateş bir hikâyeye eklemişti.

Kalbim sıkıntılı bir ritim tutturup boğazımda atarken bana mesaj atmayıp hikâyeye yüklemesi daha da sinirimi bozmuştu. Bir süre dudağı-mı dişleyerek profil fotoğrafının etrafında dolanan kırmızı çizgiye baktım. Basıp basmamak arasında gidip gelirken en sonunda merakıma yenik düştüm ve hikâyesini açtım.

Uygur garaj stüdyodaydı ve kucağında akustik bir gitar vardı. Bir yere sabitlediği kamerasına bakış attıktan sonra gitarı çalmaya başladı ve müziği duyduğumda bir iki saniye doğru duyup duymadığımı anlamaya çalıştım. Şarkıya giriş yaptı ve sözleri duyduğum an ağzım aralandı, yerimde ıstık hızıyla doğruldum.

Shawn Mendes-*It’ll Be Okay* söylüyordu.

Bu şarkıyı sevdiğim için hikâyeme atmıştım, o gün beni *stalk*ladığını gördüğüm gündü. Unutmayıp çalması yüzümde aptal bir sırıtmaya sebep oldu, sesinin güzelliği ve yakışıklılığı neredeyse mest olarak ekrana yapışmamı sağlayacaktı.

Yorganımı ağzıma bastırdım ve derinden gelen kısıp bir heyecan çığığı attım. Elimde olmadan parmaklarım hikâyesine alev atma tuşuna bastı. “Ay, ne yaptım ben ya?” diye dişlerimi sıkarken elimi ağzıma kapattım ve yaptığım şeyin utancıyla gözlerimi sıkıca yumdum.

“Abayı yaktın, kızım,” dedim avucumun ardındaki dudaklarımın boğuk bir şekilde. “Bittin sen!”

Elimi çekip derin derin soluyarak kollarımı iki yana genişçe açtım, sonra kendimi sırtüstü yatağına bıraktım. O sırada telefonumdan bir mesaj sesi duyuldu. El yordamıyla telefonu alelacele buldum ve yüzümde kaldırdığımda telefon elimden burnuma düştü. “Allah kahretmesin

ya!" dedim homurdanarak. En büyük acılardan biriydi ve güzel anlarda sakarlığım tutmasa olmazdı.

Burnumu ovuşturarak ekrana baktım. Uygardan bir mesaj gelmişti. Ay, ay, ay!

Kalbim benden daha güzel *Bachata* yaparken mesajı açtım.

Uygat Ateş:

İyi geceler, ufaklık.

Bana ufaklık dediğı zamanlar aklıma gelince gözlerimi kısıtım ama bir yandan da dudaklarım sürekli görünmez bir güç tarafından yukarı doğru çekştiriliyordu.

Ben:

Bana ufaklık deme. Buz...

Uygat Ateş:

Buz?

Sırtarak ekrana bakarken ona *buz dağı* dediğimi duyduğunda yaptığım gibi lafı kıvırdım.

Ben:

Hava diyorum... Bugün de buz gibi. İyi geceler ☺

Uygat Ateş:

Ben yeterince ısındığımı sanıyordum. Bir dahaki sefere üşümediğinden emin olurum.

Bir dahaki sefere...

Kalbim çılgınlar gibi dansını hızlandırırken gözlerimi kapatıp avucumu dudaklarıma bastırdım ve bu sefer annemin bana içeriden seslenmesine sebep olan bir çığlık attım.

"Uyuyorum!" dedim ona karşılık vererek ve yorganın altına girip başımı yastığa koydum. Uykuya dalmam düşündüğümünden kısa sürdü,

pamuk kadar hafiflemiştim; neredeyse gökyüzüne uçup bulutlara karışacaktım.

Ertesi gün dans sınıfında otururken yüzümü avucuma dayamış, öylece yeri izliyordum. Sanki Uygur bir cehennem prensiydi ve bir portal açıp yanıma gelecekti.

Bu düşünce kendi kendime gülmeme neden oldu ve sınıftan bazı kişilerin bakışlarına maruz kaldığımı hissettim. Kafayı yediğimi düşünmemeleri için bakışlarımdaki pusu silerek hepsine canlı bir şekilde gülümsedim.

Dans partnerim Orkun gerçekten de bacağını kırmıştı ve sınava benimle katılamayacaktı. Bu yüzden derse yazılacak yeni birini bekliyordum, belki son anda bana ayak uydurabilirdi. Ya da hocam bana eşlik edecekti ama bu ihtimal birçok kişinin hoşuna gitmiyordu, haksızlık olacağını düşünüyorlardı.

Maya'nın nasıl olduğuyla ilgili Alar'dan yine bilgi almıştım, bugün stüdyoda çalışma yapacaklarını söyledi. Maya yavaş yavaş normale dönse de hâlâ belirli bir tepki vermiyormuş. Duygularını çok belli eden biri değildi, bu yüzden içten içe ne yaşadığını asla anlayamıyorduk.

Ders bitiminde herkes dağılırken Ulaş Soyder'i gördüm, koridorda çıkışa doğru yürüyordu. Beni görünce duraksadı, bal rengi gözleri üzerime dikildi. Önceden olsa heyecanlanmama sebep olurdu ama şimdi tamamen gerilmemi sağlamıştı. Eskiden favorim olsa da Maya'nın anlattığı şeyden sonra Ulaş'a karşı düşüncelerim değişmişti.

Üzerinde beyaz bir tişört ile siyah ceket vardı. Altına ise siyah bir eşofman altı ve siyah *sneaker*lar giymişti. Bana sanki bir şey söyleyecek gibi oldu, o an Maya'yı soracağını anladım ama ona cevap vermek istemiyordum. Tam ne yapacağımı düşünürken dans binasının girişinde birisi göründü ve ağzım resmen yer çekimine gafil avlandı.

Uygur, tüm heybetiyle koridorun sonunda dikilirken Ulaş'ın da dikkati o yöne çevrildi.

Düzensiz şekilde nefes alırken sırt çantamı omzuma daha çok sabitledim ve heyecanlanıp bayılmamaya çalıştım. Uygur cehennemden bir portal açmasa da *buradaydı*.

Siyah kotu, gri kazağı ve siyah montuyla göz dolduruyordu. Gözleri önce Ulaş'a takıldı, ardından onun arkasında duran beni gördü. Mavi gözleri tekrar eski grup arkadaşına odaklanırken hafifçe kısıldı, eliyle kirli sakalını kaşıdı ve içeri doğru birkaç adım attı.

Ulaş'la birbirlerine baş selamı verdiler.

Aralarında Bora ile olduğu gibi yoğun bir gerilim yoktu ama Uygur temkinliydi. Dikkatle onu incelerken ona doğru birkaç adım daha attı.

“Seni buraya hangi rüzgâr attı?” diye sordu Ulaş.

Uygur’ın gözleri kısa bir an tekrar bana kaydı, ardından Ulaş’a baktı. “Güzel bir rüzgâr,” dedi ifadesiz bir ses tonuyla. Rahatsız mıydı, rahat mıydı, anlaşılmıyordu. Tamamen kayıtsızdı.

Güzel bir rüzgâr cümlesi kulağıma bana özel bir müzik ezgisi gibi ulaştı, beni mest etti.

Ulaş başını bana çevirip kısa bir bakış attığında dudaklarında bir kıvrım belirmişti ve başını aşağı yukarı salladı. “Ben gideyim,” dedi tekrar Uygur’a odaklanarak. “Kendine iyi bak.”

“Sen de,” dedi Uygur. Sonra bakışları bana odaklandı ve yanıma doğru yürümeye başladı.

Ulaş bir iki saniye daha bize baksa da arkasını dönüp binadan çıktı.

Bir gün böyle bir sahnede yer alacağım aklıma bile gelmezdi. Favorim umurumda değildi ve ilgimi çekmeyen üye bana doğru yürürken kalp krizi geçirmek üzereydim. Gelecek bilinmezliklerle doluydu ve zaman birçok şeyi değiştirebiliyordu.

Mavi gözleri üzerimde dolaştı, yüzümü taradı ve gözlerimde durdu. Tam yanıma geldiğinde kokusunu alabildim, eğer tarif etmem gerekirse yağmur sonrası toprak gibi kokuyordu. Naneli şeker tadındaki dudaklarına bakmamak için kendimi zor tuttum. Aramızdaki enerji her an çarpışmaya hazır olduğunu belli edercesine cızırdıyordu.

Titreyen parmaklarım beni ele verebilirdi, bu yüzden çantamın saplarını sıkı sıkı tuttum. “Selam,” dedim kısık bir sesle.

“Selam.” Tok bir sesle karşılık verdi ama gözleri iç dünyasına açılan bir pencere gibi bana duygularını artık belli ediyordu; yoğun bir ilgiyle parlıyordu. “Konuşuyor muydunuz?”

Ona transa girmiş gibi bakarken sorusuyla beraber kendime geldim. “Ah, hayır,” dedim elimle geçiştirerek. “Ama gelmeseydin muhtemelen bana Maya’yı soracaktı.”

Uygur dudaklarını birbirine bastırdı, sıkıntılı bir nefes aldı ve Ulaş artık orada olmasa da bina kapısına doğru baktı. “Bu konuda daha fazla kaşınmasa iyi olacak.” Sonra bana doğru döndüğünde konunun yine bize geldiğini anladım, gözleri yoğun bir ilgiyle beni süzüyordu.

Saçlarım topluydu, üzerimi değiştirmiştim; kotum ve kısa beyaz kazağım vardı. “Ne için buradasın?” diye sordum ela rengi gözlerimi merakla kısarak.

O an ne duymayı beklediğimi bilmiyorum ama Uygur'ın söylediği şey şaşkınlıkla dudaklarımın aralanmasına sebep olmuştu. "Dans partnerin olmak için."

"Ne?"

Ellerini pantolonunun cebine soktu ve başını yana yatırdı. "Partnerin kaza yaptığı için üzülmemiş miydin?"

"Evet," dedim afallamış bir hâlde.

"Üzülünce daha çok yavru kedi gibi bakıyorsun," dedi ve siyah kirpiklerinin ardındaki mavi gözleriyle beni gökyüzüne yükseltti. "Ve benim o bakışa zaafım olduğu açıklığa kavuştu."

"Gözlerim yuvarlak, isteyerek öyle bakmıyorum," diye mırıldandım daha önceki konuşmamızı tekrarlayarak, bunun karşılığında ağzının bir köşesi havaya kalktı. İçinde bulunduğum duygu hortumu beni döndürüyordu. Zar zor bir soru sorabildim. "Sen dans... Edebiliyor musun?"

"Hayır," dedi yalın bir sesle.

Kaşlarım havaya kalktı. "Ee?"

Dudaklarında minicik bir kıvrımın izi belirdi. "Senin için ederim."

Kalbim *pır pır* etti, kanatlanmak üzereydim. "*Bachata*," derken kaşlarım biraz daha havaya kalkmıştı, sesim soru soruyor gibi çıktı. Genelde büst gibi dolaştığı için Uygur'ın *Bachata* yaptığı bir görüntü nedense bana tuhaf gelmişti.

Uygur dansı düşünürken bir tık rengi attı, eliyle çenesini sıvazladı. Tam partnerliği teklif ettiği için pişman olup geri çekileceğini düşündüğüm sırada elini saçından geçirip, "Onu da yaparız," dedi. "Sen korkmana rağmen benimle motor yarışına katıldın, borcumu ödemem gerekir."

Yüzümde sahte bir incinmeyle bakarken, "Sebebin yavru kedi bakışlarım olduğunu söylemiştin," dedim.

Uygur'ın dudakları bu kez daha belirgin kıvrıldı ve dişleri göründü. "O her şeyin en büyük sebebi."

"Gözlerimi beğendiğini bu şekilde mi dile getiriyorsun?"

Uygur yüzüme doğru yaklaşırken uzun boylu olduğu için bana doğru biraz eğilmek zorunda kaldı. "Sana birçok şeyi, birçok şekilde dile getirebilirim ama burası yeri değil." Sonra gözünü hafifçe kaldırıp arkama baktı. "Çünkü yalnız değiliz."

Arkamı döndüğümde dans hocamı gördüm, kapısının önünde dikilerek merakla bize bakıyordu. Aniden "Aa, hocam," dedim ve ona doğru koşturdum. "Sizinle konuşmak istediğim bir şey var."

Uygar'a dönüp baktığımda başıyla onay verdi. Ben de hocayla beraber odasına girip yeni dans partnerim hakkında konuştum ve hemen boş sınıfta çalışmaya başlayabilmemiz için ondan izin aldım.

Uygar derse yazılmıştı ve artık bir dans öğrencisiydi, benimle beraber *Bachata* yapacaktı. Bir simülasyonda falan mıydım ben?

Odadan çıktığımda koridordaki koltukta oturmuş, beni bekliyordu. Beni görünce başını kaldırıp alttan bir bakış attı, o an üzerine atlamak istedim.

Bu isteğim yüzünden boğuklaşan sesimi duymaması için boğazımı temizledim. "Vaktin varsa bir demo ders yapabiliriz."

Ağır ağır ayağa kalktı ve derin bir nefes verdi. "Olur, vaktim var."

O kadar afallamış ve heyecanlıydım ki ne yapacağımı bilemedim. Sonra beynimin komuta merkezini tekrar ele geçirdim ve ona elimle sınıfı gösterdim. Uygar başını salladı ve önden gitmem için beni bekledi.

Sarsak adımlarla yürümek için omurgamı dikleştirdim ve sınıfa girdim. Peşimden sınıfa girdiğinde sırt çantamı ilerideki mindere koyuyordum, ona kısa bir bakış attım.

"Bir dahaki sefere daha rahat kıyafetler giyeriz. Bu biraz ön gösterim gibi olacak."

Başıyla onayladı ve sınıfı inceledi. Sınıfın köşelerinde minderler ve bir duvar boyunca ayna vardı. İkimizin yansımalarına bakmamaya çalışıyordum, bizi birlikte görmek heyecanımı daha da artırırdı.

Uygar ise tam tersini yapıp aynaya odaklandı, gözlerinin ağırlığını tam oradan üzerimde hissedebiliyordum.

Telefonumu çıkarıp ses sistemine bağlamak için *Spotify* hesabımı açtım. Ben müzik seçimiyle uğraşırken Uygar sessizce bekliyordu. Sonunda bir *Bachata* müziği açınca ona baktım ve bu işi nasıl yapabileceğimizi düşündüm. Dans kıvrak bir danstı ve Uygar bir heykel nasıl kıvrılabilirse ancak o kadar kıvrılabilir gibi duruyordu.

"Yapabileceğinden emin misin?" diye sorduğumda yüzünde dehşete düşmüş bir ifade vardı ama sırtını dikleştirdi ve boğazını temizledi. *Motor yarışı yapan adamı Bachata dehşete düşürmüştü...*

"Yapabileceğimi söyledim," dedi ve üzerindeki montu çıkarıp minder üzerine fırlattı, ardından bana elini uzattı. "Şimdi göster bakalım şu dansı."

Uzattığı eline bakarken nabzımı bileğimde, boynumda hatta vücudumun her noktasında atıyordu. Yavaşça yanına yürüldüm ve parmaklarımı eline dokundurdum.

Aramızdaki elektrik uğuldadı, içime doldu ve kalbim çarptı. Dansın nasıl yapıldığını hatırlamaya çalışırken soluğumu salıverdim. Sıcak gövdesi benim gövdeme dokunuyordu, bir eli elimi tutarken diğeri belimi sarmıştı.

“Şimdi,” dedim bir okyanusun dibi kadar derin bir sesle. “Olay daha çok bende olacağı için senin çok fazla bir şey yapmana gerek yok, sadece adımlarıma uysan yeter. Bir de... Benim kalçalarımın hareketi ne eşlik ederek sen de biraz kıvrılsan iyi olacak.”

Cevabı dişlerini göstererek sırtıtmak oldu, kısaca bunun çok da mümkün olmadığını belli ediyordu. Yine de ses çıkarmadı ve bana uyumak için hareket etmemi bekledi.

Müziğin ritmiyle kalçamı sağa sola kıvrırmaya başladım, bedenim Uygur’ın gövdesinde bir yılan gibi hareket ediyordu. Önce kıpırdanmadı ama benim adım atmamla o da bir adım attı. Birkaç adıma daha eşlik etmeye çalıştı, en sonuncuda ayağıma bastı.

“Ah!” dedim başımı gövdesine gömerek. Ayağı benim minicik ayağımın pestilini çıkaracak kadar büyüktü.

“Özür dilerim,” dedi boğuk bir sesle. “Dikkat edeceğim.”

Başımı kaldırıp yüzüne baktığımda bana tepeden bir bakış attı. Boy farkımız bu pozisyonda bariz belli oluyordu. “Aslında temposu hızlı bir dans ama daha yavaş gidelim.”

Başıyla onayladı. Tekrar benim hareket etmemle bana ayak uydurmaya çalıştı, tek yaptığı adımlarıma eşlik etmek ve kıvrılan kalçalarımınla beraber hareket eden belimi kavramaktı.

“Benim kalçalarımınla beraber sende kalçanı hareket ettir biraz.”

Boğazını temizledi, alnında bir ter damlası belirmişti. Mavi gözlerinde tereddüt dolaşıyordu, belli ki pişman olmaya başlıyordu ama yine de dediğimi yaptı ve kıvrırmaya çalıştı.

Elimde değildi, bir kahkaha patlattım.

Uygur beni bırakıp geriledi ve kaşlarını çattı, yüzü böyle daha sert görünüyordu. “Böyle yapacaksan olmaz.”

Elimi sallayarak onu geçiştirdim. “Affedersin, elimde değildi. Gafil avlandım.” Sonra sessiz kahkaham omzumu sarsarken konuşmak için biraz bekledim. “Bir daha gülmeyeceğim, söz.”

Pes edip gitmesini bekliyordum ama bana dik dik baktıktan sonra beni şaşırtarak tekrar belimi kavradı ve kendine çekti. Soluğum boğazıma kaçarken sırtımı dikleştirdim.

Bir iki saniyelik duraksamadan sonra amacımdan sapmamak için müziğe odaklandım. Uygur da eliyle ve adımlarıyla bana eşlik etti ama vücudu asla kıvrılmıyordu. Her neyse, asıl önemli olan adımlarıma uymasıydı.

Yavaş yavaş adımları çalıştık, iyi bir öğrenci olup beni dinledi ve dediklerimi uygulamaya çalıştı. Mükemmel bir başlangıç olmasa da gelecek vadediyordu.

Sonunda şarkı listemden başka bir şarkı çalmaya başladı ve ben kollarından kurtulup uçar adımlarla telefona koştum. *Mezdeke-Yelil Yelil'in çalması için uygun bir an değildi.*

Şarkı ilerlemeden kapatmıştım ama Uygur çoktan duymuştu. "Küçükken aynanın karşısında Mezdeke oynadığını sanıyordum," dedi ve eğlenen gözlerle sırıttı. "Meğer sen hâlâ devam ediyormuşsun."

Ona daha önce yaptığım gafı hatırlıyordu, söylediklerime karşı dikkatli oluşu hoşuma gitse de utanmıştım. Elimle yüzümü kapatıp gözlerimi yumdum. "Of ya!" dedim elimin altında boğulan sesimle. "Ne var, seviyorum!"

Parmaklarımda onun dokunuşunu hissettiğimde elimi yüzümden çektim, çünkü artık *elimi tutuyordu*. Bir eline de telefonumu almıştı ve listemde dolaşıyordu.

Sonra bir şarkı seçip açtı ve bana baktı. Ed Sheeran-*Thinking Out Loud* çalıyordu.

Telefonu minderin üzerine attıktan sonra tuttuğu elimle beni kendine çekti. Diğer kolu belime bu sefer daha fazla dolandı ve dudakları kulağıma eğildi. "Biraz da benim hayalimdeki gibi dans edelim."

"Hayalindeki gibi mi?"

Uygur'ın dudağının gülümseyen kıvrımını kulağımda hissettim. "Hayalimde *Bachata* yoktu." Sonra parmaklarının bel boşluğumda dolandığını hissettim, yavaşça hareket ederek benim bedenimin de müzikle salınmasını sağladı. "Ama sana daha çok dokunabilmek için her bahaneye tutunabilirim, bu anı bir süredir bekliyorum."

Müziğin ritmiyle hareket ederken beni gerilemeye zorladı ve kollarında döndürdü. Sırtım gövdesine yapışırken nefesim kesilmiş, göğsüm körüklenmişti.

Dudaklarım şaşkın bir şekilde aralandı ama tepkilerimde yine de mahmurluk vardı; hislerimin selinde boğuluyordum. “Ne zamandan beri?”

“Kafama vurup beni merdivenden yuvarladığından beri.”

Beni uzun zamandır istediğine mi şaşırayım yoksa şu an bu hâlde olmamıza mı, bilmiyorum ama ondan bir saniye ayrı kalmak istemiyordum. Beni tekrar kendine doğru döndürdüğünde hızla inip kalkan göğsüm gövdesiyle birleşti.

“Beni isteyebileceğini düşünmemiştim,” dedim başımı kaldırıp yüzüne bakarken. Beni tepeden izlerken tek kaşı yukarı kalktı, bu yüzden ekledim: “Bana seksi olmam gerektiğini söylüyordun ve ben öyle kızlardan...”

“Etkilemek istediğin Alar’dı, ben değil.”

Söylediği şeyle beraber adımlarımız biraz duraksadı, gerginliğin bedeninde kol gezdiğini fark ettim; kasları sertleşmişti. Ellerimi göğüslerine koyduğumda o da belimi kavradı. Daha ağzımı açıp tek kelime edemedi tekrar konuştu:

“*Onun* nasıl kızlardan hoşlandığını söyledim sadece.”

Ses tonundan bu olayın hâlâ onu sinirlendirdiğini anlayabiliyordum, artık daha açıktı. Gözlerimi kaldırıp yüzüne baktığımda zaten keskin olan çenesinin daha da belirginleştiğini gördüm. Dişlerini sıkıyor olmalıydı.

Yine de gözleri yüzümle buluşunca ifadesi yumuşadı ve işaret parmağıyla yanağıma dokundu. Usulca okşayarak, “Kimse için kendini değiştirmene gerek yok,” dedi derinden gelen sesiyle. “Eğer seni fark edemiyorlarsa aptallar demektir.”

Ellerimi göğsünde dolaştırırken yavaşça boynuna doğru çıkardım ve dokunuşumu sürdürerek kolumu boynuna doladım. “Sizi sadece Ateş olarak tanırken Alar’a hayrandım,” dedim açık açık. “Fakat bir ünlüye hayran olmakla, bir erkeğe âşık olmanın aynı şey olmadığını fark ettim.”

Ellerim ensesindeki saçlarda dolaştı, nabızlarımız bir atmaya başladı. Uygar’ın bakışları derinleşti ve sıkıldığı dişlerini gevşetmiş olacak ki çehresi yumuşadı. Aşk çok iddialı bir kelimeydi ama ona olan duygumu net bir şekilde ifade etmezsem aklında bir şüphe kalabilirdi, bunu istemiyordum.

Kesinlikle, yalın bir gerçeklikle istediğim kişi Uygar Ateş’ti...

Şarkının sözleri o an kulaklarıma doldu.

When my hairs all but gone and my memory fades / *Saçlarımdın
hepsi gittiğinde ama anılar kaldığında*

And the crowds don't remember my name / *Ve kalabalıklar benim
adımı hatırlamadığında*

When my hands don't play the strings the same way / *Ellerim gitar
tellerini doğru şekilde çalamadığında*

I know you will still love me the same / *Biliyorum beni hâlâ aynı
seveceksin.*

Hâlâ müziğin ritmiyle hareket ederken gözleri dudaklarıma düştü; o an onu öpmek su içmek, nefes almak kadar ihtiyaç duyduğum bir şeye dönüştü. Onu şarkıda söylediği gibi sonsuza kadar sevebilecekmişim gibi hissettim, hep yanımda olmasını diledim.

Parmak uçlarımda hafifçe yükseldiğimde beni karşıladı ve eğilip dudaklarımdan öptü. Salınarak birbirimizin kollarındayken sıcak nefeslerimiz bir müzik oluşturdu ve dudaklarımız ahenkle dans etti.



YAPBOZ PARÇASI



Maya Erez

Kalbimin zırhı delinmişti.

Aşk güçlü bir silahtı ve o zırhı parçalamış, kalbimi savunmasız bırakmıştı. İşte o anda, babamın ölümüyle beklenmedik bir darbe almıştım.

Kafamın içinde çok fazla ağırlık taşıyordum. Sanki başımı suyun altına sokmuşlar gibi bir süredir insanların sesi uğultu hâlinde kulaklarıma ulaşıyordu. Aynada kendime bakarken gözlerimdeki ışıltıyı kaybettiğimi fark ettim, artık daha mat ve solgundu.

Islak saçlarımin nemini alıp sırtımdan aşağı saldı. Üzerime geçirdiğim beyaz atletimden belirginleşen köprücük kemiklerim ve şortumdan açıkta kalan bacaklarım zayıfladığımı ele veriyordu. İnce bileklerim her an kırılacak gibilerdi, yine de şu an kalbimden daha güçlü olduklarına emindim.

Kendime ve insanlara, hiçbir zaman duygusal biri olmadığımı söyleyip duruyordum fakat artık ruhumun infilak ettiğini hissediyordum. Dile getirilmemiş veya yüzleşilmemiş duygulardan kurtulamıyordunuz, ne olursa olsun bir gün önünüze çıkıyordu.

Annemin ölümünde kaçmıştım, tüm yükü ablama bırakmış ve hissetmemek için kendimi sürekli başka şeylere vermiştim. Kabullendiğimi ve duygularımı yönetebildiğimi düşünüyordum ama son dönemlerde hislerimin baraj kapağı açılmıştı. Artık kaçmak istemiyordum, bu sefer yüzleşmeli ve yoluma daha sağlam devam etmeliydim.

Babam ölmüştü.

Üzerinden iki hafta geçmesine rağmen hâlâ böyle bir şeyin nasıl mümkün olduğunu ve neden benim başıma geldiğini düşünüyordum. Fakat kötü şeyler yaşayan her insanın bu soruları sorduğunu biliyordum, bu yüzden isyan etmektense kabullenmeyi seçmem gerekiyordu.

Bu benim başıma gelmişti ve bunu da her kötü şey gibi atlatabilirdim. Fakat...

Yaralar iyileşirken daha çok acıyordu.

Parmaklarımı, kapattığım göz kapaklarıma bastırdım; nefesimi usulca verdim ve beni beklediğini bildiğim adamın yanına gitmeden önce zihnimde dolaşan düşüncelerin yüzüme yansımaları silmeye çalıştım. Göğsümdeki sızı yerli yerinde dururken son kez aynada kendimi izledikten sonra banyo kapısını açtım ve odaya adımımı attım.

Bora'nın odasında idik; sırtını yatak başlığına yaslayarak uzanmış, beni bekliyordu. Loş ışığın altında onu inceledim. Üzeri çıplaktı, altında siyah bir eşofman altı vardı ve dağınık siyah saçları benden önce duşa girdiği için nemliydi. Gözleri banyodan çıktığım anda beni buldu. Koyu renkler bir süre yüzümde oyalandı, ardından zayıflayan bedenime baktı. Çenesi hafifçe gerildi, bakışları koyulaştı ve bana doğru gelmek üzere ayağa kalktı.

Sanki bir esinti etrafımda dolaşıyormuş da ürperiyormuşum gibi kolumu ovaladım ve ifademi bozmamak için gözlerimi ağır ağır kırıp açtım. "Uyumadın mı?" diye sordum ifadesiz tutmaya özen gösterdiğim sesimle. Ne mutsuz ne mutlu, içi boş bir kabuk gibi...

Bana yaklaştığında gölgesi üzerime sinmişti. Parmakları boynumla çenem arasında bir yere yerleştğinde gözlerimi kaldırıp ona baktım. Parmak uçlarından bana aktardığı hisler, beni her seferinde sarhoş ediyordu. Şakağıma dudaklarını bastırdı. Göz kapaklarım kapandı, üzerimdeki tesiri beni dinginleştirdi.

"Yatağında sen olmadan uyumayı düşünmüyorum," dedi nefesi alnıma çarparken.

Konser gününden beri benim çalkantılı ruh hâlimi sakinliğiyle dengeliyordu. O zamandan beri Uygur'un odasında uyuyordum ve günümün yarısı uyuyarak geçiyordu. Benim gibi hareketli ve aktif bir insanın bu hâle gelmesi biraz endişe vericiydi ama düzeleceğimi biliyordum, sadece biraz zamana ihtiyacım vardı.

Yine de provaları kaçırmadım, beni çağırdıklarında garaj stüdyo ya da şirkete gidiyordum. Okul derslerinin notlarını Efra tutuyordu, bu yüzden o konuda da endişelenmiyordum.

Bugün ise Bora birlikte uyumak istemişti ve onu özlediğim için kabul etmiştim. Bir süredir ondan kaçtığımı inkâr edemezdim, bunun nedeni her zamanki korkularımdı. Ruhsuzluğuma rağmen devamlı beni kontrol etmişti, yanımda kaldığı ve kollarında uyuttuğu zamanlar olmuştu. Dudaklarını tenimden uzak tutmadığında her şeyi unutuyordum ama sonra acı yine bir heyelan misali üzerime çöküyordu.

Babamın ölümü sanki geleceğe dair beni uyaran bir çığlıktı.

İnsanlardan kendini soyutlamış, hayallerinin peşinden gitmişti. Muhtemelen ölümüne üzülen sadece ablam ve bendim, kendi ailesinden kimse cenazesine katılım sağlamamıştı. Bağlanmak acıyı getiriyordu ve biz babama doğuştan bağlıydık.

Peki ya bile isteye birine bağlanmak?

Ben Bora'yı kaybetsem ne yapardım? Nasıl bir yara alırdım ve o yarayı tekrar nasıl kapatırdım? Babam gibi kaçarak, kendimi oradan oraya savurarak... Bu, benim yapacağım bir şeydi.

Yine de şu an... Parmakları elimi bulduğunda ona kapıldım ve beni yatağa çekmesine izin verdim.

"Keşke altımda sadece havlu olsaydı," dedi Bora.

Yatağa uzandığım sırada yüzüne baktım ve ağzının kulaklarına vardığını gördüm. Havlusunu düşürdüğümde bayıldığım günü hatırlayınca gözlerim kısıldı. "O günü ardımızda bırakamayacağız, değil mi?" dedim homurdanarak ama kalbim yerinden sökülse bile gülmek isteyen dudaklarım kıpırdanıyordu.

Bora beyaz dişleri biraz daha görünürken sırıttı. "Asla," dedi bir parmağını çenemde dolaştırarak. "Üzerindeki etkimin uygulamalı görmem hoşuma gitti."

"Kendini fazla büyütüyorsun."

"O zaman benim canavarın büyüklüğü mü..."

Birden avucumu ağzına kapattım ve o an hissettim; elimin altında dudakları kıvrılmış, gülümsüyordu.

Gözlerim biraz daha kısıldı, içimde birkaç hafta önceye ait Maya'dan izler sızladı ve beni harekete geçirdi. Elimin dudaklarından çekip parmağımı usulca göğsünde gezdirdiğimde kulaklarına varan ağzı düz bir çizgi hâlini aldı. Nefesi hafifçe kesilir gibi oldu, etkilendiğini sertleşen kaslarından anladım.

"Çok güzelsin," diye fısıldadım ve gözlerine baktım. "Ve bu benim canımı çok sıkıyor."

Beni motivasyon kampımızda öpmeden önce söylediği şeyi hatırlatınca koyu renk gözleri yüzümde kaldı.

"Ne zamandan beri böyle düşünüyordun?"

"Buna cevap verirsem savaşı sen mi kazanmış olacaksın?" Kaşları havaya kalktı.

“Kabul et, Bora,” dedim usulca. “Bu savaşı ikimiz de kazandık.” Daha kısık sesle ekledim: “Ve ikimiz de kaybettik.”

Bora’nın siyah harelerinin çevrelediği gözleri, yüzümde bir haritayı inceliyormuş gibi özenle dolaştı. “Duvardan üzerime düştüğün andan beri başıma bela olacağını biliyordum,” dedi derinden gelen bir sesle, dudakları hafifçe kıvrılmıştı. “Ama kabul edemiyordum.”

Devam etmesini bekleyerek sessiz kaldım.

“Yangından önce...” dediğinde o günün hatırası kemiklerimde dolaştı ve hepsini tek tek titretti. “Kabullenmiştim. Seni görmek için geliyordum.”

“Defne’ye karşı hislerin...”

“Defne’ye karşı hislerim biteli çok oldu, Bukalemun,” dedi Bora. “O hayatımda hep vardı, olması gerekiyormuş gibiydi.” Sol işaret parmağıyla yanağıma sarılan saç tutamlarıma dokundu. “Sen ise bir anda girdin ve beni darmaduman ettin.”

Söyledikleri bir ağrı kesici gibi kalbimdeki sızıyı azalttı.

Dün iyi veya kötü olabilirdi ama anda kalmak en iyisiydi, yarın ise umudu severdi.

Bora’nın parmakları elmacık kemiklerimi okşarken yüz yüzeydik. Gözlerimiz kilitlenmiş şekilde bir süre birbirimize baktık, sonra en az gözleri kadar derin sesiyle konuştu. “Gözlerinde seni tanıdığımdan beri asla görmediğim bir boşluk var. Son olayın seni nasıl etkilediğinin farkındayım.”

“Onun bir gün döneceğini düşünüyordum.”

İtirafımdan sonra Bora’nın parmakları durdu fakat gözlerini gözlerimden çekmedi.

“Ben de bir gün annemin gelip beni alacağını düşünüyordum ama asla gelmedi,” derken sesi kısıktı, bunu dile getirirken kendi kendine koyduğu bir yasağı ihlal etmiş gibiydi. “Sahip olmadığımız şeyler için yok olmaktansa sahip olduklarımızla var olmalıyız.”

Söylediği şeyi düşünürken içimde bir şeyler dalga dalga olup kalbi-me çarptı ve onu tekrar canlandırdı.

“Ben kardeşlerime sahibim, onlar benim için beni bırakan bir kadından daha önemli ve değerli. Sen de ablan ve kardeşine sahipsin.” Sonra duraksadı, sesi vücudumda daha derinlere ulaştı, oraya yerleşti. “Artık birbirimize sahibiz.”

Tarif edilemez bir his beni sararken büyülenmiş gibi ona baktım; çıplak, yalın ve kusursuz güzelliğiyle yanımdaydı. Her zaman kusurun onun karakteri olduğunu düşünmüştüm fakat hayır... Bora derinlerinde bir hazine saklıyordu ve ben o güzel mücevherlere ulaşmaya başlamıştım.

O da en az benim onu incelediğim gibi yoğun bir şekilde beni inceleyordu. "Şu an hüznünlü bir melodi kadar güzelsin."

Son iki haftadır kendimi o kadar dipte hissetmiştim ki şu an havalanıp uçacakmış gibi hafiflemiştim. Güzel duygular, onları hapsettiğim parmaklıklarından kurtularak firar ettiler.

Parmaklarım güzel dudaklarına dokundu. "Gitarını kırarken de güzel görünüyor muydum?"

Bora başını geriye atıp boğuk bir kahkaha attı. Güldüğünde dudaklarının şekli, gözlerinin kısılışı aklıma kazındı. Tekrar bana baktığında benim dudaklarımda da neşeli izler barındıran bir kıvrım vardı.

"İşte o zaman güzel, ateşli bir *Rock* şarkısıydın."

Dudaklarımdaki kıvrım büyüdü, bu sefer güzel bir sırıtmaya dönüştü. Burnumu boynuna gömüp kokusunu içime çektim, en afrodisyak etkili parfümlerde bile bu koku zor bulunurdu. Tenim onu isteyerek sızlandı ama bugün sadece kollarında uykuya dalmak istiyordum, bu yüzden gözlerimi kapatıp kendimi serbest bıraktım.

"Sen benim yanıma uygun yapboz parçasısın."

Bora, uyumadan önce mırıldandığım şeyi duymuş olacak ki göğsü hafif bir nefesle inip kalktı. Sanki ortadan kaybolacakmışım gibi beni sıkı sıkı tutuyordu. Onun varlığıyla son iki haftadır her uykuya daldığımda olduğu gibi huzursuz hissetmedim.

Bora Ateş, sürekli savrulduğum bir fırtınaydı ama aynı zamanda beni içinde saklayan sığınağım olmuştu.



Garaj stüdyoda çalışmak için toplanmıştık ve herkes bir ağızdan ne çalacağımızı tartışıyordu. Bora gözleriyle repertuarı kontrol ederken bir şarkıya gözleri takıldı ve parmağı onun üzerinde durdu.

"Bunu çalalım." Kucağında siyah gitarı takılıyken bana doğru geldi ve kâğıdı uzattı. "Seninle söyleyeceğim." Koyu renk gözleri benim mavilerime tırmandı, bir gölgeyi ay ışığı aydınlatmış gibi parlıyorlardı.

O an etkilenmeden edemedim, hislerim o kadar yoğunlu ki sesim pürüzlü çıktı. "Tamam."

Bora dönüp kardeşlerine de şarkıyı gösterdi ve Uygur'la Alar onayladılar.

"Ben, benim kadınıma bir şarkı çalacaktım oysa ki..." dedi Alar ve köşede oturan Deren'e bir öpücük attı.

Deren yeşil gözlerini Alar'a dikti ve o donuk suratında bir tebessümün hayaleti dolaşırken başını çevirdi. Güldüğünü hepimiz anlayabiliyorduk, Alar bu ilişkide cilveli taraftı ve bu, Deren'in kesinlikle hoşuna gidiyordu.

"Sonra yaparsın serenadını," dedi Bora homurdanarak. "Haydi, başlayalım."

Uygur'a bir baş işareti verdi, Alar da bagetlerini döndürdü ve bir ritim tuttu. Seether ve Amy Lee düeti olan *Broken* şarkısını söyleyecektik.

Bora gitarıyla müziğe giriş yapıp şarkıyı söylemeye başladı. Ses tonu derindi, sanki başka bir âleme açılan kapı gibiydi ve ben o kapıdan geçiyordum.

I wanted you to know I love the way you laugh / Gülüşünü sevdiğimi bilmeni istedim

I wanna hold you high and steal your pain away / Sana sarılmak ve acını çalıp götürmek istiyorum

I keep your photograph; I know it serves me well / Fotoğrafını saklıyorum; biliyorum bana yeteceğini

I wanna hold you high and steal your pain / Sana sarılmak ve acını çalmak istiyorum

Nakarata geldiğinde ben de mikrofonu kavrayıp dudaklarıma götürdüm ve eşlik ettim. Ne zaman düştüğüm yerden kalkamayacağımı hissetsem müzik bana bir el uzatıyor ve beni ayağa kaldırıyordu.

Cause I'm broken when I'm lonesome / Çünkü yalnız olduğumda kırılıyorum

And I don't feel right when you're gone away / Ve gittiğinde iyi hissetmiyorum

Devamını tek başıma söylemeye başladım:

The worst is over now and we can breathe again / Kötü olan sona erdi ve yine nefes alabiliriz

I wanna hold you high, and steal my pain away / Sana sarılmayı ve acımı çalıp götürmeni istiyorum

**There's so much left to learn, and no one left to fight / Öğrenilecek
çok şey kaldı ve savaşıacak kimse kalmadı**
**I wanna hold you high and steal your pain / Sana sarılmak ve acını
çalmak istiyorum**

Artık savaşıacak kimse yoktu, Bora ve ben birbirimize karşı iki kazanan ya da kaybedendik.

Aşk kendi içinde bir sürü bilinmezlikle doluydu ve gerçekten öğrenilecek çok şey vardı. Sevgi, arkadaşlık ve aile bağları bir labirentti ve o labirentte kaybolmadan hepsinin olduğu yolu bulmak gerekiyordu.

Peki ya bizim hayatımızda kötü olan sona ermiş miydi? Bundan sonra rahat nefes alabilir miydik?

Nakaratı tekrar beraber söylemeye başladık, sesim Amy Lee'ye göre daha pes çıkıyordu ama bu şarkıya uymuştu.

Cause I'm broken when I'm open / Çünkü dürüst olduğumda kırılıyorum

And I don't feel like I am strong enough / Ve yeterince güçlüymüşüm gibi hissetmiyorum

Cause I'm broken when I'm lonesome / Yalnız olduğumda kırılıyorum

And I don't feel right when you're gone away / Ve gittiğinde iyi hissetmiyorum

Şarkı bittiğinde herkes bir süre soluklanıp birbirine baktı ve Alar bir ıslık çaldı. "Biz bu işi biliyoruz be biraderlerim." Genzimi temizlediğimde bana baktı. "Sen de biraderimsin, Arı Maya; sonuçta bir gün soyadın Ateş olacak, ha şimdi ha o zaman."

Birden öksürmeye başladığımda Bora, Alar'ın kafasına su şişesi fırlattı. "Aa, susamıştım zaten," dedi Alar şişeyi havada yakalayıp. "Bakın, benim fısığım böyle mi yapıyor? Sonuçta o da bir gün Ateş olacak. Değil mi, *Karate Kid*'im?"

Deren rengi atarken benim gibi öksürük krizine girmek yerine Alar'a göz devirdi. "Su şişesini yanlış attın," dedi Bora'ya. "Bana ver de beynini deleyim."

"Kalbimi ezdin, kadın!" dedi Alar.

O sırada garaj kapısı çalınca herkes başını oraya çevirdi ve bir sessizlik oluştu. Meraklı gözler o noktaya odaklanmışken, "Kim o?" diye sordu Alar.

Uygar gitarını bırakıp kapıya yürüdüğünde kimin geldiğini görmek için bekledik. Kapıyı sanki geleni biliyormuş gibi sakince açtı ve arkadaşım Efra içeri adımlarken orada bekledi.

“Selam,” dedi Efra ve elini kaldırıp parmaklarını salladı.

Onunla bir süredir doğru düzgün iletişim kuramamıştım. Arada bir evi ziyarete gelmişti ama o sırada uyku mahmurluğuyla onunla konuşamamıştım. “Ah,” dedim nefesimi vererek. Ayağa kalkıp ona doğru ilerledim ve bir süredir görüşmemenin verdiği özlemle birbirimize sarıldık.

“Seni böyle görmek süper,” dedi Efra.

Yüzümdeki ifade bir tebessüme evrildi ama tam olarak gülümseyemedim. “Seni özledim,” dedim kısık sesle.

Efra’nın gözleri her zamankinden daha da büyüdü ve neredeyse dolar gibi oldu. “Ben de seni.”

Boğazını temizleyen Alar, “Hanımlar, bizi ağlatacaksınız,” dedi.

Efra’yla dramatik sahnemizi yarıda kestik ve Alar’a dik dik baktık, sonra ikimizin de dudakları seğirir gibi oldu. Şebek, illa bizi güldürecekti.

O an bir şey yaşandı... *Hiç beklemediğim bir şey.*

Efra’nın bedeni benden biraz uzaklaştı, daha doğrusu *uzaklaştırıldı* çünkü birisi onu kendine çekmişti. *Birisi... Ah!*

“Yuh!”

Alar’ın tepkisi, kafamın içindeki tepkiye eş değerd.

Karşımızdaki görüntüye hepimiz hafif aralık kalan ağzımızla baktık; Uygur, kolunu Efra’nın beline bir yılan gibi dolamıştı. Siyah kazağı ve siyah kotuyla, krem bir etek ile beyaz kazak giyen arkadaşımın yanında karanlık bir silüet gibi duruyordu.

“E bir yuh daha!” dedi Alar kimse konuşmayınca.

Uygur mavi gözlerini üzerimizde gezdirdikten sonra konuştu: “Ne görüyorsanız o.”

“Ne görüyoruz?” diye sordu Alar huşu içinde.

Uygur sanki ağzından bir küfür kaçacakmış gibi çenesini sıktı. “Bizi.”

Alar, Bora’ya baktı ve durumu kendi görüşüyle sesli bir şekilde aktardı. “Sen de *tatlı şey* ve nemrut ikizimi sarmaş dolaş görüyor musun?”

Bora bu duruma daha kayıtsızdı, sanki çok da şaşırdığı bir şeymiş gibi durmuyordu. Bunu onun daha önceden sezdiğini o an anlamıştım. “Görüyorsun,” dedi Alar’ı onaylayarak.

Alar ağzını eliyle kapattı.

Bakışlarımı Efra'ya yönelttim ve bu duruma nasıl geldiklerini merak ederek kaşımı kaldırdım. Yanakları utandığında olduğu gibi kızardı ve bana, "Anlatacağım," diyerek dudaklarını oynattı.

"Beyler," dedim kardeşlere seslenerek. "Biraz biz kızları yalnız bırakır mısınız?"

"Aa, olmaz, ben de merak ederim," dedi Alar.

Deren yerinden kalkıp Alar'ın kolunu tuttu. "Sen gel bakalım benimle," dedi ve sanki yaramaz bir çocuğu sürükler gibi onu garaj çıkışına yönlendirdi. "Ben daha çok merak edeceğin şeyler anlatacağım sana."

Alar'ın gözleri Deren'e kaydı ve yüzünde aç bir ifade belirdi. "Aa," dedi gözleri Deren'in dudaklarına kayarken. "Neler anlatacaksın bana?"

Deren, onu yakasından tutup çekerken Alar, çoktan aklını ona kaptırmış ve bizi unutmuştu. Onlar garajdan çıktıktan sonra Bora da Uygur'a baş işareti verdi, Uygur siyah kirpikleriyle çevrili gök mavisi gözleriyle bana baktı.

Ona çıkışı gösterdim.

Onaylayan bir tavırla nefesini verdi ve gözlerini Efra'nın yüzüne son kez düşürdükten sonra kolunu çekip arkasını döndü. Onlar garajdan çıktıktan sonra Efra'yla baş başa kaldık ve tek kaşımı kaldırdım.

Dudaklarını bükerek bana baktı. "Ay, her şey dün oldu!" dedi ve eliyle yüzünü yelledi. "Dur, bir soluklanayım."

Ona hafifçe gülümsedim ve gidip tabureme oturdum. Efra da bir diğer tabureye otururken anlatmaya başladı.

"Uygur ve sen *Bachata* mı yapıyorsunuz?" diye sordum anlatması bitince. Tüm hikâyede en can alıcı kısım burasıydı. Dudaklarımı kıpırdanıyordu ve bu sefer sanırım gerçekten gülecektim.

Efra sırtımaya başladı. "Bir görmen lazım!"

Başımı iki yana sallayarak inanamaz gözlerle ona baktım, resmen artık Uygur Ateş'le birlikteydi...

"Peki ya sen?" diye sordu bana. "Bora'yla aran nasıl?"

Bir süre sessiz kaldım, duygularımı dile dökmek benim için zor oluyordu. "Ona hislerimle dolup taşıyorum," dedim kısık sesle, "Bunu artık inkâr edemem."

Efra sesimdeki tereddüdü fark edince kaşlarını merakla kaldırdı ve “Ama?” diye sordu.

Biraz daha düşündüm, doğru kelimeleri aradım ve en uygun olanı buldum. “Korkuyorum.”

Efra’nın kaşları indi ve ela rengi gözlerini anlayışla kıstı. “Onu kaybetmekten mi?”

Duraksadım, gözlerim biraz garajda dolaştı; yangın günü hafızamda canlandığı an yanmaya başladım. Babamın ölümü aklıma geldiğinde ise üzerime bir kova buz gibi su boşaltılmış gibi oldum. Her anı bir etkiyi beraberinde getiriyordu.

Başımı aşağı yukarı salladım.

Efra birden elimi tutup beni ona bakmaya zorladı. Biraz sonra bir sunum yapacakmış edasıyla omuzlarını dikleştirdi ve boğazını temizledi. “Bir kitap okumuştum, *Simyacı*; orada bir söz vardı...” dedikten sonra sözü ekledi: “Yüreğine, acı korkusunun, acının kendisinden de kötü bir şey olduğunu söyle.”

Kelimeler zihnimde anlam kazandı ve beni yakalayıp bir süre etrafında dolaşmamı sağladı. O kadar doğruydı ki... Henüz onu kaybetmeden, kaybedeceğimi düşünerek çok daha fazla acı çekiyordum. Her zaman anı yaşayan bir insan gibi davranır ve öyle olduğumu düşünürdüm ama bağlanmaktan korkmamın nedeni gelecekte korkmamdı. Aslında anda kalmadığımı şimdi fark ediyordum.

“Sadece mafya kitapları okuduğunu sanıyordum,” diye mırıldandım, sonra dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı ve uzun zaman sonra ilk defa dişlerimi göstererek sırıttım.

Efra dudaklarını bükerek güldü ve elimi bırakıp saçını geriye savurdu. “Tatlım, ben her masada vardım.”

“Kitabı bana da verir misin?” diye sordum.

“Seni adi kız! Sana kaç kere okuduğum kitapları oku dedim ama hiç istememiştin!”

Gülmeye devam ettim. “Böyle afili cümlelere ihtiyacım var şu sıralar.”

Efra’nın gözlerinin içi güldü. “Dur, sana birkaç kitaptan daha alıntı yapayım.”

İkimiz de kahkaha attık ve uzun zaman sonra kendimi hiç olmadığım kadar iyi hissettim. Acıdan korkarak acı çekmeyi sonlandırmam gerekiyordu, anda kalacaktım ve an Bora Ateş’ti.

Onu bir nefes gibi içime çekerek yaşamam gerekiyordu.

Efra gittikten sonra eve geçtim ve dış kapıdan girdiğim an gözlerim Bora'yı aradı. Evde sessizlik hâkimdi. Uygur, Efra'yı bırakmaya gitmişti ve Alar ile Deren'in nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bora'nın odasına bakışlarım kaydı ve kararlı adımlarla oraya ilerleyip kulpu döndürdüm.

İçeri girdiğimde Bora dolabının önünde ayakta durmuş, elindeki telefona bakıyordu. Beni görünce başını kaldırdı ve gözleri üzerime sabitlendi. Yüzümde gördüğü ifade veya gözlerimdeki bakış, telefonu yatağa atmasını ve ben kollarımı boynuna dolayarak ona sarılırken beni kucağına almasını sağladı.

“Birbirimizi tüketene kadar öpüp sonra yeniden doğabiliriz,” diyerek fısıldadım dudaklarına.

Soluğunu salıverdi.

Elleri kalçalarımıdaydı, iyice kavradı ve parmaklarını tenime bastırdı. Dudaklarımı dudaklarına bastırdığımda büyük patlama her zamanki şiddetliyle gerçekleşti. Sıcak, davetkâr ve yumuşak dudaklarında kaybolurken durdurulamaz bir ihtiyaçla onu öpmek istiyordum.

Parmaklarım ensesindeki saçlarını çektiğinde Bora sırtımı dolaba yasladı. Parmakları kalçalarımı sıkınca sessiz bir inilti döküldü dudaklarımdan. Hareketlerimiz gittikçe haşınlaşıyordu; sanki savaşıma bu sefer çok daha farklı bir şekilde devam etme kararı almıştık.

O an bedenlerimizde öyle bir enerji akışı oldu ki neredeyse titreyecektim. Duramayacağını belli ederek beni sırtüstü yatağa bıraktı. Bir eliyle destek alıp üzerime uzandığında bedeni sert bir kaya gibiydi. Parmaklarımı o kaslarda dolaştırmak istiyordum, bu yüzden siyah kazağını çekiştirdim. “Çıkar şunu.”

Bu onu daha da harladı ve bir hamlede kazağı üzerinden sıyırdı. Tutuşan bedeni, neredeyse buharlaşıp havaya karışmama neden olacaktı. Benim kazağımın ucunu tutup üzerimden çıkardığında bordo sütyenimle kalmıştım. Gözleri orada dolaşırken o kadar koyu bir hâl aldı ki dışarıda hava karardığı için odanın ışığı o karanlığı kırmaya yetmedi.

“Maya,” dedi inler gibi ismimi söyleyerek.

En baştan beri çatışma hâlinde olduğu Bukalemun veya Titanyum yoktu; şu an onunla bir bütün olanlaydı, Maya Erez'le.

Nefesim hızlanırken başımı geriye yaslayarak boynumda yer açtım ve dudakları bu daveti kabul edip oraya dokundu. Arzumuz akan bir nehir gibiydi, durdurulması imkânsızdı.

“Benim ateşim,” dedi öpücükleriyle tenimi damgalayarak. “Artık senin nefesin olmadan yanamaz.”

İsteğimi sözcüklere gerek olmadan belli etmek için belimi yukarı doğru kıvırdım, gövdem onun karnına yaslandı. Dudakları sütyenimin üzerinde doğru geldi ve dişleri sütyenimi sıyrarak göğüs ucumu kavradı. Hafif çekiştirmesiyle parmaklarımı sırtına sardım, soluğum dudaklarımdan bir inilti gibi kaçtı.

“Şu an sesin şarkı söylerken olduğundan bile daha güzel,” diye mırıldandı.

Aşkın kıyısından düşmüştüm, onda boğulmak istiyordum. Parmaklarım saçlarını kavradı, onu iyice tenime bastırdım. Dudakları bu ikazı kabul etti ve göğüslerime kapandı.

İç çekerek başımı geriye attım, sırtım kavislendi. Bora elini sütyenimin kopçasına uzatıp kısa bir uğraştan sonra açmayı başardı ve öpücüklerine devam etti. O kadar güzel bir histi ki resmen ruhum, bedenim olmadan yükselmiş ve evrenin herhangi bir yerinde kaybolmuştu. Dişlerimi alt dudağıma kanatacak kadar sertçe geçirmiştım. Çok ses çıkarmak istemiyordum, evde kimlerin olduğuna dair bir fikrim yoktu.

Bora öpücüklerine devam ederek göbeğimden aşağı inmeye başladı. Başımı eğip ona baktım, karışmış siyah saçları görüş açımdaydı. Yüzünü kaldırıp bana baktığında göz göze geldik, dudaklarında günahkâr bir kıvrım belirmişti.

“Ah, hayır,” dedim nefesim kesilerek. Bu *ah*, *evet* demekti.

“Tüm vücudunun tadını almalıyım,” dediğinde ses tonu oyunbazdı.

“Beni daha fazla çıldırtmadan istediğimi ver.” Sesim boğuktu, nefesim kesiliyordu ve biraz daha devam etmezse kıvranmaya başlayacaktım.

Bora, iç çamaşırımı dişiyle çekiştirdi. Soluğu o noktaya çarpınca neredeyse bayılacaktım. “Ne istiyorsun, Maya?”

“Bora,” dedim dişlerimin arasından ve başımı geriye yaslayıp soluklandım. “Tüm gitarlarını kırmamı istemiyorsan benimle oynama.”

İç çamaşırımı olağanüstü bir hızla çıkardı ve dudaklarının gülümseyen kıvrımını tenimde hissettim. Tam o noktadaydı. “Sana dokunduğum sürece gitarlar umurumda değil,” dedi ve önce ağır bir öpücükle başlayıp dudaklarıyla harikalar yaratmaya başladı. Zihnimdeki ve tüm dünyadaki sesleri kısıtım, Bora’nın dudaklarının çıkardığı sese odaklandım.

Göz kapaklarım titreşti, göğsüm körüklendi. Ellerim, bacaklarımın arasındaki başını tuttu ve parmaklarım saçlarına karıştı. “Bora,” dedim ihtiyaçla, sesim bana ait değilmiş gibiydi.

İsmi duymak onu daha da tetikledi, beni neredeyse aklımı kaybedeceğim bir zevkin doruklarına çıkardı. Tam düşmek üzereyken birden yüzüme doğru tırmandı ve arzudan kararmış gözleriyle bana baktı.

“Hemen değil,” dedi.

Ben tam zirvedeyken durması beni kışkırttı, hâkimiyeti onun elinden almak istedim ve birden elimi göğsüne koyup onu yana devirdim. Bacaklarımı iki yana açarak kucağına oturduğumda Bora, başını yastığa yaslarken soluğunu bıraktı.

Saçlarım sırtımdan ve omuzlarımdan dökülüyor, çıplak göğüslerimi kısmen kapatıyordu. Bora ise altında kotu, karışmış saçları ve dumanlı bakan gözleriyle yıldızlı bir gece kadar güzel görünüyordu.

Onun bakışları da bana kendimi hiç olmadığım kadar güzel hissettirmişti, çenemi hafifçe kaldırdım ve ona cüretkâr bir gülücük attım.

Bora öyle yoğun bir edayla baktı ki kalbim yerinden hopladı. Ellerimi gövdesine yerleştirip boynuna doğru uzandım ve yutkundugu için âdemelmasının teninin altında hareket edişini izledim. Dudaklarımı oraya dokundurduğumda kasıldı, nefesini sert bir şekilde içine çekti ve ellerini kalçalarımın iki yanına yerleştirdi. Altında hâlâ kotu vardı ama onu yeterince hissedebiliyordum.

“Beni her zamanki gibi delirtmeye çalışıyorsun,” derken sesi pusluydu. Sonra sırtıttığında dişleri parladı, öyle seksi görünüyordu ki transa girmekten kendimi alamadım. “Ama bu seferki çok hoşuma gitti.”

Dudaklarına kapandığımda sırtışı dudaklarımda soldu, dillerimiz buluştu ve onu hiç sonu gelmeyecekmiş gibi ağır ağır öptüm. Elleri belimin kavisine yerleşmişti, geniş kolları vücudumun her kıvrımını sarıyordu.

Sonra birden beni sırtüstü döndürdü ve üzerime uzandı. Daha fazla dayanamayacağını nefesinin değişmesinden ve tutkusunun benim damarlarıma bile karışacak kadar yoğunlaşmasından anlamıştım.

Onu birden içimde hissettiğim acı bedenime sert bir darbe indirdi, nefesim kesildi. Hayal gibi bir andı, duygularım şaha kalkmıştı. Durmadı, hareket etmeye devam etti ve ben de gözlerimi iyice kısarak alışmak için bekledim.

Sonra acı kayboldu, zevk havai fişek gibi patlamaya başladı ve vücutlarımız olağanüstü bir ritim tutturdı. Arzu dalga dalga üzerime

geldi. Teni bana her çarptığında nabızı benim tenimde atıyor, soluğu kulaklarımda dolaşıyordu.

Gözlerimin önünde küçük noktalar oluşmaya başladı, gitgide kararıyordu. Sanki yeterince hava yoktu, zorla nefes almak yerine nefesimi tutuyordum. Bora, beni daha da nefessiz bırakmak istiyor gibi hızlandı. Parmaklarımı sırtına geçirdim, tırnaklarım belki de orada iz bırakmıştı. Sonunda gökyüzündeki bir yıldız dokundum ve kendimi sırtüstü tekrar dünyaya bıraktım.

Bora da benimle beraber düşüşe geçerken aynı anda nefesimizi verdik. Gözlerini kaldırıp bana baktığında gözlerimi açmış, ona bakıyordum. Elleri kıvrımlarımı okşadı, boynumun kulağım altındaki kısmına bir öpücük bıraktı.

Sonra yeniden hazır olduğunu hissedince geri çekildim ve aralanan ağzımla ona baktım. “Yok artık!” dedim hayretle.

Dudaklarında hınzır bir sırıtış belirdi. “Konu sen olunca asla doymayacağım.”

Başımı geriye atıp güldüm. Bora dudaklarıma tekrar kapandığında kahkahalarım onun dudaklarında yankılandı ve tekrar birbirimizde kaybolmaya başladık.

Kendimi tanıyamıyordum, her zaman korktuğum duygularla dolup taşıyordum. Ama bu aşk ve arzu dolu Maya’yı sevmeye başlamıştım.



Vücudumdaki her kas isyan ederek sızlanıyordu. Duşa girmiştım ama sanki üzerimde hâlâ Bora’nın dokunuşlarının ve dudaklarının izi vardı. Temiz kıyafetlerim Uygur’ın odasında olduğu için onun tişörtünü giymiştım, bu yüzden kokusu buram buram burnumdaydı.

Susadığım için kapıya ilerledim ve açıp odadan çıkmadan önce ortalığı kolaçan ettim. İkizlerden hâlâ bir iz yoktu. Yukarıda olup olmadıklarını bilmiyordum ama oturma odasının ışığı kapalıydı.

Parmak uçlarımda yürüyüp mutfığa giderek kendime bir bardak su doldurdum. İçimi ferahlattıktan sonra bir bardak da Bora için alıp odaya döndüm. İçeri girdiğimde Bora hâlâ duştaydı, o kusursuz vücudundan akıp giden suyun sesi odaya ulaşıyordu. Daha biraz önce ayrılmıştık ve vücudum şimdiden sızlanıyordu.

Sıcakladığımı fark edip tişörtünün yakasını çekiştirerek nefesimi dışarı verdim. Libidomun fena bir ikaza ihtiyacı vardı.

Bardağı komodinin üzerine koyarken Bora’nın telefonunun ışığı gelen bir aramayla yandı ve dikkatim istemeden oraya kaydı. Bir şey

görmeyi umarak bakmamıştım ya da dikkatimi isteyerek oraya yöneltmemiştim fakat gözlerim ekrana kilitlenmişti. Kısa bir duraksamadan sonra bardağı bıraktım ve okuduğum ismi kafamda dolaştırdım fakat bir sonuca ulaşamadım.

Hale.

Hale isimli birinden arama geliyordu.

Telefon kapandığında bile öylece dikilmiş, oraya bakıyordum. Banyonun kapısı açıldığında irkilip arkamı döndüm, sanki yakalanmam gereken bir anda enselenmişim gibi hissetmiştim.

Bora'nın altında bir havlu vardı, ıslak saçlarını elindeki bir diğer havluyla kurularken kapı eşiğini geçti ve beni gördü. Yüzümde nasıl bir ifade vardı, bilmiyorum ama bu duraksamasına neden olmuştu.

Bir iki saniye öyle kaldık.

"Sana su getirdim," dedim parmağımla suyu işaret ederek.

Gözleri kısaca bardağa kaydıktan sonra yanında duran telefonu da gördü, ardından tekrar bana baktı.

Dile gelmemiş soru aramızda dolaştı, beni konuşmaya zorladı ve sonunda dayanamadım.

"Hale kim?"

Kafamda evirip çevirmeme gerek yoktu, cevabı direkt ondan alabilirdim. Şirkette bir çalışan ya da sınıfından arkadaşı olabilirdi. Önceden Pera gibi tek gecelik ilişkileri olabilen bir adamdı, belki bu da onun gibi biriydi. Veya bambaşka bir hikâyesi vardı.

Ben kendi kendime kuruntularımı değerlendirirken hemen bir cevap vermesini, beni aydınlatmasını bekledim ama Bora cevap veremedi.

O an ifadesizliğimi kaybettim, kaşlarım hafifçe çatıldı. Bora'nın gözleri ise kara bulutlar gibiydi ve bir süre daha konuşmadı.

Güler gibi bir ses çıkardım. "Cevap veremeyeceğin bir soru sordüğümü sanmıyordum."

"Cevap verebileceğim bir soru ama şimdi değil."

Anlam veremeyerek suratına baktım. Gidişat beklediğim gibi ilerlemiyordu, cevapsız kalmak içimi bulandırmaya başlamıştı. Çatılan kaşlarıma kısılan gözlerim eşlik etmeye başladı. "Tek istediğim basit bir yanıtı," derken sesim keskinleşmişti. Bir bıçak gibi bilenmeye başlıyordum. Kaşlarımı alay eder gibi kaldırdım. "Kalp hırsızlığına devam mı ediyorsun, Bora Ateş?"

Bora nefesini verdi. “Ne kalp hırsızlığı?” dedi bana doğru ilerlemeye başlayarak. Saçını kuruttuğu havluyu yatağa fırlattı ve beni belimden kavrayarak kendine çekmeye başladı.

Elinden kurtulup yanından bir yılan gibi kıvrak hareketlerle sıyrıldım. İşaret parmağını ona uzatarak, “Şu an bana dokunma,” dedim, sesim yükselmişti. “Sana cevap vermesi çok kolay bir soru sordum. Not alacağın bir arkadaşın, şirketten biri ya da *lanet olası sınıf arkadaşım* gibi eski tek geceliklerinden biri olabilir. Söylemen yeterli.”

“Hiçbiri değil,” dedi Bora.

Sesim bir orman yangını gibi büyüyordu. “Kim o zaman?”

“Annem.”

Bora sesini yükseltmemiştii ama bağırması kadar olmuştu çünkü o kelime netti, sertti ve beni olduğum yere mıhladı. Afallayarak yüzüne baktım, dudaklarım nefesimi verdiğimde aralandı.

Senaryolarım arasında bu yoktu ve annesiyle iletişimde olabileceğini asla tahmin etmemiştim. Onu zorladığım için pişmanlık hissederek kendimi konuşmaya zorladım ama sesim çıkmadı. Bora’nın kapkara gözlerinin ise artık bana bakmadığını, tam arkama odaklandığını sonradan fark edebildim.

Hayır...

Başımı çevirmek istemedim, arkamda göreceğim şey beni korkutmuştu. Bora oraya bakarken yüzünde tarifi imkânsız bir ifade vardı. Yaptığım durum değerlendirmesi, omurgamdan yukarı dehşetin tırmanmasına neden oldu.

Nabzım kalbimle eş değer atarken omzumun üzerinden başımı çevirdim ve odaya girerken kapatmayı unuttuğum kapının eşiğinde duran Uygur’a baktım.

Ah, hayır, hayır! Hayır!



ATEŞ ve SU



Üçümüz de kıpırtısız duruyorduk.

Saniyeler sanki asırlar kadar uzun sürüyor, ağır ağır geçiyordu. Hareket etsem bir şeyleri devirecekmişim gibiydi, bu yüzden onların bir tepki vermesini bekledim.

Uygar üzerine bir kova soğuk su dökülmüş gibi bir ifadeyle bakıyordu. Gözlerinde durumu kavrayışını aşama aşama gördüm; karışıklık, algılama ve şok.

Sonra şok silindi, sırtı dikleşti ve dudakları aralandı. “Konuşmalarınızı duydum,” dedi ölümcül derecede sakın bir sesle ve akıllarda soru işareti kalmaması için ekledi: “*En başından beri.*”

Başımı hafifçe çevirip Bora’ya baktım, öylece Uygar’ı izliyordu. Suçluluk duygusu bana çarpıverdi.

“Söylediğin şeyi *duydum.*” Uygar’ın düz, kırılmaz, cam kadar keskin sesi çatladı. Bora’dan bir karşılık bekliyordu ama o, şu anda bir heykel kadar cansızdı.

Bunun olmasının sebebi bendim. Onu bir cevap vermesi için zorlamıştım, yalan bir yanıtla beni geçiştirebilirdi ama doğruyu söylemeyi tercih etmişti ve... Bunca yıl koruduğu sırrını, bana karşı dürüst olmak için açık etmişti.

Kalbim o kadar ağırlaştı ki bir külçe gibi oldu, atmaya takati kalmadı.

“Konuşalım,” dedi Bora sonunda. Sesi o kadar derinlerden çıkıp gelmişti ki hiç duymadığım bir tondaydı. “Alar’ı da çağır.”

Uygar dudaklarını birbirine bastırdı. Mavi gözleri her zamankinden daha açık tonda, çenesi her zamankinden daha keskindi.

Arkasını döndü ve durduğu yerden ayrıldı. Merdivenleri sert adımlarla tırmanmaya başladığını, botunun çıkardığı seslerden anlayabiliyordum.

Başımı çevirip Bora'ya baktım; bir şeyler söylemek istedim ama içinden çıkılmaz bu durumu nasıl düzeltebileceğimi, hangi sözlerle özür dileyebileceğimi bilmiyordum. "Bora," dedim bir şekilde devamını getirebileceğimi düşünerek ama Bora dolabına yöneldi ve kapağı açarak birkaç kıyafet çıkarmaya başladı.

"Annenle iletişim hâlinde olabileceğini düşünmemiştim."

"Değildim," dedi Bora, sesi sanki biraz önce yaşananlar hiç olmamış gibiydi ama üzerindeki enerjiden çok kötü durumda olduğunu anlayabiliyordum. "İki gün önce bana ulaştı ve görüşmek istediğini söyledi. Kabul etmedim ama hâlâ arayıp duruyor." Havlusunu çıkarıp bir *boxer* giydi, ardından siyah bir kotu bacaklarından geçirdi.

"İkizler..."

"Bu bizim aramızda," deyip bana baktı. "Senlik bir şey yok."

Sesimi sanki bir şarkının ortasında kaybetmişim gibi duraksadım.

Bana bakmayı bırakıp üzerine koyu gri bir kazak giydikten sonra elini nemli saçlarının arasından geçirerek nefesini verdi. "Sonra konuşuruz," dedikten sonra yanımdan geçip gitti ve odadan çıkarak üst kata giden merdivenlerin olduğu tarafa yöneldi.

Olduğum yerde durup bir süre bekledim.

Yaşananların ağırlığı omuzlarımın çökmesine neden olmuştu, ellerimi hâlâ nemli olan saçlarımın arasından geçirdim. Evet, bu onların arasındaydı ve onlar konuşma yaparken benim burada olmam doğru değildi. Başıma ağrı olarak saplanan can sıkıntısı da evde durmamı zorlaştırdı.

Yerde duran kıyafetlerime doğru ilerledim ve kotumu bacaklarımdan geçirip siyak kazağımı da tekrar üzerime giydim. Küçük kol çantamı da taktıktan sonra odadan çıktım. Yukarıya doğru giden merdivenlere son bir bakış attıktan sonra dış kapıyı açtım ve sıkıştığım yerden kurtulmak ister gibi kendimi açık havaya attım.

Sonbahar kokusu mis gibiydi, beni rahatlatması gerekirdi ama içimdeki sıkıntı tüm benliğime karışmıştı. Derin nefesler alarak bahçeyi aştım ve ıssız sokağı hızlı hızlı yürümeye başladım. Kollarımı gövde-me sardığımda üzerime bir ceket almadığımı fark etmişim ama önemi yoktu. Üşümek şu an bana iyi geliyor, odağımı dağıtıyordu.

Sokağı bitirdiğimde daha işlek olan ana yola çıkmıştım. Bir taksi geçmesini beklerken kaldırımda volta atıyordum. Sonunda bir tane gördüm, elimi kaldırıp durmasını işaret ettim ve bindiğimde adama gitmek istediğim yeri tarif ettim.

Camdan dışarıyı seyrederken bundan sonrasının nasıl olacağını düşünüyordum. Kardeşler bunca yıldır hiçbir şey bilmiyorlardı ve şimdi öğrenmeleri neyi değiştirecekti, merak ediyordum. Araları bozulursa kendimi asla affedemezdim.

Ne zaman hiçbir sorun çıkmadan mutlu bir şekilde devam edebilecektik, bilmiyorum ama hayat bizden kaosu eksik etmiyordu.

Taksi durduğunda ödemesini yapıp aşağı indim. Bora'yla grafiti yaptığımız yere gelmişim, şu an beni bir nebze de olsa rahatlatabilecek tek yer burasıydı. Gözlerimi kaldırıp karşımda duran duvara baktığımda...

İçimi titreten bir nefes aldım.

O kadar şaşkındım ki sonbahar esintisi saçlarımı savururken ve tutamlarım görüşümü kapatırken bile kıpırdıyamadım.

Bora, benimle birlikte buraya geldiği zamanlar bovalarıyla alev motifi oluşturuyordu fakat belli ki sonraki gelişlerinde resmin geri kalanını tamamlamıştı.

Alevlerin sardığı bir yüz... *Benim yüzüm.*

İnanamaz gözlerle duvardaki grafitiye dokundum ve ellerimi bovaların üzerinde gezdirdim. Huşu içindeydim, tüm bedenim onun yanına koşma isteğiyle karıncalanıyordu.

Şu an yapacağı en son şeyin yokluğunu fark etmesi olacağını biliyordum ama geriye doğru birkaç adım atıp alevlerin arasında kalan yüzümün bir fotoğrafını çektim ve ona gönderdim. Bu anı onunla bir şekilde paylaşmak istiyordum.

Kardeşleriyle belki de arasını bozuyor olabileceğim düşüncesi zihnimde bir cam gibi patladı ve kırılan parçalar zihnimi kanattı. Üzgündüm, mutluydum, kırgındım, umutluydum, çelişkilerle dolu binbir çeşit duygunun içinde savruluyordum.

Biraz daha geriye çekilip yere oturdum ve dizlerimi kendime doğru çekerek kollarımı etrafına sardım. Çenemi diz kapaklarımın üzerine koyarak bir süre kendimi izledim.

Gözlerimi, dudaklarımı, saçlarımı özenle boyamıştı. Yetenekliydi, inanılmazdı ve onu iyice tanıdıkça içinden çıkardığı güzelliklere hayret etmeye başlamıştım.

Birbirimizle çatışmamız, birbirimize bu denli bağlanacağımızı bildiğimiz içindi. Bunu o da ben de hem istemiş hem de korkmuştuk fakat kaçınılmaz gerçekleşmişti. Damarlarımda akan kan gibi vücudumda dolaşıyor, her bir hücreme karışıyordu.

Ben bağlarımdan babam gibi kaçamazdım, bunu artık biliyordum. Çünkü nereye gidersem gideyim aklım ve kalbim hep benimle olacaktı.

Derin bir nefes alıp bir süre daha kendimi izledim. Birinin bana yaklaştığını önce bedenim fark etti; omurgam bir ürpertiyle katılaştı, sırtım dikleşti. Sonra önüme bir gölge düştü.

Belki de attığım mesajı gören Bora'nın geldiğini düşünerek ayağa kalktım ve arkamı döndüm.

O an sol taraftan başıma yediğim bir darbeyeyle şakaklarıma kör edici bir ağrı saplandı ve gözlerimin kararmasına sebep oldu.

Yana doğru savrulduğumda soğuk zemin bedenimi karşıladı. Yanağım yere sert bir şekilde çarparken zaten ağrıyan başımı artık hissedemeyecek durumdaydım. Boğuk bir iniltiyle sırtüstü döndüm ve gökyüzüne baktım. Nefesim zorla ağzımdan çıkıyordu. Göz kapaklarımdan ağırlaştığını fark ettim, son kez açmaya çalışıp tepemde dikilen yüzü görmeye çalıştım.

Dudaklarımdan hâkimiyetini yitirmiştim ama kırıştırdığım gözlerimle ona bakarken bir kelime mırıldanabildim: "Pera."

Sınıf arkadaşım, omuzlarına gelen siyah saçları ve sokak lambasıyla aydınlanan esmer yüzüyle tam tepemde dikiliyor, benim yavaş yavaş karanlığa sürüklenişimi izliyordu.



Bilincime giden kapılardan geçerken yer, zaman kavramımı kaybetmiştim. Bir darbe beni o kapılardan sertçe çekti ve gözlerimdeki ağırlıkları attım, hızla açıldılar.

Göğsüm nefesimle tıkanmıştı. Başımdaki ağrı, düşünmemi ve gördüklerimi anlamamı zorlaştırıyordu. Islak bir zeminde yattığımı, serinleyen yanağımdan fark ettim ve acının istila ettiği başımı zar zor kaldırmaya çalıştım.

Yarı doğrulduğumda kazağımla pantolonum ıslanmıştı. Bileklerimde bir baskı vardı, buruşturduğum suratımla kararan gözlerimin tekrar normale dönmesini bekledim ve sonunda görüşüm netleştiğinde serser bir şekilde bakışlarım bağlı olan bileklerime kaydı.

Kötü günler geride kalmamıştı.

Farkındalık bir tokat gibi çarptı. Ayak bileklerimin de bağlı olduğunu gördüğümde korku, bir kara delik gibi beni içine çekmeye başlamıştı. Anlam veremeyerek etrafıma baktım ve bir yüzme havuzunun yanında olduğumu fark ettim.

O an başımın arkasından gelen bir su darbesiyle nefesim kesildi, damlalar yüzüme döküldü ve beni neyin uyandırdığını şu an daha iyi anladım. Birisi suratıma su çarpmıştı.

Omzumun gerisinden başımı çevirdiğimde saç tutamlarım yüzüme yapışmıştı ama yarım yamalak karşımdaki manzarayı görebildim.

Bilincimi kaybetmeden önce gördüğüm son yüz yine karşımdaydı.
Pera.

Normalde makyaj yapardı fakat şimdi yüzü tamamen soluk, göz altları mordur. Üzerinde siyah bir tayt ve bol bir siyah ceket vardı.

Elinde tuttuğu kovayı yanında duran kişiye verdiğinde dikkatimi başkaları da çekti. İki tane adamla birlikte duruyordu. Adamlar orta yaşlardaydı ve korumalar gibi siyah giyinmişlerdi. Onları inceleyecek fırsatım olmadı çünkü Pera bana biraz daha yaklaşarak görüş açımı girdi.

Kaşlarımı çattım. Beni bayıltmadan önce vurduğu kısımdan dalga dalga yayılan ağrı dayanılmazdı, oradan yanağıma doğru süzülen ıslaklığın sudan başka bir şey olabileceğini düşündüm: Kan.

“Ee,” dedi Pera kaşlarını havaya kaldırarak. “Bir tepki vermeyecek misin?”

Ona anlam vermeye çalışarak bakmayı sürdürdüm, üzerimde bir felç hâli vardı.

Pera, işaret parmağını şakağının yanında döndürdü. “Senin kafa biraz geç basıyor galiba.” Ses tonu ne kadar kibar olsa da bakışları ve kelimeleri yuvarlayışı her zamanki nazik görüntüsünü silmişti. Gözlerini devirdi. “Bu anın biraz daha görkemli olmasını bekliyordum.”

Ağrıyı yok sayıp ana odaklandım, zihnimin perdelerinde onun olduğu kısımları oynattım ve ayrıntıları yakalamaya çalıştım. *Pera. Pera. Pera.* Olanlar peş peşe aklımda canlanmaya başlamıştı.

Okulda yanıma gelmişti, bana notlar vererek benimle samimiyet kurmaya çalışmıştı ve bu samimiyetin nedeninin Bora olduğunu sonradan anlamıştım. Şimdi ise kafamda başka detaylar belirliyordu.

Bana not vermek için ilk kez mesaj attığı an, yangından hemen önceydi. Ona hasta olduğumu ve evde dinlendiğimi yazarak mesaj yollamıştım. *Ona evde olduğumu söylemiştim!*

Vücudum soğumuştur. Öfkem göğüs kafesimden başladı, sonra mideme inerek oraya baskı yaptı.

“Seni adi orospu!”

Söylediğim şeyi duyan Pera duraksadı. Gözlerini bir iki kere kırptırdı, ardından yüzü aydınlanırken kaşları yukarı kalktı. Her şeyi fark etmem hoşuna gitmişti ve ettiğim küfür güzel bir şey söylemişim gibi onu mutlu etmişti.

Dudaklarında kindar, çarpık bir gülümseme belirdi. “Her şeyi anladığına göre açık konuşma zamanımız geldi.”

O an içimde çöreklenen öfkeye bir güç karışmaya başladı ve elimden tutup beni ayağa kaldırdı. Ağrıyan başım, ıslak vücudum ve şok içindeki bedenim adrenalin doldu; birden ona doğru atılmaya çalıştım. “Seni geberteceğim, ruh hastası!”

Yere düşmem ani oldu.

Bir adım bile atamamıştım. Diz kapaklarım yere çarptığında bacaklarım ikiye ayrılacak sandım. Ciğerlerime sıkışan havayı ağzımı açarak vermeye çalıştım. Bağlı bileklerimi yukarı kaldırıp gözlerimin önüne gelen saçları kenara çektim. Ayak bileklerimin bağlı olduğunu unutmam bir yana, bileklerimden uzanan zincir bir ağırlığa bağlıydı. Kıpırdamam her şekilde imkânsızdı.

Nefes nefese ağırlıklara bakıp tekrar Pera’ya döndüğümde başını geriye atarak kahkaha attı. *Zarif ve hastalıklı bir kahkaha.*

“Yangını sen çıkardın,” dedim hırlar gibi bir sesle. “Beni öldürmeye çalıştın.”

Dudaklarını büküp bana baktı. “O gün ikinizden de kurtulabilirdim ama şanslısınız.” Sonra gözlerinde kin dolu bir bakış belirdi. “Özellikle o kindar piç,” dediğinde ses tonu derinleşmişti, “İki kere kurtuldu.”

Bora’nın kaza yapmasına sebep olan da oydu.

Sonra bir anda ifadesi yine değişti ve çok eğlenceli bir şey aklına gelmiş gibi güldü. “Hiç planda yokken neredeyse aptal arkadaşından bile kurtuluyordum.” Elini silah namlusu gibi yapıp şakağına dayadı ve tetiği çekiyor gibi yaptı. “Puf.”

Zebani... Zebani’deki olay... Her şeyin sorumlusu en baştan beri Pera’ydı.

Çivi değil.

“Nasıl?” Aklımdaki soru dilime yansımıştı.

“İçeri nasıl mı silah sokabildim?” dedi Pera. Sonra bana doğru birkaç adım atıp, yüzünü daha da iyi görmemi sağladı. “Ah Maya, bunları sana bir kahve eşliğinde anlatmak isterdim ama o kadar zamanımız yok.”

Dişlerimi birbirine geçirdim. “Derdin ne senin?” dedim kilitlenen çenemi zorla hareket ettirerek.

Yüzündeki eğlenen ifade gitti, bakışları keskinleşti ve gözlerinde deli bir parıltı belirdi. “O kibirli piç, bana yaptığı muamelenin bedelini ödeyecek.”

“Bunun bedeli bizi öldürmen mi?”

Sanki havadan sudan sohbet ediyormuşuz edasına bürünüp dudaklarını büzdü. “Eh, ben hep uçlarda yaşıyorum.”

Gerçekten hareketleri de duygularını uçlarda yaşadığını belli ediyordu. Bir delinin eline düşmüştüm. Gözlerim bir çıkış yolu bulmaya çalışarak sağa sola kaydı, kapalı bir yüzme havuzundaydık ama hangisi olduğunu bilmiyordum. Bir okulun havuzu da olabilirdi, şehirde bulunan herhangi bir havuz da. Köşede dikilen iki adama bakarak onlardan bir medet ummaya çalıştım.

“Bırakın beni,” dedim sakın kalmaya çalışarak. “Bu delinin bana zarar vermesine izin mi vereceksiniz?”

O an suratıma yediğim tokadın sesi havuzun sularında bile yankılandı, dudaklarımdan çıkan nefesim tuhaf bir ses çıkardı.

Tekrar ona baktığımda ellerim karşılık vermek için kıpırdandı ama nafile bir çabaydı. Eğer ağırlıklar olmasa ona sürünerek yaklaşır, dişlerimle parçalardım.

Pera gözlerini kısarak yüzümü inceledi. “Benden ne fazlan var?” derken sanki mikroskopla bir böceği inceliyormuş gibiydi. “Onunla bir partide tanıştık ve ben sandım ki...”

“Onun sana nasıl davrandığının önemi yok, senin kendine nasıl davrandığın önemli,” dedim kurtulmak için başka bir yol deneyerek. “Ama illa ona bunu ödetmek istiyorsan bırak beni, gününü beraber gösterelim.”

Pera dudaklarını birbirine bastırdı ve derin bir nefes çekti. “Ona âşıksın.”

Dudaklarım titredi, zorla ama çok zorla güler gibi bir ses çıkardım. “Ben âşık olmam,” dedim ruhsuz bir ifadeye bürünerek. “Bora’nın başlarda bana da çok iyi davrandığı söylenemez. Grupta kalabilmek için... Rol yapıyorum.”

Söylediklerimi tartarken kaşları hafifçe havaya kalktı.

“Sen de amacına giden yolda çok güzel rol yaptın, beni anlayan lazım,” derken alnımdan soğuk terler boşalmaya başlamıştı, neyse ki ıslak olduğum için su damlalarının arasına karışıyordu.

Pera başını yana yatırdı ve dudaklarını büzdü. Gözlerinde gördüğüm saf, katıksız kinin bir süredir onda yer ettiğini ve bunun değişmeyeceğini anladım. Bora’yı yok etmek için ona yardım edeceğime ikna olsa bile beni bırakmazdı çünkü beni de yok etmeyi en az onun kadar istiyordu. Benden nefret ediyordu. Katıksız, net bir öfke.

Bu kız fena hâlde hastaydı.

“Bu işten kurtulamazsın.”

“Öyle bir kurtulurum ki,” dedi çarpık gülümsemesi yüzüne yayılırken. “Çok konuştuk, Maya. Şimdi veda zamanı.”

Kalbime saplanan korkuyu çıkarmam çok zordu. “Bunu yapma,” dedim nefesimi kontrol altına almaya çalışarak.

“Madem artık Ateş’sin... Bir ateşi ne söndürür?” dedi ve bu sefer ellerini iki yana açarak havuzu gösterdi. “Su.”

Hastalıklı espri anlayışı çok hoşuna gidiyor olacak ki neşeyle ellerini birbirine vurdu. Ona bir karşılık verecek, durdurmak için bir şeyler yapacak ne zamanım ne de planım vardı.

Bana doğru hızlı bir atak yaptı ve elleri omuzlarımı kavradı. Zaman bölünüp saniyelerin arasında akmaya başladığında bedenim çoktan geriye savrulmuştu.

Düştüm.

Öyle bir düştüm ki hızla suya çarpan sırtımdan sonra tüm bedenim dibe battı. Şoktan donan kaslarım önce kıpırdayamadı, ağzıma daha fazla su dolmaması için dudaklarımı birbirine bastırdım. Sonra dehşetle çırpınmaya çalıştım fakat ellerim ve ayaklarım bağlı olduğu için yükselemedim. Gözlerimi açtığımda arkamdan atılan ağırlığın da havuzun sularına çarptığını fark ettim, bedenim iyice dibe doğru sürüklenmeye başlamıştı.

Gözlerim açık gördüğüm bir kâbus gibiydi. Bağırımıyordum, kıpırdamıyordum ve yanmak yerine boğuluyordum. Cehennem bu sefer buz kesmişti.

Önce nefesim solmaya başladı, sonra umudum ve en son ruhum...





Bora Ateş

Kelimelerle konuşulmayacak şeyler vardır.

Kardeşlerimle birbirimize olan sevgimizi hareketlerimizle gösterirdik. Atışmalarımız, Uygar'ın sinirlendiğim zamanlarda omzuma koyduğu eli, Alar'ın sırtarak beni daha da sinirlendirmeye çalışması... Bunlar kelimelerle ifade edemediğimiz bağımızın bir parçasıydı.

Bu yüzden hayatımda şu an olduğundan daha zor bir an yaşamamıştım.

Uygar, Maya'yla olan konuşmamızı duyduğundan ve Alar'ı da arayıp eve getirttiğinden beri nasıl lafa girmem gerektiğini düşünüyordum.

Annem bana ulaştığında bile bu kadar sıkışmış hissetmemiştim. Hatta düşündüğüm kadar bir şey de *hissetmemiştim*. Bunca zaman onun geri dönmesinin hayalini kurmuştum ama Maya'ya da söylediğim gibi; aslında sahip olduklarım daha değerliydi ve onlar bana yeterliydi.

Seray Ateş, benim gerçek annemdi. Beni ikizlerden asla ayırmamıştı. İkizler ise hayatımın merkeziydi.

Uygar'ın odasındaki koltuğa oturmuştum. İkizler ise yatağa yana yana oturmuş, pürdikkat bana bakıyorlardı. Uygar kollarını gövdesinde bağlamıştı ve konuyu bildiği için çatık kaşları daha da derinleşmişti. Alar ise merakla kaşlarını kaldırmış, ne öğreneceğini bekliyordu.

Ben konuşmayınca ikisi de dönüp birbirlerine baktı. Teslim olmuş bir ifadeyle gözlerimi kapatıp parmaklarımla burun kemerimi sıktım. Bunca zaman bu gerçeği saklamamın nedeni, onların beni aynı şekilde görmeyeceklerini düşünmemdi fakat artık olan olmuştu, kaçış yoktu.

"Annelerimiz bir değil," dedim bir çırpıda.

Başımı kaldırıp onlara baktığımda senkronize bir şekilde yüzleri bana döndü. Odaya hâkim olan sessizlik katlanılır gibi değildi. Uy-

gar'ın çatık kaşları normale dönse de gözlerindeki keskinlik kaybolmamıştı fakat Alar pek anlamışa benzemiyordu.

“Ne diyorsun, *bro*?”

İçimde bir gerginlik sancısı vardı. Derin bir nefes aldım ve başımı kaldırıp bu sefer yüzlerine bakarak konuştum: “Seray Ateş, benim öz annem değil.”

İşte o an odanın havası ağırlaştı, Alar'ın yüz ifadesi suratına yumruk atmışım gibi değişti. Bir süre ne dediğimi algılamaya çalışırken afallamış bir şekilde oturdu ama sonra irkilir gibi ayağa kalkıp bana baktı.

“NE DİYORSUN BE SEN?”

Uygar, elini Alar'ın koluna koyup onu geri oturtmaya çalıştı ama ikizlerden büyük olan taş kesilmişti.

“Bağırma,” dedim sakince, “Anlatacağım.”

Alar bir süre daha aynı şok ifadesiyle dursa da tavrı birden yön değiştirdi, histerik bir kahkaha patlattı. “Şakana kanmış gibi yaptım, *bro*,” dedi. “Üzülmeni istemem ama bu aptal şakayı yapmanızın nedeni nedir?” Gözleri Uygar'la benim aramda gidip geldi. “Yine sizi kızdıracak bir şey mi yaptım?”

“Alar...” dedim ama susmadı.

Ellerini teslim oluyor gibi havaya kaldırdı. “Kıyafetlerini çalmayı bırakacağım, tamam ya!”

“Konu o değil...” dedim ama bir türlü susmuyordu.

“E derdiniz ne o zaman? Sikik sokuk şakalarınızla uğraşamam, Deren aşağıda bekliyor. *Date*imizi böldünüz.”

“Alar, şaka yapmıyorum.”

Alar, işte o zaman sustu.

Soluğunu hızla verdi ve yüz ifadesi hüsrarla çarpılırken söylediğim şeyin ağırlığıyla omuzları çöktü. Uygar'ın yanına resmen yığılır gibi otururken beti benzi atmıştı.

Ağzım kurumuştu, midemde bir kasılma vardı. Kendimi büyük bir gayretle konuşmaya zorladım ve “Anlatacağım,” dedim.

“Ne anlatacaksın ya?” dedi Alar çileden çıkıyormuş gibi.

“Anlat,” dedi Uygar her zamanki kontrollü tavrını sürdürerek.

Sonra onlara her şeyi anlattım. Öz annemin bir yaşımdayken beni babama bırakmasından şu sıralar bana tekrar ulaşmaya çalıştığına kadar. Arada susarak tepki vermelerini bekledim ama ikisinden de bir karşılık gelmeyince devam ettim.

“Ben bunu birinci sınıfa başlayıp, bir şeyleri kavramaya başladığım zamandan beri biliyorum. Babam bir gün odasına çağırıp bana her şeyi anlattı.”

O gün kalbimde açılan yarayı iyileştirmiştim ama izi kalmıştı ve sanki şimdi o anıyla sızlıyor gibiydi, göğsümü ovaladım.

Babam duygusal bir adam değildi; bana olanları anlattığında tek yaptığı viskisini yudumlamak ve bana koca bir adam gibi davranıp ağlamamam gerektiğini söylemek oldu. Odadan çıktığımda gözyaşlarımı akıtmadım ama ağlamak için yaşlara da gerek yoktu.

Ben de bağırdım.

Hırçın bir fırtına gibi estim.

Seray annem beni bahçenin bir köşesinde oturmaya zorlamıştı ve bana onun gerçek oğlu olduğumu, bana olan sevgisinin kardeşlerimden bir farkı olmadığını anlattı. Beni o büyütmüştü. Beni o sevmişti.

Ben de onu seviyordum.

Kardeşlerimin ikisi de derin bir sessizlikle beni dinledi ve ağır hava odada dolaşmaya devam etti. Konuşmam bittiğinde bir süre nefes alıp vermek dışında bir şey yapmadık.

“Bunu bizden niye sakladın?” diye sordu Uygur sonunda, aramızdaki yoğun gerilim sesine de yansımıştı.

Boğazımda oluşan düğümü yok saymaya çalıştım, derinlerde bir yerde kaybolan sesimi buldum ve “Korktum,” dedim. “Beni...” *Siktüğimin sesi pürüzlüydü.* Boğazımı temizledim ve daha net konuştum: “Beni aynı görmemenizden.”

Eğer gözyaşlarımızı akıtabiliyor olsaydık hepimiz şu an bu eylemi gerçekleştirirdik ama en son toplu olarak ağlamamız dokuz yaşımızdayken olmuştu. Evimizin olduğu sokağın yoluna çivi koyarak geçen araba lastiklerinin patlamasına sebep olduğumuz için babam bize yemek yememe cezası vermişti. Açlıktan ağlamış ve annemin bize acıyarak babama başkaldırmasını sağlamıştık.

Gerilen omuzlarım ve kaskatı olan bedenimle öylece beklediğim sırada ne kadar zaman geçti, bilmiyorum. Belki birkaç dakika. Belki binlerce yıl. Kurmamız gereken cümlelerin kıyılarında sessiz kaldık.

Sonunda Alar ayağa kalktı. Başımı kaldırıp ona baktım, o da tepemde dikilip beni izledi. Mavi gözleri dolmuştu, yanakları kızarmıştı ama ağlamadı. Onun yerine derin bir nefes alıp tavana bakarak iç çekti.

“Bu ne saçma düşünce ya!” dedi gözlerini tekrar bana çevirerek. “Yazlıkta hoşlandığım kızla film izlemeye çalışırken kızın kedilere fobisi var diye sitenin şeytan kedisini içeri salan sensin.”

Duraksadım. Yazlığımızdaki bir anne kediymi ve yavrularını korumak için epey hırçınlaşmıştı. Ondan gözümü alamazdım, annelik içgüdüsünü sık sık izlerdim çünkü beni doğuran anne bu güdüye sahip değildi.

Bu hatıra Alar'ın aklına şu an nereden gelmişti, bilmiyorum ama o günü hatırlayınca omuzlarım gevşedi. Kızın daha çok korkacağını düşünmüştüm fakat kahramanlık yapmaya çalışan Alar acı çığlıklar eşliğinde parçalanırken kediden daha çok nasibini almıştı.

“Şortumu bile yırttı *Deccal*. Popomda hâlâ tırnak izi var,” dedi Alar ve konunun poposundaki ize kadar gelmesini sessizlik içinde izledim. “Spagetti yerken boğuluyordun diye seninle dalga geçtiğim için bisikletimin tekerleğini patlatan ve kendi bisikletini sürerken bana *Lucifer* gibi gülümseyen de sensin.”

O yaptığım tüm şeytanlıkları dile getirirken ağzım hafifçe aralanmış, gözlerim kısılmıştı.

“Yani,” dedi Alar ve konuyu bağlamak istediği noktaya değindiğini belli ederek kaşlarını kaldırdı, “Anılarımızın değişmediği gibi, bu gerçek de senin kim olduğunu değiştirmiyor. Sen bizim ağabeyimizsin.”

Son söylediği kanımın damarlarımda daha hızlı akmasına sebep oldu. Kalbim göğüs kafesime baskı yaptı ve gözyaşı akıtmamak için parmaklarımı avucuma bastırdım.

Alar bana doğru yaklaştığında ayağa kalktım ve kendimizi bir anda birbirimize sarılırken bulduk. Bu anı bir de ilkokulda onu rahatsız etmeye çalışan bir oğlanı dövdüğümde yaşamıştık, teşekkür mahiyetinde sıksa kollarıyla gelip bana sarılmıştı.

Şimdiyse ikimiz de yeterince büyüktük, yeterince iriydik, bu yüzden geri çekilip aynı anda boğazımızı temizledik.

O sırada ayağa kalkan Uygur dikkatimizi çekti ve ikimizin de bakışları ona döndü.

Bir süre bize baktı, yüz ifadesi o kadar donuktu ki ne tepki vereceğini kestiremedim. Sonra gözlerini bizden kaçırdı ve hiçbir şey söylemeden odayı arşınlayıp kapıyı açarak çıkıp gitti.

Alar'la olduğumuz yerde dikiliyor, giden Uygur'ın arkasından bakıyorduk. İkizlerden büyük olan içini çektiğinde ben de dudaklarımı birbirine bastırıp anlayış dolu bir bakış attım.

İkisinin anlattıklarımla mücadele şeklinin farklı olacağını biliyordum çünkü acıyla baş etme yöntemlerimiz daima birbirinden ayrıydı. Ben hırçınlaştırdım. Alar şakaya vururdu. Uygur ise sessizliğe gömülürdü.

Sessizliği ne kadar sürer, bilmiyordum ama üstelemek işe yaramaz-

dı, bu yüzden peşinden gitmedim.

“Sen Deren’in yanına in,” dedim sakın bir sesle. “Daha sonra konuşuruz.”

İkimizin de içinde fırtınalar koptuğunu biliyordum, bundan sonra bir şeylerin değişmesinden ikimiz de korkuyorduk. Yine de bunu dile getirmediğimiz ve olanların üzerinde düşünmek için birbirimizden ayrıldık.

Odama geçerken koltukta oturan Deren’e bir baş selamı verdim, bana sorgulayıcı bir bakış attı ama o da selamıma aynı karşılığı verdi. Odanın kapısını kapatırken içeriye bir bakış attım ve olduğum yerde durdum.

Bukalemun neredeydi?

Birkaç adım atıp banyonun aralık kapısından içeri baktım; bir hareketlilik yoktu. Bu saatte nereye gidebileceğini düşünürken içime biraz öncekinden daha farklı bir sıkıntı çörekledi. Son zamanlarda onda hiç görmediğim bir ruhsuzluk hâline bürünüyordu, sonra tekrar hayata dönüyormuş gibi oluyordu. O kadar dengesizdi ki azimle yürüdüğü ipten düşeceğinden endişeleniyordum.

Babasının ölümü, güzel bir günün ardından gelen büyük bir darbeydi. Bu yüzden dağılmaması için ne yapmam gerektiğini düşünüp durmuştum. Hırçınlığına, hareketliliğine ve neşesine alışkındım ama içi boş bir kabuk gibi gözlerindeki ışıltıyı kaybeden Maya Erez’le ne yapacağımı bilmiyordum.

Bir süre onu rahatsız etmemeyi denemiş, ne kadar merak etsem de Uygur’ın odasında onu çok az ziyaret etmiştim. O zamanlarda da kollarımda nefes almayan bir ceset gibi öylece uzanmıştı. En son daha fazla buna dayanamayacağımı fark ettim ve ondan benim odamda uymasını istedim.

İşte o ışıltıyı yakaladığım an o zaman olmuştu.

Biraz önce olanlar için onu suçlamıyordum; bu benim suçumdu. Her şeyi ikizlerden ben saklamıştım, en son biyolojik annemin benimle iletişime geçtiğini de Bukalemun’a söylememek benim tercihimdi. Bu konuyu bir sır olarak içime gömmek bende alışkanlık olmuştu, sesli dile getirmem çok güçlü.

Belki de Uygur’ın duyması ve her şeyin ortaya çıkması iyi olmuştu çünkü ben hiçbir zaman hür irademle bunu gerçekleştiremeyebilirdim. Artık kardeşlerimle aramda olan o şeffaf perdeyi tamamen kaldırmıştım, onlardan gizli saklı hiçbir şeyim kalmamıştı.

Bukalemun’un suçluluk duygusuyla evden ayrıldığını biliyordum, şu an nereye gittiğini düşünürken tekrar içine kapanmasından korku-

yordum. Hatta çekip gitmesinden... Sanki iki elim kumdaydı ve ne kadar sıkı tutsam da parmaklarımın arasından kayacakmış gibiydi.

Yiğit denilen sarışın dangalağın yanına mı gitmişti acaba?

İlişkimizi öğrendiğini cenazede bana diklenmesinden anlamıştım ve neredeyse ben de onu bir yere gömecektim fakat Bukalemun benim için kıskançlığımdan daha önemliydi. O an, onu daha da mutsuz edecek bir şey yapamazdım.

İlerleyip komodinin üzerindeki telefonumu aldım ve ekranda gördüğüm mesajla omuzlarım gevşedi, Bukalemun'dan gelmişti.

Tıklayıp açtığımda gördüğüm resimle ekrana bakakaldım.

Nerede olduğunun cevabını alarak rahatlamıştım ve oraya gitmesi beni bir nebze heyecanlandırmıştı; onu çizdiğim grafitinin olduğu yerdeydi.

O babasının yasını tutarken sık sık grafiti yapmaya gitmişim çünkü bir şekilde düşüncelerimi düzene sokmama yarıyordu. Önce aklımda sadece alevler vardı fakat içine Maya'nın yüzünü çizmek onu ilk kez oraya götürdüğümünden beri zihnimde dolaşıyordu.

Ortaya çıkan şeyden memnundum ve gördüğünde onun yüzünde oluşan ifadeyi kaçırmam iyi olmamıştı. Bir an önce yanıp gidip onu görmek istiyordum. Gözlerinde bir kıvılcım oluş muydu? Dudaklarının üzerindeki benlerin hareket etmesine sebep olan o seksi kıvrım belirmiş miydi?

Telefonumu cebime attığım gibi arabanın anahtarını da aldım ve evden çıkmak için odanın kapısını açtım. Alar ve Deren *Netflix*'te bir film arıyorlardı.

"Korku filmi olmaz, kadın," dedi Alar. Yaşananları hiç yaşanmamış saymakta üzerine yoktu ama onun gece uyumadan önce derinliklere dalacağını biliyordum. Küçükken üçümüz aynı odada kaldığımız sırada, vücudunda ciddiyete dair hiçbir duygu zerresi barındırmıyor gibi görünmesine rağmen bazen onu kara kara düşünerek duvara bakarken görürdüm.

Alar aslında derin biriydi, sadece dibe batıp boğulmaktansa yüzeyde yüzmeyi seviyordu.

"Kes sesini, davulcu. Bunu izleyeceğiz."

Alar koltuğun koluna kollarını yayarak oturdu ve bir kolunu da Deren'in omzuna attı. "Çocuklarımızın önünde de bana böyle emirler verirsen babalık gururumu incitirsin."

Mutfakta bir hareketlilik sezince Uygur'ın orada olduğunu gördüm ama sırtı bana dönüktü, varlığını fark etse de asla dönüp bakmadı.

Kendine kahve yapmakla meşguldü. Genelde sabah içse de bu saatte kafeine ihtiyacı olması düşüncelerini netleştirmek istediği zamanlarda başvurduğu bir eylemdi.

Beni affetmesi için onunla bir konuşma yapma istediğimi bastırdım. Üzerine gitmem işleri berbat edebilirdi, onu rahat bırakmam gerektiğini biliyordum.

Deren'in sesi homurtu gibi çıktı. "Evlilikten bahsedip durma."

"Aa, benimle evlenmek istemiyor," dedi Alar bize dönerek. "Duydunuz mu? Benim harika genimle dünyaya mükemmel evlatlar getirmek için son şansını da kaybetmek üzere."

Deren dirseğini Alar'ın karnına geçirdi, inleyen küçük kardeşimin nefesi ciğerlerinde patlamış olmalıydı. "Bu kadın beni öldürürse *Müge Anlı*'ya başvurun."

"Ben gidiyorum," dedim Alar'ın dramasına son vererek. "Maya dışarıda, onu alıp geleceğim."

"Tamam," dedi Alar. "Gelirken bize iki bira alır mısın? Aşkım *romantik komedi* izlerken içeriz."

"Aşkınla korku filmi izleyeceksin," dedi Deren elindeki kumandayla bir filmi başlatarak.

Uygar merdivenlerden yukarı tırmanmaya başladığında Alar bağıyordu: "İkiz, gel buraya. Bari sen de izle. Tek korkan olmak istemiyorum."

"Geber," diyerek karşılık verdi Uygar.

Sıkıntıyla onun arkasından baktım ama dönüp bize bakmadı.

"Geberirsem çok üzülürsün!" dedi Alar ve cevap gelmeyince tekrar bağırdı: "Üzülürsün *twin*, değil mi?"

Tek yanıt Uygar'ın kapanırken gürültülü bir ses çıkaran kapısından gelmişti.

Sıkın canım, ağırlaşan kalbim ve burkulan midemle evden çıktım. Mis gibi sonbahar havasına adımımı atıp derin bir nefes aldım ve olanları yok saymaya çalışarak Maya'ya odaklandım.

Bir an önce yanına gitmek ve onun boynunda soluklanmak istiyordum. Kokusu bu havadan daha güzeldi. Amerika'dan döndüğümüzden beri onsuz hiçbir yere sığamıyordum. Önceden ona kapıldığım için hırçınlaşıırken şimdi dinginleşiyordum.

Maya Erez'e dair duygularım mükemmel bir karışımıdı.

Arabaya binip tıpkı kocaman bir mıknatısmış gibi ona çekilirken yol bitmek bilmedi. Parmaklarımı direksiyonda ritim tutarken bir yan-

dan zihnimde Sesini Duyur şarkımızı söylemeye başladım.

Maya benden şarkı yazmamı beklemediğini söylediğinde şaşırma-
mıştım. Hayatı yaşayış şeklimde duygularımı göstermezdim fakat içsel
hesaplaşmalarında kelimelerin gücü vardı.

Grafiti yaptığım yer çok uzak değildi, yakın ve izbe bir alan olduğu
için orayı seçmiştim. Bu yüzden ulaşmam uzun sürmedi. Tam o ala-
na doğru yaklaşıp park edeceğim sırada gördüğüm şeyle frene bastım.
Kaşlarım çatılmış, doğru mu görüyorum diye bakışlarımı sokağın so-
nuna odaklamıştım.

İki adam, bir kızı sürükleyerek araca bindiriyordu.

Bir kızı...

Gür, açık kumral saçları önüne düşmüş ve sürünen bacaklarıyla
baygın olduğu belli olan bir kız...

Maya.

Ardından ufak tefek bir kız da araca bindi ve kapıyı kapatıp hızla yol
almaya başladılar. Gördüğümü kavramam zaman alabilirdi ama araba-
nın uzunlarını söndürüp gaza basarak peşlerine takılmam ani oldu.

Bu siktiğimin piçleri kimdi ve Maya'yı nereye götürüyorlardı? Kor-
ku sırtıma yüklenmiş, bedenime baskı yapıyordu. Sırtımı dikleştirmeye
çalıştım, şu an kontrolü kaybetme zamanı değildi. Soğukkanlılığımı
korumalıyım.

Çivi şerefsizi yakalandığında tehlikenin bittiğini sanmıştık. Çi-
vi'nin peşimize taktığı birileri miydi yoksa bambaşka bir düşmana mı
sahiptik? Vito'ya binen kız Maya'nın eski yurt arkadaşı Buğlem olabilir
miydi?

İki adamı kafamda değerlendirdim, irilerdi ve ben onlarla kapışır-
ken Maya'ya bir zarar gelebilirdi. Bu yüzden uzak bir mesafeden aracı
takip ettim. Bir elimle telefonu kavrayıp Alar'ın numarasını buldu-
ğumda nefesim göğsüme baskı yapıyordu.

"Efendim, *half bro*?" diye bağırdı Alar telefonun ucundan.

Geri zekâlı herif olayı çabuk kabullenmiş, bir de bunu şaka malze-
mesi yapmıştı. Bunun için onu sonra gebertebilirdim.

"Beni dinle," dedim onu hoparlöre alarak. Gözlerimi uzaktan ışığı
görünen araçtan ayırmamaya çalışıyordum. "Şu an seninle mevcut ko-
numumu paylaştım. Uygur ve Deren'i de yanına al. Konumumu takip
edip beni bulun."

"Ne oluyor ya?" dedi Alar.

"Birileri Maya'yı kaçırıyor, peşlerindiyim."

Alar'ın bağırışı telefonun ucundan kulağıma deldi.

“NE? ARI MAYA’YI MI KAÇIRIYORLAR? VE SEN DE PEŞLERİNDE MİSİN?”

“Evet, bravo! Çok güzel anlamışsın. Şimdi gidip söylediğim şeyi harfi harfine Uygur’a da tekrarla.”

“Uygur burada ve dediğimi duydu. Çıkıyoruz!” dedi Alar telaşlı bir sesle.

Vito sağa dönüp sapa bir sokağa girdi. Bense ışığım olmadığı için temkinli bir şekilde devam ettim ve sokağın sonunda arabayı dururdum. “Çabuk olun!” diye hırladım telefona. “Ve polisi arayın.”

Telefonu kapatıp arabadan indim. Başımı hafifçe uzatarak diğer sokağa baktığımda aracı park ettiklerini gördüm. Maya’yı araçtan indirdiler, sürüyerek önlerinde duran büyük yapıya doğru ilerlediler.

Burası şehrin ilk kapalı yüzme havuzuydu ama çok daha büyük ve daha işlek bir yerde bir tane daha açıldıktan sonra pek tercih edilmiyordu.

Burada ne gezdiklerini, ona ne yapmayı planladıklarını kestiremiyordum ama bir an önce birileri gelmezse işi benim devralmam gerekiyordu. Ayakkabılarım asfaltı hasar almış yolu arşınlarken onların geçtiği kapıdan girmek yerine görüş açılarında olmayan duvara doğru tırmandım. Duvarın üzerinde sivri demirler vardı. Üzerime ceket giymediğim için pişman olarak kazağımyı sıyırıp sivri kısımların üzerine tampon yaptım. Esinti çıplak gövdemde dalgalandı, vücudum ürperdi.

Çevik bir hareketle diğer tarafa atlarken tüm bedenimi kastım ve yere düştüm.

Zeminde doğrulurken tüm kaslarım zonkluyordu, bu yüzden yüzüm hafifçe buruşmuştu. Yangında hasar gören bacağımy ve omzum iyileşmişti ama tam anlamıyla eski güçlerine sahip değillerdi. Bu yüzden acı, o noktalarda daha yoğundu.

Birkaç aksak adımdan sonra yürüyüşüm düzeldi ve kazağımy demirlerde kaldığı için üzerim çıplak bir şekilde takibe devam ettim. Tek giriş vardı, bu yüzden onlarla aynı kapıdan geçmem gerekiyordu. Kapatmadıklarını umarak ilerledim, bir süre orada bir hareketlilik bekledim ama hiçbir şey olmadı. Yavaş birkaç adım attıktan sonra kapıya dokundum, açık değilse kırmaya çalışmaktan ya da bağırarak onları dışarı çekmekten başka çarem yoktu.

Derin bir nefes aldım ve kulpu çevirip çıplak omzumla demir kapıyı ittirdim.

Açıktı.

Demirin soğukluğu adrenalinin yarattığı gerilim dolu sıcaklığa te-

zatlık oluştururken nefesimi usulca verdim. Omuzlarım rahatlamayla gevşedi ama bu his kısa sürdü, çünkü hâlâ bir şey başarmış değildim.

Sessiz koridora şöyle bir göz attığımda birkaç kapı olduğunu gördüm. En sonda ise havuza giden kısım vardı, çünkü oradan cılız bir ışık koridora yansıyordu.

Tam oraya doğru bir adım atacağım sırada, birinin gölgesi ondan önce koridora düştü.

Olağanüstü bir hızla yan kapıyı açıp kendimi soyunma odasının içine attım ve nefesimi tutarak bekledim. Kapıyı aralık bırakmadım ama tam da kapatamamıştım, adamın fark etmesi durumunda fena bir kavgaya kendimi hazırladım. şu an damarlarımda akan adrenalinle onu parçalamam olasıydı ama diğeri ikisinin Maya'ya ne yapacaklarını kestiremiyordum.

Adam belli ki epey büyük olan ayaklarıyla koridorda ses çıkararak yürümeye devam etti, ardından bir anahtar demetinin şıngırtısını duydum. Kapıyı kilitlemek için dönmüştü pezevenk.

İşi bittikten sonra aynı sert adımlar koridorda tekrar yankılandı, sonra ses kesildi. Birkaç dakika bekledim, ardından kapıyı yavaşça açarak başımı koridora uzattım.

Bir hareketlilik görmeyince odadan çıkıp dış kapıya odaklandım, kardeşlerimin ve polislerin daha rahat girmesi için oranın kilitli olmaması gerekiyordu.

Neyse ki anahtar demetini kapının arkasına bırakmıştı, bu yüzden şıngırdamaması için epey efor sarf ederek tekrar kilidi açmam uzun sürmedi.

Bu işi de tamamladıktan sonra seri adımlarla koridorda ilerledim. Çıplak kaslarım o kadar gerilmişti ki birazdan birini parçalayacak bir kurt adamdan farkım yoktu. İçimden bir canavarın çıkıp içeridekileri yutmasını istiyordum.

Havuza açılan iki kapı vardı ve ben sol tarafa açılan kısımdaydım. Başımı hafifçe uzatıp içeri baktığımda gördüğüm manzara kaskatı kesilmeme neden oldu.

Maya, el ve ayakları bağı şeklinde havuzun kenarındaydı. Islak saçları bir yılan gibi yüzünün etrafında kıvrılmıştı ve yerde uzanırken önünde dikilen kıza bakıyordu.

Diğeri iki iri yarı ibne arkada dikiliyorlardı. Bana yakınlardı, eğer mecbur kalırsam birini arkadan indirebilirdim fakat o sırada diğeri ekarte etmem biraz zor olurdu. Maya'nın ayaklarına bağı ağırlığı gördüğümde ise yaptığım durum değerlendirmesi daha da karamsarlaştı; kana susamış bir his beni sardı ve öfke, omurgamda bir hâkimiyet kurdu.

Bu orospu çocukları onu boğmayı mı planlıyorlardı?

Karıncalanan parmaklarımı açıp kapattım ve cebimden telefonumu çıkarıp Alar'a yazdım.

Ben:

Neredesiniz?

Alar:

5 dk.

Ben:

Dış kapı açık, havuz kenarındalar. Üç kişi. İki iri yarı adam, birisi kız.

Parmaklarım seri hareketlerle tuşlara dokunurken gözlerimi Maya ve kızıdan ayırmadım.

Kızda bana tanıdık gelen bir şeyler vardı. Gözlerimi kısarak onu incelediğimde omuzlarına gelen siyah saçları bana daha da aşına geldi. Sonra kısa bir an yan profilini görebildim ve o an tanıdım.

Hay sikeyim!

Bu sadece tek bir gece takıldığım, Maya'nın sınıf arkadaşı olan kızdı. *Pera*.

Bir daha görüşmek istediğinde onu reddettiğim için vicdan yaparak numarasını almıştım ama ona asla ulaşmadım. Maya tam da o günün akşamı hayatıma girmişti, çatışsak bile ona öyle odaklanmıştım ki o saatten sonra hiçbir kıza ulaşmak da aklıma gelmemişti.

Dişlerimi birbirine bastırdım, çenem kilitlendi. Bu da ne sikimdi şimdi? Tüm bu olanların ardında Ulaş piçinin olduğunu düşünüyordum ama takıntılı bir kızın çıkacağı asla aklıma gelmemişti.

Ne konuştuklarını duymak isteyerek kulak kesildim, az da olsa kelimeleri işitmeye başlamıştım.

“Ona âşıksın.”

Pera'nın söylediği şeyden sonra gözlerim Maya'ya kaydı. Yüz ifadesinden bir şey çıkaramadım ama güler bir ses çıkardı. “Ben âşık olmam,” derken bakışları sabitti, yüzünde herhangi hissin emaresi bile yoktu. “Bora'nın başlarda bana da çok iyi davrandığı söylenemez. Grupta kalabilmek için... Rol yapıyorum.”

Söylediği şey kulaklarıma kadar ısınmama neden oldu, kalbim kısa bir an bedenime ağır geldi. Bunun kurtulmak için sergilediği bir rol olduğunu düşünsem de duymak hoşuma gitmemişti.

“Sen de amacına giden yolda çok güzel rol yaptın, beni anlayan lazım,” diyerek konuştu tekrar Maya.

Nabzım artık boğazımda atarken, kulaklarım uğulduyordu. Bir şeyleri kesinlikle parçalamam lazımdı.

Adamlardan biri arkasını döner gibi olduğunda hızla kenara çekildim. Bana doğru gelirse işler karışacaktı fakat neyse ki beklediğim olmadı. O sırada koridorun sonunda aralanan dış kapıyı görünce omuzlarım dikleşti, nefesimi tutup içeri girecek olanları bekledim.

Önce Uygur’ın kafası göründü, ardından Deren ve Alar peşinden geldiler. Gözleri etrafı taradı ve beni gördüklerinde parmağımı dudağıma götürüp onlara sessiz olmalarını işaret ettim.

Seri ama sessiz adımlarla bana doğru ilerlemeye başladılar. Yanıma ulaştıklarında Uygur tam dibime girdi. “Ayağına ağırlık bağlamışlar,” dedim fısıltıdan bile daha kısık bir sesle. Başımı hafifçe eğip Deren ve Alar’a baktım.

Deren her şeye hazır görünüyordu, Alar ise sanki kaçırılan kendisiymiş gibi bembeyaz kesilmişti.

Bir şeylerin ters gitmesi durumunda bu iş geri dönülemez şekilde sonlanabilirdi. Adamlarda silah görmemiştim ama saklamış olabilirlerdi, bu yüzden dikkatli olmalıydık. Nasıl burayı kullanıp bu şekilde bir eylem gerçekleştiriyorlardı, hiçbir fikrim yoktu ama kameraları da devre dışı bıraktıklarını tahmin ediyordum. Polisin bir an önce gelmesi lazımdı.

Başımı uzatıp neler olduğunu tekrar görmek için baktığım sırada... “Siktir.”

Dudağımdan kaçan kelimeye engel olamadım.

Pera’nın Maya’ya yaklaşmasını ve ellerini omzuna koyarak onu iteklemesini ağır çekimde gerçekleşiyormuş gibi izledim. Nabzım ve tüm dünya durdu, kanım damarlarımda dondu ve kaslarım kilitlendi.

Harekete geçmek için beni kamçılayan, adamlardan birinin ilerleyip ağırlığı da onun arkasından atması oldu.

O an dünyadaki hiçbir şey beni tutamazdı.

Bir roket gibi yerimden fırladım ve kendimi balıklama suya bırakmam birkaç saniyemi aldı.

Adamlar ve Pera bunu beklemedikleri için bana engel olamadılar. Suya girdiğimde gözlerimi açtım ve dibe doğru gömülürken saçları etrafında bir hare oluşturan Maya’ya doğru yüzmeye başladım. Çıplak vücudumu kamçılayan suya gitgide alışmıştım ya da bedenim uyuyordu.

Ağırlığı ve Maya'yı nasıl aynı anda kaldıracığımı bilmiyordum ama onu belinden yakaladığımda bir bez bebek gibi hareketsizdi. O sırada suya bir şey daha düştü. Gözlerim bize doğru yüzen ve dipteki ağırlığa bağlı olan demiri yakalayan Uygar'ı gördü.

Şoktan tutuklu kalmak üzereydim, Uygar'ın su fobisi vardı.

Demiri ağırlığı yukarı çekmek için kullanırken tutulmanın zamanı olmadığını biliyordum. Hızlı hareketlerle Maya'yı su yüzeyine taşıırken Uygar da ağırlığı taşıyarak bana yardım etti.

Başımızı sudan çıkardığımızda temiz havayı ciğerlerime çektim fakat duracak vaktim yoktu. Maya'nın kıpırtısız bedenini çekiştirerek havuzun kenarına doğru yüzmeye çalıştım. Uygar da yüzeye çıkmış, elinde ağırlığı tutuyordu. Hem yüzüp hem ağırlığı kaldırmakta zorlandığı belliydi ama neyse ki spor salonlarında hepimizden fazla vakit geçirmişti, yeterince kas gücüne sahipti.

Kenara yüzdüğümüz sırada diğerlerinin ne yaptığını tam anlamıyla algılayacak durumda değildim ama bir kargaşanın köşede vuku bulduğunu fark edebiliyordum. Maya'nın elleri ve ayakları bağlı bedenini kenara çıkardım, ardından kollarımdan güç alarak kendim sudan çıktım. Islanan pantolonumun ağırlığıyla hareketlerim ağırdı, zorlanıyordum.

Maya'nın soluk teninin maviye doğru gittiğini gördüm ve o anda aklım başımı terk etti. "Maya!" diyerek gürlediğimde sesim her yerde yankılandı.

Bağırışlar ve vuruşmalar duyuyordum ama ilgim tamamen Maya'daydı. Üzerine eğilip elimle burnunu kapattım ve dudaklarına kapatarak ona nefes verdim. Tekrar doğrulup göğsüne tampon hareketler yaparak suni teneffüs uygulamaya çalıştım. Yazlıkta çok fazla vakit geçirdiğimiz ve Uygar neredeyse boğulduğu için annem öğretmişti.

Deli gibi gümbürdeyen kalbimin sesi kargaşanın sesinden daha baskındı. Polis sirenlerini zar zor duyabiliyordum.

Birkaç saniye için kafamı çevirdiğimde Deren adamlardan birini fena hâlde benzetiyordu, Alar ise diğer adamdan bir yumruk yiyorsa iki yumruk atıyordu. Uygar'ın da sudan çıkıp seri hareketlerle oraya koştuğunu ve Alar'a vuran adamı tekmeyle geriye savurduğunu gördüm.

Maya nefes almamaya devam ederken bir ölü kadar soluk olan dudaklarına tekrar kapanıp nefesimi ona vermeye devam ettim. Onun nefesi olmadan benimkinin bir işlevi yoktu. Yaşamayı gerekiyordu. Yaşamayı ve sesini tüm dünyaya duyurması gerekiyordu.

"Haydi, Bukalemun," dedim göğsüne baskı yapmayı sürdürürken. "Haydi, haydi, haydi!"

Birden dudaklarından su fışkırdı ve göğsü yukarı doğru yükseldi. Bedeni sarsılırken kenara doğru dönüp öksürük krizi eşliğinde kalan suları da boşaltmaya başladı.

Rahatlayan bedenim ve artık yutkunabildiğim boğazımla kendime geldim. Maya ellerini gelişigüzel uzattı ve benim kolumu yakaladı. Gözleri görmüyor gibiydi, öksürük krizi şiddetliydi ama bir can simidiymişim gibi bana tutunuyordu.

“Buradayım, Bukalemun,” dedim onu kendime çekerek. “Benimlesin.”

Onu iki kere kaybetmenin eşiğine gelmek, içimde tarifi imkânsız bir his girdabı oluşturmuştu ve ben sonsuza kadar o girdabın içinde kalmaya razıydım. Daima benimle olmasını istiyordum.

Sarsılan bedenini sararken gözlerim ileride dönen karmaşaya kayd. Deren bir adamı yere sermişti ama kendisi ortalıkta yoktu. Alar ve Uygur diğer adamı da yüzüstü yatırmış, ellerini arkasında birleştirmeyi başarmışlardı. Alar adamı sıkı sıkı tutuyordu.

Deren’in ise nerede olduğu kısa sürede ortaya çıktı çünkü sırtından yakaladığı Pera’yı çekiştirerek tekrar yanımıza gelmişti.

Gözlerimde büyük bir öfkeyle kıza baktım, beni görünce zaten rengi değişmiş olan teni daha da bozardı. Dudakları hafif aralıktı ve gözleri fıldır fıldır dönüyor, bir çıkış yolu arıyordu.

“Buraya kadar,” dedi Deren. “Yakalandınız.”

Siren sesleri artık daha netti, polislerin de içeri girmesi uzun sürmedi. Hızla akın ettiler ve gördükleri manzarayı değerlendirerek kısa bir duraksama yaşadılar. Yerdeki adamları yakalayıp kelepçe takmaya başladıklarında Maya için bir ilk yardım ekibi yanımıza koştu.

Bileklerindeki bağları açtım, demir takılı olan ayak bileklerindeki bağı çözdüğümde dizlerini kendine çekti ve kucağıma yerleşti. “Ben de seninle geleceğim,” dedim kulağına. Ağzım ıslak yanaklarını sıyırdığında kanın metalik tadını aldım ve kanaması olduğunu fark ettim. *Sikeyim!* Bir şeyleri parçalama isteğim geçmemişti.

Maya’yı kontrol etmek için ekip benim biraz geriye çekilmemi istedi ve zar zor onu kollarımdan sedyeye bıraktım. Alar ve Uygur polisleri olanları anlatıyorlardı, Deren ise Pera’yı polis ekiplerine teslim ediyordu.

Maya’nın sedyesi dışarı taşınmaya başladığında onu gözümün önünden ayırmamak için peşlerine takılmak istedim. Islak saçlarım alnıma dökülürken bedenimden süzülen damlalar yerde sesler çıkarıyordu.

Benimle konuşmak isteyen polisleri es geçtim ve sedyeyi takip ettim. Dışarı çıktığımızda serinlik zaten ıslak olan vücudumu ısırdı ama aldırmadım. Ağırlaşmış kotumdan ve ayakkabılarımdan dolayı zar zor yürüyerek ilerlerken polis aracına yaslanmış, bileklerine kelepçe takılan birini gördüm.

Adımlarım o kadar ani dondu ki yanıma bir polis gelip bana ne olduğunu sormak zorunda kaldı. “İyi misiniz?” dedi yan profilden yüzümü inceleyerek ama cevabı barizdi.

Değildim.

Asla iyi değildim.

Adam benim baktığım yere gözlerini çevirdi ve polis aracının yanında duran kişiyi gördü. “Onu buraya gelirken yakaladık,” dedi beni bilgilendirerek. “Olayla ilgisi var mı, bilmiyoruz ama soruşturma için iyi olacağını düşün...”

Polis konuşmasını bile tamamlayamamıştı çünkü ben ağır ağır yürümeye başlamıştım. Öfke göğüs kafesimden kafatasıma kadar yükselmişti. Parçalayacağım şeyi bulmuştum.

Hızlandım hatta öyle bir hızlandım ki yumruğum yüzüne çarptığında Ulaş Soyder neredeyse suratını kaybedecekti.

Aracın bagajına doğru devrilirken bağlı olan bileklerini yüzüne doğru götürüp çenesini kontrol etti. Dudağının kenarından akan kan çoktan boynuna doğru süzölmeye başlamıştı. Onu tekrar tutup bu sefer yere çok sert bir şekilde yere kapaklanmasına sebep olan bir yumruk daha attım.

Polisler gelip beni iki kolumdan yakalarken bile zapt edilmem mümkün değildi.

“Seni sadist piç kurusu!” diye bağırırken tekmemi Ulaş’ın karnına geçirdim ve iki büklüm olmasını sağladım. Kardeşlerim de dışarı çıkmıştı ve şok içinde dikiliyor, yerde yatan eski grup arkadaşımıza bakıyorlardı.

Ulaş’ın içinde yatan sadisti nasıl fark edemediğimi bilmiyorum, ya çok büyük bir kördüm ya da çok iyi bir oyuncuydu. Defne’ye yaptığı şeyin sebebinin uyuşturucu olduğunu söylemek isterdim ama hayır! Defne bana çocukluklarından beri onun kendisine şiddet uyguladığını itiraf etmişti.

Bu yüzden bu işin herhangi bir yerinde onun olduğunu en baştan beri biliyordum.

Ulaş Soyder görüldüğü gibi biri değildi ve içindeki pisliği sadece ben görebilmiş, bu zamana kadar onun yüzünden günah keçisi ilan edilmiştim.

Asıl suçlu ortaya çıkmıştı, şimdi ise adalet zamanıydı.

KİTAP KARAKTERİ



Uygar Ateş

Genelde *şok* bana uzak bir kelimeydi çünkü bu hayatta her şeyin olabileceğini düşünürdüm. Fakat şimdi ağzım hafif aralık, ıslak bednim kaskatı kesilmişken şok geçiriyordum.

Bugün için bu kadarı fazlaydı.

Genelde gözlemlemeyi severdim ve bir şeyleri hep ilk önce ben keşfederdim. Fakat ne kardeşim hakkındaki gerçeği ne de eski grup arkadaşımızın sadistliğini bunca zaman görememiştim.

Bora'yla annelerimiz bir değildi.

Bu gerçeği aşmak için biraz zamana ihtiyacım vardı ama hayat bana o süreyi tanımamış, bir başka gerçeği de karşıma çıkarmıştı.

Ulaş, katıksız bir ruh hastasıydı.

Yerden kalkarken maskesi kısa bir an çatlamış, çarpık bir gülümsemeyle Bora'ya bakmaya başlamıştı. O çok meşhur olan beyaz dişleri şu an kanla kaplıydı ve ifadesiyle deliliğini daha çok dışa vuruyordu.

“Ben buraya yardıma geliyordum,” dedi polislerin gülümsemesini görmesine izin vermeyerek, ifadesi anında değişmişti. “Bana saldırdığı için ondan şikâyetçiyim.”

Bora tekrar hareketlendi, o sırada polisler ile Alar onu kollarından yakaladı. Diğer polisler Ulaş'ın başını tutarak eğilmesini sağladılar ve aracın arka koltuğuna oturtular.

“Siz de sağlık kontrollerinizden sonra ifadeye bekleniyorsunuz,” dedi polislerden biri bize.

Alar'la ikimiz başımızla onayladık. Bora'nın ise şu an onu duyacak hâli yoktu. Tamamen trans hâline geçmiş, aracın arkasında oturan Ulaş'a kilitlenmişti. Onlar gözden kaybolduğunda kollarını polis ve Alar'ın elinden kurtardı ve arkasını dönüp ambulansa baktı. “Onunla

gideceğim,” diyerek oraya doğru vakur adımlarla yürüdü. Üzeri çıplaktı, siyah saçları ıslak ve dağınıktı. Ruh hâli de en az kendisi kadar savrulmuş görünüyordu.

“Sizi de götürelim,” dedi polis bana aracı işaret ederek. Herhangi bir yerimde bir yaralanma veya sorun yoktu ama buraya Deren ve benim motorumla gelmiştik, bu hâlde motora binmeme imkân yoktu. Islaktım, üzerimdeki tişört ve altımdaki kot bedenime yapışmıştı. Bu yüzden en mantıklı olanın bir araca binip hastaneye gitmek olduğunu kabullendim.

Bir an önce yola çıkmak ve *ağabeyimi* hastanede yalnız bırakmamak istiyordum.

Ona fazlasıyla kızgın olduğum gerçeğini bu gecelik göz ardı edebilirdim. Hâlâ söylediği şeyin mücadelesini veriyordum ama Alar kırk yılda bir doğru bir laf etmişti; ne olursa olsun o bizim için değişmezdi.

Alar hep onun şeytanlıklarını dile getirse de benim hafızamda daha çok iyi şeyler dolaşmaya başlamıştı.

Çocukken hep Bora’yı örnek alırdım. Benden daha fevri, daha hareketli ve daha uçarı olsa da gözlerinde daima bilge bir parıltı olurdu. Ona ilk defa hoşlandığım kızdan bahsettiğimde bana zaten anladığını dile getirmişti ve çoğu zaman beni çözmeyi başaran tek kişinin o olduğunu düşünürdüm.

Çocukken Alar kolluklarını çıkarıp yüzmeyi denemiş, başaramayınca panik olup bana yapışmıştı ve neredeyse boğuluyordum. O gün beni Bora kurtarmıştı.

O an fark ettiğim şeyle bedenim daha da kaskatı kesildi ve yine büyük bir *şok* dalgası her hücreme çarptı. Başımı eğip üzerime yapışan kıyafetlerime baktım.

Islaktım çünkü havuza atlamıştım.

Siktir lan!

“Vay anasını, *twin*. Resmen havuza atladın.”

Alar düşündüğüm şeyi sesli dile getirince ona baktım. O da afallamış bir ifadeyle ıslak kıyafetlerimi inceliyordu.

Adrenalinden dolayı o an asla korkumu düşünmemiş, yapılması gerekeni yapmıştım. Fobim daha çok kendini açık denizde gösteriyordu fakat havuza atladığım da görülmüş şey değildi. Merdivenlerden iniyor, ayaklarımın yere değdiğini hissedince yüzebiliyordum sadece.

Yaptığım şeyin farkına vardığımda kaslarıma beton dökülmüş gibi oldu, suyun içinde yüzdüğüm anlar aklımda canlandı. Belli ki korkumu kısa bir an için yenmiştim ama şu an oraya atlamam imkânsız gibi geliyordu.

“Şokunu atlatman için tokat atmam gerekiyor mu?” diye sordu Alar.

Gözlerimi kaldırıp ona ikaz dolu bir bakış attım. “Dene de elini kıvrıp götüne sokayım.”

Alar’ın yüzü buruştu, karışmış saçlarını alnından geriye etti. “O ne biçim bir pozisyon öyle ya,” dedi. “Biraz önce adamlardan birine yapıydın ya!”

“Aradan çekilmedin ki! Dayak yiyip durdun.”

Ağzı hayretle açıldı ve elini alınmış gibi kalbine koydu. “Adamın benim iki katım olduğunu fakat yine de onu fena benzettiğimi kabul etmen büyük erdem olurdu.”

“Evet, hakkını yememek gerek. Hayat bugün sürprizlerle dolu,” diyerek mırıldandım ve polis aracına doğru yürümeye başladım.

“Adamı fena benzettiğimi kabul ediyorsun yani?” dedi Alar peşimden gelirken.

“Ediyorum.”

“Haydi oradan. Bu çok kolay oldu!”

Bıkkın bir nefes verdim. “Bu kadar olaydan sonra çenen nasıl hâlâ bu kadar açık olabiliyor?”

“Annem ultrasona girdiğinde senin hiç kıpırdamadığını ama benim sadece çenemin oynadığını gördüklerini söylemişti, biliyorsun.”

“Orada da başımı şişiriyormuşsun.”

Alar hüsrarla bağırdı: “Ben olmasam çok sıkılırdın!”

Polisler bizim aptal atışmamızı dinlerken kaşlarını çattılar ama şu an onları umursayacak hâlde değildim. Arabaya binip Alar ve Deren’in de bize katılmalarını bekledim, motorlarımızı daha sonra buradan çektirirdik.

Cebimden ıslanmış telefonumu çıkardım ve ekrana baktım. Maalesef artık kullanılacak durumda değildi. Genelde umurumda olacak bir durum da değildi fakat şimdi birinin beni merak edebileceğini düşünürken huzursuz olmuşum.

Evet, beni merak edebilecek birisi vardı.

Ufaklık.

Ona böyle seslendiğimde sinirleniyor, normalde oyun isteyen yavru bir kedi gibi bakan gözleri kısılarak çizgi hâline geliyordu. Yüzü aklıma geldiği anda göğüs kafesime biriken his bana bir süredir durmadarı eşlik ediyordu. Kız tüm ayarlarımla oynamış, aklımı ters düz etmişti. Onu düşünmeden yapamıyordum.

Bu uzun bir süredir böyleydi, kafama vurup beni merdivenlerden yuvarladığından beri... O zamanlar emin değildim. Hisler bana yabancıydı, daha önce bir kıza karşı ciddi şekilde tutulduğum olmamıştı. Çapkınlık bana göre değildi, oldukça seçiciydim ama lise dönemlerimde birkaç tane kısa süreli sevgilim olmuştu. Grup işlerine başladığımızda ise vaktimi kızlar yerine daha çok müziğe ve yarışlara ayırmıştım.

Ta ki ufak tefek bir kız sürekli kafamı patlatmaya çalışana kadar.

Benimle ilk kez motor yarışına katıldığından beri onu net bir şekilde istiyordum. Yarış için partnerimin eksik olması işime gelmişti. Başka birini elbette bulabilirdim ama ben *onunla* zaman geçirmek istemiştim. Ve bu çok iyi olmuştu, o topuklu ayakkabısıyla Matiz'in kafasını deldiğindeki seksiliğini unutmak zordu.

Normalde onu istediğimi açıkça söyleyebilirdim ama durmamın nedeni ilgilendiği kişinin Alar olmasıydı.

Yarışa bile katılmasının sebebi Alar'ı etkilemek için daha çok bilgi sahibi olmak istemesiydi. *İkizimle* ilgilenen bir kıızı istemek sinirlerimi bozmuş, beni ölesiye kızdırmıştı ama bunu kendime inkâr edecek değildim. Ona olan ilgimin her zaman farkındaydım, önemli olan onun fark etmemesiydi.

Eğer dudaklarına bir miknatis gibi çekilmeseydim bu durum planladığım gibi gidiyordu ama daha fazla direnememiştım.

Tatlı şey.

Alar ona her *tatlı şey* dediğinde ağzına bir tane çakasını geliyordu. Neyse ki ondan etkilenmesi düşündüğüm yönde olmamıştı; Alar kendisine hayran olunmasını seviyordu ve Efra da onun gözünde sadece bir hayrandı.

Efra'nın ise söylediği cümleyi aklımda çevirdim: "*Bir ünlüye hayran olmakla bir erkeğe âşık olmanın aynı şey olmadığını fark ettim.*"

Göğüs kafesindeki his tekrar kıpırdandı, beni onu görmeye gitmem için zorlamaya başladı. Ama önce hastaneye gitmeli ve kardeşimle Maya'nın durumunu kontrol etmeliydim.

Şehir hastanesine geldiğimizde hemşireler artık bizi ünlü olduğumuz için değil, hastaneye sık sık uğramaya başladığımız için tanıyordu Beni acil servise almaya çalıştılar ama onları reddedip Bora ve Maya'nın yanına gitmek için direttim.

Alar ve Deren de benimle birlikte geldi, hep birlikte bizimkilerin alındığı odaya gittiğimizde Maya'nın koluna bir serum bağlanmış, burnuna oksijen maskesi takılmıştı. Kalp atışlarını kontrol eden cihazın *bip* sesleri eşliğinde gözleri kapalı şekilde yatıyordu.

Bora ise bitkin bir şekilde başını onun koluna dayamıştı. Bizim geldiğimizi fark edince ağır bir hareketle başını kaldırıp kapıya baktı. Üzerine hâlâ bir şey giymemişti, dağınık saçları kurumuştı ve yüzünde sağlıksız bir ifade vardı.

Sürekli ölümün kıyılarında dolaşıyorduk. Efra'nın Zebani'deki konserimizden sonra başına silah dayayan maganda beni de vurmuştu. Bora hem motor kazası yapmaya zorlanmış hem de yangında kalan Maya'yla beraber neredeyse canlı canlı yanıyordu... Alar bu işin peşinde Çivi var diye onu araştırmaya gidip kaçırılmıştı; neyse ki yanında Deren vardı.

Şimdi de bu...

Tüm bunların ardında eski grup arkadaşımız Ulaş'ın olduğuna inanmak zordu, hâlâ bu konuda şaşkınlığımı atamamıştım. Ulaş'la neredeyse beraber büyümüştük. Grup işine girdiğimiz zamanlarda daha çok vakit geçirmeye başlamıştık fakat ben ona hep en *uzak* olandım. Bora ve Alar her zaman daha samimiydi. Yine de bu olay beni bile sarsmıştı, diğerlerini düşünemiyordum.

Alar, sarsılsa bile fark ettirecek bir tip değildi fakat Bora, şu an dünyaya ait değilmiş gibi görünüyordu.

“Durumu nasıl?” diye sordum sonunda kimse sessizliği bozmaya niyetlenmeyince.

Bora, bakışlarını Maya'nın solgun ve bir tabutta yatıyormuş gibi görünen kıpırtısız bedenine çevirdi. “Hayati tehlikesi yok fakat fazla su yutup nefessiz kalmış, kendine gelmesi biraz sürecek.”

Alar ve Deren temkinli adımlarla yürüyüp ikili koltuğa oturdular. Alar tek kolunu Deren'in beline sarmış, varlığından güç almaya çalışır gibi onu daha yakınına çekmişti. Deren'in ise bir eli onun dizindeydi.

Bu görüntü vücudumun ihtiyaçla sızlanmasına neden oldu.

Onu görmek istiyordum.

Arkamda hissettiğim hareketlilikle başımı omzumun üzerinden çevirip gelene baktım. Giray, içeri girdiğinde nefes nefese kalmış görünüyordu ve yüzünde dehşetin izleri vardı. Bu sefer fena korktuğu belliydi. *Ve Ulaş olayını duyduğu da...*

“İyi misiniz?” diye sordu genizden gelen bir sesle. Normalde geriye yatırdığı saçları bile vaksın gücüne direnmiş, tutamları dağılmıştı. Kimse cevap vermediğinde gözleri Maya’ya odaklandı. “O iyi mi?”

“Hayati tehlikesi yokmuş,” dedim Bora’nın konuşmak istemediğini bilerek. En baştan beri bu işin içinde Ulaş’ın olduğunu söylemişti ama hiçbirimiz onu dinlememiştik. Zaten gözlerini Maya’ya dikmişken zmandan kopup gitmiş gibi görünüyordu.

Giray derin bir nefes verdiğinde göğsü kabarıp geri indi. Rahatlamadan çok rahatsız görünüyordu çünkü nereden bakarsan bak, berbat bir durumun içindeydik. “Ben doktorla ve polislerle konuşayım. Hemen dönerim.”

Başımla onu onayladım ve çıkıp gittiğinde odada Maya’nın kalp atışlarının makineye yansımından çıkan sestten başka bir şey kalmadı. Bir süre olduğum yerde dikildim ve hepimiz yaşananların aklımızda bir bir tekrarlamasına izin verdik. Sonunda, “Ben sana giyecek bir tişört bulayım,” dedim Bora’ya.

Bana bakmadı. Ben de ondan bir karşılık beklemiyordum zaten. Bu yüzden arkamı dönüp kapıdan çıktım ve nereden tişört bulabilirim diye düşünerek koridorda bir sağa bir sola bakındım.

O sırada omurgamda bir sıcaklık belirdi, tam arkamda birinin durduğunu fark edip başımı omzumun üzerinden çevirdim.

Bora peşimden gelmişti.

Babamızla birebir aynı olan koyu renk gözleriyle bana baktı, bize göre daha bronz olan teni kül gibiydi. Köşeli yüz hatları ve siyah saçları benimle benzeyen özellikleriydi.

Yanımdan geçip koridorun duvarına sırtını yasladı ve kayarak yere oturdu. Başımı önüme çevirmiş, tepeden ona bakıyordum.

Bir saniye geçti.

Sonra ben de ilerleyip onun yanına aynı şekilde kayarak oturdum ve bir süre öylece kaldık.

“Suya atladın.” Sesi, o havuzun dibinden geliyormuş gibi derindi.

Bir dizimi kendime çekip sağ kolumun dirseğini ona yasladım. “Farkında değildim.”

“Sen olmasan başaramazdım.”

Bogazımda bir zorlanma belirdi, nedense yutkunmamı güçleştiren bir bariyer varmış gibiydi. Buna rağmen konuşurken sesim pürüzsüzdü. “Sen de beni kurtarmıştın. Ödeştik.”

Başını çevirip bana baktı, onu görebilsem de dönüp yüzüne bakmadım.

“Senden saklamak istemezdim fakat bu sırrı kendimle bile konuşmayı yasaklamıştım.”

Dişlerimi sıktım, parmaklarımı açıp kapattım ve bir süre ona bakmayı reddederek gözlerimi koridorda dolaştırdım. Fakat sonunda yüzümü ona çevirmekten kendimi alıkoyamadım.

Ölüme kafa atmıştık, belli ki konuşmak için en uygun andaydık.

“Dangalağın tekisin,” dedim yavaşlayan kalbim gibi bir sesle. “Bizim için değişeceğini düşünmen, beyninin bir amipten bile küçük olduğunun göstergesi.”

Gözlerini ağır ağır kırıp açtı, ikimizin de senkronize bir şekilde dudakları titredi ve başımızı aynı anda eğerek güler gibi olduk.

“Bu konuyu daha sonra konuşuruz,” dedim başımı tekrar kaldırarak. “Şu an için önemli olan Maya.”

Bora’nın dudakları düz bir çizgi hâlini aldı, çenesi daha da keskinleşti. Dişini öyle bir sıkıyordu ki birinin çatlaması olasıydı. “Bu işin içinde onun olduğunu biliyordum.”

“Biliyorum ve seni dinlemediğimiz için üzgünüm.” Bu konuda samimiydim. Belki de gözlerimizi Ulaş’a çevirsek birçok şeyin önüne geçebilirdik ya da öyle bir rol yapardı ki yine de onu yakalayamazdık. “Yine de hiçbir şeyi değiştiremeyebilirdik. Geçmişle yaşarsan geleceğe ulaşamazsın.”

“Ne bu afli laflar?” dedi Bora, ifadesi yine bir nebze de olsa değişmişti, koyu renk gözlerinde alay dolu bir bakış belirdi. “Âşık olunca dile mi geldin?”

Gözlerimi devirdim ama dudaklarım kıvrılmıştı. “Siktir oradan! Şarkıları sen yazıyorsun diye bizde söz yok mu sanıyorsun?”

“İlkokulda benden bir kız için şiir yazmamı istemiştin,” diye hatırlattığında ona tekme sallamamak için kendimi zor tuttum.

“Okul ödevimizdi o.” Bu doğrudu ve onu bir türlü buna inandıramamıştım.

Bora'nın bu sefer dudağında kısa süreli bir kıvrım belirip yok oldu. "Yanına gidebilirsin," dedi sanki aklımdan sürekli geçen ve beni neredeyse kıvrınmama neden olacak kadar zorlayan düşünceyi biliyormuş gibi. Beni gerçekten çözmüştü. "Buraya gelmek isteyecektir, o anlarda yanında olman iyi olur."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, doğruydu. Yangın olayında onu hastane koridorunda gördüğümde o kadar kötü görünüyordu ki kollarıma almak, gözyaşlarını silmek istemiştim fakat kendimde o gücü bulamamıştım. O da Alar'ın kollarında ağlamıştı.

Bu hatıra ve daha birçoğu sinirlerimi bozuyordu, içimde bir kıskançlık dalgasının dolaşmasına neden oluyordu. Onu Alar'a hayran hayran bakarken gördüğüm günleri bana unutturabilecek tek şey, bana âşık bakan gözleriydi.

"Tamam," dedim ayağa kalkarak. "Onu da alıp gelirim. Ayrıca Giray'a sana kahrolası bir tişört bulmasını da söyleyeceğim."

"Boş ver, bu şekilde dolaşmak hoşuma gitti."

Kaşlarımı alayla havaya kaldırdım. "Alar duymasın, kıskançlığından üzerindekiyle birlikte pantolonunu da çıkarmaya çalışabilir. Hastane, dinozorlu *boxer*'ına hazır değil."

Birbirimize son kez güldük ve görünmez bir iple beni kendisine doğru çeken Efra'ya doğru ilerlemeye başladım.



Taksiden inip Efra'nın evinin önüne geldiğimde sırtımı sokak lambasının direğine yasladım ve yol üzerindeki bir marketten aldığım sigarayı dudaklarıma götürüp yaktım.

Dumanı içime çekerken bir elimle de Giray'dan aldığım telefonu açmaya çalışıyordum. Bir iş telefonu vardı, bir de kişisel telefonu.

Kişisel olanı bana vermişti ama mesajlarına girmememi tembihlemeyi de unutmamıştı. Eh, eğer Alar'a verseydi bu ikazın hiçbir işe yaramayacağını bilirdi. Neyse ki ikizimle benzer huylarım yoktu.

Açtığım *Instagram* hesabımda mesaj kısımlarına girdim ve Efra Demir'e bir mesaj yazdım.

Ben: Dışarıdayım.

Sigaram bittiği sırada cevap geldi ama mesaj olarak değil.

Apartmanın kapısı açıldı ve temkinli bir şekilde uzattığı başıyla ortalığı kolaçan etti. Beni gördüğünde duraksadı, bir süre gözlerini kısıp beni değerlendirdi ve sonra hızlı adımlarla yanıma gelmeye başladı.

Üzerinde gri bir tayt ile beyaz *sweatshirt* vardı ve saçları bu sefer tepeden topuz yapılmıştı. Ona hazırlanması için fırsat tanımadığının farkındaydım ama bu hâliyle de inanılmaz güzel görünüyordu.

Ela rengi gözleri tam tepemizde yanan sokak lambası gibi parlarken yanıma iyice yaklaştı ve beni inceledi. Artık ıslak değildim ama kıyafetlerim buruş buruş, nemini kaybetmiş saçlarım dağınıktı.

Sigaramı ilerleyip köşedeki çöp konteynerine attım ve tekrar onun yanına dönüp gözlerinin içine baktım. Dudaklarını dişlerinin arasına almıştı, bunu genelde gerildiğinde yapıyordu.

“Neden bu hâldesin?” diye sordu gözlerinde meraklı bir parıltıyla.

Ona olanları anlatmadan önce güzel bir an yaşamak istiyordum çünkü çok üzülecek ve güldüğünde yüzünde beliren o tatlı elmacık kemiklerini bir süre göremeyecektim. Bora, Maya’yı iki kere kaybetmek üzereydi; hayat kısıydı ve bazı şeyleri kaybetmemiz zamansız olabilirdi. Bu yüzden dibine kadar yaşamalıydık.

Ağzımın köşesi yukarı doğru kıvrıldı. “Özlemin beni bu hâle getiriyor.”

Söylediğim şeyle beraber pembeleşen yanaklar ve bir tebessüm kazandım. Dudaklarının o tatlı kıvrımına bakakaldım. Onu en baştan beri gözlemlediğim kadarıyla utancını gizleme konusunda başarılı değildi.

“Bana doğru söyle,” dedi. “Yarışı falan mı kaybettin?” Sonra eliyle saçlarıma dokundu, ben onu pürdikkat izlerken tutamlarımı inceledi. Önceden olsa bana yaklaşımdan ölesiye korkuyor gibi dururdu ama şimdi doğal hareketlerle dokunuşunu sürdürüyordu. “İpek gibi saçların keçe gibi olmuş.”

Klor yüzünden saçlarımın bu hâle geldiğini söylemedim. Onun yerine, “Saçlarımın ipek gibi olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordum. Dudaklarım istemsiz bir gülümsemeyle kıpırdanmıştı.

Aramızdaki çekim serin havada bile kendini belli etti, sanki esintiyi yavaşlatmıştı. Yanakları daha da pembeleşirken dudaklarını büzdü, elini saçlarımdan çekti. “Bugünkü sporunu beni utandırmaya çalışarak mı yapıyorsun?” diye sordu huysuzlaşarak.

“Utanınca yanakların kızarıyor.”

Dudakları aralandı. “Evet. Yavru kedi gibi gözlerim, utanınca kızaran yanaklarım var. Başka?”

Ona biraz daha yaklaştım, başımı yüzüne doğru eğip gözlerimi gözlerine diktim. “İnanılmaz güzelsin.”

Bu sefer kızarıklık boynuna kadar ulaşmıştı. “Yapma şöyle.”

“Yapmak istediğim daha fazla şey var.”

Kaşları sorgulayıcı bir biçimde havaya kalktı. Kitap karakterlerinden konuştuğu gün sürekli aklımdaydı, bu yüzden benden hiç beklemeyeceği bir hamlede bulundum.

Önünde tek dizimin üzerine çöktüğümde nefesini hızla dışarı verdi, sesi bir şaşkınlık nidası içeriyordu. “Ne yapıyorsun?”

“Benim gibi *bad* boyların romantik bir *bad* boya dönüştüğü kitapların daha çok tuttuğunu söylemiştin.”

Ağzı aralandı, çenesi neredeyse yere düşecek gibiydi.

“Dizlerimin üzerine çöküp sana aşkıımı ilan edeceğim.”

Şaşkınlığı yüzünden silinmedi, ben elimi uzatıp minik parmaklarını kendi parmaklarımla sardığımda irkilir gibi oldu. “Efra Demir,” dedim boğuk bir sesle. “Nasıl kızlardan hoşlandığımı sormuştun. Bir kalıbım yoktu ama o soruyu sorduğunda bir şeyi biliyordum.”

Elleri titremeye başladığında parmağını alıp dudaklarıma götürdüm. “Tam olarak *senden* hoşlanıyorum.”

Bir süre hiçbir şey söyleyemedi, üzerimizdeki sokak lambası bir sahnedeki spot ışıkları gibi bizi aydınlatıyordu. Sokak kedileri izleyicilerimizdi.

“Hikâyemizin en güzel sayfası şu an,” dedi sonunda, dişleri görünene kadar dudaklarını aralayıp sırttı.

İnce sesi kulaklarımdan girip göğüs kafesimde tutkuyla dalgalandığında ayağa kalktım. Ellerimi beline yerleştirdim ve onu kendime iyice çektim. Dudaklarımda yaramaz bir kıvrım belirdi, son zamanlarda çok fazla bilmediğim gülme eylemini onun yanında gerçekleştiriyordum.

“İnan bana, ufaklık,” derken dudaklarım yanaklarını sıyırdı ve kulağına ulaştı. “Çok daha güzel sayfalarımız olacak.”

Karnıma bir dirsek yediğim ve “Bana ufaklık deme!” diyerek bağırdığımda bile gülümsüyordum.



SONSUZA KADAR



Maya Erez

İnsanların coşkulu uğultusu kalp atışlarım kadar güçlüydü.

Yan tarafta durmuş, sahnede bir pop şarkısı seslendiren Ateş ikizlerine bakarken dudaklarım iki yandan çekiştiriliyor, gülümsüyordum.

Hayır, ikizler Uygur ve Alar değil; Eliz ve Ece'ydi.

Bizim konserimizden önce performans sergilemek istemişlerdi ve biz de onlara bu fırsatı sağlamıştık. Ateş genlerinde ses güzelliği fena hâlde baskındı.

Yanımda beliren bir erkek bedeniyle kalbimin gümbürtüsü daha da arttı. Bir el belime dolandı ve sırtımı kendi gövdesine yaslariken gözlerimi kapattım.

Bora Ateş.

Tıpkı beni iki kere ölümden kurtardığı gibi daima konser öncesi heyecanımdan da kurtarıyordu. Önceleri düşman saflarında yer alsa da artık kahramanımdı.

Gözlerimi kapatıp kokusunun beni rahatlatmasına izin verdim. Bu kokuyla nefes almak çok daha kolay oluyordu. Alevlerin dumanından sonra beni boğan suları unutmak için de çok çaba harcamıştım.

On ay önce neredeyse boğuluyordum.

Bu sefer öleceğimden emindim. Suda boğulurken yapayalnız hissetmişim, dünyanın hiçbir sesi oraya ulaşmıyordu. Ama Bora yine oradaydı, beni ölümün elinden kurtararak kendine çekmişti ve o günden beri de bırakmıyordu.

Pera ve Ulaş... İkinci ismin bu işin içinde olduğunu öğrendiğimde hastane yatağındaydım. O kadar şaşırmıştım ki ciğerlerimde hâlâ su doluymuş gibi nefes alamamıştım. Oyuncuydu, yalancıydı ve ruh hastasının tekiydi. Amacı Bora'ya zarar vermek olduğu gibi benim gruptaki yerimi de kıskandığını sorgulamalarda itiraf etmişti.

Pera, Ateş grubuna takıntılı bir manyak olduğu için Ulaş'a ulaşmış. Ulaş, Bora'dan intikamını almak için süper bir piyon bulunca satranç oynamaya başlamış ve tüm olaylarda onu kullanmış. Aralarındaki mesajlaşmalar da polisin eline geçmişti, Ulaş kıza duygusal bir ilişkileri var gibi davranacak kadar da düzenbazın tekiymiş.

Pera, sorgusunda Ulaş'a âşık olduğu için tüm bunları yaptığını söylemiş ama cinayete teşebbüsten yargılanmaktan kaçamamıştı.

Ulaş'ın ailesi güçlüydü ama Pera'nın ailesinin bağlantılarının daha kuvvetli olduğunu öğrenmiştik. Bu şekilde Zebani'ye silah sokacak sarhoşu alan güvenliği ayarlamış, Bora'ya kaza yaptıran ve beni de yakmaya çalışan adamları tutmuştu.

Eniştem o aileyi tanıyordu. Kızları şu an mahkeme devam ederken hapisteydi ve aile onu dışarı çıkarmak için varını yoğunu döküyordu.

Eh, Doğan Yetkiner onlardan daha güçlüydü. Pera cezasını çekmeden çıkmayacaktı. Eniştemin ilk defa bu kadar nüfuzlu biri olmasına sevinmiştim. Ablamın üzüntüsü, adama dünyayı bile yaktırabilirdi.

Çivi ise bambaşka suçlardan içerideydi. O da cezasını çektiği için ayrı bir tatmin duygusuyla doluydum. Bugün konserimize ablam, eniştem, kardeşim Enes ve Çivi'nin dilendirdiği çocuklar Can ile Halil de gelecekti.

Tepetaklak olan hayatım bir şekilde yolunu buluyor gibi görünüyordu. Yaz tatili başladığından beri Türkiye turu yapıyorduk, birçok şehre gitmiştik. En son Adana'da inanılmaz bir konser vermiştik, Alar hâlâ yediği Adana kebapları övmeye devam ediyordu.

Şimdi de son durağımız olan İstanbul'a gelmiştik. Yaz sıcağı Adana'ya göre burada daha azdı ama hava yine de saçlarımın nemden kabarmasına sebep oluyordu. Rahatsız değildim; aksine kemiklerim ısınıyor, beni sahnede alev almam için daha da şevklendiriyordu. Boğulurken hissettiğim soğuğu bir daha yaşamak istemiyordum.

"Hazır mısın?" diye sordu Bora kulağıma doğru.

Başımı aşağı yukarı salladım ve yüzümde şevk dolu bir gülümseme belirirken dudağımı ısırdım. Dönüp kollarımı Bora'nın boynuna dolayarak parmak ucumda yükseldim. "Sahnede eserek ateşimi daha da harlamayı unutma," derken nefesim dudaklarına çarptı.

Bora'nın ağzında sıcak, davetkâr bir kıvrım belirdiğinde onu tutup otel odamıza tekrar götürmemek için kendimi zor tuttum. "Her an senin için esebilirim."

Bora, isminin anlamını bana yaşatan bir fırtınaydı.

Efra'nın bana söylediği yazarlardan Paul Coelho'nun bir sözünü görmüştüm ve bana çok anlamlı gelmişti; *bütün fırtınalar hayatınızı bozmak için gelmez, bazıları yolunu temizlemek için gelir.*

Bora benim için artık tam olarak bunu yapıyordu.

Sahneye çıkma zamanımız geldiğinde Alar ve Uygur yanımda belirdi. Ortaya çıkmasına sebep olduğum sırdan sonra kardeşlerin arasının açılacağından endişelenmiştim fakat birbirlerine daha da kenetlenmişlerdi. Konunun üzerinde durmamış, tamamen önemsiz bir detaymış gibi hayatlarının minicik bir noktasında bırakmışlardı. Seray Hanım, ikizlerin öğrendiğini duyunca çok üzülmüş ve eve kadar gelmişti. Ama kardeşlerin her zamanki tavrını görünce rahatlamıştı. Alar şebekliğine devam ediyor, Uygur sakın tavrını sürdürüyor, Bora ise annesi onu üstü çıplak şekilde kurtarma operasyonu yaptığı için azarlarken somurtuyordu.

Bora biyolojik annesiyle hiç görüşmemişti. Belki ileride bu durum değişir ama şimdilik bunu istemediğini söylemişti.

Bu sırada Alar ellerini vurup ayakları üzerinde yaylanarak, "Yeter artık, tavşan gibisiniz be!" dediğinde Bora'nın kollarından sıyrıldım.

"Sürekli bizi gözetlemeyi bırak," dediğimde alınır gibi kalbini tuttu.

"Bora odasına yeni kilit taktığından beri moralim bozuk. Cinsel hayatımı sizi görüp zedelemeye çok meraklıydım oysaki."

"Senin neye meraklı olduğun belli olmaz," dedi Bora homurdanarak.

"Atışmayı kesin, şimdi sahne zamanı," diyerek araya girdi Uygur.

Hepimiz atışmayı kesip birbirimize yumruklarımızı uzattık ve dördümüz de aynı anda tokuşturup bir *Voltran* etkisi yarattık.

Ardından anonsumuz yapıldığında sahneye çıktık ve alkışlar kıyamet gibi koptu, çığlıklar yaz akşamında yıldızlara yükseldi. Ellerimizi kaldırıp herkese selam verdik, *ATEŞ* ismi ritmik bir şekilde dillerde dolandı.

"Hoş bulduk, İstanbul!" diyerek önündeki mikrofona bağırdı Bora.

Çığlıklar daha da arttı, kızlardan baygınlık geçirenler olduğunu görebiliyordum. Hemen onlara müdahale edildi.

"Herkes merhaba," diye mikrofona konuştuğumda sesler kısa bir an kesildi, meraklı bakışlar benim üzerimde yoğunlaştı. İlk gittiğimiz

şehirlerde birkaç yuhalamayla karşılaşmıştım ama videolarımız *Instagram*'da ve klip ile afişlerimiz her yerde döndükten sonra beni kabullenmeye başladılar. "Bugün bizim için özel bir gün."

Meraklı gözler ne olduğunu anlayarak açıldılar ve zıplamalar, el çırpımlar başladı.

"Bugün 15 Ağustos. Liderimizin doğum günü."

Kızların sesi cıvıldaayan kuşları andırıyordu. Başımı hafifçe çevirip Bora'ya baktığımda gözleri üzerimde kilitlenmişti. Bunu beklemediğini bakışlarındaki şaşkınlıktan ve sıkı sıkıya kapattığı dudaklarından anlamıştım.

Üzerindeki kolsuz, beyaz tişörtten belirginleşen kol kasları, elindeki mikrofonu tutarken daha da belirginleşti. Koyu renk kotu ve yukarı doğru şekil almış siyah saçlarıyla mitolojik bir Rock Tanrısı kadar yakışıklıydı.

Bense koyu renk kotumun üzerine beyaz bir askılı giymiştim, bir nevi Bora'yla uyumluyduk. Açık kumral saçlarım sırtımdan dökülüyordu, mikrofonu tuttuğum bileğimdeki gümüş bileklikler her hareketimde sallanıyorlardı. Elimdeki yangından kalan iz artık eskisi kadar dikkatimi çekmiyordu, onunla yaşamaya alışmıştım.

Başımı çevirip sahne arkasında duran Burak'a bir bakış attım, ben onu tam göremiyordum ama o işaretimi almıştı. Anında ortaya çıktı ve elinde siyah bir gitarla bize doğru yaklaşmaya başladı.

"Bugün bize bu gitarla harikalar yaratmasını istiyorum."

Burak gitarı bana verdi ve mikrofonu sehpasında bırakarak ağır aleti kavradım. Bora'ya doğru yürümeye başladığımda bir heykel gibi beni izlemeyi sürdürdü.

Ona bir *Gibson* almıştım ve bunun için konserlerden gelen ödemelerimi kullanmıştım.

Alar'ın baterisine takılı mikrofon sehpasına uzandığını ve mikrofona doğru bir ıslık çaldığını duydum. İnsanlar alkış ve ıslık sesleri eşliğinde hediyemi Bora'ya verişimi izlediler.

Bora gitarı tutarken bedeninden buram buram yayılan enerji başımı döndürdü. Yaz havasından daha sıcak bakışları, tutkunun kanımında erimesine sebep oldu. Aramızda şarkılar kadar güçlü bir çekim oluştu ve bir eliyle gitarı tutarken diğer elini belime yerleştirip beni kendine çekti.

Avuç içlerim onun tişörtünün altında taş gibi sertleşen göğüs kaslarına yerleşirken şaşkın bir şekilde dudaklarım aralandı. O aralığı fırsat

bilen Bora bir anda dudaklarıma yapıştı ve beni sahnenin ortasında, tüm insanların önünde... Öptü.

Şok dolu nidalar, çığlıklar kıyametten bile daha fena kopuyordu.

Kalbim güçlü yumruklarla göğüs kafesimde gümbürderken nefes nefese kalmıştım. Geri çekildiğimizde ilişkimizi tüm Türkiye'ye ilan etmiştik.

Planlarımda bu yoktu ama artık çekinmiyordum da.

İkimiz de alev alev yanarken Bora birden mikrofona uzanıp bağırdı ve "Yangın başlasın!" dedi.

O sırada komutu alan Alar bateride ritim tuttu ve Uygur basgitarına sarıldı. Bora gitarını kucaklarken ben de onun yanındaki mikrofona uzandım ve Sesini Duyur'u söylemeye başladım.

**"Aynı gökyüzü altında, seninle buluştuğum anda
Yandı aklım, bir parlak bakışında."**

Kendi mikrofonuma doğru yürümeye başladığımda diğer kısmı çoktan insanlar seslendirmeye başlamıştı, sesleri birleşirken şarkıyı kursuzca söylüyorlardı.

**"Bedenimdeki kor ateş senin gözlerinin ağında
Kalbim esir olmuş, sesinle kapılmış bir aşka."**

Tekrar mikrofonuma uzanıp devam ettim:

"Yeniden başlamak için gücün var mı haykırmaya

Sesini Duyur

Duyur, sakın korkma

Ateşlerde yan, kül ol, savrul yanı başıma."

Mikrofonu tekrar insanlara uzattım ve hep bir ağızdan bağırdılar.

"Sesimi duy

Beni duy, kal yanımda!"

Şarkıyı söylemeye devam ederken en ön sıradaki ailem gözüme ilişti. Eniştem kolunu ablamın koluna atmıştı; bugün takım elbise yerine siyah, polo yakalı bir tişört ve koyu renk bir pantolon giymişti. Ablam, şifon elbisesi ve maşalı saçlarıyla bir rock grubu konseri yerine çello orkestrası izlemeye gelmiş gibi görünüyordu ama keyfi yerindeydi. Eniştemin omzunda Enes'i gördüm, minik parmaklarını onun saçlarına yapıştırmıştı; koskoca Doğan Yetkiner'i bu hâlde görmek beni neredeyse sahnede güldürecekti. Can ve Halil de yanlarındalardı; ellerinde ışıklı çubuklar tutuyor, sağa sola sallanarak müziğin ritmine kapılıyorlardı.

Kendimi hiç olmadığım kadar iyi hissederek son nakarata geldim ve sesimi yükselttim. Elimi havaya kaldırıp, bağırdım:

**“Sesini Duyur
Duyur, kal yanımda!”**

Şarkının sonunda sahnenin iki yanından alevler yükseldi ve alkışlar görkemimize eşlik etti.



Efra kıkırdarken başımı iki yana sallayarak ben de gülümsedim. Birazdan yapacağı şey bize eğlenceli bir dejavu etkisi yaratacaktı.

Elindeki bikini üstünü balkondan aşağı attı ve ikimiz de aynı anda tırabzanlardan sarkarak Uygar'ın kafasına yapışmasını izledik.

Bora başını kaldırıp bize baktığında, suratında iş birliğimizin eseri olan sinsi bir ifade belirmişti. Uygar'ı tam o noktada konuşmaya tutması için onu ben ayartmışım. Bunun için dillerin de karıştığı üç öpücük, bir de sırt masajı hediye etmem gerekmişti. Beyefendi bir şeyleri yapmak için bana böyle bedeller ödetmeye bayılıyordu.

Eh, ben de epey bayılıyordum.

Daha önce birbirimizle kaynaşmak için geldiğimiz motivasyon kampımızın yapıldığı ev, bu sefer tur sonrası kampımızı yaptığımız yer olmuştu. Hepimiz tamamen farklıydık; daha önce üç kız, üç erkek birbirimizle anlaşıyorlarken şimdi üç çift olarak dönmüştük.

Denizden döndüğümüz için saçlarımız nemliydi; üzerime beyaz, kısa bir elbise giymiştim. Efra'nın ise kot şortu ve bebe mavisi bir askılı bluzu vardı.

Uygar, başına yapışan bikini üstünü eline aldı ve çelik gibi sert mavi gözlerini yukarı kaldırıp bize baktı. Efra dişlerini dudaklarına geçirirken öyle neşeli görünüyordu ki Uygar hareketlenip içeri girdiğinde ufak bir çılgılla arkama kaçtı.

Uygar'ın merdivenleri tırmanıp yanımıza gelmesi bir dakika sürmüştü. Denize sadece o girmemişti, üzerinde hâlâ deniz şortu ve yarım kollu siyah tişörtü vardı. Havuzda bileklerime bağlı ağırlığı onun kaldırdığını öğrenmişim, bizim için fobisini bile unutmuştu ve bu, benim için çok değerliydi. Artık kendimi tamamen onlardan biri gibi hissediyordum.

Arkama saklanan Efra'yı yakaladı ve arkadaşım kahkahalar atarken onu sırtına atıp merdivenlerden inmeye başladı.

“Maya!” diye bağırdı Efra. “Kurtar beni!”

Dudaklarımda geniş bir sırıtmayla ona bağırdım. “Kaderine razı gel!”

Onlar ortadan kaybolduğunda dudaklarımda hâlâ aynı sırtmanın hayaletiyle tırabzanlara yaslanıp aşağıda duran Bora'ya baktım.

“Prensım, yanıma tırmanman için saçlarımı mı uzatayım yoksa merdivenleri mi tercih edersin?”

Bir an önce yanıma gelmesi gerekiyordu, onunla ilgili harika planlarım vardı. Şehvet gözlerine yansıdı, koyu renkleri eğlenceyle kısıldı. “Bence sen oradan kucağıma atla.”

Yapmacık bir hayretle ağzımı araladım. “Yakalamayıp benden kurtulmayı mı planlıyorsun?”

Yüzünde ciddi bir ifade belirirken bakışları yoğunlaştı. “Seni daima yakalarım, Bukalemun.”

“Artık bana Maya dediğini sanıyordum,” dedim dudaklarımı bükererek.

“Sen benim için daima Bukalemun olacaksın.”

“Çek şu kurbağayı, seni lanet herif!” Deren’in sesi aniden sohbetimizi böldü.

Bahçeye doğru koşup Bora'yı Alar'la arasına siper ederken sinirden köpürüyor gibi görünüyordu.

Alar elindeki kurbağayı sevmeye başladı. “Ya benimle barışırsın ya da kurbağayla tanışırsın, kararını ver!”

Alar'ın hayranlarından biri tur sırasında Alar'la fotoğraf çekilirken onu yanağından öpmüştü ve bu fotoğraf sosyal medyada dolaşıyordu. O yüzden Deren onunla konuşmuyordu.

“Bir yerlerini kırmadan defol git!” diye bağırdı Deren.

“Benimle eninde sonunda barışacaksın, aşkım,” dedi Alar. “Çünkü biliyorsun, ben dayanılmazım.”

“Sen gerçekten dayanılmaz, adi bir hergelesin!”

Alar iç çektiğinde ses çıktı. “Ne tutkulu bir kadın!”

Gözlerimi devirip gülmeye başladım. Aşağıdaki tiyatroyu izlerken Bora'nın yanıma geldiğini fark etmemiştim. Arkamdaki bedeni iyice benimkine sokuldu, kollarını iki yanımdan tırabzana uzatarak beni kafesledi ve dudağını boynuma gömdü.

Gözlerimi kapattım ve onun varlığına karıştım.

“Seni seviyorum, Bukalemun,” dedi kulağıma. “Her geçen gün daha çok.”

Buhar olup havaya karıştım, kan olup damarlarımda aktım... Belki

de gökyüzündeki bulutlardan biriydim. Tamamen kendi bedenimden uçup gitmiştim.

Uzun zamandır birbirimize binlerce güzel şey söylemiştik ama bu kadar net ve yalın şekilde bana ilk defa bunu söylüyordu.

Ona doğru döndüm ve kollarımı boynuna doladım. Nemli saçları karıştı, üzerinde kolsuz, siyah bir tişört vardı ve altına da basketbol şortu giymişti. Çok uzun olduğu için yüzünü bana doğru eğmek zorunda kaldı.

“Ben de seni,” diye fısıldadım dudaklarına doğru. “Ama sözcüklerinden daha fazlasını istiyorum.”

Kaşları havaya kalktı. “Ne yapmamı istiyorsun?”

Ondan tıpkı benden istediği bedeller gibi öpücük veya çok daha fazlasını istememi bekliyor olabilirdi ama benim daha şeytani isteklerim vardı.

“Beni sevdiğini bir de gökyüzünde söyle.”

Farkındalık yavaş yavaş geldi, yutkunduğunda âdemelması belirginleşti. “Hayır.”

“Evet,” dedim dişlerimi göstererek sıtırırken. “Benimle dönme dolaba bin.”

Alar’ın bağıırışı anında yukarı tırmandı ve kulaklarımıza doldu.

“Uygar koş, Bora’yı kucaklayıp götürmemiz gereken bir yer var!”

“Nereye?” diye bağırdı Uygar alt kattan.

Alar karşılık verdi: “Dönme dolaba!”

“Ne bizi dinliyorsun, pezevenk!” diye gürledi Bora.

Aşağıdan Alar’ın kahkaha sesleri geldi. “Sizi gözetleyip dinlemek en büyük hobim, *bro!*”

Ben de sırtmaya başladım ve Bora homurtulu bir sesle, “Senin için her şeyi yapabileceğimi biliyorsun,” diyerek el mahkûm dediğimi yapmak için dönme dolaba binmeyi kabul etti.

Parmak uçlarımda yükselip dudaklarımdan öptüm ve sonsuza kadar bu anda kalmak istedim ama daha çok yolumuz olduğunu biliyordum. Yaşanacak çok şey, öpüşecek çok anımız olacaktı.

Bizim için bir son yoktu ama yine de rock masalımıza son bir cümle gerekiyorsa şunu söyleyebilirdik:

Sonsuza kadar Ateşli yaşadılar.